

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

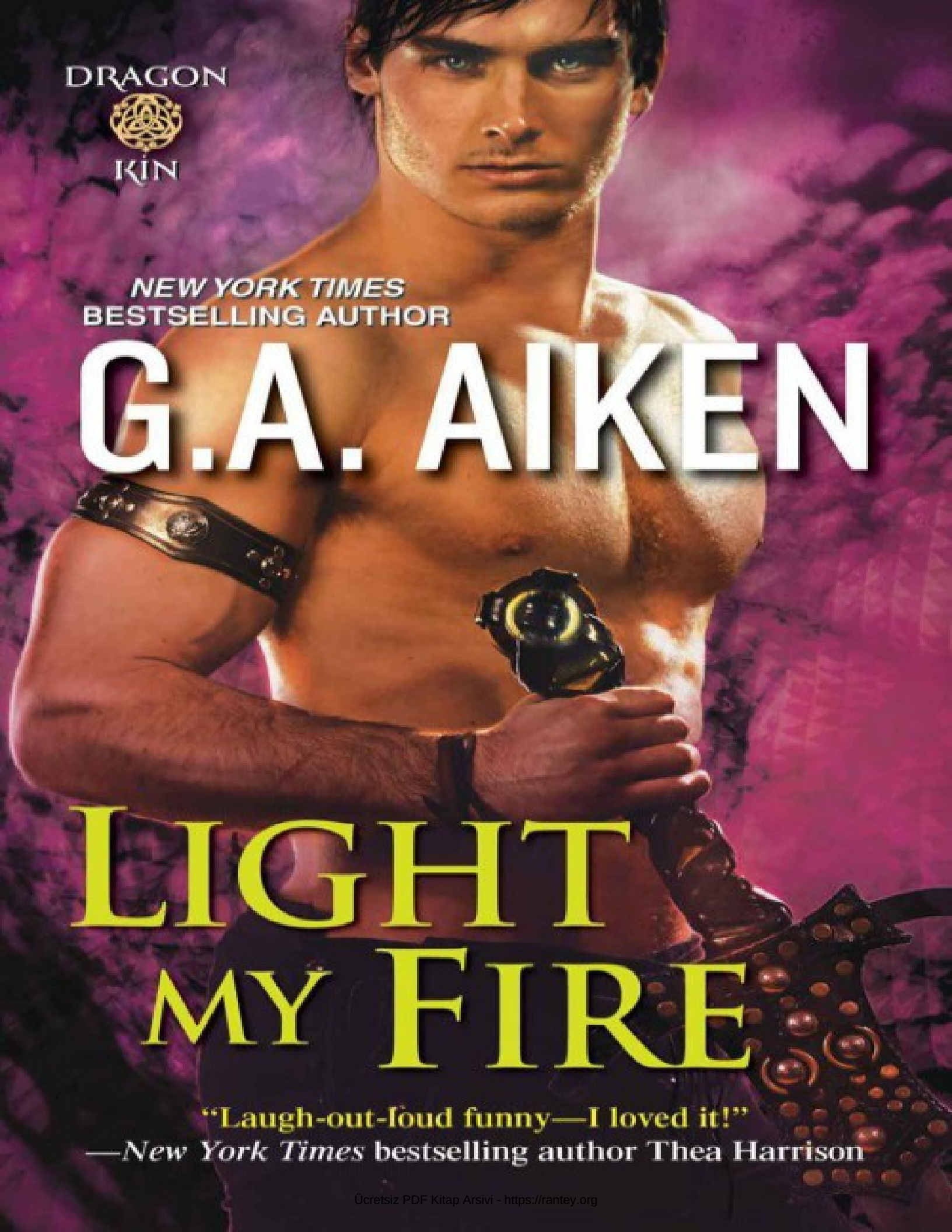
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DRAGON

KIN

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR

G.A. AIKEN

LIGHT
MY FIRE

“Laugh-out-loud funny—I loved it!”

—New York Times bestselling author Thea Harrison

DRAGON

KIN

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR

G.A. AIKEN

LIGHT
MY FIRE

"Laugh-out-loud funny—I loved it!"

—New York Times bestselling author Thea Harrison

"BENİ NEREYE GÖTÜRÜYORSUNUZ? DARAĞACINA MI?" DİYE SORDU.

"Bu şekilde konuşmayı bırakmalısın. Ölmeye bu kadar hazır biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım," diye yakındı ejderha.

"Ben her zaman ölmeye hazırım. Her an." Durdu. "Neden?"

"Neden ne?"

Kendisinden önceki aptal gibi siyah saçlı ve gözlü bir kadın içeri girdi. "Onu getirdiğini haber vereyim." Sonra gülerek kaçtı.

Ejderha Elina'ya dönmeden önce kısa bir hırıltı çıkardı.

"Neden ölmek istiyorsun?"

"Ölmek gibi bir arzum yok."

"O zaman neden buna bu kadar hazır görünüyorsun?"

"Onurlu bir şekilde ölmek. Eğer ölümden kaçamıyorsan, o zaman onurunla ölmelisin. Onurunla ölmeyi planlamıyor musun ejderha?"

"Hayır," dedi açıkça, kara gözlerini ona dikerek. "Beni öldürmeye çalışanları da yanımda sürükleyerek ölümle sonuna kadar savaşmayı planlıyorum."

"Kraliçenizi öldürmeye çalıştığım için suçlu olmam dışında sana katılıyorum ejderha."

"Ama çok iyi bir iş çıkarmadın. Belki bu işte daha iyi olsaydın, kelleni kendim almak için daha istekli hissederdim. Ama bu noktada, bir sincabın üzerine basmak gibi hissediyorum. Can sıkıcı. Üzücü. Ve biraz da dağınık."

G.A. Aiken'dan daha fazla Ejderha Kini romanı

EJDERHA ASLINDA BİR

EJDERHA HAKKINDA

BİR EJDERHANIN BİLMESİ

GEREKENLER AYAKTA KALAN SON

EJDERHA

BENİ SEVEN EJDERHA BİR

EJDERHA NASIL DELİRİLİR

iki EJDERHA MASALI (e-Kitap roman)

**Kensington Publishing Corporation tarafından
yayınlandı**

ATEŞİMİ YAK

G.A. AIKEN

ZEBRA KİTAPLARI
KENSINGTON YAYINCILIK A.Ş.
<http://www.kensingtonbooks.com>

Telif hakkıyla korunan tüm materyaller Atıfçı Korumalıdır.

İçindekiler

"BENİ NEREYE GÖTÜRÜYORSUNUZ? DARAĞACINA MI?" DİYE SORDU.

G.A. Aiken'dan daha fazla Ejderha Kini romanı

Başlık Sayfası

İthaf **Birinci**

Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm

Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm

Onbirinci

Bölüm Onikinci

Bölüm

On Üçüncü Bölüm On
Dört Bölüm On Beş
Bölüm On Altı Bölüm
On Yedi Bölüm On
Sekiz Bölüm On Dokuz
Bölüm Yirmi Bölüm
Yirmi Bir Bölüm Yirmi
İki Bölüm Yirmi Üç
Bölüm Yirmi Dört
Bölüm Yirmi Beş
Bölüm Yirmi Altı
Bölüm Yirmi Yedi
Bölüm Yirmi Sekiz
Bölüm Yirmi Dokuz
Bölüm Otuz
Otuz Birinci Bölüm
Otuz İkinci Bölüm
Otuz Üçüncü Bölüm

Bölüm Otuz Dört

Bölüm Otuz Beş

Bölüm Otuz Altı

Bölüm Otuz Yedi

Bölüm Otuz Sekiz

Bölüm Otuz Dokuz

Bölüm Kırk Bölüm

Kırk Bir

Sonsöz TEŞEKKÜRLER

AÇILIŞ

Telif Hakkı Sayfası

Senin için, anne.

Birinci Bölüm

Outerplains Bozkırlarının Uzak Menzillerindeki Umutsuzluk
Geceyarısı Dağlarının Kara Ayı Binicilerinden Elina
Shestakova -ya da tembeller için sadece Elina- kaderine
doğru dağda dikkatlice ilerledi. Elbette bu, kendisi için
istediği bir kader değildi.

Hayatı için planı bu değildi. Ama başka seçeneği yoktu, değil mi? Kabilesinin lideri Glebovicha ona bu görevi üstlenmesini emretmişti. Glebovicha bunun Elina'nın kabilesi arasında gurur duyabileceği bir itibar kazanmasına yardımcı olacağını söylemişti. Hatta belki de bizzat Anne Atli'nin yönetimi altındaki tüm Bozkır Kabileleri arasında. Ama Elina'nın bu konuda hiçbir hayali yoktu.

Hangi seçimi yaparsa yapsın hayatı sona erecekti, o yüzden bu acınası varoluşunu elinden geldiğince uzatabilirdi. Kim bilir? Belki de son, Glebovicha'ya saçma görevinin canı cehenneme demesinden daha hızlı ve çok daha az acı verici olacaktı.

Böylece Elina o dağa tırmanmaya devam etti. Adı Devenallt Dağı'ydı. Güney Toprakları'nın kalbinin derinliklerinde. Güney Toprakları ejderhalarının korkulan kraliçesinin dağdaki evi olduğu söylenir.

Büyük ve heybetli bir yerdi ama Elina ayakta durabildiği andan itibaren daha büyük dağlara tırmanmayı öğrenmişti. Onun halkı, Bozkırların Kızları ya da diğerlerinin dediği gibi Dış Yaylaların Dehşetleri, savaş seven bir halktı. Bir zamanlar Bozkırlar, sürekli savaşan yağmacıların rastgele bölgelerine bölünmüştü. Bu, yaşamak için kötü bir yoldu ve bu kabilelerin dışileri, genellikle bir kabileden diğerine koparılarak, en kötü sona ulaşmışlardı.

Bir diğeri, tanımadıkları bir erkeğin cariyesi olabilmek için çocuklarını ve ailelerini geride bırakmaya zorlandılar.

Sonra, dört, belki de beş bin yıl önce, Anne Atli adında bir kadın savaşçı doğdu. Atlıların ilk Kaptanı olan Anne Atlı'nın atlarla arası iyiydi ve silah kullanma becerisi onu diğerlerinden üstün kılıyordu. Sonunda tüm gücü ele geçirdi ve ona meydan okuyan herkesi yok etti. Ve bunu tekrar tekrar yaptı, ta ki sonunda kabileleri kendi sancağı altında birleştirip savaşçıların dikkatini birbirlerinden, baskın ve yağma için Bozkırlara saldıranlara çevirene kadar.

O zamandan beri Bozkırın Kızları topraklara hükmediyor ve Bozkır Atlılarının Annesi Anne Atlı da hepsine hükmediyordu. Bu unvan ve isim doğuştan bir sonraki sıradakine değil, her şeyi başlatan kadını onurlandırırken onu kendi adına almaya ve korumaya istekli olana verilirdi.

Elbette, Elina hiçbir şey almaya istekli değildi. Asla istekli olmayacaktı. Bozkırları yönetmeye hiç niyeti yoktu. Savaşçı olmak gibi bir derdi yoktu. Ama Anne Atlı'nın sancağı altındaki kabilelerin her biri hâlâ kendi itibarını önemsiyordu ve Glebovicha Elina'ya "senin etrafta olup hiçbir şey yapmamanın" kabilelerinin geri kalanını zayıf gösterdiğini söylemişti. Glebovicha'nın kişisel itibarı düşünüldüğünde Elina'nın şüphe duyduğu bir şeydi bu. O korkulan bir kabile lideriydi ve Elina da kabiledaki pek çok kişiden biriydi. Ama Glebovicha ondan nefret ediyordu. Şiddetle, öyle görünüyordu. Bu yüzden Elina'yı Beyaz Ejderha Kraliçesi dedikleri kişiye meydan okuması ve onu öldürmesi için göndermişti.

İşte Elina şimdi burada, Bozkırları çevreleyen büyük dağlara çok benzeyen bir dağa tırmanıyordu. Onlarda da ejderhalar olduğu söylenirdi ama Elina hiç ejderhayla karşılaşmamıştı. Doğrusu, bir ejderhayla hiç karşılaşmasa bile mutlu olurdu. Hayatı boyunca hiç ejderhayla karşılaşmamış ve bundan da oldukça mutlu olmuş olabilirdi.

Ama bu artık bir seçenek değildi. O yüzden tırmandı. Ve tırmanmaya devam etti. Günlerce. Hatta geceleri uyuyabilmek için dağın yamacına bir çadır kurdu. Neyse ki uykusunda dönmedi. Bu talihsizlik olurdu.

Beşinci gün Elina nihayet Devenallt Dağı'nın zirvesine ulaştı. Kendini son kayalığın üzerinden yukarı çekti ve dizlerinin üzerinde durup derin nefesler alarak dinliyor olabilecek at tanrısına şükretti.

Dışarısı aydınlıktı. Gün ortasıydı. Bu yüzden onu yavaşça kaplayan büyük, karanlık gölge biraz iticiydi. Bunun bir bulut olduğunu umuyordu. Korkunç bir fırtınanın habercisi olan büyük, kabus gibi bir bulut. Ama biliyordu ki... onu kaplayanın bulut olmadığını biliyordu.

Omuzları çökmüş bir halde arkasına baktı.

Büyüktü. Çok çok büyüktü. Ve Steppes cüce madenlerinden çıkan elmaslar gibi siyahtı. Her şeyi siyahtı. Pulları. Pençeleri. Gözleri. Uzun yelesi. Dişleri hariç hepsi. Oldukça beyazdılar. . . parlak bir şekilde.

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca birbirlerine baktılar. Sonra, sonunda konuştu. Bir erkek gibi konuştu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Elina şaşkınlığını belli etmemeye çalıştı. Tüm ejderhaların hayvandan başka bir şey olmadığına inandırılarak yetiştirilmişti. Bir orman kedisi ya da ayı gibi. Sadece daha büyük ve ateş püskürebilen, yani kesinlikle kaçınılması gereken hayvanlar. Ama bu akılsız bir hayvan değildi. Ortak dili Güneyli bir tonla konuşuyordu. Bu çökmüş ve tembel insanların topraklarında seyahat ederken epeyce Güneyli ile karşılaşmıştı. Evet, tıpkı Güneyli erkek insanlar gibi konuşuyordu.

Elina yavaşça ayağa kalktı ve ejderhayla yüzleşti.

"Beyaz Ejderha Kraliçesi'ni öldürmeye geldim," diye duyurdu Elina, kendi dili olmayan bir dilde konuşmaya çabalayarak.

Ejderha birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Gerçekten mi?" diye sordu sonunda.

"Gerçekten mi?"

"Huh," dedi birkaç saniye sonra, sonra yavaşça döndü ve geldiği gibi sessizce uzaklaşmaya başladı. Elina şaşırmişti. Belki de Ejderha Kraliçesi'nin tebaası halkının düşündüğü kadar sadık değildi. Belki de bu kraliçenin ölmesini istiyorlardı. Elina için bunun pek bir önemi yoktu. Yapmaya çalışırken öleceği bir görevi vardı. Olumlu bir düşünce değildi ama ne yazık ki doğru bir düşünceydi.

Böylece Elina seyahat çantasını omuzlarına sabitledi ve mızrağını eline aldı. İşte tam o sırada ejderhanın uzun siyah kuyruğu aniden fırladı ve Elina'nın beline dolanarak kollarını vücuduna sabitledi.

Şoke olan Elina bağırmadı bile, mızrağı hâlâ elinde olmasına rağmen savaştı. Ve ejderha, Elina kuyruğuna sıkıca yapışmış halde yoluna devam etti. . . ve mırıldanıyordu.

İtiraf etmek zorundaydı, uğultuyu sinir bozucu buluyordu.

Cadwaladr Klanı'nın Büyüleyicisi Celyn işini çok seviyordu! Ona göre kraliyetteki en iyi işe sahipti.

Gerçi kardeşlerinin onunla alay ettiğini de kabul ediyordu. Onlar savaşa gider, aylarını çamur içinde geçirir ve her gün her lanet şeyi öldürürken, Celyn Majestelerinin Kişisel Muhafızlarından biriydi. Tıpkı kardeşleri gibi her gün antrenman yapıyordu. Tıpkı kardeşleri gibi askeri bir ejderhanın hayatını yaşadı. Ve gerektiğinde öldürdü - canları istediğinde öldüren kardeşlerinin aksine.

Yine de çok azı Celyn'i ciddiye aldı çünkü yüzü savaşın kanına ve beynine bulanmış değildi. Ama buna ihtiyacı yoktu. Çünkü gelmiş geçmiş en iyi işe sahipti!

Kuyruğuyla tuzağa düşürdüğü insan dişiye tekrar baktı. Ona benzeyen bir insan görmemişti.

daha önce. Çok ilginç özellikleri vardı. Uzun, beyaz-sarı saçları sırtına kadar uzanıyor ve oval bir yüzü çerçeveliyordu. Soluk teni, bir ev kedisinininki gibi dar olan parlak, parlak mavi gözlerin altındaki jilet gibi keskin elmacık kemiklerini kaplıyordu. Dolgun pembe dudaklar ve yarık bir çene bu yüzü tamamlıyordu. Celyn onunla yerel bir barda tanışmış olsaydı kesinlikle sohbet etmek için zaman ayıracak biriydi. Ama tanışmamıştı. Onun yerine Devenallt Dağı'nın tepesindeydi. Kraliçenin dağı.

Devenallt Dağı, Güney Toprakları Ejderha Kraliçesi Beyaz Rhiannon'un güç merkeziydi ve buraya gelen tek insanlar Majesteleri tarafından davet edilenler ya da yenmek için getirilenlerdi. Kraliçenin çocukları -ve Celyn'in kraliyet kuzenleri- insanlarla çiftleşmeye başladığında bu uygulamaya son vermişlerdi. Kraliçeye göre, çocuklarının sevdiklerinin kardeşlerini yemek çok adice bir davranıştı. Ancak Celyn'in bir tercihi yoktu. İyi bir inekle de mutluydu ve zaten kemiklerinde her zaman daha fazla et vardı.

Yine de, bir insanın ortaya çıkıp kraliçeyi öldürmek için orada olduğunu açıkça itiraf etmesi ... bu alışılmadık bir şeydi. Ama Celyn sıra dışılığı severdi.

Celyn kadının günlerdir dağlara tırmandığını biliyordu. Tüm muhafızlar biliyordu. Kraliçeyi korumak onların işiydi ve bu da kraliçenin bölgesinde her zaman kimin olduğunu bilmek anlamına geliyordu. Yine de ilk gün düşüp ölmedikten sonra, tüm muhafızlar insanın ne kadar uzağa gidebileceğini görmek istemişti. Bahse girmişlerdi. Yine de Celyn onun dağın yamacına çadır kurup ilk gecesini orada geçirdiğini görür görmez başaracağından emin olmuştu, bu yüzden onu yalnız bırakıp beklemişlerdi. Kız zirveye ulaştığında o görevdeydi, bu yüzden onunla ilk o yüzleşti. Yumuşak bir şekilde. Onu alevlere boğmaya ya da altına işetecek bir öfke kükremesine gerek yoktu. Bu tür şeyleri kardeşlerine bırakmıştı. Celyn daha nazik bir yaklaşımı tercih ederdi.

Yine de kraliçesini öldürmek için burada olduğunu itiraf etmesini hiç beklemiyordu. Yine, kardeşleri onu o anda öldürebilirdi. Ama Celyn kraliçesini tanıyordu. Çiftleşme yoluyla teyzesiydi ve birbirlerini eğlendiriyorlardı. Eğlendirilmeyi severdi.

Ve bu kadının kraliçesinin bugünkü en iyi eğlencesi olacağından çok emindi.

Beyaz Ejderha Kraliçesi taştan tahtına oturmuş, devasa başını sol pençesinin pençelerine dayamış, ön kolunun dirseğini oturduğu taş tahtın koluna dayamıştı. Sağ pençesindeki bir pençe tahtın diğer koluna vuruyordu. Aşırı uzun kuyruğu tahtın arkasından öne doğru kıvrıldı ve ucu sağ pençesindeki pençeyle aynı anda taş zemine vurdu.

Elina'yı inceleyen kraliçe sonunda sordu, "Tekrar edebilir misiniz? . tekrar edebilir misiniz?"

Elina bir nefes verdi ve mızrağını biraz daha sıkı kavradı. Kara ejderhanın tutmasına izin verdiği mızrağı. Ejderha Kraliçesi'nin büyüklüğünü ve sarayının etrafında durup ona bakan diğer ejderhaları görene kadar onun aptallık ettiğini düşünmüştü. Tanrılar, Elina daha önce hiç bu kadar büyük varlıklar görmemişti ya da bu kadar çok olduklarını bilmiyordu.

"Buraya ... için geldim." Boğazını temizledi. "...canını almak, ejderhaların kraliçesi ve kelleni asil halkıma geri getirmek için buradayım."

Beyaz dişi ejderha yavaşça başını salladı. "Evet. Ben de öyle söylediyini sanıyordum."

Bunu ölümcül bir sessizlik izledi ve Elina kendini diğer tarafta atalarıyla buluşmaya hazırladı. Ama sonra kraliçenin arkasında duran yaşlı ejderhalardan biri aniden homurdandı. O homurdandıktan sonra diğer ejderhalar histerik kahkahalara boğulurken, Ejderha Kraliçesi de arkasındaki yaşlı ejderhaya el sallamış.

"Yaşlı Clesek!" dedi aralıksız kıkırdamalarının arasında.

"Özür dilerim kraliçem. Ben sadece Yapamam..." Bir kahkaha daha patlattı ve Kraliçe'nin Sarayının geri kalanı da onunla birlikte güldü.

Elina arkasına baktı ama onu buraya getiren kara ejderha gitmişti. Kraliçeyle fısıltıyla konuştuktan sonra Elina'yı terk etmişti. Onu suçladığından değil. Belki de onun dağınık ölümünü görmek istememişti.

"Sevgili kızım," dedi kraliçe diğerlerinin kahkahaları arasında, "seni buraya gönderecek kadar senden kim nefret ediyor?

... benimle yüzleşmek için?"

"Bu bir onur arayışıdır."

"Kendin mi düşündün?" diye sordu. Elina cevap vermeyince kraliçe başını salladı. "Bütün bunları kendin düşünmüş olsaydın, çok aptalca olurdu. Ama birinin seni bana göndermesi? Bu çok zalimce. Belli ki biri senin ölmeni istiyor."

Elina içini çekti. "Bunu biliyorum."

"O zaman neden buraya geldin? Neden kaçmadın? Başka bir yerde yeni bir hayata başlamadın?"

"Ben Bozkırların Kızıyım," diye cevap verdi, Güneylandalıların dilini tam olarak doğru anlayamadığını otomatik olarak biliyordu. Çok fazla kelime kullanıyorlarmış gibi görünüyordu; orada olması gereken her şeyi hatırlamak zordu.

"Ben kaçmam," diye devam etti Elina. "Eğer ölümüm senin pençende olacaksa, o zaman ölümümle tanışacağım."

"Bozkırların kızı mı? Sen Outerplains'den misin?"

"Öyleyim."

"Kuzey Toprakları, Quintilian Eyaletleri ve Annaig Vadisi'ndeki vadi bölgelerine akınlar düzenleyen Süvari kabileleri. Halkınızdan çok korkulur. Söyle bana küçük insan, adın ne?"

"Ben Elina Shestakova, Outerplains Bozkırlarının Uzak Bölgelerindeki Umutsuzluğun Gece Yarısı Dağları'nın Kara Ayı Kabilesi'ndenim."

Kraliçe birkaç kez gözlerini kırptırdıktan sonra, "Bütün bu şey senin adın mı?" diye sordu.

"Bu bana doğduğumda verilen bir şeydi."

"Gelip giderken biraz lanetli gibiydin, değil mi tatlım?"

Yaşlı ejderha öne doğru eğildi ve "Leydim, artık onun durumuyla ilgili gerçeği bildiğimize göre, belki de bu işi gereksiz yere uzatmak yerine çabucak bitirmeliyiz" dedi.

Kraliçe ejderhaya baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Onunla oynamak zalimce görünüyor."

Kraliçe kaşlarını çatı, onca teraziye rağmen duygularını gösterme yeteneği Elina'yı şok etmişti. Kraliçe maiyetine baktı, yüz ifadesi artık şaşkıındı. Sonunda haykırdı, "Durun . . . hepiniz onu yemeyi planladığımı mı düşünüyorsunuz?"

Kraliçenin arkasındaki yaşlı ejderha en ufak bir omuz silkme hareketi yaptı. "Öyle değil mi?"

"Hayır! Artık bunu yapmıyorum. Torunlar falan varken kabul edilemez görünüyor. Ayrıca şu zavallı şeye bak." Hepsi de öyle yaptı. Ejderhaların büyüklüğü yeterince ürkütücüydü ama Elina'nın midesini dehşetle bulandıran asıl şey acıma ifadeleriydi. Gerçi öyle olmamalıydı. Diğer kabile üyelerinden de sık sık aynı ifadeyi alıyordu.

Kraliçe tekrar, "Seni zavallı, zavallı şey," dedi.

Elina'yı buraya getiren kara ejderha aniden geri döndü ve yanından geçerken ona zar zor baktı. Bu, Elina'nın kabilelerin bölgelerinin dışındaki ormanda koşarak yanından geçen bir fareye baktığı gibi bir bakıştı.

"Kraliçem," diye başladı kara ejderha, sesi alçaktı, "Lord Bercelak dağa yaklaşırken size haber vermemi istemiştiniz."

"Evet, evet. Onu güvenli bir yere götürmeliyiz."

Kara ejderha tekrar Elina'ya ve kraliçeye baktı. "Güvenli bir yer mi?"

"Evet. Ve bu bilgiyi Bercelak'tan uzak tutmalıyız."

Kara ejderha başını salladı. "Hayır." "Ben senin kraliçenim."

"Evet. Ama sen bana tapıyorsun. Bercelak'ınız o kadar değil.

Ve vuruyor."

"Oh, gerçekten! Öz amcandan korkuyor musun?"

"Evet! Korkuyorum. Sesimdeki sızlanma da bu yüzden." "Götür onu, Celyn. Güvenli bir yere."

"Teyze-"

"Bana teyze deme, Büyüleyici Celyn! Hem bu ismi nereden aldın ki? Bunu hak etmediğin ortada!"

"Onu bana sen verdin."

"Bu kesinlikle benim açımdan bir hataydı."

"Siz asla hata yapmazsınız kraliçem. Bunu bana kendiniz söylediniz."

Kraliçe yavaşça siyah ejderhaya baktı ve karşılığında o da yavaşça sırtarak son derece büyük dişlerini gösterdi. Elina'nın şimdiye kadar görme talihsizliğine uğradığı en büyük dişlerdi bunlar.

"Kraliçe, "Onu güvenli bir yere götürün," diye emretti. Ve bunu ben bu tahttan inmek zorunda kalmadan önce yapın ki sizi öldüresiye boğazlayabileyim!"

Kara ejderha küçük bir selam verdi. "Emredersiniz kraliçem."

"Oh, kes şunu, Celyn."

Kara ejderhanın kıkırdadığını duydu, koca bedeni yavaşça dönüyordu. Bir süre Elina'yı inceledikten sonra uzaklaştı. O geçtikten sonra Elina tam zamanında aşağıya baktı ve kuyruğunun belini sardığını gördü.

Kuyruğu onu kaldırıp odanın yan çıkışından dışarı taşımadan önce tek söyleyebildiği "Değil-" oldu. Onlar hareket ederken Elina kraliçenin şöyle seslendiğini duyabildi: "Bercelak, aşkım! Eve döndüğüne çok sevindim!"

"Neden," diye sordu kraliçenin taht odasından gelen alçak bir ses, "hepiniz suçlu mu görünüyorsunuz? Benden ne saklıyorsun Rhiannon?"

Celyn, insan Güney Toprakları kraliçesinin güç merkezi olan Garbhán Adası'nın dışına indi. Kuyruğunda tuttuğu dişiyi bıraktı ve insana dönüştü. Kadına tekrar baktı ve "Sakin kaçmaya çalışma" diye uyardı.

"Kaçmak mı?" diye tekrarladı o kalın Dışplains aksanıyla. "Nereye kaçacaksın ejderha? Başarısızlıktan kaçamazsın. Hayal kırıklığından. Sefaletten. Öyleyse neden deneyesin ki?"

Şehre gelip giden ejderhalar için dışarıda bırakılmış bir takım kıyafete uzanan Celyn bir an durakladı ve tekrar insan dişiye baktı. "Eğlenceli, şımarık bir kızsın, değil mi?" diye şaka yaptı.

Omuz silkti. "Kabilem arasında sinir bozucu derecede neşeli olarak tanınırım. Kaçamadığım bir lanet."

Bu bilgi üzerine fazla düşünmek istemeyen Celyn, hızla zincir zırhlı taytını, zincir zırhlı gömleğini ve deri çizmelerini giydi. Giyindikten sonra kadının elindeki mızrağı aldı ve diğer silah yığınının üzerine fırlattı. Sonra kadının kolunu tuttu ve onu şehir kapılarının önünden geçirdi. Muhafızlar ona başlarıyla selam verdi, o da karşılık verdi.

"Peki," diye sordu aniden, "infazım uzun ve acı verici mi olacak yoksa hızlı ve acımasız mı?"

"Kraliçe idam edilmeni isteseydi, bunu kendisi yapardı. Onun iyi niyeti sayesinde yaşıyorsunuz."

"Beklediğim gibi biri değil," diye itiraf etti kadın.

"Ne bekliyordunuz ki?"

Kadın omuz silkti. "Binlerce kez ölmeyi hak eden salyalı bir kertenkele canavarı. Onun yerine ... oldukça hoş biriydi."

Celyn homurdandı. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığımız için çok üzgünüz."

Onu tutan eli okşadı. "Senin hatan değil."

Celyn yürümeyi bıraktı ve onunla yüzleşti. Ona ne kadar aşağılayıcı davrandığını açıklamak üzereydi ki, kızla ilgili bir şey dikkatini çekti ve "Bunu yapmak istemedin, değil mi?" diye tahmin etti.

Gözlerini hızla adamın sorusundan kaçırdı ve sonunda şöyle dedi: "Bunun bir önemi var mı? Bana bir görev verildi ve ben bu görevde başarısız oldum. Kabilede başarısız oldum. Bana en kötüsünü yapın."

Gözlerini devirerek, "Bayan Misery, ateşten inin.....Biz oduna ihtiyacım var."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu caddenin aşağısına doğru giderlerken.

"Kendin için üzölmeyi bırak demek. Belli ki biri seni buraya öölmek için göndermiş. Bu seni kızdırmalı. Ben olsam kızardım."

"Öncelikle ejderha, kendim için üzölmüyorum. Başarısız oldum ve bu başarısızlık için öölmem gerekiyorsa, ööyle olsun. Bu işler böyle yürür. Ve ikincisi," diye devam etti, sinirlenerek, "bizden daha iyiymişsin gibi davranma." Ejderhalar insanlara karşı demek istediğini sanmıştı ama hayır. Kastettiğı bu değildi. "Sizler sadece emperyalist pisliklerin yapabileceğı gibi yoksulların sırtından geçinen tembel, çökmüş Güneylandlılarsınız. Ve," diye devam etti parmağını göstererek, "kadın olduğum için zayıf olduğumu düşündüğünüzü biliyorum. Ama ben Bozkırların Kızıyım. Bir erkeğın kendisine bakması için yalvaran, muhtaç, işe yaramaz bir Güneyli kadın değilim. En azından bundan daha güçlü olduğumu söyleyebilirim."

Celyn güldü. "Evet. Sorun kesinlikle bu. Southland kadınları çok zayıf. Tek bildiğım zayıf dişiler. Oh, beni nasıl iğrendiriyorlar! Zayıf Güneyli kadınlar."

"Ben de ööyle düşünmüştüm," diye burnunu çekti.

Kara ejderha onu şehrin hapishanesine çekti. Halkının "hapishaneleri" ya da hapishaneleri yoktu. Kabile yasası çiğnendiğinde birini etrafta ya da hayatta tutmak mantıklı değildi. Bu yüzden hiç yapmadılar. Ama Southland'liler hapishanelere . . ve zindanlara.

Elina hapishanenin zindana tercih edilebileceğinden emindi. Zindana konulma fikrinden hoşlanmıyordu.

yeraltı kafesi. Canlı canlı gömülmek gibi olurdu.

Ejderha kötü yapılmış ahşap bir masanın önünde durdu. Masanın arkasındaki iri adam güdük bacaklarını kaldırdı, yanındaki anahtarlar şıngırdıyordu.

"Lordum," dedi adam ejderhaya başıyla selam vererek. "Memur bey. Bu kadını buraya bırakmam gerekiyor."

"Burada mı?" Etrafına bakındı. "Bir suçu mu var?"

"Sinirlerimi yıpratmasının yanı sıra... evet. Ama sen onun varlığından kimseye bahsetme. Özellikle de Lord Fearghus ya da Briec'e. Anladınız mı?"

"şey . . . ?"

"Anladın mı?"

"Evet."

"Güzel. Onu burada tutacaksın ve güvende tutacaksın. Ne demek istediğimi anladığınızdan eminim."

"Evet. Elbette lordum."

"Güzel." Elini Elina'nın sırtına koydu ve onu polis memuruna doğru itti. "Birisi," diye mırıldandı Elina'ya, "bir noktada seni taşımak için etrafta olacak."

Elina bunun ne zaman olabileceğini sormak için döndü ama ejderhanın uzun siyah saçlarıyla kapıdan çıkıp kayboluşunu ancak bir an görebildi. Ve onu bir daha asla göremeyeceği gibi huzursuz bir hisse kapıldı.

"Bu taraftan, hanımefendi," dedi polis memuru nazikçe.

Elina i çekerek bir hücreye varana kadar polis memurunu takip etti. Kapının kilidini açtı ve Elina içeri girdi.

Pek hücre sayılmazdı, sadece küçük bir yatak, bir masa, zayıf görünümlü bir sandalye ve bir lazımlık vardı. Ama parmaklıklı bir pencere vardı ve oda çoğunlukla haşarattan arınmış görünüyordu. Ve Elina normalde sekiz kız kardeşiyle birlikte bir çadırdaki yaşadığı için ... bu aslında alışkın olduğundan daha iyiydi.

Yatağın üzerinde oturan Elina polis memuruna baktı ve başını salladı. "Teşekkür ederim."

"Elbette." Etrafına göz gezdirdi. "İhtiyacınız olabilecek bir şey var mı? Okuyacak bir şey belki?"

"Bu güzel olurdu."

"Pekâlâ. Başka bir şey olursa bana haber verin."

Dışarı çıktı, kapıyı kapattı ama sadece çerçeveye değene kadar. Sonuna kadar kapatmadı. Belki de Elina'nın kaçacağını umuyordu. Ama nereye kaçacaktı? Kabilesi ona tiksinti ve hayal kırıklığıyla bakabilirdi diye Dış Topraklar'ın dağlarına mı? Hayatının büyük bir bölümünde, bir kız kardeşi, Kaçka hariç kabilesinin çoğundan bu ifadeyi gördüğü için, bir süreliğine buna ara vermek iyi olurdu. Ayrıca

. . . bu Southland'lilerin onu yoluna göndermesi ne kadar sürer? Çok sürmeyeceğinden emindi.

Böylece Elina ranzasına yerleşti, sırtını duvara dayadı ve biraz kestirmeyi düşündü.

İkinci Bölüm

GÜNLÜK GİRİŞİ

Tanrıça Mevsimi 195,202

Öğle vakti kutsanmış tapınağımıza geldiler. Şehir Muhafızları tarafından yönlendirilen çift, iki devasa savaş atına bindi. Savaşa gitmiyor olsalar bile bu atlara çok ihtiyaçları vardı. Özellikle de erkek için. Onun insan değil, insan formunda bir ejderha olduğunu duymuştum. Belli oluyordu. Çok iriydi! Bu kadın da öyleydi. Erkek kadar olmasa da iriydi. Kaslıydı. Belki biraz erkeksi bile diyebilir miyim?

Altı kişilik grubun merdivenlerden ana kapıya doğru yürüyüşünü izledim. Ejderha herhangi bir Kuzeyli kadar solgundu. Gerçek mavi saçlarıyla çok beyazdı. Yanındaki kadının Çöl Toprakları'ndan geldiği belliydi ama yine de buraya ait değilmiş gibi görünüyordu.

En üst basamağa ulaştılar ve Şehir Muhafızları komutanı küçük bir selam verdi. "Size iyi günler, Rahibe. Buraya Yaşlı Elisa'yı görmeye geldik."

"Elder Elisa müsait değil ama Elder Haldane sizi içeride bekliyor," dedim.

Savaşçı kadın açık kahverengi gözlerini devirdi ve ejderha ona bakmadan, "Kes şunu," diye hırladı.

"Rhian'ı görmeye geldiğimizi bilmiyorlarmış gibi değil," diye karşılık verdi.

"Dur. Dur."

Şehir Muhafızı burun korumalı miğferinin arkasından sırttı. "Lütfen, yolu gösterin, Rahibe."

Ben de öyle yaptım. Ve çabucak! Bu savaşçı kadının zaten üzgün olduğundan daha fazla üzülmelerini istemedim.

Tepeden tırnağa zincir zırhlı, belindeki ve sırtındaki kemere her türden silah takılı, sert bir savaşçı gibi giyinmiş olan bu kadının meydan okunacak biri olmadığı açıktı.

Neyse ki, Yaşlı Haldane bizi çok uzak olmayan bir yerde bekliyordu. Onu gördüğüm için çok rahatlamıştım! Ama yüzündeki ifadeden pek de işbirlikçi olmayan ruh hallerinden birinde olduğunu anlayabiliyordum. Onu sarsmak istedim. "Onlara istediklerini ver!" Çığlık atmak istedim.

Yaşlı Haldane'nin önünde durduk ama ben daha herkesi doğru dürüst tanıştıramadan, savaşçı kadın kollarını açıp "Büyükanne!" diye haykırdı. Sonra da Yaşlı Haldane'e sarıldı! Ona sarıldı! Ve bunu bilerek yaptığını biliyordum. Sadece ikisini de ayıya benzetebilecek tek kadını kızdırmak için.

"Bırakın beni!" Yaşlı Haldane sonunda savaşçı kadını iterek tersledi.

Kadın sırtarak, "Beni özledin, değil mi?" diye alay etti. Tanrım, Yaşlı Haldane'e yaptığı küçük "şakadan" keyif aldığı belliydi. Neredeyse Haldane'in bu şakadan hoşlanmadığı kadar.

"Rahibe Rhianwen'i görmeye geldiler," diye çabucak açıkladım, her şeyi olabildiğince medeni tutmayı umarak.

"Belki başka zaman," dedi Yaşlı Haldane, sesi sıkılmış ve bıkkın geliyordu. "Kış gündönümü yaklaştığı için burada oldukça meşgulüz. Anladığınıza eminim."

Ama ben izlerken, savaşçı kadının yüzü yavaşça gülümsemeyi bıraktı ve öyle karanlık bir ifade geldi ki, herkesle birlikte ben de onun hiçbir şekilde anlamadığını biliyordum. Anlamaya başlamak üzere de değildi.

Erkek tüm bunları hemen anladı ve hızla Yaşlı Haldane ile savaşçı kadının arasına girerek bakışlarını Haldane'e odakladı.

"Meşgul olduğunuzu anlıyoruz leydim," dedi şaşırtıcı derecede alçak bir sesle, gümüş gözleri arkadaşından çok daha şefkatli bir ruha işaret ediyordu. "Ama yeğenimi görmeyeli çok uzun zaman oldu. Sadece birkaç dakika, sonra uygun bir buluşma için daha iyi bir zaman ayarlayabiliriz. Anlıyorsunuz, değil mi?"

Yaşlı Haldane dilini dişlerine karşı o şekilde emdi ve sevgili tanrıçam, orada işlerin çirkinleşeceğini düşündüm, ama hayır ...

Neyse ki Yaşlı Haldane ejderhanın yumuşak sözlerinden etkilendi ve "Ah, gel o zaman," diyerek Rahibe Rhianwen'in odasına giden yolu açtı.

Kapıyı kendim açmak için önden koştum. Yaşlı Haldane'in asistanlarından biri olarak, şu anda bana vereceği tek iş buydu. Ve evet, hala bu yüzden aşağılanmamak için kendimi zor tutuyorum.

Önce Rahibe Rhianwen'in odasına vardım ve kapıyı çaldım. "Rahibe Rhianwen?" diye seslendim. "Ziyaretçileriniz var."

Cevap beklemek yerine kapıyı açtım ve tuttum. İşte o zaman zavallı Rahibe Rhianwen'i gördüm. . .

. Sürükleniyordu! Bunu ancak bu şekilde tarif edebilirim. Bu dünyadan başka bir dünyaya sürükleniyordu. Bir portaldan çıkan bir kol bileğini tutmuş ve Rahibe Rhianwen'i portalın içine çekiyordu!

"Yaşlı Haldane!" Çığlık attım ve küçük grup, zavallı Rahibe Rhianwen'in kendilerine doğru döndüğünü görmek için tam zamanında kapıya koştu.

"Izzy!" Rahibe Rhianwen seslendi, yüzü şokla doluydu. "Tanrım, Izzy! Anneme söyleme!"

"Rhi!" diye bağırdı savaştı kadın, herkesi iterek odaya girdi. "Rhi!"

Rahibe Rhianwen'e uzandı, ama iyi bir çekişten ve bir kez daha "Anneme söyleme!" diye bağırdıktan sonra gizemli kol cadılar meclisi kız kardeşimi bu dünyadan alıp başka bir dünyaya çekti.

Savaşçı kadın onu takip etmeye çalıştı ama geçide ulaşmadan kapı kapandı ve onu orada öylece bıraktı, sırtı ve omuzları yorulmaktan şişmişti. Odanın içinde sadece birkaç adım gitmişti ama sanki kilometrelerce koşmuş gibiydi.

Yaşlı Haldane, asla teselli için başvuracağım biri değildi, kollarını göğsünde kavuşturdu ve büyük bir kızgınlıkla, "Biraz daha hızlı hareket edemez miydin, seni işe yaramaz kız?" diye sordu.

Bu söylenecek iyi ya da akıllıca bir şey değildi.

Savaşçı kadın omzunun üzerinden Haldane'e baktı ve ben daha nefes alamadan birdenbire tam önünde durdu, koca eli Haldane'in boğazına uzanıyordu. Ama ejderha bu kadar büyük bir canavar için çok hızlıydı, savaşçı kadını belinden yakaladı ve onu geri sürükledi.

"Izzy, hayır!"

"Onu yıllar önce öldürmeliydim. Onu şimdi öldürmeliyim!" "Deneyebilirsin," dedi Haldane. "Ve çok iyi hatırlıyorum ki büyülerim sana zarar veremez." Ejderhayı işaret etti. "Ama ben ona zarar verebilirim. Sırtındaki pulları koparabilir ve kendi zırhımı yapabilirim."

Haldane'in sözleri üzerine savaşçı kadın patladı ve neredeyse kendisini tutan ejderhadan kurtuluyordu. İnsan bedeninde bile güçlü olduğunu biliyordum ama tanrılar. Bu kadın. Onun gücü dehşet vericiydi.

"Buradaki herkesi öldüreceğim!" diye bağırdı savaşçı, beni iliklerime kadar sarsarak. "Tapınağınızın duvarlarını yıkacağım ve kemiklerinizle dişlerimi karıştıracağım!"

Yalan söyleyemem. Çok korkmuştum, hareket edemiyordum. Çığlık atamadım. Gerçi bunun bir faydası olmayacağını hemen fark ettim. Kız kardeşlerimden hiçbiri müdahale etmeyecekti ve aramızdaki en güçlü kişi olan Abla Elisa bugünlük dışarıdaydı.

Tanrım, kendimi çok yalnız hissettim.

Ejderha savaşçı kadını odanın daha da gerisine çekti ve yüzünü kendisine çevirdi. Ona bir şeyler söyledi,

ama ben duyamadım. Ama her ne söylediye onu sakinleştirmiş gibiydi. Bir an için.

Sonra gözlerini kapattı ve zihnini biriyle konuşmak için kullandığını anladım. Ama bunun kim olabileceğini bulacak kadar güçlü ya da cesur değildim. Sadece birkaç saniye sürdü; sonra gözlerini açtı ve "Gitmeliyiz" dedi.

"Gitmek mi?" diye sordu savaşçı kadın. "Evet. Güven bana."

Şimdi daha sakin olan savaşçı kadın başını salladı ve onlarla yüzleşti. Beni görmemesi için dua ederek olabildiğince geriye, duvarın içine çekilmeye çalıştım.

O yapmadı. Bakışları sadece Yaşlı Rahibe Haldane'e odaklanmıştı. Savaşçı kadın ona doğru yürüdü ve tam yanından geçmişti ki Yaşlı Haldane gözlerini devirdi ve çok yumuşak bir ses çıkardı. Sanki dilini dişlerine vurmuş gibiydi. Onu hayal kırıklığına uğratacak bir şey yaptığımda hep bunun daha yüksek bir versiyonunu duyardım. Ama bu sefer o kadar hafifti ki kimsenin duyabileceğini sanmıyordum.

Ama savaşçı kadın bunu duydu ve yumruğunu Rahibe Haldane'in yüzünün yan tarafına öyle bir hız ve güçle indirdi ki, sadece nefes alabildim. Yaşlı Rahibe sert bir şekilde yere düştü ve bu sırada burnu kırıldı. Aynı şekilde yanağı ve çenesi de o büyük yumrukla paramparça oldu.

Sonra savaşçı kadın, diliyle dişlerine vurarak hayal kırıklığını ifade eden bir ses çıkardı ve dışarı çıktı. Ejderha onu takip etmeye başladı ama kısa bir süre durup bana başını salladı ve "Bunun için üzgünüm" diye mırıldandı.

Ben de başımı salladım. Başka ne yapabilirdim ki? Güvenli olana kadar beklemek ve sonraki bir saati diğer kız kardeşlerimle birlikte Rahibe Haldane'i uyandırmaya çalışarak geçirmek dışında. . .

Üçüncü Bölüm

Southland topraklarının kraliçesi Kanlı Annwyl atını Baron Pyrs'in avlusuna sürdü ve toplantının yapılacağı kaleye çıkan büyük taş basamakların önünde durdu.

"Bunu yapman gerektiğinden emin misin?" diye sordu genel komutanı Brastias nazikçe.

Annwyl atının boynunu okşadı. "Baron Pyrs ile buluşmaya gidiyorum, çukur kavgasına girmeye değil."

"Bundan gerçekten emin miyiz?"

Annwyl dişlerini sıktı, dudakları kıvrıldı. Brastias'ın ona gerçekten ne söylediğini biliyordu. "Gerçekten de evrendeki onca insan arasında senin, birinin kafasını koparmadan bu işi halledebileceğini mi düşünüyorsun? Sen mi? Gerçekten mi?"

Bu Annwyl'in uzun zamandır duyduğu bir sestir. Çok uzun zamandır. Yıl olarak, neredeyse . . . ? Tanrılar. Elli mi? Belki daha fazla. İzini kaybetmişti. Her şeyi aklından çıkaracak kadar bunadığı için değil, umursamayı bıraktığı için. Aynaya baktığında hâlâ otuz kıştan daha az yaşamış bir kadın görüyordu. Yaşlandığını göremediği için değil, Beyaz Rhiannon'dan aldığı bir hediye yüzünden. Savaşta ya da bir suikastçının sırtına sapladığı bıçakla ölmezse, ejderhaların yaptığı gibi diğer insanlardan çok daha yavaş yaşlanmasını sağlayacak bir hediye. Böylece o ve siyah ejderha eşi Fearghus birlikte yaşlanabileceklerdi.

Her ne kadar Fearghus sık sık Annwyl'in ona altı ya da yedi yüz yıl daha eşlik etmek için "ölümle çok fazla oynadığını" öne sürse de.

Ama Fearghus ondan ne yapmasını bekliyordu ki? O Güney Toprakları'nın kraliçesiydi. Annwyl'in hafife almadığı bir unvan. Halkı onun için çok şey ifade ediyordu, bu yüzden Annwyl son birkaç yıldır onun gibi olmamak için çok çabalıyordu.

. . savaş lordunun sık sık kullandığı kelime neydi? Oh, evet. Gülünç! Tehlikeli derecede saçma. Aptalca saçma.

Annwyl'in biraz sinirli olduğu bir sır değildi. Savaş zamanlarında, çocuklarını korumakla meşgul olduğunda, Annwyl biraz . . . alingan olabileceğinin farkındaydı. Ama savaş lordu ve kâhyası Kuzey Topraklarının Canavarı Dagmar Reinholdt çok iyi bir noktaya değinmişti. Eğer çocuklarını korumaya devam edecekse -şimdi dünyanın farklı bölgelerinde, bir gün Annwyl'in yerine liderlik etmeye hazır olmaları için önemli beceriler öğreniyorlar- "düzgün" bir kraliyet mensubu olmayı öğrenmesi gerekecekti.

"Düzgün" bir kraliçe.

Kendisine yanlış bakan herkesi ve her şeyi yok etmeye kararlı, çığlık atan, deli bir asil değil. Ama insanların otomatik olarak korkmadığı ve hor görmediğı hoş, normal bir soylu.

Annwyl'in yapmakta zorlandığı bir değışiklikti bu, istemediğı için değil, pek çok kişi ona inanmıyor gibi göründüğü için. Kendi genel komutanı bile.

Yine de Brastias'a "siktir git" diye çıkışıp onu atından indirmek yerine bir nefes aldı, on saniye bekledi ve sakince "Ben halledebilirim" dedi.

Brastias omuz silkti. "Pekâlâ."

Hayır. Bu cevapta çok fazla inanç duymadı. Hem de hiç. Ama ne kadar istese de onu atından indiremezdi.

Ve tanrılar ... bunu istedi.

"Siz burada bekleyin," diye ona ve özel korumasına emir verdi.

"Briec ve Gwenvael'in gelmesini beklemeniz gerekmediğine emin misiniz?" diye sordu muhafızlarından biri. "Çok uzun sürmez."

Bunu neden yapsın ki? Bunu halledebilirdi. Neden herkes onu sorguluyordu?

"Dedim ki-" Annwyl durdu. Sakin ve rahat, dedi kendi kendine. Sakin ve lanet olası kolay.

"Her şey yoluna girecek." Annwyl, eşi tarafından savaştaki sakin tavrı ve ejderhaların etrafındaki rahatlığı nedeniyle özellikle seçilmiş olan büyük attan indi.

Annwyl basamakları ikişer ikişer çıktı ve büyük salona girdi. Masalardan birinin yanında duran dört adam hemen konuşmayı bıraktı ve ona doğru döndü.

Ağzı kapalı bir gülümsemeye zorladı. "Lordlarım."

"Benim yalanım-" Baron Thomas durdu, tekrar denedi.

"Benim Quee'm.

.. uh..." Diğer kraliyet mensuplarına baktı. "Leydim?"

Annwyl başını salladı. "Hepsi iyi," diye yalan söyledi. Bir hükümdar olmanın getirdiği tüm o eğilip bükülmelerden nefret ediyordu ve bunu hepsi biliyordu ama Dagmar'a göre kraliçe olmanın bir parçası da önüne atılan kraliyet unvanlarını "yalamaktır".

Annwyl sineye çekmek için çok uğraşıyordu.

"Vakit ayırdığınız için teşekkür ederiz leydim. Krallıkta sizi meşgul eden çok şey olduğunu hepimiz biliyoruz."

"Doğru, ama topraklarımı korumaya yardım eden lordları ihmal edemem."

Annwyl biraz irkildi. Bu sözler kendi kulaklarına geldiği kadar onların kulaklarına da yanlış mı gelmişti?

Başını kaşımak için uzandı ama bunun saçlarının gözlerine düşmesi anlamına geleceğini biliyordu ve Dagmar ve ejderha kız kardeşi Keita tarafından defalarca söylendiği gibi, bu onu sadece "deli bir inek gibi" gösteriyordu.

Ama elinin başının yanında öylece durmasının tuhaf görüldüğünden emindi, bu yüzden saçlarını başının iki yanına doğru dikkatlice düzeltti, böylece o kısım temiz kaldı ve saçları parlak ve düz göründü. Dağınık ve çılgınca değil.

"Şimdi ... size nasıl yardımcı olabilirim Baron Pyrs?"

"Kraliçe Annwyl," dedi arkasından bir kadın sesi.

Annwyl'in eli anında kılıcına uzanırken, arkasında durana bakmak için sadece gövdesini çevirdi.

"Leydim, lütfen!" Baron Pyrs koşarak Annwyl ile arkasındaki kadının arasına girerken yalvardı. "Tehlikede değilsiniz. Adımın üzerine yemin ederim. Bu sadece sıradan bir görüşme."

Annwyl'in eli, sırtına bağlı kılıçlardan birinin kabzasına dayandığında titredi. Korkudan değil, kılıcı kınından çıkarıp odadaki herkesi öldürmek için duyduğu karşı konulmaz arzudan titriyordu.

Ama Annwyl kafasının içinde Dagmar'ın sesini duydu. Yıllardır aynı şeyi söylüyordu. Eminim biraz pratikle, sadece seni rahatsız eden insanları öldürmeyi bırakabilirsin. Hadi bakalım, şu kraliyet öğretmenini bir deneyelim, olur mu?

Sonra Annwyl dışarıda bekleyen Brastias ve özel muhafızlarını düşündü. Tam şu anda kendisine doğru gelen iki ejderhaya açıklamak ya da temizlemek zorunda kalacakları bir katliamı başlatmak için onu beklediklerini biliyordu.

Gwenvael'in sırtışını şimdiden görebiliyor ve Briec'in kibirli iç çekişini duyabiliyordu. Hepsini duyabiliyordu.

Hepsi onun başarısız olmasını bekliyordu.

Annwyl tekrar bir nefes verdi, elini dikkatlice indirdi ve arkasındaki kadınla yüzleşmek için döndü.

"Rahibe Abertha."

Ya da Annwyl'in dediği gibi, "Kahrolası Rahibe Abertha."

Quintilian Eyaletleri'nin içlerine kadar uzanan Dış Topraklar'daki Conchobar Dağları'nın arkasına sıkışmış küçük ama güçlü bir vadi bölgesi olan Annaig Vadisi'nden geliyordu. Levenez şehri iktidar merkeziydi ve hükümdarı da Dük Roland Salebiri'ydi.

Dürüst olmak gerekirse, Annwyl Salebiri ailesine hiç dikkat etmemişti. Neredeyse otuz yıl boyunca, Batı Dağları'nda hâlâ devam eden köle ticaretini yürüten at binicilerinin sorunlarına odaklanmıştı.

Quintilian Eyaletleri Senatosu. Dolayısıyla, Dış Yaylalar'ın yağmacı Bozkır Atlıları ile Eyaletlerin dış mahalleleri arasında kalan küçük bir bölge, endişelerinin en küçüğüydü.

Ta ki Salebiri ona gerçek gücü getirecek şeyi bulana kadar. Bir tanrıya tapmak. Birkaç tanrıya değil, sadece bir tanrıya. Salebiri bu dini güçle yönetiyor, topraklarına ya da halkına değil, tek bir tanrıya sadakat talep ediyordu.

Chramnesind. Ona Görmeyen Kişi deniyordu, çünkü gözleri ya da başka bir şeyi yoktu.

Annwyl bilmiyordu ya da umursamıyordu. Tanrılardan nefret ediyordu, hemen hemen hepsinden. Ama tanrılardan çok, tanrıları sayesinde kendilerini kutsal ve erdemli ilan ederken korkunç şeyler yapan insanlardan nefret ediyordu.

Yine de son birkaç yıldır uğraşmak zorunda kaldığı tüm kutsal dalkavuklar arasında Annwyl en çok Rahibe Abertha'dan nefret ediyordu, Dük Salebiri'nin kız kardeşi ve Annwyl'in şimdiye kadar karşılaşmaktan hoşnut olmadığı en büyük ikiyüzlü.

Rahibe o sahte sıcak gülümsemesiyle gülümsedi. "Beni hatırlıyorsunuz, değil mi Kraliçe Annwyl?"

Annwyl kendi gülümsemesini zorlayarak, "Elbette seni hatırlıyorum," dedi. "Çok güzelsin." Rahibe Abertha zayıf vücudu, beline kadar uzanan altın sarısı saçları ve şaşırtıcı yeşil gözleriyle gerçekten de çok güzeldi.

Aynı zamanda, her zamankinden daha güçlü kürsüsünden Annwyl'in ikizlerinin "iyi ve harikulade efendimizi yatıştırmak için doğumda boğulmaları gerektiğini" vaaz eden hastalıklı amcıktı.

"Peki sizi benim topraklarıma getiren nedir?" Annwyl sordu. "Baron Pyrs, bir araya gelmemizin iyi olacağını düşündü.

geçen seferkinden daha iyi koşullar."

Annwyl şimdi ne kadar istese de gülümsememek için kendini zor tutuyordu. Aradan yıllar geçmişti. Oğlu, Quintilian Eyaletleri'nin diğer tarafındaki Uzak Dağlar Kardeşliği ile eğitim almaya gitmişti. Kızı, Kyvich savaşçısıyla eğitim almak için Buz Toprakları'na gitmişti.

cadılar. Ve yeğeni Rhianwen, Nolwenn cadılarıyla eğitim almak için kendi kanından olanlarla birlikte öl Toprakları'na gitmişti.

Batı, kuzey ve güneyden yerel yöneticilerin katıldığı bir toplantı düzenlenmişti ve büyük bir şölen sırasında Abertha'nın küçük kardeşi Thomas, Dagmar'ı lanetleyen bir parmakla işaret edip ona fesatçı bir fahişe diyene kadar her şey nispeten iyi gidiyordu. Neden mi? Çünkü onu eşi Yakışıklı Gwenvael'i, bilinen bir ejderhayı öperken görmüştü. Gwenvael o sırada insan formundaydı ama Thomas Salebiri bunu umursamamıştı.

Dagmar tüm bu gösterilerden etkilenmemiş, Gwenvael ise eğlenmişti. Ancak Annwyl, geveze herifin kellesini almıştı. Tam orada, evinin Büyük Salonunda.

Bu durum diğer kraliyet mensuplarının pek hoşuna gitmemişti. Mevcut ittifakları hâlâ devam ediyordu ama zar zor.

İşte o zaman Dagmar Annwyl'e açıklamaya başlamıştı: "Bunu yapamazsın, seni deli sürtük. Seni ne kadar seversem seveyim, bunu yapamazsın!"

Bu, Annwyl'in savaş ya da duruşma dışında aldığı son kelle olmuştu. Bu yüzden Annwyl için güzel bir anıydı.

"Kulağa umut verici geliyor," diye yalan söyledi Annwyl. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyorsunuz?"

"İki ulusun barışı." Uluslar mı?

Gerçekten mi?

Annwyl ilk sorunu şimdiden görebiliyordu. Salebiriler, neredeyse geçit vermez dağlar ve acımasız akıncıların ülkesi arasında sıkışmış büyükçe bir vadiden ziyade bir ulusu yönettiklerine inanıyorlardı. Ama Annwyl, insanları yumruklamaya başlamamak fiziksel olarak ne kadar acı verirse versin, bunu gerçek bir kraliçe gibi oynayacaktı.

"Ahh, anlıyorum. Kulağa mükemmel bir tartışma gibi geliyor. Ama daha dostane koşullar altında sürdürülmesi gereken bir tartışma. Sizce de öyle değil mi?"

"Dostane koşullar mı? Burada ve şu anda ne sorun var?"

"Açık konuşmak gerekirse, anlaşmalar, ittifaklar ve ateşkesler benim işim değil. Bunların sürdürülmesini sağlıyorum ama anlaşmaların taslaklarını hazırlayıp uygulamaya koymuyorum. Bunu kâhyam Dagmar Reinholdt'a ve Kraliçe Rhiannon'un Kraliyet Barışçısı Merhametli Bram'a bırakıyorum. Eğer topraklarınızda barışın sağlanmasını istiyorsanız Rahibe, aramızdaki her türlü görüşmeye ikisinin de dahil olması gerekir."

"Gerçekten mi? Reinholdt Canavarı ve bir ejderhanın uşağı mı? Sana ne düşüneceğini onlar mı söylüyor?"

"Hayır. Ama kimin kellesini kale duvarlarımın dışına koyup tüm dünyanın görmesini ve eti çürüyene kadar keyfini çıkarmasını sağlayacağımı bana bildiriyorlar." Annwyl gülümsedi. "Bunun neye benzediğini hatırlıyorsun, değil mi Rahibe?"

Abertha'nın Annaig Vadisi muhafızları gerginleşip bakışlarını Annwyl'e dikerken Baron Thomas hızla araya girerek, "Hanımlar," dedi. "Lütfen."

"Her şey yolunda Baron." Rahibe adamın kolunu okşadı. "Biz sadece iki bayan konuşuyoruz."

"Öyle miyiz?" Annwyl sordu.

"Ah, evet. Konuşacak o kadar çok şey var ki," dedi hoş bir şekilde, sanki çay ve çörek içiyorlarmış gibi. "Örneğin, bu dünyaya Gerçek Karanlığı getirecek olan aşağılık soyunuz, İğrençlikler. Sizin gibi, ejderhalarla kutsal olmayan fahişeler gibi yatan ve sonra bu tür çiftleşmelerden doğan çocukları doğuran Kirletilmiş Olanlar. Tüm bunlarla başa çıkılması gerekecek. Aramızda. Dostlar arasında."

Yüzü artık gri-beyaz olan Baron Pyrs yavaşça çiftten uzaklaşırken, diğer baronlar yan kapıya doğru yaklaştılar. Çılgınca bir kaçış yapmayı umuyorlardı.

Annwyl şimdi etrafını saran kırmızı sisin içinden hepsini görebiliyordu.

Uzun bir süre Annwyl hareket etmedi. Nefes alamadı. Ama kendini zorladı -kelimenin tam anlamıyla kendini zorladı-

hareket etmek için. Tepki vermek için değil. Hemen değil.

Ve hiçbir şey yapmadığı o an, Abertha'nın muhafızlarının kıpırdamadığını fark etmesini sağladı. Kraliçelerinin yanına koşup onu hayatları pahasına savunmaya hazır değillerdi. Yine de belli ki Annwyl'in bir şey yapmasını bekliyorlardı.

Sonra ona çarptı. Yüzüne inen bir tokat gibi. Bu kadın Annwyl'in kafasını omuzlarından ayırmasını istiyordu. Annwyl'in o çok meşhur olan gazabını serbest bırakmasını istiyordu. Bu gerçekleşirse neler olacağını hepsi biliyordu. Annwyl aniden patlar ve önünde duran kaltağı yok ederse. Ve muhafızlarını. Ve baronları. Belki de Baron Pyrs'e yardıma koşan zavallı hizmetkârları bile. Hepsi Annwyl'in kılıçlarına kurban gidecekti, tıpkı onlardan öncekiler gibi. Ve ondan sonra ... bu haber tüm topraklarda yıldırım gibi yayılacaktı: "Deli Kraliçe Annwyl savunmasız bir rahibeyi ve kendi soylularını öldürdü!" diye şarkı söyleyecekti tüm gezgin ozanlar.

Bu bir ateşkes, ittifak ya da kardeşinin intikamını almak için bir şans değildi.

Hayır. Abertha'nın burada olmasının tek bir nedeni vardı: Tanrısının davası uğruna şehit olmak ve büyük olasılıkla onu binlerce kat ilerletmek.

Ve eğer böyle bir şey olursa, bu Annwyl'den başka kimsenin suçu olmaz.

Kaltağın Annwyl'in iyi bilenmiş öfkesini kendi çıkarları için kullanmaya çalıştığını bilmek Annwyl'i daha fazla kızdırmaktan başka bir işe yaramadı. Ama aynı zamanda Annwyl'in babasının onun "küçük, nefret dolu tarafı" dediği şeyi de ortaya çıkardı. Sonra da eklerdi: "Sırf kendi lanet yüzüne inat olsun diye kendi burnunu kesmek isteyen tanıdığım tek inek sensin."

Ve haklıydı. Annwyl zorlanmaktan hoşlanmazdı. Bir yöne itilirse, muhtemelen başka bir yöne giderdi ... sırf inadına.

Bu yüzden o inadı bir can simidi gibi tuttu ve sakince, "Burada işimiz bitti, Rahibe Abertha," dedi.

"Leydim, lütfen," diye yalvardı Baron Pyrs.

Annwyl öfkesini daha ne kadar kontrol altında tutabileceğinden emin olamayarak ön kapıya doğru yürürken barona el salladı ama Abertha'nın parlak beyaz paltolu, kan renginde tanrılarının rününü taşıyan dört muhafızının önüne geçip onu çıkıştan uzak tutmasıyla durdu.

"Kimilda," diye emretti Annwyl usulca. Bu emri haykırmaya cesaret edemedi. Bağkırmaya başlarsa, odadaki herkes ölene kadar durmayacaktı.

"Kalmanızda ısrar ediyoruz Kraliçe Annwyl," dedi rahibe Annwyl'in arkasından, sesinde hâlâ o sıcak nota vardı. "Seninle konuşmamız daha bitmedi."

Sonunda Annwyl'in gülümsemesi gerçek oldu. Çünkü artık odaklanabileceği bir şey vardı. Tek kullanımlık bir şey.

"Evet," diye yanıtladı Annwyl, kaslarında ve beyninde rahatlamayı hissetmeye başlamıştı bile. "Sanırım ısrar ediyorsun."

Etraflarında rüzgârlar yükseldi ve Brastias gökyüzüne baktığında çiftleştigi iki kardeşinin yere düştüğünü gördü.

Adamlarından uzaklaşıp Kudretli Briec ve Yakışıklı Gwenvael'e yaklaştı.

"Kardeşlerim," diye selamladı.

"Bize böyle hitap etmemeni söylediğimizi sanıyordum," diye hatırlattı Gwenvael ona, aşırı uzun altın rengi saçlarını yüzünden savurarak. Altın ejderha son savaşta saçlarını omuzlarına kadar kestirmek zorunda kalmıştı ve o zamandan beri saçlarının oldukça asi bir yele olmasına izin vermişti.

"Bu dişinin nesi var böyle?" diye tersledi sürekli şikâyet eden gümüş ejderha Briec. "Fearghus lanet bir günlüğüne gidiyor ve o aptalca bir şey yapıyor. Hayattaki tek amacı beni sinirlendirmek mi?"

"Evet," dedi hem Gwenvael hem de Brastias birlikte. "Sessiz olun," diye tükürdü dişlerinin arasından. "İkiniz de." "Nerede o, Brastias?" Gwenvael sordu.

"Baron Pyrs ile birlikte
içeride." "Yalnız mı?"

"O hâlâ benim kraliçem, Briec. Bana ve muhafızlara
dışarıda kalmamızı emrederse-"

"Onu görmezden geliyorsunuz! Siz zayıf insanlar için bunu
anlamak neden bu kadar zor?"

Brastias Gwenvael'e baktı ve Altın sırttı. "Bu retorik
değildi. Aslında senden bu soruya cevap vermeni bekliyor."

"Pekala." Briec dramatik bir şekilde içini çekti, görünüşe
göre tüm dünya onun gümüş omuzlarının üzerindeydi ... ya
da en azından öyle düşünüyor gibiydi. "Sanırım oraya gidip
onu almamız gerekiyor."

Briec insana dönüşmeden, avlu boyunca kalenin ön
kapısına doğru tepindi. Ancak basamaklara ulaştığında, iki
kılıç sert tahtaya çarptı, her iki kılıçtan da kan aktı ve bir
kısmı Briec'in yüzüne isabet etti.

Brastias yüzünü buruşturdu ama Gwenvael
sadece güldü. "Bu iyi bir şey olamaz," diye
şaka yaptı Gwenvael.

Briec omzunun üzerinden Brastias'a baktı. "Görüyor
musun?" diye bağırdı, pençesi gözlerindeki kanı silerken.
"Söylediğim şeyleri neden söylediyimi şimdi anlıyor
musun?"

"Adi bir piç olduğun için mi?" Brastias sordu, bu da
Gwenvael'i daha çok güldürdü. Briec'in hiç de hoşuna
gitmeyen bir şeydi bu. Ama Brastias'a kuyruğuyla
vuramadan önce -ki Brastias hayatını ve aşkını Briec'in kız
kardeşi Morfyd'e adadığından beri bunu birden fazla kez
yapmıştı- ön kapılar açıldı ve Annwyl dışarı çıktı.

Kana bulanmış -her zaman dağınık bir savaşçı olmuştur-
ve saçlarından dört kelle taşıyan Annwyl merdivenlerden
atına doğru indi. Briec'in altından sanki orada değilmiş gibi
geçti, kuyruğunun etrafından kolayca manevra yaptı.

"Şimdi ne yaptın sen, gülünç dişi?" diye çıkıştı gümüş
ejderha ona.

"Düşündüğünüz gibi değil." Kısa bir ıslık çaldı ve büyük atı
Annwyl'in üzerine binebilmesi için kendini alçalttı.

yeni kafalarını bırakmadan geri döndü.

Eyerine oturduktan sonra atı ayağa kalktı ve Annwyl serbest eliyle dizginleri tuttu. Başka bir şey söylemeden atını döndürdü ve yola koyuldu.

Brastias muhafızlarına işaret etti ve onlar da hemen kraliçelerinin peşinden gittiler. Kendisini güvende tutmak için onlara ihtiyacı olduğundan değil. Garbhán Adası'na dönene kadar zorlukla kontrol altına aldığı öfkesi bunu yapmalıydı.

"Vay, vay," dedi Gwenvael, bakışları kalenin merdivenlerindeydi. "Sevgili Rahibe Abertha."

Brastias, Gwenvael'in haklı olduğunu görmek için arkasını döndü. Güzel ve son derece zalim Abertha, Baron Pyrs'in şatosunun merdivenlerinde duruyordu, beyaz cüppesi tertemizdi, güneş başının üzerinde parlıyor ve gerçek şeytani doğasını parlak bir şekilde gizliyordu.

Ama en azından yaşıyordu. Yaşıyordu! Dürüst olmak gerekirse şok ediciydi. Brastias her zaman Annwyl'in eline fırsat geçse öldüreceği ilk kişinin Abertha olacağını düşünmüştü. On yıl önce böyle bir şey söz konusu bile olmazdı. Ama görünen o ki Dagmar Reinholdt'un kraliçe üzerindeki çalışmaları etkili olmuştu.

Rahibenin yanından geçerken Brastias'ın gördüğü tek ceset onun muhafızlarıydı. Önemli ve "masum" bir rahibenin ölümünün aksine, kolayca açıklanabilecek bir "yanlış anlaşılma".

"Sevgili leydim," dedi Gwenvael sırtarak, "hayal kırıklığına uğramış görünüyorsunuz. Kraliçe Annwyl size arzuladığınız şeyi vermedi mi?"

Abertha gülümsemeye çalıştı ama tek yapabildiği dudaklarının köşeleri yukarı kalkarken küçük bir homurtu çıkarmak oldu. Bu hiç de çekici değildi.

Briec, Abertha'nın yaşadığını görünce konuşmadan ondan uzaklaştı ama kuyruğunu savurdu ve içgüdüsel olarak rahibe, sivri ucu yüzünü yaramadan ya da ince insan bedenini acımasız taş duvarlara fırlatmadan yere düştü.

"Ben eve gidiyorum," dedi Briec kanatlarını sallayarak. "Sana da aynısını yapmanı öneririm, Brastias."

Brastias da aynı fikirdeydi. Annwyl, Morfyd'in deyimıyla "an "larından birini yaşadıktan sonra oyalanmak asla iyi bir fikir değildi.

Atına bindi ve Rahibe Abertha'nın ayağa kalkışını kısa bir süre izledi. O ayağa kalkarken Baron Pyrs merdivenlerden Brastias'a doğru koştu. Artık Annwyl ve ejderha kardeşler gittiğine göre, baron kale duvarlarının güvenliğinden uzaklaşmaktan korkmuyordu.

"Lordum Brastias-" diye başladı.

"Ben lord değilim, Baron Pyrs. Sadece Kraliçe Annwyl'in ordularının mütevazı bir generaliyim."

"Evet, ama-"

"Ve eğer beni bir daha görürsen, bu büyük olasılıkla güzel evinin duvarlarını taş taş yıkmak için olacak."

Brastias uzaklaşmak için atını çevirdi ama baron hemen onun yanında durmak için harekete geçti.

"Brastias, bekle-"

"Konuşmanız gereken kişi ben değilim lordum. Ben bir askerim. Savaşı ben getiririm, ben durdurmam. Bu aptallıktan sonra ailenizin güvenliği için yalvarmak istiyorsanız, Leydi Dagmar ile temasa geçseniz iyi olur. Davanı savunman gereken kişi o. Seni hayatta tutacak olan o. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Pyrs bir nefes verdi ve başını salladı. "Biliyoruz."

Başka bir şey duymaya gerek duymayan Brastias evine ve eşine geri döndü.

Dördüncü Bölüm

Kalenin derinliklerinde bir yerde bir kapı çarptı ve Celyn pençelerini başının arkasına geçirip ölüm için dua etti. Başka bir kapı çarptı, ardından sesler yükseldi ve daha fazla kapı çarpıldı.

Ölüm gelmeyince - piç kurusu! -Celyn sırt üstü yuvarlandı ve etrafına bakmak için gözlerini açtı. Birkaç dakika boyunca nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Pençelerine baktı ve onların el olduğunu fark etti. Başını biraz kaldırdı ve insan formunda, giyinik ve bir yatakta olduğunu fark etti.

Nefes alarak başını yavaşça yastığa doğru eğdi ve sadece gözlerini oynatarak etrafına bakındı.

Bir kale. Bir kaledeydi.

Celyn dirseklerinin üzerinde ayağa kalktı ama sonra durmak zorunda kaldı çünkü midesindekileri odanın her tarafına fırlatmaktan korkuyordu.

Bu onun hatasıydı. Onun hatasıydı. Kız kardeşiyle içmeye gitmemesi gerektiğini biliyordu.

Aptal ejderha.

Bulunduğu odanın kapısı çarparak açıldı ve bu sesin her yerinde yarattığı acıyla nefesi kesildi.

Kız kardeşi ona, "Buradan çıkmamız gerekiyor," dedi.

Korkunç Branwen, Celyn'in küçük kız kardeşiydi ama aralarında sadece yirmi yaş olduğu için ejderha standartlarına göre neredeyse ikiz sayılırlardı. Ayrıca siyah saçları, siyah gözleri ve annelerinininki gibi kare çeneleriyle birbirlerine çok benziyorlardı. Ama Brannie, Celyn'den çok Cadwaladr gibiydi. Onların akrabaları gibi içiyor, onların akrabaları gibi rastgele varlıklarla savaşıyor ve onların akrabaları gibi savaşı seviyordu. Celyn'i anlamak

Kraliçe'nin Özel Muhafızları'nın bir üyesi olmanın verdiği mutluluktan kaçtı.

"Neyin var?" Celyn ayaklarını yavaşça yere koyarken ve zavallı, zonklayan başını ellerinin arasına alırken sordu. Artık içmek yok. Asla, kendine milyonuncu kez söz verdi.

"Annwyl bazı muhafızları falan öldürdü ve kimse bundan pek memnun değil. Ve Fearghus burada değil."

"Lanet olsun." Kuzenleri Fearghus'un eşini kontrol etmek için başka kimsede olmayan bir yöntemi vardı. Özellikle de canı sıkkın olduğu için bir şeyleri öldürmeye başladığında çok önemliydi. "Kimi öldürdü?"

"Emin değilim. Ama Dagmar çağrıldı."

Dagmar Reinholdt. Kraliçe Annwyl'in kâhyası ve Garbhán Adası'nın Savaş Lordu olan Northlander, insan dışısı hayatında bir kez bile kılıç veya balta kaldırmamış olmasına rağmen. Silah kullanma becerisi olmadığı için bu iyi bir şeydi. Ancak sahip olduğu şey, savaş stratejisi konusunda güçlü bir beceri ve komplo kurmaya karşı derin bir sevgiydi.

"Haklısın," diye kabul etti Celyn. "Gitmemiz gerek." Tabii Annwyl'in talihsiz maceralarından birinin ortasında kalmak istemiyorlarsa, ki o istemiyordu.

Kendini ayağa kalkmaya zorlayan Celyn, "Dün gece beni buraya sen mi getirdin?" diye sordu.

"Yaptım. Geri dönmek için çok sarhoştun. Yanlışlıkla kasabayı yok etmenden korktum."

Ayağa kalktıktan sonra Celyn sallanmaya başladı ama yatağın başucundaki sabitleyici eli yere düşmesini engelledi.

"İçkiyi hiç beceremiyorsun, kardeşim." "Kapa çeneni. Kapa çeneni."

"Her zamanki gibi doğruyu söylediğim için mi?"

"Hayır. Çünkü sesin tipik olarak yüksek ve rahatsız edici." Kaşlarını ovuşturdu. "Neden seninle içmeye gitmem için beni ikna etmene izin veriyorum ki?"

"Çünkü ben senin kardeşimim ve bana tapıyorsun?" "Hayır."

Brannie güldü. "Gel kardeşim. Akraba ejderhalarımızdan birinin aptallığı yüzünden tuzağa düşmeden önce."

Kız kardeşi haklıydı. Celyn düşünmek bile istemediği kadar çok kez kendini kraliyet kuzenlerinin sorunlarının ve dramlarının ortasında bulmuştu. Ve bir Cadwaladr olarak, elinden gelen her şekilde yardım etmek zorundaydı. Çünkü bir Cadwaladr her zaman ailesini korurdu. Aile, herkesle tartışmak için nedenler bulan bir grup şımarık asil olsa bile.

Celyn birkaç belirsiz adım attı, durdu ve kız kardeşine "Giyindim, değil mi?" diye sordu. Çünkü gerçekten de hatırlayamıyordu.

"Öylesin. Dün gece kıyafetlerinle bayıldın ve ne yazık ki onları çıkaracak vaktim olmadı, böylece hizmetçileri odayı temizlemeye gönderdiğimde çıplak kışını onlara doğru sallanırken bulabilirler ve insan dehşeti içinde çığlık atabilirlerdi. Bunu ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Celyn kız kardeşine ters ters baktı. "Neyin var senin?" Brannie omuz silkti. "Yok bir şey. Neden?"

Celyn yatak odasının kapısına gitti ve hafifçe aralayarak koridora baktı.

"Eee?" diye fısıldadı kız kardeşi. "Her şey açık. Hadi gidelim."

Kardeşler birlikte koridordan aşağıya, ikinci kat koridoruna çıkan bir dizi basamaktan ve Büyük Salon'a çıkan başka bir dizi merdivenden aşağıya koştular.

Celyn kusmaya başlayacağından endişeleniyordu ama bunu ancak dışarı çıktığında ve kraliyet kuzenleri arasında patlak vermek üzere olan dramadan uzakta olduğunda yapmaya kararlıydı.

Ancak o ve Brannie iki uzun yemek masasının arasından geçerken, Celyn'in yüzüne bir ... şey ... bir insan kafası çarptı ve onu durmaya zorladı.

Celyn şimdi ellerinde tuttuğu kafaya baktı. "Hızlı eller," diye not etti kız kardeşi.

"Yüzüne bir insan kafası çarpmayacak kadar hızlı değil."

Celyn kafayı fırlatıp kaçmaya fırsat bulamadan, Kanlı Annwyl hışımla Büyük Salon'a girdi. Briec, insan formunda, sadece tozluk ve çizme giyerek hemen arkasından yaklaştı.

"Bir kadının aynı anda nasıl bu kadar aptalca şey yapabildiğini anlayamıyorum," diye hırladı Briec Annwyl'e.

"Can sıkıcı Briec, krallığımla ilgili aldığım kararlar konusunda sana hiçbir açıklama borçlu değilim." Celyn'e doğru yürüdü ve elindeki diğerlerine ekleyebilmek için kafayı onun elinden kaptı. "Ve kafalarımı fırlatmayı bırak." Onları Briec'in burnunun dibine kadar kaldırdı. "Bunları duvarların dışındaki çivilerin üzerine koyacağım."

"Çünkü siz, tüm dünyaya aptalca kararlar?"

"Burada hüküm sürdüğünü mü sanıyorsun ejderha? Çünkü yönetmiyorsun." Bir daire çizerek döndü, kafaları salladı ve kan püskürterek bağırdı: "Ne bir insana ne de bir ejderhaya hesap veririm! Ve kesinlikle sana da hesap vermem!"

Briec, Annwyl'in elindeki kafaları tokatlayarak Celyn'in savunmasız yüzüne çarptığında Celyn gözlerindeki kanı henüz temizlemeyi başarmıştı.

İkili arasında tokatlı kavga da o zaman patlak verdi.

Celyn tiksintiyle aralarına girdi ve onları iterek ayırdı.

"Kesin şunu! İkiniz de kesin! Yavrular gibi davranıyorsunuz!" "O başlattı!"

"O başlattı!"

"Kapa çeneni! "

Her iki kraliyet mensubu da geri adım atarak Celyn'e ters ters baktı.

"Kiminle konuştuğunu sanıyorsun, Düşük Doğumlu?" Briec Celyn'e sordu.

"Ben kraliçeyim," diye tükürdü Annwyl Celyn'e.

"Ve ben bir Ejderha Prensiyim," diye ekledi Briec.

"Ve ben de bu toprakların Ejderha Kraliçesi Majestelerinin seçilmişlerinden biriyim! Bu da beni ikinizden de daha önemli yapıyor!" Celyn elini alnına götürdü. "Ah. Acı." Bir sandalyeye yığıldı ve Brannie hemen yanına koştu. "Başım çok ağrıyor, kardeşim."

"Siz ikiniz zavallı kardeşime ne yaptınız?" Brannie, Celyn'in başını okşarken talepte bulundu. "Sizi piçler! Kendinizden başka kimseyi umursamıyor musunuz?"

Briec omuz silkti. "Bu saçma kadını tanımıyorum ama umurumda da değil."

Yok Edici Fearghus, Kraliçe Rhiannon'un ilk doğan oğlu ve böyle bir öküz boklu işi kabul edecek başka bir enayi bulamazsa Güney Toprakları'nın gelecekteki Ejderha Kralı-Belki Morfyd'i bir sonraki kraliçe olmaya ikna edebilirim ... hayır. O kadar aptal değil. Avluya indi ve insana dönüştü.

"Abi! Sana iyi günler!"

Fearghus uzun bir iç çekti ve küçük kardeşiyle yüzleşmek için döndü. "Gwenvael."

"Bir kavgayı
kaçırıyorsun."

"Umurumda değil."

"Annwyl ve Briec arasında."

Kardeşinin sözleri üzerine Fearghus gözlerini
kaçırdı. "Bu bakış ne için?" Gwenvael sordu.

"Annemin Annwyl'i Briec'in kellesini aldığı için affedip
affetmeyeceğini anlamaya çalışıyorum."

"Olabilir ama Talaith ve kızlar asla olmayacak."

"Doğru," diye iç geçirdi Fearghus. "Talaith'i ve yeğenlerimi
de seviyorum."

Fearghus, Gwenvael'in kendisine fırlattığı giysileri aldı ve
giydi. Kardeşler Büyük Salon'un merdivenlerine doğru
ilerlerken, anne ve babaları avluya indiğinde yer ayaklarının
altında sarsıldı.

"En kutsal olmayan tanrıların gücü adına, bu parti daha da güzelleşiyor!" Gwenvael mutlulukla tezahürat yaptı.

Fearghus ona "Kes şunu," dedi ama buna pek de şaşırmamıştı. Gwenvael ortalığı karıştırmaya bayılırdı ve yumurtadan çıkıp ebeveynleri arasında bir kavga başlatmayı başardığından beri bunu yapıyordu. Fearghus hâlâ Gwenvael'in konuşamayacak kadar küçük olduğu için bunu nasıl başardığını bilmiyordu ama başarmıştı.

Rhiannon beyaz saçlarını yüzünden savurarak onları selamladı. "Benim yakışıklı oğullarım!"

"Anne," diye yanıtladı ikisi de.

Anneleri insana dönüştü ve kollarını iki yana açarak onlara doğru yürüdü.

"Giysiler!" diye bağırdı babaları. "Giysiler, kadın!"

Rhiannon durdu, kolları iki yanına düştü. "Güvensizlikleri olan bu sıkıcı insanlar. Bütün bunlar için kimin zamanı var?"

Bercelak arkadaşının omuzlarına bordo kadife bir cübbe attı. "Beş lanet saniye. Üstünü örtmen sadece beş saniye sürer."

Kollarını kollardan geçirdikten sonra, bornozu kapalı tutmak için beline bir kemer düğümledi ve arkadaşı siyah tozlukları ve botları çekiştirirken sabırsızlıkla bekledi.

"Neden buradasın anne?" Fearghus sordu.

"Éibhear beni çağırdı. Onunla ve Izzy ile burada buluşmamı söyledi.

Birazdan burada olurlar."

"Şimdi ne oldu?"

"Hiçbirinizin endişelenmesine gerek yok. Yüce Tanrım, bu da ne?"

"Ne nedir?"

"Şu devasa, fallik görünümlü bina." Annwyl'in birkaç haftadır inşa ettirmekte olduğu kuleyi işaret etti. Taş ustası kış mevsiminin sert kar fırtınaları başlamadan önce projesini bitirmek için acele ediyordu.

"Bu Annwyl'in kulesi."

"Kule mi? Kuleye ne için ihtiyacı var? Bir sürü insana işkence etmeyi mi planlıyor?" Rhiannon kaşlarını çatı. "Tanrım, bir sürü insana işkence etmeyi planlıyor."

"Anne," dedi Fearghus. "Dağdaki kaleni bir sebepten ötürü terk ettin. Neden bana bir sürü saçmalık anlatmak yerine sadece söylemiyorsun? Neymiş o?"

Elini Fearghus'un yanağına vurdu. "Her zaman çok akıllısın. Beni çok gururlandırırıyorsun."

"Bu benim soruma cevap değil."

"Biliyorum." Sırıttı ve onun etrafında yürüdü. "Biliyorum."

Çizmelerini giyen babaları Gwenvael'in yanında durdu. "Neden burada öylece duruyoruz?" diye sordu.

Fearghus kaşlarını çatı. "Biz de sizi bekliyorduk."

Ejderha homurdanarak oğullarının yanından geçti ama Fearghus o alçak herifi boğazlayamadan Rhiannon Fearghus'un kollarından birini, Gwenvael de diğerini yakaladı.

"Neden her zaman böyle kaba bir piç kurusu?" Fearghus homurdandı.

Rhiannon kolunu okşayarak, "Sadece size karşı," diye hatırlattı ona. "Bana tapıyor."

Briec ve Annwyl arasındaki tartışma devam ederken Celyn ve Brannie Büyük Salon'un açık ön kapılarına yaklaştı.

Kardeşlerin kaçmak için sadece tek bir şansları vardı ve bunu biliyorlardı. Ancak tam özgürlüğe doğru son adımlarını atmışken, aniden Ejderha Kraliçesi ve daha fazla kraliyet kuzeni tarafından engellendiler.

"Brannie! Sevgilim!" Rhiannon mutlulukla seslendi, kollarını açarak Brannie'yi boğucu bir şekilde kavradı.

Celyn kraliçesinin yanından geçip gitti, pozisyonları ters olsaydı kız kardeşinin ona yapacağı gibi onu kendi başının çaresine bakmaya bırakmaya fazlasıyla hazırdı, ancak büyük bir el onu boğazından kavradı ve geri itti.

"Kuzen!" Gwenvael sahte bir şekilde neşelendi. "Seni görmek ne güzel! Günler oldu. En azından."

Celyn kuzeninin göğsünü itti ama çaresizliğini kraliçesinden ve amcasından saklamak için elinden geleni yaptı.

"Gel!" Gwenvael devam etti. "Bize katılın!"

"Bırak beni, seni piç!" Celyn büyük kuzenine yumuşak bir sesle hırladı.

"Hayır, hayır! Sen ailedensin! Bize katılmalısın!" Gwenvael'in sesi kaba bir fısıltıya dönüştü. "İsrar ediyorum."

Gwenvael, çok genç yaştaki Celyn'i evlatlık yeğeni Tehlikeli Iseabail'e yaklaşmaması konusunda uyaralı yıllar olmuştu. Celyn bu uyarıyı hemen dikkate almamıştı. Ve birkaç yıl sonra, Celyn ve Izzy'nin sevgili oldukları ortaya çıktığında, Gwenvael kuzenine eziyet etmeyi kendine iş edinmişti. Celyn nedenini bilmiyordu. İlgisiz, güzel dişilerin peşine düşmek, Gwenvael'in Dagmar'la çiftleşmeden önce hep yaptığı bir şeydi. Ve Annwyl'e göre, Fearghus Annwyl'e sahip çıkmadan önce Gwenvael kesinlikle en azından onunla birlikte olmayı denemişti.

Şaşırtıcı bir şekilde, Gwenvael küçük intikam nöbetleri konusunda şaşırtıcı derecede kurnazdı. Asla büyük bir olay haline getirmez ya da kardeşlerini dahil etmezdi. Sanki bu kadar küçük bir şeyin onu bu kadar rahatsız ettiği gerçeğini saklamak ister gibiydi. Ne de olsa kraliyet kardeşleri arasında en neşeli olan oydu.

Ancak bunların hiçbirisi, altın saçlı piçin şu anda Celyn'in zonklayan başını çok daha kötü hale getirdiği gerçeğini değiştirmediydi.

Gwenvael uzanıp Celyn'in omzunu yakaladı, onu döndürdü ve ileri doğru itti.

"Anne!" diye bağırdı piç kurusu. "Bakın gitmeye hazır olduğunuzda size eve kadar eşlik edecek olan kim? Harika kuzenimiz Celyn!"

Kolunu Brannie'nin omuzlarına sımsıkı dolayan kraliçe, sırtışı oğlununki kadar entrikacı ve şeytani görünüyordu.

"Harika! Ve sevgili, tatlı Brannie de kalabilir! Ailece vakit geçirmeye bayılıyorum!"

Gwenvael'in kolu Celyn'in boynuna dolandı ve çenesi Celyn'in omzuna yaslandı. "Ben de öyle, anne. Ben de öyle!"

Beşinci Bölüm

Alçak Éibhear insana dönüştü ve hızla tozluklarını giydi. Öfkeli ve sinsice yaklaşan Izzy'yi takip ederken botlarını giymek zorunda kaldı. Onu tamamen geride bırakmasını engelleyen tek şey koşmuyor olması ve Izzy'nin bacaklarının daha uzun olmasıydı.

"Izzy, bekle!" diye bağırdı arkasından, onu dinlemeyeceğini bildiği halde. Hele de bu kadar kızginken. "Iseabail!"

Ama faydası olmadı.

Éibhear son botu da giydi ve arkadaşının peşinden koştu. Izzy'nin herkesin önünde cesurca Rhiannon'a doğru yürüdüğünü, suçlayıcı bir parmak gösterdiğini ve "Ne yaptın sen-?" dediğini gördüğünde son basamağı da henüz geçmişti.

"Benim sevgili torunum!" Rhiannon, Izzy'nin sözlerinin geri kalanını keserek haykırdı. Sonra Izzy'yi boynundan yakaladı ve vücuduna çekerek ona sıkıca sarıldı. O kadar sıkı sarılmıştı ki, Éibhear Izzy'nin nefes alamadığından emindi; kolları umutsuzca vücudundan dışarı fırladı ve Rhiannon'u uzaklaştırmaya çalıştı.

"Ah, sevgili kızım. Seni nasıl da özledim! Ne kadar oldu?" Rhiannon sordu. "Günler mi? Haftalar mı? Seni son gördüğümünden beri mi?"

Éibhear eşini annesinden kurtarmak için koştu ama birden aptal kuzeni Celyn onunla hedefi arasına girdi.

"Çekil," diye tersledi Éibhear onu.

Büyüleyici Celyn - evet, doğru, lanet olası "büyüleyici" - Éibhear'ın kardeşlerine dönüp "Küçük kardeşinizin kolektif bağrınızın güvenliğine geri döndüğünü görmekten hepiniz memnun değil misiniz?" diye sormadan önce biraz gülümsedi.

"Pek sayılmaz."

"Bunu hiç düşünmemiştim." "Kim?"

Éibhear, Celyn'i kendisi hareket ettirmek üzereydi, çünkü kara ejderha onun yolundan hızla çekilecek gibi görünmüyordu, o sırada Éibhear durdu ve kardeşleriyle yüzleşti. "Bekle. . . ne? Evde olmam umurunuzda değil mi?" diye sordu kardeşlerine. "Ortak göğüslerinizin büyük, şişman, iğrenç sıcaklığına mı?"

"Evet, çünkü Mì-runach'ı kesinlikle evimizde istiyoruz," dedi Briec sıkıntılı bir iç çekişle.

Éibhear'ın dudağı biraz kıvrıldı. Kardeşlerinin Mì-runach hakkında ne düşündüklerinin farkındaydı. Kraliçelerinden başka kimseden emir almayan ve sadece kimsenin yaklaşmak istemediği kişileri öldüren aşağılık, gaddar piçler olarak görülüyorlardı. Ayrıca Éibhear'ı kendilerinden biri olarak kabul etmeye istekli tek Ejder Savaşçısı grubuydular. Onlarla geçirdiği zaman onu daha iyi bir ejderha ve kesinlikle daha değerli bir asker yapmıştı. Ama Mì-runach'ın ünü kardeşleri için, kardeşlerinin en küçüğü için yaptıklarından daha önemli görünüyordu.

Tipik!

"Şimdi, şimdi, siz," diye araya girdi Gwenvael yararsızca. "Değersiz ve sinir bozucu olduğu için çocuğu suçlamayalım. Babamızı suçlayalım. Zavallı küçük Éibhear'ın böyle olması onun suçu. Üzücü. Acınası. Sanki hâlâ Kuzey Toprakları'nın soğuk, barbar dağlarındaymış gibi garip renkli saçlarına kemikler bağlı."

"Garip renkli saçlar mı? Büyükbabamız bir Maviydi," diye hatırlattı onlara Éibhear.

"Onunki daha çok ay ışığında parlayan doyurucu bir lacivertti. Seninki düz, sıkıcı bir mavi. Tıpkı senin gibi."

Fearghus aniden sanki onları daha önce hiç görmemiş gibi hepsine odaklandı ve "Kimden bahsediyoruz?" diye çıkıştı.

İşte o zaman Éibhear ilk yumruğu attı. . .

Annwyl, Rhiannon, Dagmar ve Talaith'i kütüphaneye götürürken, "Buraya," dedi ve kapıyı arkalarından kapatırken kardeşlerin kavgaya sesleri azaldı. "Buraya hiç gelmezler."

Rhiannon, küçük kız kardeşiyle birlikte onları buraya kadar takip etmiş olan yeğenine, "İyi iş çıkardın sevgili Celyn," dedi. Celyn her zaman onun en iyi muhafızlarından biri olmuştu, Rhiannon'un tek kelime etmesine gerek kalmadan tam olarak neye ihtiyacı olduğunu biliyordu.

"Bir şey değil. Ama bence Izzy'nin gitmesine izin vermelisin.

Bayılıyor olabilir."

"Hmmm?" Rhiannon evlat edindiği torununa baktı ve savaşçının kollarında yığılıp kaldığını gördü. "Ah, canım!"

Kızı bıraktı ve Izzy annesinin kollarına düştü. "Keşke bunu yapmasaydın," diye azarladı Talaith, bir yandan da ve Morfyd kızı uyandırmaya çalıştı.

"Senden miras kalan o koca ağzını açmak üzereydi ve ben onu durdurmaya çalışıyordum." Rhiannon yeğenini işaret etti. "Celyn, uslu dur ve sen ve Brannie kapıyı tutun."

"Gerçekten mi?" diye sordu sesinde sinirli bir sesle. "Kapıyı gözetlememi mi istiyorsun? Dagmar'ın köpeklerinden biri gibi mi?" Northlander'ı her zaman gölgeleyen büyük hayvanı işaret etti. Adı Adda'ydı ve minyatür bir at büyüklüğündeydi. "Bak. Zaten orada duruyor. O yapamaz mı?"

"Tanrı aşkına, siz ikiniz şu lanet kapıyı koruyun!"

Kardeşler kapıyı kilitleyip önünde durduklarında Izzy uyanmış ve yavaşça ayağa kalkmaya başlamıştı.

Rhiannon oğullarını dışarıda tutmak için Ghleanna'nın çocuklarına kapının diğer tarafına geçmelerini emretmeye başladı ama fazla zamanı olmadığını fark etti. Bir noktada, oğulları diğerlerinin kaçtığını fark edecekti. Bu yüzden elini çabuk tutmalıydı.

Izzy, yine lanet parmağıyla işaret etti. "Büyükanne, beni öldürmeye çalıştın!"

"Şimdi, canım," dedi Rhiannon gülümseyerek, "ikimiz de biliyoruz ki seni gerçekten öldürmeye çalışsaydım, şimdiye kadar külden ve güzel bir anıdan başka bir şey olmazdın."

Celyn ve kız kardeşi, Kraliçe'nin küçük muhafızlarından biri gibi, Rhiannon'un şımarık oğullarını dışarıda tutmak için kütüphane kapısının önünde durmak zorunda kaldılar.

Aralarında bu kavgayı başlatmak hiç de zor olmamıştı. Éibhear gelip herkesi sakinleştirene kadar neredeyse her zaman kavga ederlerdi. Sonra koca piç ergenliğe girmiş ve kavgaları bitirmek yerine başlatmaya başlamıştı. Ama özünde hâlâ herkesin hayran olduğu o hassas mavi ejderhaydı ve Celyn bu zayıflığını gerektiğinde kraliçenin tüm oğullarını manipüle etmek için kullandığını söylemekten utanmıyordu.

Elbette Rhiannon'a oğulları konusunda yardım etmek genellikle bu tür bir rezaletle sonuçlanmazdı. Tüm bunlara değdiğini ve ilgili herkesle kolayca çözülebilecek saçma bir sorun olmadığını umuyordu.

"Bu senin için eski bir şey olmalı," diye fısıldayarak alay etti kız kardeşi. "Etrafta dolanıp kraliçenin kapılarını korumak."

"Çeneni kapatır mısın? Meraklı olmaya çalışıyorum."

"Ne haltlar dönüyor burada?" Talaith, Rhiannon ve Izzy'ye sordu.

Açık kahverengi gözleri hâlâ Rhiannon'a dik dik bakan Izzy, "O kaltak Haldane Rhianwen'i kaybetti," dedi.

"Ne demek istiyorsun, Rhi'yi mi kaybetti? Yetişkin bir kadını nasıl kaybedersin? Kızımı nasıl kaybedersin?" Talaith patladı, büyük ihtimalle annesini boğarak öldürmek için Çöl Toprakları'na kadar koşmaya hazırды. Celyn'in duyduğuna göre Talaith cadı Haldane'e hiç yakın olmamıştı. Yine de "yakın değildi" ve "ben

seni görür görmez öldürecektir." Celyn, Talaith'in annesi hakkında hissettiklerinin ikincisi olduğundan oldukça emindi.

"Haldane kimseyi kaybetmedi," dedi Rhiannon.

"Oradaydım büyükanne," diye karşılık verdi Izzy, yeniden nefes alabildiği için her saniye daha da güçleniyordu. "Bir şey büyüğü bir kapı açtı ve Rhianwen'i bu dünyadan başka bir dünyaya çekti."

Talaith tek kelime etmeden çıkışa yöneldi. Tanrım, Celyn bunu dört gözle beklemiyordu. Talaith kavgacı bir dövüşçüydü ve Celyn onu kontrol altına almadan önce çok fazla hasar verebilirdi.

Neyse ki Rhiannon uzanıp Talaith'i uzun, kıvrıkcık saçlarından yakaladı ve geri çekti.

"Ne yapıyorsun sen?" Talaith hırladı, Rhiannon'un sağlam tutuşundan kurtulmak için mücadele etmeye çalışıyordu.

"Annenin peşinden gitmenin bir anlamı yok. Nolwenn'lere bulaşmanın hiç anlamı yok. Bunun onlarla hiçbir ilgisi yok. Onlar amaçlarına hizmet ettiler."

Dagmar'ın dudakları kısa bir süre büzüldükten sonra, "Neler oluyor Rhiannon?" diye sordu.

Rhiannon, Talaith'i geri itip serbest bıraktıktan sonra önünde duran kadınların her birine baktı. Talaith. Iseabail. Dagmar. Annwyl.

Celyn, bu insanların hayatının önemli bir parçası haline geleceğinin güçlü Ejderha Kraliçesi'nin aklına hiç gelmediğinden emindi. Bir zamanlar kraliçe insanları, hayatları için yalvarırken sıkıcı bir akşam yemeğini çok daha ilginç hale getirebilecek kurnaz yiyeceklerden başka bir şey olarak düşünmüyordu.

Ancak tüm bunlar birkaç on yıl önce Fearghus ölmek üzere olan Kanlı Annwyl'i kurtardığında değişmişti. O zamanlar Annwyl sadece bir isyancı lideriydi ve Güney Diyarını yöneten babalarının ölümünden sonra sadist ağabeyine karşı savaşıyordu. Fearghus, kız kardeşi Beyaz Morfyd'in yardımıyla Annwyl'i sağlığına kavuşturmuş ve kısa sürede ona aşık olmuştu. Ve bir ejderha düştüğünde

Aşkta geri dönüş yoktur. Yeni birini bulmak için uçup gitmek yoktur. Ejderha birini.

Rhiannon büyük oğlunun durumunu çoğu kraliyet ejderhası ebeveyninin yapacağı gibi halledebilirdi. İnsanı bir daha asla görmemesini emredebilir, bunu yapamaması için Annwyl'i öldürtebilir ya da Fearghus'un Annwyl'i sevgilisi olarak almasına izin verirken onu eş olarak kraliyetten bir Dişi ejderha seçmeye zorlayabilirdi. Gwalchmai fab Gwyar Hanedanı'nın soyunun devam etmesi için onun yavrularını doğuracak bir Dişi Ejderha.

Ama herkesi şaşırtan bir şekilde, Beyaz Rhiannon bunların hiçbirini yapmamıştı. Tahtının varisi olan oğluna bir kez bile başka birini seçmesi gerektiğini söylememişti. Bir insan dışısını eş olarak seçerse asla hüküm süremeyeceğini. Bunun yerine, Kanlı Annwyl'i kabul etmişti. Onu tüm kalbiyle kabul etti. Ve karşılığında Annwyl, Yok Edici Fearghus'a olan aşkını kalkanında, zırhında ve bedeninde taşıdı. Fearghus Annwyl'i sahiplendiğinde, onun kollarını işaretleriyle damgalamıştı - ve söylentiye göre, iç uylukları, ama Celyn neyse ki bunların hiçbirini görmemişti.

Celyn'in insan kraliçeyi tanıdığı onca yıl boyunca, kim olduğunu ve eşinin kim ya da ne olduğunu bir kez bile saklamamıştı. Eğer biri onun bir ejderha seçmesinden duyduğu tiksintiyi dile getirecek kadar cesursa, Annwyl o kişinin kendi fikrini söylemesine izin verirdi.

Ve eğer birisi sadece fikir sahibi olmanın ötesine geçerse .
. ?

Annwyl onların kafasını aldı.

Rhiannon kadınlara, "Rhianwen ve ikizler hakkında hiçbirinize söylemediğim bir şey var," dedi.

"Tanrılar bize yardım etsin," diye soludu Talaith. "Hepsi öldü."

Rhiannon, "Bunu sana neden söylemeyeyim?" diye sormadan önce Çöl Diyarı güzeline kısa bir süre baktı.

"Bizi yok edeceğini bildiğin için mi?"

"O zaman bile, Talaith, torunlarıma bir şey olsaydı yine de hepinize söyledim. Ve hayır, seni gülünç kadın, onlar ölmedi. Hareket halindeler."

"Nereye taşınacağız?" Dagmar sordu.

Rhiannon cevap vermeyince Talaith ellerini havaya kaldırdı. "Nereye gittiklerini bilmiyor musun?"

"Özel olarak değil ve bana karşı kabalaşmayın, Bayan Histeri!"

"Herkes dursun." Annwyl masalardan birine doğru geri adım attı. Üzerini kaplayan kitapları bir kenara itti ve oturdu. Dirseklerini bacaklarına dayadı ve ellerini dizlerinin arasında kavuşturdu.

Celyn bunun Dagmar'ın "yeni ve daha az deli Annwyl" dediği şey olduğunu tahmin etti. Güçlü iradesinin tüm gücüyle tepki vermeden önce bir an nefes alıp düşünen Annwyl.

"Çocuklarım nerede Rhiannon?" diye sordu insan kraliçe sessizce.

"Bilmiyorum."

"Nereye gidiyorlar?"

"Bilmiyorum."

"Kime gidiyorlar?"

"Bilmiyorum."

Talaith kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Eh, böyle söyleyince ..."

"Güvende olduklarını biliyorum," diye

ısrar etti Rhiannon. "Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Çünkü bana öyle olduklarını söylediler ve ben de onlara güveniyorum."

"Onlara güvenmek mi?" Talaith kısa bir süre gözlerini kapadı ve başını salladı. "Bunu neden yapasın ki?"

"Çünkü onlar benim torunlarım. İşte bu yüzden."

Dagmar, "Fearghus ve Briec'e söylememizi istemiyorsun," diye tahmin etti.

"Yapamayız. Anlamayacaklar." "Peki ya Bercelak?"

"Bercelak'ımdan hiçbir şey saklamam."

Celyn buna güldü ve Rhiannon ona ters ters baktı.

Boğazını temizledi ve başını salladı. "Özür dilerim kraliçem."

Rhiannon dikkatini oğullarının arkadaşlarına verdiğinde Celyn kız kardeşine baktı ve sessizce gülüştüler.

Rhiannon kadınlara, "Bu konuda torunlarına inancı tam," dedi. "Ve beni takip edecektir."

Annwyl biraz doğrulup oturdu. "Torunlarına güveniyor mu? Peki ya torunu?"

"Yanlışlıkla Gwenvael deyip durduğu kişi mi? Orada umut olduğunu sanmıyorum canım. Ben olsam bırakırdım."

"Éibhear biliyor," diye hatırlattı Izzy onlara.

Rhiannon hemen, "Tek kelime bile etmeyecek," diye cevap verdi. "Rhi'nin o portaldan kaçtığını görür görmez benimle temasa geçti ve ben de ona çenesini kapalı tutmasını söyledim."

"Kaçış mı?" Dagmar sordu.

"Özür dilerim, o neydi canım?"

"Rhi'nin o portaldan kaçtığını görür görmez. Nolwenn'lerden mi kaçıyordu? Bize bunu mu söylüyorsun? Hepsi kaçıyor mu?"

"Çok fazla soru soruyorsun," diye suçladı kraliçe Dagmar'ı.

"Hayır. Doğru miktarı istediğimden eminim."

"Neler oluyor Rhiannon?" Talaith tersledi.

"Bilmeniz gereken tek şey, çocukların kendi özgür iradeleriyle daha güvenli bir yere doğru yola çıktıklarıdır."

"Daha güvenli bir yer mi? Buradan daha mı güvenli?" Annwyl sordu. "Çok daha güvenli. Hazır olana kadar saklanacaklar." "Neye hazır olana kadar?"

"Buna sadece tanrılar cevap verebilir ve ben tanrı değilim. Ayrıca, yapacak daha önemli işlerimiz var."

"Ne gibi şeyler?"

Celyn, dayandığı kapı itildiğinde öne doğru tökezledi, ahşap menteşelerden çekildi. Kız kardeşine baktı ve birlikte vücutlarını geriye doğru iterek kapıyı tekrar kapattılar.

"Ah! Sizi kaba piçler!" Gwenvael diğer taraftan bağırdı.

Rhiannon parmağıyla insan kadınları işaret etti. "Tek kelime etmeyin," diye fısıldadı onlara. "Daha sonra konuşuruz."

Rhiannon, Celyn'e başıyla onay verdi. "Onları içeri al."

Celyn ve kız kardeşi geri çekildi ve Celyn artık hasarlı olan kapıyı kaldırıp kenara koydu. Fearghus, Briec, Gwenvael, Éibhear ve babaları Bercelak içeri girdi.

"Neler oluyor?" Fearghus talep etti.

Rhiannon, Fearghus'un bir daha asla inanmayacağı bir yalan uydurmak için ağzını açtı ama Annwyl rahat bir omuz silkme hareketiyle onun sözünü kesti ve "Bu sabah birkaç kelle aldım ve Dagmar bu konuda tamamen mantıksız davranıyor," dedi.

"Evet," dedi Dagmar sert bir sesle. "Çünkü ben öyle biri olarak tanınırım ki inanılmaz derecede aptalca bir şey yaptığınızda mantıksızdır."

"Gördün mü?" Briec zafer kazanmış gibi konuştu. "O sinsi insan bile yaptığının aptalca olduğunu biliyor."

"Benim tatlı Dagmar'ım sinsi değildir," diye düzeltti Gwenvael mutlulukla. "O, güneşler gibi sevdiğim bir şekilde işbirlikçi ve soğukkanlı."

Dagmar sırtıttı. "Bunun için teşekkür ederim, aşkım." "Bir şey değil, tatlım."

Fearghus kardeşinin yanından geçerken onu gülünç uzunluktaki saçlarından yakaladı ve geriye doğru fırlatarak artık sürekli açık olan kapıdan içeri uçmasını sağladı.

"Seni kalpsiz piç!"

Fearghus elinin tersiyle Annwyl'in yanağına dokundu. "Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?"

"Baron Pyrs ile buluşmamız bir tuzaktı. Rahibe Abertha oradaydı ve kendi deyimiyle benimle konuşmak için bekliyordu. Ama aslında tek yapmak istediği beni o kadar kızdırmaktı ki, o pis küçük kafasını o pis küçük bedeninden ayırdım."

"Ama sen yapmadın?"

Annwyl, Fearghus'un sol elini kendi elinde tuttu, parmakları sırtındaki yara izlerini ve damarları takip etti. "Bunun ne olduğunu biliyordum."

O istedi. Birine istediğini vermekten ne kadar nefret ettiğini bilirsin."

"Onu öldürmeni mi istedi?" Bercelak sordu.

"Tanrısı için şehit olmak istiyordu. Onu öldürürsem herkes bana düşman olur. Ona bunu veremezdim. Ve askerlerini öldürdüm çünkü gitmeme izin vermediler." Dagmar

Annwyl'in omzunu sıvazladı. "Bu çok iyi, Annwyl. Bu durumu iyi idare ettin."

Gözlerini kısan Annwyl, "Ben senin köpeklerinden biri değilim, Dagmar," diye hırladı.

"Öyle olduğunu hiç söylemedim."

"O zaman bana kemik atacakmışsın gibi davranmayı bırak!"

"Bu kadar yeter!" Rhiannon ellerini birbirine vurdu. "Kesin şunu. İkiniz de kesin. Şimdi birbirimize düşman olmaya başlamayacağız. Yaşadığımız onca şeyden sonra."

Kendini toparlayıp odaya geri dönen Gwenvael konuşmak için ağzını açtı ama Rhiannon hemen bir uyarı parmağı kaldırdı. "Ve senden tek bir kelime bile duymayacağım. Tek bir kelime bile."

Celyn'in kuzeni ağzını kapattı ve Brannie'nin arkasına geçti, sanki koca aptalı kendi annesinden koruma zahmetine girecekmiş gibi.

"Şimdi," diye devam etti Rhiannon, "Abertha ve ailesiyle ilgili tüm bunlar bu krallığın peşinde olduklarının açık bir işareti. Kılıç ve askerle değil, tanrılarıyla. Gerçi kılıç ve askerin de yakında geleceğinden eminim. Ama bunu bekleyecek miyiz? Bundan sonra ne yapacaklarını görmek için bekleyecek miyiz? Yoksa şimdi mi plan yapmaya başlayacağız? Böylece hazır oluruz?"

Fearghus annesine baktı, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "Ne planlıyorsun anne?"

Rhiannon sırıttı. "Sorduğuna çok sevindim! Harika bir şey buldum!" Ellerini birbirine ısırdı. "Ama bir haritaya ihtiyacım var. Büyük bir tane."

Altıncı Bölüm

Tartışma savaş odasına taşındığında Celyn kaçabileceğini düşündü, Morfyd ve Brastias da tartışmaya dahil olmuştu, ancak Bercelak Celyn ve Brannie'yi diğerleriyle birlikte içeri itti, "Siz ikiniz muhtemelen bunu duymalısınız."

Tanrım, Celyn bundan kurtulamazdı. Ve denemeye devam etti! Denemiyormuş gibi değildi!

Rhiannon odanın önündeki büyük masanın üzerinde duran büyük haritalardan birini açarken, "Bugün aklıma çok parlak bir fikir geldi," diye açıkladı. "Son zamanlarda ittifaklar hakkında çok düşünüyorum."

Celyn, "Belki de bunun için babam da burada olmalı," diye önerdi.

"Çoktan yola çıktı, ama şimdi başlayalım."

"Gelip gelmediğine bakabilirim," dedi Celyn, kapıya doğru dönerek. Ama amcası onu zincir zırhlı gömleğinin önünden yakaladı ve geri döndürdü. "Kal."

Yerine geri dönüp aptal bir haritaya baktıktan sonra, kız kardeşi eğildi ve fısıldadı, "Otur, köpekçik. Aferin oğlum," diye fısıldayınca Celyn hırladı ve insan suratına küçük bir ateş topu fırlattı.

"Piç kurusu!" diye bağırdı ve adamın koluna yumruk attı. Celyn onun sırtını yumrukladı.

Ancak işler kontrolden çıkmadan önce Bercelak homurdandı, "Bırakın ve dinleyin! İkiniz de!"

Rhiannon haritaya geri dönmeden önce, "Teşekkür ederim aşkım," dedi. "Annwyl'in Rahibe Abertha ile yaptığı küçük ziyaretin de bize öğrettiği gibi, bugünlerde asıl tehlike Annaig Vadisi'nden ve Dük Salebiri'den geliyor. Onun bölgesi

Bir tarafta Batı Dağları ve Quintilian Eyaletleri, diğer tarafta ise Dış Ovalar tarafından korunuyor. Şimdi burada"-haritayı işaret etti-"Conchobar Dağları'nın doğu tarafında, Dış Topraklar'ın bu kısmına tam erişimimiz var, böylece Kuzey Toprakları'na girip çıkabiliyoruz. Ancak bu dağların batı tarafında, kabile yönetimi nedeniyle erişimimize izin verilmiyor, bu da Salebiri ve Annaig Vadisi'ni insan ordularımızın saldırısına karşı nispeten güvende bırakıyor."

"Güney Toprakları'ndan Annaig Vadisi'ne giden tek yol Conchobar Dağları'nı kesen geçitten geçiyor." Annwyl başını salladı. "Geçit bir ordunun hızla geçmesi için çok küçük, bu da Salebiri'nin adamlarının sona ulaştığımızda bizi teker teker avlamasına izin verir."

"Evet, bunu anlıyorum. Ve tabii ki Ejder Savaşçıları dağları aşarak saldırımları için gönderebiliriz ama Outerplains ejderhaları o bölgedeki tüm dağları kontrol ediyor. Ve ne olursa olsun o dağları bizden koruyacaklardır, bu da birliklerimin büyük bir kısmının Annaig Vadisi'ne başarıyla ulaşmasını engelleyebilir. Mümkünse bunu yapmaktan kaçınmak isterim."

Fearghus, "Soldaki Annaig Vadisi'nin yanında bulunan Batı Dağları'nın üzerinden geçebiliriz," diye önerdi.

"Gaius Domitus'un Quintilian Eyaletleri'nin kontrolünü tamamen ele geçirmek için hâlâ akrabalarıyla savaşıyor olması dışında. Eğer o dağları aşarsak, sadece Asi Kral ve askerleriyle uğraşmak zorunda kalabiliriz ya da onun aptal kuzenlerinden biriyle uğraşmak zorunda kalabiliriz. Beni yanlış anlama," diye hızla ekledi Rhiannon, "bunu bir seçenek olarak göz ardı etmiyorum. Ama biraz daha lehimize bir şey olmasını isterdim. Özellikle de Conchobar'la yaşadığımız sorunun aynısını Batı Dağları'yla da yaşayacağımız için: kabile atlıları. Sadece Batı Dağları atlıları Annwyl'den gerçekten ve içtenlikle nefret ediyor."

"Karanlık gecelerin bitişini kutlamak için her yeni mevsimde senin bir kuklanı yakıyorlar," diyen Briec, Annwyl'den küçük bir gülümseme aldı.

"O zaman ne öneriyorsun?" Dagmar sordu.

Rhiannon yine haritayı işaret etti. "Şu dağların arasından iki geçit var. Biri doğrudan Annaig Vadisi'ne, diğeri ise Outerplains'e gidiyor."

"Ve tam kabile bölgesine. Tekrar söylüyorum Rhiannon, ikinci geçiş de birincisi kadar dar ve-"

"O kabilelerle bir ittifaka ihtiyacımız var." Annwyl başını salladı. "Hayır."

"Neden olmasın?"

"Onlar köle tacirleri. Köle tacirleri hakkındaki hislerimi biliyorsun."

"Batı Dağları Atlıları köle tüccarlarıdır. Ben Dış Ovaların Atlılarından bahsediyorum. Bozkırların Kızları. Ve onlar köle satmazlar."

"Ama kendi deyimleriyle 'vergilerini' ödemeyen kasaba ve şehirleri basıp yok ediyorlar," diye hatırlattı Fearghus ona. "Anne, onlar tam bir kabus."

"Ve bizden nefret ediyorlar," diye ekledi Annwyl. "Hepimizden. Sadece benden değil. Güneylandlıların değersiz ve yozlaşmış olduğunu düşünüyorlar. Bizimle hiçbir şey yapmak istemiyorlar."

"Evet, ama-"

"Babam liderleriyle bir ittifak kurmaya çalıştı ve elçisini atına binerek geri gönderdiler, ancak yaklaştığında sadece ölü olmadığını, vücudunun üç ayrı parçaya ayrıldığını fark ettik." Annwyl başını salladı. "Babama ulaşana kadar cesedini o atın üzerinde nasıl tuttuklarını hiç anlayamadım. Denedim de."

"Evet, evet, hepsini biliyorum. Ama bugün bunu düşünürken, Bozkır Sürücüleri'nin kısa süre önce beni öldürmek için içlerinden birini gönderdiğini hatırladım!"

Celyn bu ifadenin en güzel yanının Rhiannon'un bunu söylerken ne kadar mutlu ve gururlu görüldüğü olduğunu fark etti. Celyn'in işini bu kadar harika yapan şey onun bu umursamazlığıydı. "Bir dakika. . . ne? Ne?" Bercelak

kekeledi. "Nedir bu

Bana ne diyorsun?"

"Bu kadar üzülme Bercelak."

"Biri seni öldürmek için gönderildi ve kimse bana söylemedi mi? Bana mı?" "Belki de kimse sana söylemedi çünkü sen

histerik mi?" Gwenvael sordu. Ama babası o siyah gözlerini ona çevirdiğinde, altın ejderha Brannie'yi kucağına aldı ve bir kalkan gibi vücudunun önünde tuttu.

"Gerçekten mi?" Brannie kuzenine sordu. "Yani ... gerçekten mi?" "Gwenvael, onu yere bırak," diye emretti Rhiannon. "Ve

Bercelak, oflayıp puflamayı bırak. Bu hiç de büyük bir mesele değildi."

"Nasıl olmasın ki? Buraya seni öldürmesi için birini gönderdiler." "Pek sayılmaz. Zavallı şey biraz üzgün ve acınacak haldeydi. I

onu idam ettiremedim. Kalbimi kırdı."

Soğuk, ölü kalbiyle Brannie, Celyn'in kafasının içinde şakalaşıyor, yüksek sesle gülmek için onu dilini ısırma zorluyordu. Bu ejderhaların sahip olduğu bir yetenektir. Sadece zihinlerini kullanarak kardeşleriyle ya da ebeveynleriyle konuşabilme yeteneği. Celyn'in sık sık takdir ettiği bir hediyeydi. Birden fazla kez, onlara en çok ihtiyaç duyduğu anda akrabalarını yanına çağırmişti.

"Ne kadar zavallı ve üzgün olduğu umurumda değil," diye tersledi Bercelak arkadaşına. "O idam edilmeliydi."

"Ah, Bercelak, kabile liderinin yapmaya çalıştığı şey açıkça buydu. Beni öldürmesi için kızı buraya tek başına gönderdi. Herhangi bir ejderhayı değil. Ama beni. Beni öldürmeniz umuduyla annem tarafından kapınıza bırakılmış biri olarak, onun için üzülüyorum."

"Tamam. Onu ipe çekerken onu hissedeceğiz ve-"

"Hayır. Yapacağımız şey bu değil. Bunun yerine, onu kullanacağız. Dış Topraklar'daki tüm kabilelerin liderlerine mesajımızı iletmek için."

"Bekle." Annwyl boynunu kaşdı. "Buraya senin ellerinde ölmesi için gönderdikleri kişinin geri dönüp bizim için ittifak görüşmeleri yapmasını mı istiyorsun?"

"Evet."

"Bu nasıl iyi bir fikir olabilir?"

"Kızın ölmesini isteyen kişi, kızın bağlı olduğu kabilenin lideriydi."

"Hangi kabile?" Annwyl sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Adını söyledi ama tanrım, o isim o kadar uzundu ki hepsini hatırlamaya zahmet etmeme imkân yoktu."

"Bu çok iyi."

"Ama," diye devam etti Rhiannon, Annwyl'in alaycı tonunu görmezden gelerek, "onun bir kabile lideriyle pazarlık yapmasını istemiyoruz. Tüm Dışplains kabilelerinin lideriyle müzakere etmesini istiyoruz. Onun için bir isim var, sadece ne olduğunu hatırlamıyorum. "

"Anne Atli," dedi Celyn. Sonra bunu nereden bildiğini merak ederek gözlerini kırıştırdı.

"Kulağa doğru geliyor." Celyn'e gülümsedi. "Ailen her an bize katılabilir, böylece Bram'ın bu konudaki bakış açısını öğrenebiliriz."

"Oh, ne mutlu bize," diye yakındı Bercelak.

Babalarına karşı her zaman korumacı olan Brannie, amcalarına bir şeyler söylemek için odanın diğer ucuna doğru yürümeye başladı, ancak Celyn onu gömleğinin arkasından yakaladı ve yanına çekti.

"Şimdi olmaz," diye uyardı onu.

Rhiannon ellerini birbirine vurdu. "Geldiler!" Celyn'e işaret etti. "İçeri al onları, sevgili oğlum."

Celyn kapıdan uzaklaştı ve kapıyı açtı ama orada kimse yoktu. Şaşırmıştı -Rhiannon genellikle bu tür şeyleri doğru yapardı- koridora çıktı ve dönüp babasıyla yüz yüze geldi.

İrkilerek ikisi de geri sıçradı, sonra da güldüler.

"Özür dilerim baba," dedi Celyn babasına sarılarak.

"Her şey yolunda." Babasının karşılık kucaklaması sıcak ve sevgi doluydu. Tıpkı ejderhanın kendisi gibi.

Merhametli Bram, Celyn'in kulağına doğru, "Durum ne kadar kötü?" diye sordu.

"Çok kötü değil. Rhiannon'un çılgın planlarından biri. Onu bundan vazgeçirmek uzun sürmez."

"Güzel. Güzel."

Geri adım attı ve ardından Celyn'in annesi ona sarıldı.

"Merhaba anne."

"Benim tatlı yavrum. Her şey yolunda mı?" Arkasına yaslandı, onun yüzüne baktı. "İyi görünmüyorsun."

"Dün gece Brannie ile içmeye gittim. Hâlâ iyileşme sürecindeyim."

"Senin daha iyi bildiğini sanıyordum." "Ben de öyle."

Celyn elini sallayarak ailesini savaş odasına davet etti. Kapıyı kapattığında Rhiannon'un kollarını açıp zavallı ejderhayı kucaklamak niyetiyle babasına doğru ilerlediğini gördü. Bunca yıldan sonra Bercelak'ın hâlâ nefret ettiği bir şeydi bu.

Ama Bram yalnız değildi. Ghleanna onun önüne geçerek kraliçenin ona yaklaşmasını engelledi.

Rhiannon kollarını çiftleşen kız kardeşinden geri çekti. Celyn yine de nedenini anladı. Eşini kışkandırmayacağı için Ghleanna'ya sarılmanın bir anlamı yoktu. "Kardeşim. Seni görmek ne güzel. Her zamanki gibi."

"Rhiannon." Celyn annesinin bu tek kelimeyi ısrarak söylemesi karşısında irkildi. Sanki bir lanet gibiydi. Dürüst olmak gerekirse, birkaç yüzyıl geçmesine rağmen bu ikisi hâlâ aynı kemik için kavga eden köpekler gibi didişmekte ısrar ediyordu. Zavallı kemik Celyn'in babasıydı. "İstediğin bir şey var mı? Eşime sarılmak dışında yani."

"Krallığımda istediğim kişiyi kucaklayabilirim. Bu yüzden belki de taşınmalısınız."

"Belki de beni sen yapmalısın kraliçem."

Belki de bir şeyler yapmalıyız, diye önerdi Brannie Celyn'in kafasında.

Gerek yok. Gizli silahımız var. Ne gizli silahı?

"Bu saçmalığa ayıracak vaktim yok," diye araya girdi Dagmar, iki dişi ejderha arasındaki kavga fiziksel bir hal almadan önce. "O yüzden bu işi ilerletelim, olur mu?"

Ejderha Kraliçesi ona baktığında, Dagmar pencereden güneşi işaret etti. "Geç oluyor. . . . Yapacak işlerim var, sevgili leydim."

"Sanırım tozluklarınız size biraz büyük gelmeye başladı, Bayan-"

"Bana inanmıyor musun?" Dagmar araya girdi. Elbisesinin gizli ceplerinden birini karıştırdı ve bir parça parşömen çıkardı. "Sana günlük listemi okumama izin ver."

"Zahmet etmeyin." Rhiannon hemen Ghleanna'dan uzaklaştı. Dişi ejderhanın Dagmar'ın günlük işlerini duymaktan daha çok nefret ettiği bir şey yoktu.

Dagmar biraz sırtarak parşömeni elbisesinin içine geri koydu. Küçük bir evrak işinin bile her ejderhayı böylesi bir can sıkıntısı karşısında neredeyse altına kaçırarak hale getirmesi inanılmazdı.

Ve Dagmar itiraf etmekten utanmıyordu ... bu korkuyu ondan çıkarabileceği her avantaj için kullanıyordu.

Celyn savaş odasının taş zeminindeki bir noktaya akılsızca bakarken, Rhiannon Bram ve Ghleanna için hazırladığı planı hızla tekrar gözden geçirdi. Bitirdiğinde Bram küçük bir omuz silkti.

"Korkunç bir fikir değil. Ancak bu Rider'la konuşana kadar, bizim için bir şey yapacağına güvenemeyiz."

Bram kardeşini boğazlamasını engellemek için arkadaşının zincir zırhlı gömleğinin arkasını tutarken, Celyn de enişterini boğazlamasını engellemek için kız kardeşinin zincir zırhlı gömleğinin arkasını tutarken Bercelak, "Aptal haklı Rhiannon," dedi. "Bu kişiyle konuşmamız gerek. Nerede o?"

"Oh . . . Bilmiyorum."

Bercelak parmaklarının ucuyla şakaklarını ovuşturmaya ve hafifçe hırlamaya başladı.

"Oh, kes şunu, Bercelak."

"Seni öldürmek için buraya gönderilen birini nasıl takip etmezsin? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Onun nerede olduğunu bilmiyorum. Ben kraliçeyim," diye hatırlattı ona. "Bilmeme gerek yok. Ama onun nerede olduğunu kimin bildiğini biliyorum."

"Peki bu kim olabilir?"

İşte o zaman Rhiannon aniden Celyn'i işaret etti.

Celyn de hemen arkasına bakıp orada birinin durup durmadığını kontrol etti.

Kimseyi görmeyince kraliçeyle yüzleştirdi ve kendini işaret etti. "Biliyor muyum?"

"Elbette biliyorsun. Sana onu güvenli bir yere götürmeni söylemiştim."

"Yaptın mı?"

"Bundan haberin var mıydı?" Bercelak Celyn'e sordu.

Celyn gözlerini kırptırdı ve sakince, "Neyi biliyordun?" diye sordu. "Kızı," dedi kraliçesi.

"Hangi kız?"

"Senden güvende tutmanı istediğim kız."

Celyn çenesini kaşıdı. "Benden güvende tutmamı istediğin kız ..."

Kraliçe iç çekti. "Hatırlamıyorsun, değil mi?" "Biraz bile değil."

Bercelak Celyn'e doğru ilerlemeye başladı ama Ghleanna hemen kolundan tutarak onu durdurdu.

"Rhiannon'u öldürmeye gelen kız mı?" diye sordu annesi. "Ve bu işte pek de iyi değildi?"

"Ohhhh! Şu kız."

"Evet!" diye tezahürat yaptı kraliçe. "Şu kız!"

"Kaltağın biri kraliçenizi öldürmeye geliyor," diye hırladı Bercelak, Ghleanna onu hâlâ Celyn'den uzak tutuyordu. "Ve sen hiçbir şey yapmadın mı?" Bir feryatla bitirdi.

"Kraliçemin emirlerine uydum." Celyn, Kraliçe'nin Kişisel Muhafızları'nın inancını tekrarlardı. Rhiannon iktidara geldiğinde Bercelak'ın kendisi tarafından yeniden yazılmış bir inanç. "Benim görevim onun emirlerine uymaktır, başka kimsenin değil. Çünkü ben-"

"Kapa çeneni!" Bercelak kükredi.

"Kes şunu Bercelak!" Rhiannon tersledi. "Bunun için vaktimiz yok." Kraliçe Celyn'e gülümsedi. "Şimdi, sevgili oğlum, o solgun küçük kızı nereye koydun? Kasabadaki o şirin bara mı?" Parmaklarını şıklattı. "Yoksa nehir kenarındaki o güzel eve mi?"

"Uh ..." Herkes yine Celyn'e bakıyordu, bu yüzden gerçeği itiraf etmekten başka seçeneği yoktu. "Şey ... sizi öldürmeye çalıştığına göre, kraliçem-"

"Tanrım, Celyn!" Rhiannon'ın nefesi kesildi. "Bana onu öldürmediğini söyle!"

"Hayır, hayır! Bana onu güvende tutmamı emrettin. Ben de öyle yaptım."

Gwenvael homurdandı, hikâyedeki boşluğu saniyeler içinde kolayca fark etmişti. Kardeşlerinin ona verdiğinden çok daha zekiydi. "Peki onu güvende tutmak tam olarak neyi gerektiriyordu kuzen?"

Celyn boğazını temizledi. "Ben ... uh Onu Garbhán Adası ... hapishanesine koydum."

Annwyl ve Talaith dehşet içinde solurken, Dagmar inleyip gözlerini devirirken ve Gwenvael düpedüz gülerken Rhiannon'un gözleri büyüdü. İffetli piç kurusu.

"O kadını hapse mi attın?" Rhiannon bağırdı.

"Seni öldürmeye çalıştı!"

"Oh, hadi ama! Çok fazla uğraşmadı!"

"Mesele bu değil! Rhiannon Teyze-"

"Sakın buna cüret etme!" diye tersledi. "Sana kesin emirler verdim."

"Ve benim korumam olarak-"

"Bana belirsiz emirler verdin. "Onu güvende tut. Ben de öyle yaptım. Çünkü parmaklıklar ardında ... nereye gidiyordu?"

Dagmar elini kaldırdı ve herkesi susturdu. Açıkçası, Celyn Güney Toprakları'nı gerçekten kimin yönettiğini bilmek istiyordu.

"O kadar da kötü olmayabilir," dedi Dagmar sakince. Celyn'e odaklandı. "Onu hapse atalı kaç gün oldu?"

"Uh ... sekiz ya da dokuz ..." Celyn boğazını temizledi. "...aylar önce."

"Aylar mı?" Izzy kükredi. "Bir insan dışisini aylarca hapisanede yalnız mı bıraktınız?"

"Kraliçemi öldürmeye çalıştı!" diye düşündü.

Rhiannon dramatik bir şekilde kollarını havaya kaldırdı. "Muhtemelen şimdiye kadar ölene kadar tecavüze uğramıştır!"

"Rhiannon!" Talaith tersledi.

"Beni suçlama, küçük kız. Kendini kontrol edemeyen sizin insan erkekleriniz. Bir amcık görüyorlar ve onu sikmek istiyorlar!"

"Anne!"

"Oh, sakın ol, Morfyd."

Celyn herkesi sakinleştirmeye çalışarak, "Gidip onu getireceğim," dedi. "Gidip onu getireceğim."

"Ondan geriye kalanları almaktan bahsetmiyor musun kuzen?" Gwenvael sordu.

Sonunda bu kibirli kraliyet mensubundan bıkan Celyn, dilini kesmek için odanın diğer ucuna doğru yürümeye başladı ama Brannie onu saçından tutup kapıdan geçirdi ve koridora çıkardı.

Kapıyı kapatmadan önce, "Hemen döneceğiz," dedi.

"Ondan nefret ediyorum," diye hırladı Celyn. "Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum."

"Be minnettar o sadece a kuzen ve değil bir . kardeşlerimiz."

"Eğer kardeşlerimizden biri olsaydı, pulsuz, kel ve yalnız olurdu."

"Hadi gidelim kardeşim," dedi ve onu çıkışa doğru itti.

Yürürlerken Brannie, "İnsan erkekler tarafından yönetilen bir hapisanede insan bir dişiyi yalnız bıraktığına inanamıyorum," diye azarladı.

Celyn kız kardeşinin sözleri karşısında irkildi. "Bunların hiçbirisi benim suçum değil!"

"Bu nasıl senin hatan olmaz?"

"Sadece aklımdan çıkmış. Endişelenmem gereken çok şey var ve kraliçemi öldürmeye teşebbüs eden bir kadın listemin başında değildi. Ve bunu senden duymama gerek yok, kardeşim."

"Eğer ölmüş ya da hasar görmüşse-"

Celyn içinde bulundukları avlunun ortasında durdu ve kız kardeşiyle yüzleşti. "Lütfen durun."

Brannie gözlerini kırptırdı ve ona baktı, gülümsemesi soldu. "Tanrım, Celyn... bu konuda kendini çok kötü hissediyorsun."

"Sen yapmaz mıydın? Yani" -Celyn yine zonklayan alnını ovuşturdu- "kraliçemi öldürmeye çalıştı. Ama onun için geri dönmek istedim. Sadece Unutmuşum."

Brannie elini Celyn'in omzuna koydu. "Kardeşim, bunun için kendini suçlayamazsın. O bir suikastçıydı."

"Çok iyi bir tane değil."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," dedi Brannie gülerek. "Yine de, eğer onun başına bir şey geldiyse o insanlar . . ."

Brannie onun koluna girdi. "Gel hadi." "Nereye?"

"Sence nereye? Küçük, üzgün suikastçını almaya." Onun kolunu çekti. "Yürüme kardeşim! Koş!"

Ve yaptılar da. Hapishaneye kadar.

Yedinci Bölüm

Korkunç Branwen -özellikle acımasız bir savaştan sonra annesi ona bu ismi verdiği için kendisiyle son derece gurur duyuyordu- hapishanenin kapısını çekerek açtı ve arkasında kardeşi olduğu halde içeri girdi. Bina çok büyük değildi ama Annwyl gazabının korkusuyla suçu kontrol altında tutuyordu. Hafif bir hırsızlığın ötesine geçenler, hayal edebileceklerinden çok daha hızlı bir şekilde idam ediliyordu.

İyi aydınlatılmış ve nispeten temiz olan bu hapishane, Brannie'nin yıllar boyunca gittiği diğerleri gibi ölüm ve acı kokmuyordu. Ön tarafta hiç gardiyan yoktu. Tahta masanın başında da kimse yoktu.

Elleri kılıcının kabzasında olan Brannie yavaş ve dikkatli adımlarla koridordan hücrelere doğru ilerledi. Kardeşinin de onu takip edip etmediğini görmek için dönmeye zahmet etmedi. Her Cadwaladr yavrusuna yumurtadan çıktığı andan itibaren savaşa hazır olma eğitimi verilirdi. Yaşları birbirine yakın olan Brannie ve Celyn büyük kardeşleri, kuzenleri ve anneleri tarafından birlikte eğitilmiş, babaları ise sabırla onlara okuma yazma öğretmişti.

Brannie kardeşini durdurmak için elini kaldırdı ve biraz daha iyi duyabilmek için başını yana eğdi. Ama zahmet etmesine gerek yoktu. Bir erkek kahkahası Brannie'yi hücrelerle dolu bir koridora fırlattı. Bir köşeyi döndü ve hızla durdu, kardeşini tekrar durdurmak için kolunu uzattı.

İyi silahlanmış en az on gardiyan koridorun sonundaki son hücrenin kapısının önünde duruyordu. Sırtlarını Brannie ve Celyn'e dönmüş, odanın içinde her ne kabus yaşıyorlarsa onunla meşgullerdi.

Kardeşine sessizce kaç adam gördüğünü ve hepsinin silahlı olduğunu işaret etti. İkisi de silahlarını kınlarından çıkardılar ve koridorda kahkahalara doğru ilerlediler.

Brannie ilk kurbanı olacak kişiye kilitlendi. En irileri o değildi ama duruşundan aralarındaki en iyi eğitilmiş kişinin o olduğunu anlayabiliyordu.

Kılıcını iki eliyle tutarak omzunun yanından yukarı kaldırdı ve hazır olduğunda kolaylıkla hücum edebilmek için vücudunu ortaladı. Ama o bir sonraki adımı atmadan, kardeşi omzunu yakaladı, parmakları kısa bir süre kavradı ve bıraktı. İkili birlikte muhafızların arkasına doğru yürüdü. Brannie ayak parmaklarının ucuna kalkarak insan erkeklerin en uzununa baktı; kardeşinin zahmet etmesine gerek yoktu.

Bu o mu? diye bağırdı kardeşine. Ve Celyn başını salladı.

Brannie gözlerini kırıştırdı ve tekrar baktı.

Soluk tenli, parlak mavi gözlü ve sırtına kadar uzanan uzun, soluk sarı saçları olan kadın, geyik derisinden yapılmış bir gömlek, tozluk ve kürklü çizmeler giyiyordu. Kadın bir bacağını oturduğu sandalyenin üzerine çekmiş ve bir kolunu baldırına dolamıştı. Diğer eliyle bir kupa birayı tutarken, onu koruması gereken adamlarla eğleniyordu.

"Bir tane daha," diye yalvardı adamlardan biri.

"Pekâlâ," dedi. "İlk Anne Atli'nin zamanından öncesinden bir tane daha. Olezka Tyushnyakov'un hikâyesi."

Adamlardan biri gülerek "Bu isimleri nasıl telaffuz ediyorsunuz?" diye sordu.

"Çok iri bir adamdı," dedi Brannie'nin çok kalın bir Outerplains aksanı olduğunu bildiği bir sesle. "Kolları öküz göğsü gibiydi. Bacaklar ağaç kütükleri gibi. Ve güçlü. En sert çelikten yapılmış kılıcı alıp dev ellerinin arasında kırabilirdi. Birçokları onun kalbi ve ruhu olmadığını söylerdi. Ama vardı. Bütün erkeklerin vardır. Ama Olezka'nın zayıflığı vardı."

"Kadınlar?" diye seslendi
biri. "Bira?" diye seslendi
bir diğeri.

"Çok açık." Sanki onlara derin, karanlık bir sır verecekmiş gibi etrafına bakınarak eğildi ve erkekler de onunla birlikte eğildi. Onların tüm dikkati üzerindeydi ve bunun nedeni sadece kadın olması değildi. "Yavru kediler."

Adamlar geri çekildi. "Yavru kediler mi?"

"Yavru kediler. Küçük, pofuduk yavru kediler. Onlara bayılırdı. Kulübesinin her yerinde yüzlercesi vardı. Birçok karısı vardı, ama hepsi de lanet kedicikler yüzünden ondan nefret ediyordu. Çok fazla kabarık tüyleri vardı. Temizlemek imkansız."

"Eee... ne oldu?" diye sordu adamlardan biri.

"Bir gün ava çıktı ve Olezka Tyushnyakov döndüğünde çocuklarını ağlarken, eşlerinden bazılarını ölmüş buldu ... ama onu asıl kızdıran neydi? Yavru kedileri ölmüştü."

Adamlar, bu muhafızlar, dehşet içinde soluk soluğa kaldılar. Brannie kardeşine baktı ama onun tek yapabildiği omuz silkmek oldu.

"Peki ne yaptı?" diye sordu bir
gardiyan. "Bunu ona kimin yaptığını
biliyordu." "Kimin?"

"Kardeşi." Daha fazla nefes nefese. "Ve bir zamanlar ona yakın olan biri olduğu için, öfkesi ... olamazdı ...

. kontrol altına alınamazdı. Patladı ve tüm bölgeyi yerle bir etti. Kimseyi canlı bırakmadı. Ne erkek. Ne de kadın. Çocuk bile. Hepsi yandı." Bir parmağını kaldırdı. "Kardeşi hariç hepsi ... adamın ne yaptığını görmesini istedi. Ve yavru kedileri." Bu son kısmı kafasına yerleştirirken başı biraz eğildi. "Kalan tüm yavru kedileri korudu."

Brannie yüksek sesle gülmek için dudağını ısırdı ve Celyn'in gözleri o kadar geriye kaydı ki sonsuza kadar öyle kalmalarından korktu.

Silahını kınına sokan Celyn kız kardeşine el salladı ve boğazını temizleyerek bir adım öne çıktı. Dik dik bakıyor,

tüm muhafızlar onunla yüzleştı, kardeşının büyüklüğünü görünce biraz ayrıldılar.

Hücrenin dışında dururken en çekici gülümsemesini takındı.

"Merhaba," dedi, sesi uzun zamandır duymadığı kadar alçaktı. "Beni hatırladın mı, küçük insan?"

Ve görünüşe göre, hikayeyi anlatan kişi Brannie'nin kardeşini hatırlıyordu, insanın içtiğı kalaylı kupanın hücreden fırlayıp Büyüleyici Celyn'in alnına çarpmasına bakılırsa.

Celyn, bir dakika öncesine göre şimdi on bin kat daha fazla zonklayan alnını sıktı. Kız kardeşinin histerik kıkırdamaları hiç de yardımcı olmuyordu.

"Bu da ne-?" diye kükredi.

"Sen!" diye suçladı kötü kalpli kadın. "Ejderha! Beni burada ölüme terk ettin!"

"Cehennem zebanisi-"

"Beni çürümeye terk etti. Bu hücrede!" Ayağa kalktı ve sandalyesini arkasından tekmeledi. "Ve şimdi geri dönüyorsun. Bu dönüş ne için? Acı çektiğimi görmek için mi? Bundan zevk almak için mi?"

"Ne acısı?" diye sordu Celyn. "Kalçalarınızın genişliğine bakılırsa, oldukça iyi besleniyorsunuz gibi görünüyor!"

Parmağıyla işaret etti. "Bana şişman mı diyorsun?"

"Sana sağlıklı diyorum, açlıktan ölmeyen anlamında. Acı çekmemek anlamında, seni mızımız inek!"

Hücrelerinden çıkıp koridora doğru yürüdü, gardiyanlardan hiçbirini onu durdurmaya çalışmadı. Celyn, onu burada bıraktığından beri bu yerde serbestçe dolaştığı hissine kapılmıştı.

Aslında -hücrelerine şöyle bir baktı- birileri odasını sıcak ve samimi olacak şekilde dekore etmişti. Neredeyse davetkâr. Duvara yapıştırılmış bir duvar halısı bile vardı. Bir duvar halısı! Bir hapishane hücresinde!

Burada ne haltlar dönüyordu? Tüm bu zayıf zihinli insan erkeklerini büyülemiş miydi? Kız kardeşi haklıydı; hiçbir şey insan erkekleri kadar kolay manipüle edilemezdi. Acınacak haldeydiler!

"Ne istiyorsun işe yaramaz ejderha?" diye sordu kadın.
"Bunca zaman sonra neden buraya geldin?"

"Kraliçem huzuruna çıkmamı istedi, Rider." "Beni idam etmek için mi?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

Belki de Celyn bir gece önce o kadar çok içmişti ki aklını kaçırmıştı. Bunun olduğu biliniyordu. Özellikle de büyükbabasının birasından birkaç yudum alan acemiler için.

Ama kız kardeşine baktığında, gözleri kocaman açılmıştı ve yüksek sesle gülmemek için elini ağzına götürmüştü ve bu kısmı hayal ettiğini düşünmüyordu.

"Gidebilir miyiz lütfen?" diye sordu kadına. Neredeyse yalvarıyordu.

"Böylece utancıma devam edebilir misin?"

Bu çılgın kadınla bir saniye daha uğraşmamaya karar veren Celyn, kolunu uzatıp çıkışı işaret etti.

"Bekle," dedi muhafızlardan biri, sesinde bir tutukluk vardı. "Bizi terk mi ediyorsun?"

"Gitmeliyim yoldaş," diye üzüntüyle açıkladı Dışpınarlı dişi.
"Bu zalim, değersiz ejderha tarafından gitmem emredildi."

"Yaşamana izin verdim, değil mi?"

"Seninle konuşmuyorum!" diye hırladı ona. "Seni bir daha göreceğ miyiz?" diye sordu başka bir muhafız.

Ve o anda Brannie bir saniye daha dayanamayarak çekip gitti.

"Bu hayatta olmasa bile, yoldaş, bir sonraki hayatta."

"Hayır," dedi Celyn, kadının gömleğinin arkasını tutarak.

"Tek bir kelime daha dinlemeyeceğim." Yürümeye başladı, sürükleyerek

onunla birlikte. "Reddediyorum. Kesinlikle reddediyorum."

Ejderha Elina'yı kaba bir şekilde son sekiz aydır yaşadığı evden çıkarıp kasaba meydanının parlak gün ışığına çıkardı.

Güneş ışığı aslında onu rahatsız etmiyordu. Hapishaneye atıldığından beri istediği gibi girip çıkmasına izin veriliyordu. Kısa sürede kasaba halkıyla dost olmuş, yerel ahırlarda biraz para kazanmaya başlamıştı.

"Beni nereye götürüyorsunuz? Darağacına mı?" diye sordu. "Bu şekilde konuşmayı bırakmalısın. Daha önce hiç kimseyle tanışmadım.

Ölmeye çok hazırım," diye yakındı ejderha. "Ben her zaman ölmeye hazırım. Her an." Durdu. "Neden?"

"Neden ne?"

Kendisinden önceki aptal gibi siyah saçlı ve gözlü bir kadın içeri girdi. "Onu getirdiğini haber vereyim." Sonra gülerek kaçtı.

Ejderha Elina'ya dönmeden önce kısa bir hırıltı çıkardı.

"Neden ölmek istiyorsun?"

"Ölmek gibi bir arzum yok."

"O zaman neden buna bu kadar hazır görünüyorsun?"

"Onurlu bir şekilde ölmek. Eğer ölümden kaçamıyorsan, o zaman onurunla ölmelisin. Onurunla ölmeyi planlamıyor musun ejderha?"

"Hayır," dedi açıkça, kara gözlerini ona dikerek. "Beni öldürmeye çalışanları da yanımda sürükleyerek ölümle sonuna kadar savaşmayı planlıyorum."

"Kraliçenizi öldürmeye çalıştığım için suçlu olmam dışında sana katılıyorum ejderha."

"Ama çok iyi bir iş çıkarmadın. Belki bu işte daha iyi olsaydın, kelleni kendim almak için daha istekli hissederdim. Ama bu noktada, bir sincabın üzerine basmak gibi hissediyorum. Can sıkıcı. Üzücü. Ve biraz da dağınık."

Elina bir ejderhaya küçük bir hayvan gibi görünmesi gerektiğini düşündü ama yine de kendisine öyle denmesinden hoşlanmamıştı.

Elina kolunu çekerek kasabaya baktı ve başıyla doğuyu işaret etti. "Şu tarafta darağacı yok mu?" diye sordu ve o yöne doğru yürüdü.

Ejderha onun önünü kesti ve uzun bir iç çekişten sonra eğilip Elina'yı kaldırarak omzuna yerleştirdi.

Darağacından uzaklaşırken nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ama Elina ne dediğini tam olarak anlayamadı.

Güçlü, serin parmaklar şakaklarına bastırdı, saçlarının arasına girmeden önce yumuşak daireler çizdi.

Alçak Éibhear arkadaşına doğru gevşedi ve Izzy'nin başını okşarken zincir zırhının sırtına yaptığı baskının tadını çıkardı.

Hepsi bekliyordu. Hâlâ savaş odasındaydılar ve herkes kendi arasında sessizce sohbet ediyordu.

"Biliyor musun," dedi Izzy yumuşak bir sesle, sözleri sadece ona yönelikti, "artık kuzenine karşı bu kadar şirret olmana gerek yok."

"Ona tek kelime etmedim."

"Farkında değilsin ama sessizliğin çok şey anlatıyor. Celyn'in bunu fark etmediğini mi sanıyorsun? Ve ona bir şey söylemeye tenezzül ettiğinde, kesinlikle şirretlik yapıyorsun."

Éibhear sıırttı. "Ben buna şirretlik demezdim. Ben buna sadece kaba ve nahoş derim."

"Yıllar oldu, Éibhear. Yıllar. Artık unutmanın zamanı geldi." "Sorunlarımızı yıllar önce gömdük."

"Ama hâlâ birbirinizle konuşmuyorsunuz."

"Doğru değil. Beni gördüğünde, 'Merhaba' der. Ben de her zaman 'Kuzenim' diye cevap veririm."

Izzy onun kucağına döndü ve kollarını boynuna doladı. "İkinizin tekrar arkadaş olmanızı istiyorum."

"Izzy ... biz hiçbir zaman o kadar yakın olmadık. Ailedeki diğer herkes gibi o da her zaman benim bir aptal olduğumu düşündü."

"Sana bunu düşündüren ne?"

"Çünkü dediler ki 'Éibhear ... sen bir aptalsın' dediler."

"Brannie'ye bu kadar yakinken kardeşine karşı nasıl bu kadar soğuk olabiliyorsun anlamıyorum."

"Brannie ve ben senin sayende yakınlaştık. Ve onu aç timsahla birlikte o orman çukuruna attıktan sonra bana aptal demeyi bıraktı."

Izzy güldü ama savaş odasının kapısı açılıp Brannie içeri girince aniden durdu. "Celyn bir dakika içinde burada olacak," diye odadakilere anons ettikten sonra koşarak Izzy'nin yanına gitti ve yanına bir sandalye çekti.

Oturup Izzy'ye baktı, dudakları ince bir çizgi halindeydi çünkü belli ki ona söyleyecek bir şeyi vardı.

"Ne?" Izzy fısıldadı.

"Bunu kendin deneyimlemelisin, kuzen."

"Söyle bana," diye emretti, öne doğru eğilip Éibhear'ın kucağında poposunu oynatarak... Éibhear'ın çok hoşuna giden bir şey yaptı. "Bilmem gerek, seni inek!"

Éibhear sık sık kendine bu ikilinin savaşta inanılmaz bir takım olduğunu, onlara meydan okuyan herkese kan, ölüm ve acı getirdiğini hatırlatmak zorunda kalıyordu. Ama savaşta olmadıkları zaman ... kesinlikle gülünçtüler.

Kapı tekrar açıldı, bu kez sert yüzlü Celyn tekmeleyerek içeri girdi. Omzuna attığı bir bohçayla odaya girdi.

Tek kelime etmeden kadını kaldırdı ve tüm haritaların bulunduğu büyük ahşap masanın önünde yere yatırdı.

Izzy, Éibhear'a baktı, ikisi de -tahmin ettiği gibi- aynı düşünceyi paylaşıyordu. Son sekiz aydır şehir hapishanelerinde mahsur kalmış bir kadın için son derece sağlıklı görünüyordu.

"İşte buradasın!" Rhiannon ayağa kalktı ve kadının üzerinde yükseldi. "Oh, merhaba, canım."

Çok solgun olan kadın, Éibhear'ın annesinin önünde diz çöktü.

"Leydim. Yapmaya çalıştığım şey için pişmanım," dedi, aksanı da gözleri kadar tuhaftı. Ama Éibhear daha önce Dış Yaylalar'ın Bozkırları'ndan gelen herhangi bir Atlıyla tanışmamıştı. Kendi dilleri ve kanunları olduğunu biliyordu ama bu dillerin ve kanunların ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Ama sana yalvarıyorum, kellemi hemen ve pişmanlık duymadan al. En azından bunu hak ediyorum."

Rhiannon uzun bir süre kadını inceledikten sonra çiftleşen yeğenine baktı. "Bu dişiye ne söyledin sen Celyn?"

"Ona hiçbir şey söylemedim," diye homurdandı Celyn, odanın arka tarafına ve boş bir koltuğa doğru yürürken. "Ama görünüşe göre ölüm için yaşıyor ... ya da öyle bir şey."

"Ben öyle demedim," diye tersledi Binici Celyn'e. "Dinlemeyi denedin mi hiç, ejderha?"

"Tek duyduğum delilikken olmaz."

"Delilik mi? Neden? Onurlu olduğum için mi?"

"Sincap!" Celyn sandalyeye çöküp kollarını göğsünde kavuşturmadan önce bağırdı.

Izzy, Éibhear'a baktı ama o sadece omuz silkince, kızgınlıkla içini çekti ve Brannie'ye baktı. Ve Éibhear o anda biliyordu ki . . . artık eşi için var olmadığını biliyordu. Neden mi? Çünkü bir aile üyesine eziyet edilmesini ve nihayetinde ilginç dedikodular yapılmasını içeren bir eğlence vardı.

Rhiannon başını sallayarak eğildi ve ellerini kadının omuzlarına koydu. "Lütfen canım. Ayağa kalk. Ayağa kalk."

Celyn'e ters ters bakarken kadın ayağa kalktı.

"Sevgili kızım," dedi Rhiannon tatlı bir sesle, kadının dikkatini çekerek, "seni idam etmek gibi bir niyetim yok. Eğer korktuğun buysa."

"Korkmuyorum Kraliçe Rhiannon. Sadece bekliyorum." "Sincap!"

O soluk mavi gözler tekrar Celyn'e kilitlendi. "Sessiz ol."

Kraliçe, Éibhear'ın kuzenini çağırmakta ısrar ettiği gibi "en sevdiği kişisel korumasına!" ters ters baktı ve kollarını kadının omuzlarına doladı. "Burada endişelenecek bir şey yok, canım. Daha önce olan her şey geçmişte kaldı. Şimdi seni biriyle tanıştırmak istiyorum."

Süvariye devasa masanın etrafında dolaştırdı ve Annwyl'in yanına götürdü. "Bu, canım," diye duyurdu Rhiannon, "Annwyl."

İnsan gözlerini kırptırdı. "Annwyl? Annwyl mi?"

Odadaki her ejderha ve insan, Kanlı Annwyl'in ünü ve adı konusunda ne kadar hassas olduğunu bildiğinden, bu söz karşısında irkildi. Yine de bu hak edilmiş bir ündü. Bir zamanlar bir adamı ya da herhangi bir şeyi görür görmez öldürebilirdi ama Annwyl'in her zaman bir nedeni vardı. Her zaman. Ama Dagmar'ın yardımıyla işler çoğunlukla değişmişti. Çoğunlukla.

Ne yazık ki bunu anlayan çok az kişi vardı.

"Sen Annwyl misin?" diye tekrar sordu kadın.

Annwyl içini çekti, yüzü hüzünlü ve teslimiyetçi bir maskeye dönüşmüştü, "Evet, ben Annwyl'im. Annwyl."

"Siz, yozlaşmış ve tembel Southland erkeklerinin saygısını kazanmış bir Southland kraliçesisiniz. Bu kolay bir şey değil."

"Şey... teşekkür ederim." Annwyl çok küçük bir gülümseme verdi. "Bu çok hoş."

Kadın başını salladı. "Kana bulanmış elleriniz ve topraklarınızı istila etmeye cüret eden herkesi öldürme konusundaki kalpsiz isteğiniz Bozkırların Kudretli Kızları'ndan biraz saygı görüyor. Yine de sizin ve soylularınızın savunmasız köylülerinizin sırtından sürdürdüğünüz emperyalist, yozlaşmış yaşam halkımın çoğunu hâlâ tiksindiriyor."

Izzy irkildi, Brannie başını ellerinin arasına aldı ve bir kahkaha atan Gwenvael dışında herkes sustu. Tabii ki bu, babalarından kafasının arkasına sert bir tokat yemesine neden oldu.

Annwyl sıkılmış dişlerinin arasından, "Ne güzel, değil mi?" diye hırladı.

Rhiannon hemen, "Öyle," diye araya girdi. "Çok güzel. Özellikle de senden küçük bir iyilik istediğimiz için. Adın neydi canım?"

"Outerplains Bozkırlarının Uzak Bölgelerindeki Umutsuzluğun Gece Yarısı Dağlarının Kara Ayı Binicilerinden Elina Shestakova."

"Ah, evet. Bu isim."

"Gerçekten aylara mı biniyorsun?" Gwenvael sorma ihtiyacı hissetti.

"Eskiler atalarımızın siyah ayıya bindiğini söyler. Ama şimdi sadece ata biniyoruz. Onları idare etmek kolay ve büyük pençeleri yok."

"Kullanabileceğimiz daha kısa bir ismin var mı?" Fearghus sordu.

"Hayır," diye kesin bir dille ifade etti ama herkes öylece bakınca, "Şaka yapıyorum," diye ekledi.

Talaith burnunu kaşıdı. "Komik."

"Akrabam ya da kabilemin bir parçası olmadığınız için bana Elina Shestakova diyebilirsiniz, Kızı-"

"Elina o zaman," diye hemen araya girdi Rhiannon. "Bu çok güzel bir isim. Ne kadar güzel, değil mi millet?"

Zar zor mırıldanılan anlaşmalar vardı.

"Şimdi, sevgili Elina, dediğim gibi, bize küçük bir iyilik yapmanı istiyoruz ve beni öldürmeye çalıştığın o iğrenç olayla ilgili her şey affedilecek."

"Neye ihtiyacınız var?"

"Tüm kabilelerinizin liderleriyle bir toplantı ayarlamanızı istiyoruz."

"Anne Atli ile görüşmek mi istiyorsunuz?"

"Bozkır'daki tüm kabileleri yöneten kişi o mu?" "Evet. Anne Atli tüm kabileleri yönetiyor. Bu sadece onun unvanı değil

Ama aynı zamanda Atlı Süvarilerin ilk kadın Kaptanının adıydı ve ondan sonra gelen her kadın liderin aldığı isimdir."

"O halde, evet, görüşmek istediğimiz kişi o."

"Böyle bir buluşma ayarlayabileceğime dair söz veremem. Kabilemin lideri Glebovicha'dan geçmem gerekecek. Ama elimden geleni yapacağım."

"Seni buraya gönderen Glebovicha mı?" Celyn sordu.

Süvari cevap vermek için bir an bekledi. "Belki de."

"Yani," diye bağırdı Celyn, "seni buraya ölüme gönderen kadın, kabile liderine ulaşmak için geçmen gereken kadın mı?"

"Neden benimle konuşuyorsun?" diye bağırdı birden. "Çünkü senin ölme isteğin beni büyülüyor!"

"Yeter!" Rhiannon emretti. Durdu, bir nefes aldı. "Bunu benim için yapar mısın, Elina?"

"Yapacağım. Tabii ki."

"Mükemmel!" diye sevindi kraliçe, kollarını kadının omuzlarına doladı ve ona sıkıca sarıldı. "Ne kadar ... sevgili ... tatlı ... bir kız!" diye ekledi insanın başının üstünü koklarken. "Ve lezzetli kokuyor."

"Anne!" Morfyd anında azarladı.

"Ne?" Rhiannon kadını itti. "O ... sadece güzel kokuyor, hepsi bu. Onu yemeyi falan planlamıyordum. Bana defalarca söylendiği gibi... bu hâlâ yanlış."

* * *

Şimdi, dedi kız kardeşi Celyn'in zavallı, istismara uğramış kafasının içinde, Rhiannon'un birinin zavallı küçük solgun kimsesizi eve götürmesi gerektiğini söylediği yer burası.

Ah, evet. Kardeşlerinin onunla zihinleriyle iletişim kurabilmesinin dezavantajı - kardeşlerinin istedikleri zaman konuşabilmeleri. Şimdi olduğu gibi. Saçma sapan şeyler hakkında.

Onu hiçbir yere götürmüyorum. Sinir bozucudan da öte. Tabii ki onu hiçbir yere götürmüyorsun.

Kız kardeşinin böyle bir şey söylemesini beklemiyordu.

Ne demek istiyorsun?

Yani ailelerimiz senin bir yere gitmene izin vermeyecekler.

Ailelerimiz mi? Ben yetmiş yaşında bir yavru değilim Brannie. İstediğim yere gidebilirim.

Uh-huh. Elbette yapabilirsin.

Tüm konuşma boyunca kafası karışan Celyn, kraliçenin şöyle dediğini duydu: "Bu gece burada uygun bir yatakta uyuyacaksın ve yarın yola çıkacaksın. Yolculuğunuz için yiyeceğiniz ve taze bir atınız olduğundan emin olacağız."

"Benim atım var. Kendi yiyeceğimi kendim alırım."

Celyn gözlerini devirdi.

"Ne?" diye sordu kadın, adamın sinirli ifadesini hemen yakalamıştı. "Bu bakış da ne?"

"Yemek almayacak mısın? Onun yerine açlıktan ölecek misin?" "Ormanlar yiyeceklerle dolu. Ben avlanırım."

"Suikast yaptığınız gibi mi? Çünkü açlıktan ölebilirsin."

"Celyn," dedi annesi usulca. "Boş ver gitsin."

"Tamam. Bırakacağım."

Rhiannon işaret parmağını kaldırarak, "Bekle," dedi. "Celyn iyi bir noktaya değindi."

"Kendi yiyeceğimi kendim avlayabilirim. Onun yardımına ihtiyacım yok," diye alay etti Binici Celyn'e .

"Belli ki birinin yardımına ihtiyacınız var."

Kadın bir ses çıkardı ve Celyn, "Az önce bana tısladın mı, kadın?" diye karşılık verdi.

"Kesin şunu," diye araya girdi Rhiannon. "İkiniz de. Ben burada kraliçeyim

."

Fearghus aniden boğazını temizledi ve başını eğerek Annwyl'i işaret etti, bunun üzerine Rhiannon sözünü "Ben buradaki en önemli kraliçeyim-" şeklinde değiştirdi.

"Anne, ben-"

"-ve bence senin için, sevgili Elina, güvenliğini sağlayacak birinin olması gerekli. Ve bence bu kişi

."

Ghleanna aniden, "Bercelak," diye araya girdi. "Bercelak ona eşlik etmeli."

Celyn'in eniştesi, kız kardeşi kaburgalarına dirsek atana kadar ona baktı.

"Ah. Doğru. Sanırım bunu yapmalıyım."

Celyn, Brannie'nin kafasının içinde kıkırdadığını duydu. Sana söylemiştim.

Elina neler olduğunu bilmiyordu. Umurunda da değildi. Birdenbire yapması gereken önemli bir şey olmuştu! Birisi her şeyi değiştirebilecek bir şey yapması için ona güveniyordu.

Bozkır Kabileleri'nin ittifakları yoktu. Ateşkesleri yoktu. Bunun yerine, kendilerine en yakın bölgelere saldırmamak için ödeme alırlardı. Ödeme yapmayanlar, akıl almaz bir saldırı riskiyle karşı karşıya kalırlardı. Başlarına dehşet, acı ve kan yağdıran, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir Süvari ordusu.

En çok ödenen.

Bir ittifak iyi bir şey olurdu. Doğru yönde bir değışiklik. Elina'nın halkı barbar değildi. İnsan kılığına girmiş iblisler de değillerdi. Onlar sadece büyük şehirlerin ve kraliyet toprak sahiplerinin orduları tarafından ezilmekten bıkmış çobanlardı. Bu yüzden Kraliçe Annwyl'in ordusunun taburlarının Doğu Kıyısı'na en yakın Dış Topraklar'dan geçmesine izin verilmiş olsa da, Conchobar Dağları'nı geçip kabile topraklarına girmelerine izin verilmedi. Ama Kanlı Annwyl ile bir ittifak . . . ?

Tabii ki sorun Anne Atli değildi, değil mi? Glebovicha'ydı. "Kabilemin en zayıfı "nın Anne Atli'yle konuşmasından hiç memnun olmazdı. Sadece kabile liderlerinin özel izniyle Anne Atli ile kabile işleri hakkında konuşulabilirdi. Glebovicha bundan hoşlanmazdı.

Yine de bu görevde ... bu görevde Elina başarısız olmayacaktı. Bunu yapabilirdi ve yapacaktı da. Sadece onuru için değil, halkı için de.

Bu, o aptal ejderhayla kabul edilebilir olandan daha fazla zaman geçirmek zorunda kalmak anlamına gelse bile.

Sürekli hırlayan huysuz adamı tercih ederdi. Belli ki onunla gitmek istemiyordu, ama ... bekle. O da mı bir ejderhaydı?

Elina adama yakından baktı. Sinir bozucu ejderha gibi onun da koyu renk gözleri, iri omuzlarına kadar uzanan siyah saçları ve güçlü, kare bir çenesi vardı. Yine de yanında oturan kısa saçlı kadın da öyleydi.

Burada tam olarak kaç ejderha vardı? Ve insan gibi dolaşmayı nasıl başarıyorlardı? Ejderha olarak o kadar devasalardı ki, bu oldukça küçük insan bedenlerine o kadar cüsseyi nasıl sığdırabildiklerini anlamıyordu.

"Sevgili eşim için başka bir görevim var," dedi Ejderha Kraliçesi kısa saçlı kadına. "Böylece Celyn onu alabilir."

"Hayır," diye tersledi kısa saçlı kadın. "Yapamaz. Seni korumak zorunda." Gülümsedi ama bu o kadar zorlamaydı ki Elina içgüdüsel olarak başka tarafa eğildi. "Bu onun en önemli işi," diye bitirdi dişlerini sıktığı bir gülümsemenin arasında.

Kraliçenin kolu Elina'nın omzuna dolandı ve onu kendine çekti. Gülümsemesi oradaydı ama diğer dışındaki kadar sahteydi. Kraliçe neşeli bir sesle, "Belki de benim kim olduğumu unuttun, Düşük Doğan," dedi. "Ben kraliçeyim. Ben yönetirim. Ve kişisel muhafızlarımdan birinin bir görevi yerine getirmesini istersem, o görevi yerine getirir. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Dişi uzun süre kraliçeye baktı, ta ki yumruğu aniden yanındaki boş koltuğa inip onu parçalayana kadar. Başka bir erkek büyük masanın etrafından dolaşıp iki dışının arasına girdiğinde ayağa kalkmış ve kraliçeye yaklaşmıştı.

"Hayır, Ghleanna. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır."

Ellerini kızın omuzlarına koydu ve onu sırtından tuttu.

Adamın omzunun üzerinden bakan dişi, parmağıyla kraliçeyi işaret etti. "Bu toprakları yönetiyor olabilirsin Beyaz Rhiannon ama benim ailemi yönetemezsin!"

"Her şey bana ait. Her şey!"

"Bu kadar yeter!" Aptal ejderha ayağa kalktı. "Yeter." Kısa saçlı dişiye baktı. "Anne"-Oh, bu onun annesi-"Ben bir yetişkinim. O benim kraliçem. Onun emirlerine uyarım. Senin değil." Kraliçe Rhiannon'a baktı ve başını salladı. "Ve ona eşlik etmekten mutluluk duyacağım..." Elinin bir hareketiyle Elina'yı işaret etti. "...her nereye gidecekse."

"Adımı bilmiyorsun," diye suçladı Elina.

"İnanılmaz uzun! Benden ne istiyorsun?"

"Saygı! Ama senin bu kelimeyi anladığını sanmıyorum, değersiz herif!"

"Aklından çıkarma, İnanılmaz Uzun İsimli Kadın, ben senin korumanım. Bana karşı nazik olmak isteyebilirsin."

"Hapishaneye götürdüğü kadını unutan ejderhaya iyi davranmak mı?" "Bunun peşini bırakır mısın?"

"Hayır! Bunun peşini asla bırakmayacağım!"

"İyi! Keyfin bilir! Gülmeyi de keser misin!" diye bağırdı tıpkı kendisine benzeyen siyah saçlı genç dişiye. Tanrım, insan olabilen bu ejderhalardan kaç tane vardı?

Gülmeyen, sadece gülümseyen genç kadın Elina'ya omuz silkti. Ejderha arkasını döndüğünde de başıyla işaret ederek, "Deli bu herif," diye mırıldandı.

Evet. Elina, ne yazık ki, bunu görebiliyordu.

Sekizinci Bölüm

Elina insanların ya da ejderhaların ya da her neyseler odadan çıkışlarını izledi. Kimse ona bir şey söylemedi. Kaba ejderha onunla seyahat etmeyi kabul ettiğinde varlığı sona ermiş gibi görünüyordu.

Bir gün beklemektense şimdi harekete geçmenin daha iyi olacağına karar veren Elina kapıya doğru döndü ... ancak kaba saba herifin kendisiyle çıkış arasında durduğunu gördü.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu ona ters ters bakarak. İyi ki halkı uzun boyluydu, çünkü bu ejderhalar insanken . . .

"Bu gece gitmiyoruz," dedi ona. Ona emretti, gerçekten.

"Yapmayacak mıyız?"

"Sabah yola çıkacağız. Gün ağarırken gitmeye hazır olun."

"Peki o zamana kadar ne yapacağım?"

"Hayatta kalmayı başarmak mı? Bu harika olurdu." Başka bir şey söylemeden dışarı çıktı.

Elina açık kapı aralığına baktı. Birinden bu kadar hoşlanmayalı uzun zaman olmuştu. Özellikle de bir erkekten. Bozkırın Kızları'nın çoğu gibi ona da erkeklerin üç amaca hizmet ettiği öğretilmişti; üreme, çocuk yetiştirme ve çöp toplama. Kimsenin korumasına ihtiyacı yoktu. Buraya canlı gelmişti, değil mi?

Ama ejderhanın onun sorunu ya da önceliği olmadığını hatırlamak zorundaydı. Başarması gereken bir görevi vardı ve buna kendini adanmıştı. Ve bu, onu buraya getiren görevin aksine, yapmaktan gerçekten zevk alacağı bir görevdi.

Memleketine ulaşana kadar ejderhaya tahammül edebileceğinden emin olan Elina kapıya yöneldi.

Koridora adım attı ama iki kadın aniden önüne çıkınca hızlıca geri adım attı. Her ikisi de zincir zırh giymiş, bellerindeki kemerlerden sarkan ve sırtlarına bağlanmış silahları vardı. Elina'nın kabilesindeki pek çok kişi onun bir savaşçı gibi görünmesini ve bu savaşa hazır görüntüsünü destekleyebilmesini çok isterdi. Ama Elina'nın savaşçı olmak gibi bir arzusu yoktu. Bu onun kanında yoktu.

Kaba ejderhanın kız kardeşi olduğu anlaşılan kısa siyah saçlı ve siyah gözlü kişi Elina'ya gülümsedi. "Merhaba."

Elina tipik bir Rider selamlaması yaptı. "Umarım ölüm bugün seni iyi bulur."

"Um . . . tamam." Boğazını temizledi. "Ben Branwen. Bu da Izzy."

"Black Bear Riders'dan Elina Shestakova-" "Evet, evet. Onu bulduk. Daha önce. Geniş isminiz." "Beni öldürmeye mi geldiniz?" Elina sordu.

"Uh . . . hayır."

"O zaman çekil."

Öyle yaptılar ve Elina aralarına girip yürümeye başladı. Yürürken kaleyi inceledi. Duvarlarda çok güzel duvar halıları vardı. Bazıları savaşları tasvir ediyordu. Bir tanesine yakından bakmak için durdu ve iki kadının hâlâ arkasında olduğunu fark etti.

Onlarla yüzleştirdi ve "Hâlâ Ejderha Kraliçenizi öldürmeyi planladığımdan mı korkuyorsunuz?" diye sordu.

"Şaşırtıcı bir şekilde, hayır," diye yanıtladı Branwen adlı kişi.

"Yani beni çekici bulduğun için mi takip ediyorsun? Ne yazık ki senin için," diye devam etti dürüstçe, "ben kadınları arzulamıyorum. Ama kabilemde arzulayan çok kişi var. Seni onlarla tanıştıtabilirim. Onların pek çok karısından biri olabilirsin."

"Ne? Hayır."

"Bunda utanılacak bir şey yok. Kabilelerimizin çoğu sadece dişilerden oluşuyor. Erkeklerden hoşlanmazlar. Penisleri sevmezler."

Onlar sadece kuku severler."

"Hayır, h a y ı r , h a y ı r ," diye hemen düzeltti Branwen.
"Biz horozları severiz."

Kahverengi tenli kadın Izzy aniden yoldaşına döndü. "Ne yapıyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama beni tamamen korkutuyor! Sanırım o selamlamadan dolayı. Kim böyle merhaba der ki?"

"Eğer ölüm seni iyi bulmazsa," diye açıkladı Elina, "o seni alır. Bu yüzden seni iyi bulmasını umuyoruz."

Izzy başını salladı. "Gördün mü? Bu oldukça mantıklı."

Elina Branwen için, "Gözlerin piç ejderha gibi," dedi. "Ve daha önce hapishanede onunla birlikteydin. Annenizi paylaşıyor musunuz? Yoksa kraliyet mensubu olmayan tüm ejderha halkınız birbirine mi benziyor?"

"Annemi paylaşıyoruz."

"Şimdi de onun gibi konuşmaya mı başladın?" Izzy sordu.

"Elimde değil! Konuşma şekli tuhaf bir şekilde büyüleyici." Bir nefes aldı. "O benim kardeşim."

"Ruhuna acıyorum. O bir piç. Ve acılı bir ölümü hak ediyor. Ancak sen çok iyi birine benziyorsun. Sizi tanıdığımı memnun oldum." Izzy'ye başıyla selam verdi. "Ve sen de, büyük omuzlu, koyu tenli kadın. Bana bir zamanlar kar fırtınası sırasında avladığım ayıyı hatırlatıyorsun. Onun postunu şimdi kulübemin zemininde kullanıyorum."

Dişiler ona bakmaktan başka bir şey yapmayınca, Elina dönüp yiyecek aramaya başladı.

Celyn anne ve babasını Büyük Salon'da yakaladı. "Bana bunun ne hakkında olduğunu söyleyebilir misin?"

"Burada bir işin var, Celyn," dedi annesi en "ben generalim ve sen değilsin" tonuyla.

"Brannie kafamın içinde beni zayıf gördüğünüz için gitmeme izin vermeyeceğinizi söylemekle meşgul olmasaydı buna inanırdım anne. Beni zayıf mı görüyorsun?"

"Tabii ki hayır!" Ghleanna arkadaşının koluna dokundu.
"Söyle ona, Bram. Onu zayıf görmediğimizi söyle."

Bram zavallı kolunu ovuşturarak, "Ah, Ghleanna," diye sızlandı. "Söyle ona."

"Çünkü tanrılar bir Cadwaladr'ın zayıf olarak görülmesini yasaklar." "Evet," dedi anne ve oğul birlikte.

"Kimse seni zayıf görmüyor Celyn," dedi Bram. "Bunu bilmen gerek."

"O zaman neler oluyor?" Bir adım daha yaklaştı. "Brannie bana Fal dedi. Ben de Fal miyim?"

Fal, Celyn'in ağabeyiydi ve Cadwaladr Klanı'ndaki en işe yaramaz ejderhalardan biriydi. Tuz madenlerini korumak için Çöl Toprakları sınırlarına gönderilmişti. Tuz madenlerine sadece en değersiz ya da yozlaşmış birlikler gönderilirdi. Ve Celyn'in bir Fal olarak kabul edilebileceği düşüncesi çok korkunçtu.

O bir Fal değildi!

"Öncelikle," diye tersledi Ghleanna, "kardeşin hakkında bu şekilde konuşma. Fal'in pek çok yeteneği var."

"Benden bahsederken böyle duraksıyor musun?" "Tabii ki hayır!"

"Oğlum," dedi Bram, elini Celyn'in omzuna koyarak. "Sana olan inancımız tamdır."

"O zaman neden o kıza eşlik etmemi istemiyorsun? Cadwaladr'ların her zaman yapması gereken şeylerden biri bu."

"Ve bunu çok iyi yapacağından eminiz."

Celyn dehşete kapılarak geri çekildi.

"Ne?" Bram panikle sordu. "Ne dedim ben?"

"Bercelak Amca onu tuz madenlerine göndermeden önce Fal'e de böyle demiştin."

"Ah." Bram Ghleanna'ya baktı. "Öyle mi yaptım?"

Celyn iğrenerek arkasını döndü ve uzaklaştı. Şimdi, resmen, tüm zamanların en kötü baş ağrısına sahipti!

* * *

Dagmar, köpeği Adda yanında, yeğeni Frederik'in izini bulana kadar kütüphaneyi araştırdı. Onu son gelişmelerden haberdar etmek istiyordu. Ona bir şey yapması gerektiği için değil, deli bir kraliçe, ejderha eşi ve ejderha eşinin tüm kanlı ailesiyle dolu bu çılgın evde her zaman iyi bir mantıklı düşünce kaynağı olduğu için.

Frederik on yıl kadar önce Dagmar'ın büyük ve aptal kardeşleri tarafından Kraliçe Annwyl'in kapısının önüne bırakılmıştı. Bu, ne yapacağını bilemediği bir çocukla karşılaşan pek çok Kuzeylinin yaptığı bir şeydi.

Ve ilk başta Dagmar çocuğun varlığını en büyük rahatsızlık olarak görmüştü. Kraliçe Annwyl'in Savaş Lordu ve Garbhán Adası'nın Vekilharcı olarak Dagmar'ın trajik bir şekilde aptal görünen oğlanlara ayıracak pek vakti yoktu.

Yine de Frederik hakkında, sırf kadın olduğu için kendi halkının onun hakkında yanıldığı kadar yanılmıştı. Frederik aptal değildi. Kendisi gibi zayıf görme yeteneğiyle mi lanetlenmişti? Evet, aptaldı. Aptal mıydı? Hiç de değil. Aslında, ondan çok daha zekiydi çünkü keskin zekasını akrabalarından başarıyla gizlemiş, onları sözde işe yaramazlığıyla uğraşmak yerine onu göndermeye zorlamıştı.

Ancak Frederik, yakın görüşüne yardımcı olacak bir gözlük aldığı ve kendisine olduğu gibi davranma özgürlüğü verildiğinde Dagmar için oldukça faydalı olmuştu. O bir düşünürdü. Sert Kuzey Toprakları'nda lanetten başka bir şey olmayan, ancak daha yumuşak güneyde övgüye değer bir yeteneği vardı. Zeki, hızlı düşünen bir entrikacı. Ama asla zalim değildi. Asla kalpsiz değildi. Sadece zeki ve kurnazdı.

Tıpkı teyzesi gibi.

Ancak Dagmar'ın aksine, Frederik içindeki gizli savaşçıyı bulmayı başarmıştı. Bu onun için kolay olmamıştı. Çoğu kişinin ana rahminden küçük savaş çekicileriyle fırlatıldıklarına inandığı diğer yeğenleri için olduğu gibi değil. Frederik bu noktaya gelebilmek için çok daha fazla çalışmak zorunda kalmıştı.

Ama her zamanki gibi çok akıllı davranmıştı. Gwenvael'in kardeşlerinden hiçbirinden savaş eğitimi istememişti. Bunun yerine, Büyük Bercelak'a yaklaştı. Herkesi etkileyen cesur ve riskli bir hamleydi bu.

Cesaretinden dolayı, birçok ejderha ve insan Frederik'e hassas konular hakkında geliyor ve onun doğrudan kendisine getirmesini umuyorlardı. Bu Dagmar'ı rahatsız etmeliydi ama etmedi. Ejderhaların kendisinden birçok insan gibi korktuğunu bilmenin oldukça baş döndürücü bir etkisi vardı.

Özellikle de hayatının başladığı yeri düşünürsek. Büyük Reinholdt'un bir "kız çocuğu" olarak. Doğru, Kuzey Toprakları'nda kız çocuklarına saygı gösterilirdi çünkü çok nadir bulunurlardı ama aynı zamanda boğulacak kadar da korunurlardı. Dagmar Güney Toprakları'na gelene kadar, gerçek manipülatif, entrikacı, işbirlikçi benliğini mutlu bir şekilde sergileyebileceği evini bulamamıştı. Ve kendisi için mükemmel bir eş olan bir ejderha bulmuştu.

Gerçi Dagmar itiraf etmeliydi ki, son birkaç yıl içinde aralarındaki ilişki büyük ölçüde değiştiği için, Gwenvael'in de ona karşı hislerinin değişeceğini düşünmüştü. Ama onun bir insan erkeği olmadığını unutmuştu. O bir ejderhaydı ve ejderhalar farklıydı. Zor ama farklı.

Yine de minnettardı çünkü o sinsi piçi hâlâ seviyordu. Tüm katı kalbiyle. Son on yıldır birbirlerine hiç düşünmedikleri kadar ihtiyaç duymaya zorlandıkları için önemliydi.

Dagmar, Éibhear ve Frederik'in birlikte düzenledikleri ve Frederik'in şimdi titizlikle bakımını yaptığı geniş kütüphanede bir köşeyi döndü ve kitaplarla ve parşömenlerle kaplı büyük bir masaya yaklaştığında durdu.

Dagmar'ın yakınlarda olduğunu her zaman hisseden Frederik başını işinden kaldırdı. Reinholdt'un gözlerine sahipti. Gri ve soğuk... tıpkı onunki gibi. Ona gülümsedi, sıcak ve

Parşömen topu alnına çarptığı anda kaybolan sevgi dolu bir gülümseme.

İçini çekti ve umutsuzca tüm o kıkırdamaları görmezden gelmeye çalışarak suçluya ters ters baktı. "Biri yine akşam yemeğini kaçırmak mı istiyor?"

"Bizi aç mı bırakacaksın?"

"Evet. Evet, yapardım."

Küçük ayaklar masaya indi, küçük yumruklar küçük kalçalara yerleştirildi. "Babama, değerli yavrularını aç bırakmaya cüret ettiğini söyleyeceğim."

Dagmar parmağıyla en büyük kızı Arlais'i işaret etti. "Minnettar olman gerekirdi."

"Tam olarak ne için minnettar?"

"Seni doğarken boğmadığım için. Her an değişebilecek bir durum."

"Dagmar Teyze!" Frederik gülerken bile uyardı.

"O başlattı!" "Yetişkin olan sensin."

"O şeytanın yumurtası."

"Dagmar Teyze!"

Dagmar'ın kurtarıcı lütfu arkasından geldi. Babası kadar güzel ama annesi kadar soğuk ve sinsi olan en büyük çocuğu ve tek oğlu, altı kız kardeşine baktı.

"Hepiniz dışarı," dedi çocuk sakince, kolunun altına kalın bir kitap sıkıştırmış, soğuk gri gözleri en büyük kıza kilitlenmişti.

"Biz sizden emir almayız," diye tersledi Arlais.

Dagmar'ın kızı, "Pekala, tamam!" diye hırlayana kadar gri gözlerle altın rengi arasında sessiz bir savaş yaşandı.

Masadan atladı ve küçük kız kardeşlerine işaret etti. "Siz de gelin." Kapıya doğru yürüdü ama Dagmar'ın yanında durdu. "Belki de siz bir savaş lordunun kızı olsanız da benim bir prensin kızı olduğumu aklınızda tutmalısınız."

Dagmar yavaşça çocuğuna baktı. "Ve belki de şunu aklından çıkarmamalısın ki ben

o küstah kıcını bir rahibe manastırına gönder."

Arlais burnunu çekti, kibri bir örtü gibi omuzlarına çökmüştü. "Babam bunun olmasına asla izin vermez. Ve ben hükmettiğimde, gazabıma uğrayacaksın!" Ve bu sözlerle birlikte şımarık küçük sürtük kapıdan çıktı, altın kafalı küçük kız kardeşleri de mutlulukla onu takip etti.

Onlar gittikten sonra oğlu ona döndü.

"Ne?" Dagmar talep etti, ama zaten ne söyleyeceğini biliyordu.

"Eninde sonunda onları kendi başına idare etmeyi öğrenmek zorunda kalacaksın anne."

"Büyüdüklerinde ve daha az sinir bozucu olduklarında-"

"Trajik bir şekilde tıpkı babam gibiler. Bu yüzden asla daha az sinir bozucu olamayacaklar."

"Unnvar, baban seni seviyor."

"Belki, ama bu bilginin bana nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum."

Dagmar omuz silkti. "Kuzey Toprakları'ndan kaçmadan önce babamın sevgisi beni otuz yıl ayakta tuttu. Umarım senin için de aynısı olur."

"Babamın senin tek gerçek zayıflığın olduğunu biliyorsun değil mi anne?"

"Biliyorum." İç çekti. "Bu kusurla yaşamayı öğrendim. . tıpkı sizin yapmak zorunda kalacağınız gibi."

Var üzgün ve kederli bir iç çekişle başını salladı ve uzaklaştı.

Frederik boğazını temizledi. "Onun gerçekten on yaşında olduğundan emin miyiz-" "Evet, Frederik. O on yaşında."

"Sen öyle diyorsan."

* * *

Sinirlenen ve biraz da kızgın olan Celyn, daha önce bulunduğu odaya döndü ve yüzüstü yatağa düştü.

Kendini neyin içine sokmuştu? Ailesine bir şeyler kanıtlamaya çalışırken, o kadınla pazarlık yaparak kendini boktan bir duruma sokmuştu. Odasına giderken onun yanından geçmişti. Bazı gümüş kadehleri inceliyordu ve onları çalmayı planlayıp planlamadığını merak etti. Süvariler hırsız olarak bilinirdi. Kadının çok daha iyi olduğundan şüpheliydi.

Hangisi daha kötüydü? diye merak etti. Kendi ailesi tarafından bu kadar takdir edilmemek mi, yoksa Dış Topraklar'ın Bozkırları'na kadar o cadalozla uğraşmak zorunda kalmak mı?

Bilmiyordu.

Dürüst olmak gerekirse, ejderha ya da insan, herhangi bir dişi nasıl bu kadın kadar sinir bozucu olabilirdi? Bozkırlarda yaşayan ve efsanelerde sinir bozucu oldukları söylenen ejderhalar vardı ama dost canlısı ya da organize değillerdi ve yalnız kalmak istiyorlardı, bu yüzden diğer ejderhalar da öyle yapıyordu. Bu da Celyn'in ne kadar sinir bozucu olabileceklerini tam olarak bilmediği anlamına geliyordu ama Steppes ejderhalarının bile bu insan dişi kadar sinir bozucu olabileceğine inanmayı reddetti.

Celyn sırt üstü yuvarlandı ve gözlerini tavana dikti.

Pekala. Yani onu unutmuştu. En iyi anı olmadığını kabul ediyordu. Ama kraliçesine suikast düzenlemek için gönderilmişti. Normalde kafasının kopmasına neden olacak bir şey yapmak için buraya gelmişken nasıl bu kadar kibirli olabiliyordu?

Aslında, onun hayatını kurtarmıştı. Çünkü Bercelak Amca zalim pençelerini ona geçirseydi, böyle bir hakaret için onu parçalara ayırırdı. Ama onu zamanında uzaklaştıran Celyn olmuştu.

Yine de bunun için herhangi bir övgü aldı mı? Ölüme hazır kadından bir parça takdir? Hayır! Sincap ona sadece gevezelik etti. Gerçek sincapların ağaçların güvenliğinden Dagmar'ın köpeklerine gevezelik ettiği gibi.

Natter, natter, natter.

Peki ya şimdi? Şimdi günlerce onunla sıkışıp kalacaktı. Kendi ölümünü dilerken onun hayatından şikayet etmesini dinleyecekti.

Yatak odasının kapısı açıldı ve kız kardeşi ile Izzy içeri girdi.

"Oh," diye bağırdı Branwen, "o muhteşem!"

Celyn dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Neden bunlar benim başıma geliyor? Ben sevimli mi sevimli bir ejderhayım. Herkes bana tapıyor. İnsan. Ejderha. Centaur. Ormandaki o küçük şeyler bile... kulakları... ve küçük kabarık kuyrukları olan?"

"Tavşanlar mı?"

"Evet! Tavşanlar. Onlar da beni seviyor."

Kız kardeşi sırtıttı. "Çünkü sen onları yemiyorsun. Çünkü ejderhaların tavşan yemesini insanların sıçan yemesiyle bir tutuyorsun. . . . Bu sana yakışmıyor."

Celyn kız kardeşine ters ters baktı. "Beni hâlâ seviyorlar."

Izzy yatağın ayakucuna tünemiş, uzun kollarını daha da uzun bacaklarına dolamıştı. "O kadar da kötü olmayabilir."

"Kafama bir bira bardağı fırlattı."

"Onu da çiviledi," diye ekledi Brannie gereksiz yere.

"Üzgündü," diye mantık yürüttü Izzy. "Kadınlar unutulmaktan hoşlanmazlar. Bu bize hakarettir."

"O benim sorumluluğumda değildi."

"Artık öyle," diye mırıldandı Brannie ama Celyn ona ters ters bakınca gözlerini hızla tavana çevirdi.

"Bunu sadece ailem Fal olduğumu düşündüğü için yaptım."

"Hayır, öyle değil! Böyle aşağılık bir şeyi sana kim söyledi?" Izzy Brannie'ye döndü. "Neden kardeşine böyle aşağılık bir şey söyledin?"

Brannie gözlerini devirerek itiraf etti: "Annem ve babam seni Fal olarak görmüyorlar. O hayatta tek başına bir başarısızlık."

"Ama açıkça gitmemi istemediler. Neden?"

Brannie omuz silkti. "Çok fazla konuşuyorsun."

"Ne?"

"Çok fazla soru soruyorsunuz. 'Bunu neden yapıyoruz? Şimdi nereye gidiyoruz? Tüm bu zırhlar gerçekten gerekli mi?"

Neden bana bağırmakta ısrar ediyorsun? Bütün insanlar senin gibi mi kokuyor?' Bunun sonu yok."

"Sadece merak ediyorum. Bunda yanlış bir şey mi var?"

"Evet. Sürekli soru sorduğunuzda."

"Savaş sırasında onlara sorduğum gibi değil."

"Hayır ama her seferinde sürekli soruyorsun." Brannie bir kez daha omuz silktilti. "Sanırım annem ve babam senin birlik liderleri tarafından öldürölmenden endişeleniyorlardı. Ya da bir savaşı neden olacağından. Ama Bercelak Amca yeteneklerinin boşı harcanmasını istemedi. Bu yüzden Rhiannon'un koruma muhafızlığına atandın."

"Bekle. Bana bunun olduğunu mu söylüyorsun? En büyük sorunları bu muydu?"

"Evet. Senin bir yere gitmeni istemiyorlar çünkü Rhiannon'u korumada iyisin ve sürekli gevezelik etmenden şiddetle rahatsız olmuyor. Taburlarımızdaki diğer askerlerin aksine."

"Bu yüzden mi kendimi o Rider dışısına bağladığımı söylüyorsunuz?"

"Öyle görünüyor!" Brannie'nin kafası Celyn'in ona doğru kanatlandırdığı yastıktan geriye doğru uçuştı. "Bu ne içindi?"

"Senin yüzünden bu aşağılık küçük kadınla kapana kısıldım!"

Brannie kıkırdadı. "Evet. Biliyorum."

Yatak odasının kapısı tekrar açıldı ve Éibhear'ın dev cüssesi açık alanı doldurarak koridordan gelen ışığı tamamen kapattı.

Gümüş gözleri odayı taradıktan sonra, "Ah... buradasın, Izzy," dedi.

"Öyleyim," dedi Izzy. "Neden bize katılmıyorsun? Sadece sohbet ediyoruz."

Cevap olarak, Éibhear homurdandı. Bir boğa gibi. Celyn'e hala çok yakın olmadıklarını hatırlattı.

Yıllar önce, Celyn'in Izzy ile olan ilişkisi Celyn ve Éibhear'ın arasına girmişti. Ancak Celyn'in o zamanki mantığı, mavi aptalın Izzy'yle birlikte olma şansını kaçıracağı yönündeydi.

Tehlikeli Iseabail gibi bir kadın için bu onun kötü kararıydı. Éibhear neden kendi boktan karar verme becerileri için Celyn'i suçlamakta ısrar ediyordu, Celyn bunu asla bilemeyecekti.

Celyn o zamanlar Izzy'yi gerçekten sevmiştir. Ama bu genç bir aşktı. İkisi de bir gün eşlerinden ne isteyeceklerini yeni yeni anlıyorlardı; ve Izzy'nin evlat edinen akrabası kendi kanından kuzenine bunun için ne kadar acı çektirirse çeksinsin, Celyn'in asla pişman olmayı reddettiği bir şeydi.

Ayrıca, aralarındaki geçici tutkudan büyük bir dostluk doğmuştı. Onun için düşündüğünden çok daha fazla şey ifade eden bir dostluk.

Ve yine de . . . Celyn şu anda istediğini elde etmek için Izzy ile olan geçmişini kullanmaktan çekinmiyordu. Ve şimdi istediği şey, o gülünç kadını hayatından çıkarmaktı. Temelli olarak. Bercelak'ın "söz vermek ve sözünde durmak" hakkındaki konuşmasını dinlemekten endişe duymadan.

"Burada neler döndüğünü biliyorsun, değil mi Éibhear?" Celyn kuzenine sordu.

Dev ejderha-tanrılar! Éibhear bir insan kadar büyüktü ve gümüş gözlerini Celyn'e kilitlemişti. "Neler oluyor?" diye homurdandı.

"Evet," diye sordu Izzy, kafası karışmış bir halde, "neler oluyor?"

"Izzy'yi geri getirmeye çalışıyorum, anlıyor musun? Fazla bir şeye gerek yok. Ben onun sahip olduğu en iyi şeydim."

"Ne yapıyorsun lan sen?" Brannie panik içinde gözlerini kocaman açarak sordu. Izzy de pek iyi görünmüyordu, ikisi de yıllar önce Éibhear Celyn'in Izzy ile yattığını öğrendiğinde Celyn'in yediği dayaağı net bir şekilde hatırlıyordu.

Izzy hakkındaki duygularıyla yüzleşemeyen Éibhear öfkelerini kusmuştu. Dürüst olmak gerekirse, bu Celyn'in yediği en kötü dayaktı. Ama bunu atlattıysa -ki atlattığı aşikârdı- her şeyi atlatabileceğini biliyordu çünkü kuzeni o gün onun ölmesini istemiştir. Ve bir Cadwaladr olarak Éibhear'ın Celyn'i öldürmesine izin verilecekti çünkü bu "uygun bir meydan okuma" olacaktı. Klanları arasında,

"uygun meydan okumalara" izin verilir ve beklenirdi. Ve eğer akrabalarından biri bu yüzden ölürse ... oh, pekala. İşler böyle yürüyordu.

Éibhear uzun bir süre Celyn'i inceledi, gözleri kısıldı, tüm vücudu gergin ve saldırmaya hazırды. Ama sonra, ağzının bir tarafı kalktı. Neredeyse bir gülümsemeydi bu.

"Unut gitsin," dedi Éibhear ve Celyn kendini yataktan aşağı itti.

"Haydi," diye yalvardı Celyn. "Delikanlı ol!"

"Hayatta olmaz! O hastalıklı küçük kaltakla sıkışıp kaldın. O artık senin sorunun."

"Izzy hâlâ bana aşık. Seni hiç sevmedi. Sadece beni kıskandırmak için seni kullanıyor."

Éibhear koca kafasını geriye attı ve güldü. "O solgun kaltak, ilk seferinde seni dövdüğümünden daha iyi bir intikam kuzen. Ve onun seni perişan edişini izlemek bana büyük keyif verecek." Sanki küçük bir çocukmuş gibi Celyn'in başını kaşıdı. "Mutlak neşe."

"Sen bir piçsin."

"Outerplains'e yolculuğunuzda iyi şanslar. Yanınıza sıcak tutacak bir şeyler alsanız iyi olur. Bozkırların şaşırtıcı derecede soğuk olduğunu duydum." Éibhear gülerek dışarı çıktı.

"Seni piç! Ah!" Celyn başının arkasında Brannie'nin tokat attığı yeri kapattı ve kız kardeşiyle yüzleşti. "Bu ne içindi?"

"Delirdin mi sen?" Brannie talep etti. "O lanet olası bir Mì-runach!" diye hatırlattı ona. Ve Brannie haklıydı. Mì-runach'lardan korkulmasının iyi bir nedeni vardı.

Ama Celyn çaresizken bunların hiçbirinin önemi yoktu.

"Seni saniyeler içinde parçalara ayırabilirdi," diye devam etti Brannie.

"Ama denemedi bile, değil mi?" Celyn üzüntüyle yakındı.

"Bir insan kız için gerçekten bu kadar çaresiz misin?"

Sırf yaralı olarak buradan ayrılabilmek için aşağılık Éibhear'ı kazanamayacağın bir kavgaya mı sürükledin?" Izzy başını tiksintiyle sallayarak sordu.

"Daha önce de dayak yemiştim," diye hatırlattı Celyn ona. "Aşkımız için."

Izzy gözlerini devirip uzaklaşırken Brannie, "Acınacak haldesin," diye alay etti.

Mutfakta domuz kesen hoş bir kadın Elina'ya bir kase güveç ve birkaç somun taze pişmiş ekmek getirecek kadar nazikti, sonra da onu devasa yemek salonuna götürdü. Kadın buraya Büyük Salon adını vermiş ve Elina'yı iki uzun masadan birine oturtmuştu.

Elina yalnız kaldığında yemeğine daldı. Yemek sıcak, güzel ve tazeydi. Halkı, özellikle kış fırtınası aylarında, genellikle kuru erzakla yaşardı.

Daha da iyisi, Elina kâsesinin dibine ulaştığında, kâse çırpılarak götürüldü ve yerine hemen başka bir kâse dolusu sıcak güveç kondu. Elina gülümseyen bir kadının yüzüne baktı.

"Başka bir şeye ihtiyacınız olursa leydim, bana haber verin. Adım Jenna."

Elina başıyla teşekkür etti ve yemeğine geri döndü.

Demek kabilesindeki yaşlılardan hep duyduğu "çökmüş" Güneyli yaşam tarzı buydu. Kendileri lüks içinde yaşarken halklarını açlığa terk eden Güneyli soyluların materyalist yaşam tarzlarına dair hikâyeler, her şeylerini paylaşan halkı arasında tekrarlanıyordu. Bozkırlarda hayat zordu ama ödüllendiriciydi. Lüks yoktu. Kimse istemeden sıcak yemek getirecek hizmetçiler yoktu.

Elina bu hayata kolayca alışabileceğini kabul etmek zorundaydı. Ama kabilenin ileri gelenleri her zaman Güneylilerin berbat hayatlarının ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu hatırlatırdı.

Elbette, böyle bir güveçle ... gerçekten ne kadar kötü olabilir ki?

"Size katılmamın sakıncası var mı?"

Elina sonunda başını ikinci güveç kâsesinden kaldırdı ve kendisini **karşılayan** yakışıklı adamın yüzüne baktı.

neredeyse bir saat önce kraliçe ile siyah saçlı dişinin arasına girmişti. şimdi onun karşısında tek başına duruyordu; gümüş rengi saçları geniş omuzlarına kadar uzanırken, sıcak mavi gözleri sabırla onun cevabını bekliyordu.

"Sen ejderha mısın?" diye sordu. Adam gözlerini kırpiştırdı. "Fark eder mi?" "Hayır."

Elina'nın başka bir şey söylemesini bekliyor gibiydi, ama Elina söylemeyince -söyleyecek başka ne vardı ki- yanındaki sandalyeyi çekip oturdu.

Bir hizmetçi aniden ortaya çıktı ve önüne bir tabak meyve, peynir ve ekmek koydu. Bir başka hizmetçi de bir kadeh ve kristal bir sürahi su getirdi. Adam kendine bir bardak su doldurdu ve Elina'ya bakarak gülümsedi.

"Çökmüş, değil mi?" diye sordu. "Çok."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır. Ama başkalarına tepeden bakmaktan ve beni ilgilendirmeyen şeyler için onları yargılamaktan hoşlanıyorum."

Adam güldü. "Bildiğim iyi oldu." Sürahiyi bir kenara koydu ve bir yudum aldı. "Adın-"

"Outerplains Bozkırlarının Uzak Bölgelerindeki Umutsuzluğun Gece Yarısı Dağlarının Kara Ayı Binicilerinden Elina Shestakova."

"Evet. Pekâlâ, Dış Platoların Bozkırlarının Uzak Bölgelerindeki Umutsuzluk Dağları'nda yaşayan Kara Ayı Binicileri'nden Elina Shestakova," diye kusursuz bir şekilde tekrarladı, "Kraliçe Rhiannon'un önerdiği gibi sana Elina dememin sakıncası var mı?"

"Hayır. Bozkırlarda günler uzundur, bu yüzden isimleri söylemek için zaman vardır. Ama Güney Toprakları'nda işler daha hızlı ilerliyor gibi görünüyor."

"Pek sayılmaz. Sadece çok daha az sabrımız var. Bu arada benim adım Merhametli Bram."

Elina kıskançlıkla içini çekti. "Ne kadar lezzetli ve basit bir isim." Onu inceledi. "Neden Merhametli?"

"Pek savaşçı olmadığımı söylemenin güzel bir yolu."

"Ben de değilim ama yoldaşlarım bana zayıf ve zavallı diyorlar. Çocukken bana tükürürlerdi. Ama bunu yapan son çocuğu çukur ateşine ittim . Bu yüzden artık kimse bana bunu yapmıyor."

"Eminim öyle değildir."

"Halkın sana ne yaptı, Merhametli Bram?"

Omuz silkti. "Beni anlaşmalar ve ittifaklar için müzakere etmeye gönderin."

"Çok zalimce."

Biraz eğildi ve fısıldadı, "Aslında hoşuma gidiyor, ama çok şikayet ettiğimden eminim."

"Bu iyi bir şey. Onlara nefret ettiğinizi düşündürüyorsunuz ve sonra daha çok yapmanızı sağlıyorlar. Çok zekice."

"Teşekkür ederim. Demek bu çökmekte olan Güney Toprakları'na kraliçemizi öldürmeye geldin?" diye sordu ekmek ve peynir lokmaları arasında.

"Yaptım. Başarısız oldum. Acınacak haldeyim."

"Yalnız, Elina, çok uğraşmışsın gibi gelmedi. Ve belli ki tembel değilsin. Buraya kadar kendi başına geldin. Belki de sadece kraliçeyi öldürmenin yanlış olduğunu düşündün?"

"Ben savaşçı değilim. Yemek için öldürürüm. Savunmak için öldürürüm. Ama Ejderha Kraliçesi bana hiçbir şey yapmadı. Halkıma. Onu neden öldüreyim? Kafasının Glebovicha'nın kulübesinin dışında güzel görünmesi dışında."

"Sebepsiz yere öldürmek istememekte utanılacak bir şey yoktur." "Başarısızlıkta utanç vardır."

"Denemediğin bir şeyde başarısız olamazsın."

"Belki de."

"Ama yapmayı planladığınız bu yeni görev?"

Elina başını salladı. "Ejderha Kraliçesi'ne söz verdim."

"Affedersin Elina ama sen de Ejderha Kraliçesi'ni öldürme taahhüdünde bulunmamış mıydın?"

"Bana seçenek sunulmadı. Yapmam söylendi. Kimse bana bir şey sormadı." Elina yüzünü buruşturdu. Sesinin bu kadar acı çıkmasını istememişti. "Merak etme, sana yardım etmek için ne gerekiyorsa yapmayı planlıyorum."

Ejderha Kraliçesi ve Kanlı Annwyl. Hakları olduğu halde beni öldürmediler. Sadece bunun için bile her şeyimi vermeliyim."

Merhametli Bram başını salladı, dudakları yumuşak bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Oğlum da size mümkün olduğunca yardımcı olmak için yanınızda olacak."

"Oğlunuz mu?" Elina adama baktı. "Ahmak mı?" Bram kıkırdadı. "Evet. Ahmak."

"Bu imkansız. Sen akıllısın. Bilge. Ve hapishanede bıraktığın kadını asla unutmazsın."

"Oğlum hakkında çok kötü düşünmeyin. Fark ettiğinden daha zeki ve bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyor."

"Aptal olmayı mı tercih ederdi?"

"Hiç de değil. Sadece Cadwaladr Klanı'nın yöntemlerini anlamayanlara açıklamak biraz karmaşık."

Elina biraz geri çekildi, bir parça ekmek hâlâ elindeydi ama neredeyse unutmuştu. "Cadwaladr Klanı mı?"

"Onları duydu mu?"

"Kim görmedi ki? Onlar doğuştan öldürmek üzere yetiştirilmiş aşağılık, acımasız canavarlar." Elina başını salladı. "Kabileler onlara büyük saygı duyuyor."

Erkek gülümsedi. "Tabii ki öyle."

"Onlar ejderha mı?" Elina başını salladı. "Bunu bilmiyorduk."

"Bu senin saygını azaltıyor mu?" "Hayır. Sadece bazı şeyleri açıklıyor."

Elina yemeğine geri döndü, arkasından gelen ani çığlık Merhametli Bram'ı ürküttü ama Elina'yı değil. Bozkırlarda böyle çığlıklara alışkındı.

"Tanrılar," diye mırıldandı Bram nefesinin altında. "Onların varlığını unutup duruyorum." Sonra "Daaaaddddy!" diye bağırıldığında tekrar sıçradı. " diye bağırdı, ses taş duvarları yırtarak geçti.

Ejderha iç çekerek omzunun üzerinden salonun arka tarafındaki kapı aralığında duran küçük kıza baktı.

"Merhaba, küçük Arlais."

"Büyük amca Bram. Babam nerede?"

"Ben-"

"Ne oldu?" diye sordu Gwenvael adındaki şaşırtıcı derecede güzel altın saçlı adam, uzun bacakları onu hızla Büyük Salon'a getirdi. Elina onu daha önce fark etmişti. Çok güzeldi. Kabilelerin en iyi savaşçıları arasında çok rağbet görecekti.

Küçük kız kolaylıkla masanın üzerine sıçradı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"O kadının idam edilmesini istiyorum," diye açıkladı çocuk.

Gwenvael yürümeyi bıraktı, gözlerini devirdi. "O senin Anne, Arlais."

"İsteyerek değil. O bana emir veren düşük doğumlu bir insan.

etrafta."

"Arlais, sevgilim-"

"O bir savaş lordunun kızı, ama ben bir prensin kızıyım. Birçok yönden ondan üstünüm. Güzellikte, yetenekte ve kraliyet soyundan gelmenin getirdiği nadir bir zarafette."

"Awwww. Sana çok iyi öğrettim." Ellerini göğsünün üzerine koydu. "Bu kadar genç yaşta bu kadar sinir bozucu ve acı verici bir kibir görmek sert ejderha kalbimi ısıtıyor." Omuz silkti. "Ama anneni idam ettiremezsin."

Küçük ayağını yere vurdu. "Bu haksızlık!"

"Ama hayatın adaletsiz ve acımasız olduğunu zaten biliyordunuz, bu yüzden bunların hiçbirisi sizi şaşırtmamalı."

Küçük kız duvarlara tutturulmuş silahları sallayan öfkeli bir kükreme çıkardı. "Bu krallığa hükmettiğimde -ve bu krallığa hükmedeceğim baba-"

"Önce kuzenin Talwyn'i geçmen gerekecek ve sana bir şey vermeden önce derini yüzecek," dedi kızına şarkı söyleyerek.

"-hepiniz korku içinde önümde diz çökeceksiniz ve-oooh," dedi aniden. "Parlak." Masadan bir şey almak için uzandı ama hemen arkasından kendisinin daha küçük versiyonları tarafından yakalandı. Bu beş versiyon onu yumruklarken masaya sertçe vurdu. En küçük ve en genç olanı bile, henüz yürümeye yeni başlamıştı, birkaç sağlam yumruk attı

Hepsi birden ayağa fırlayıp "Yıkım-ho!" diye bağırmadan önce çocuğun kafasına vurdu. Sonra masadan fırladılar, Gwenvael'in -ki Elina onun da bir ejderha olduğunu tahmin ediyordu- yanından geçip kapıdan çıktılar. Yeni yürümeye başlayan çocuk en yavaşlarıydı, bu yüzden büyük ejderhanın insan bacağına sarılmak için durdu.

"Seni seviyorum, baba!"

Yeni yürümeye başlayan çocuğun altın başını okşadı.

"Elbette biliyorsun.

Çünkü sen bilgesin."

Gülerek kapıdan kaçtı ve o sırada bir oğlan çocuğu ile uzun boylu, yapılı, çekici bir genç adam, burnunun üzerinde telle tutturulmuş yuvarlak cam parçaları, hırpalanmış çocuğun masadan kalkmasına yardım ediyordu.

"Yukarı çık ve temizlen Arlais," diye emretti çocuk.

"Senden emir almadığımı zaten söyledim, ana kuzusu," diye tersledi.

Çocuk cevap vermedi. Kız ellerini havaya kaldırına kadar soğuk gri gözlerle ona baktı. "Tamam!"

Hışım la uzaklaştı ve şimdi Elina'nın yanında duran Gwenvael gururla mırıldandı: "Çocuğun gözleri tıpkı annesi gibi."

Bram, "Ve neyse ki zekâsı," diye mırıldandı.

"Herkes benim kadar zeki olamaz, sevgili Bram Amca." Gwenvael'in gülümsemesi hiç solmayacak gibiydi. Tıpkı erkeğin yakışıklılığı gibi, bu da durmadan devam ediyor gibiydi. Sonsuza kadar. Elina bunu sinir bozucu mu yoksa büyüleyici mi bulduğunu bilmiyordu. "Gerçi kızım tek bir şeye odaklanamazken nasıl olur da herhangi bir krallığı ele geçirebileceğini düşünür anlamıyorum." Uzandı ve yerden bir şey aldı. "Bakın! Bir altın para." Gözlerini kırıştırdı. Gözlerini kaçırdı. "Ne diyordum ben?"

"Odaklan," dedi Bram.

"Ahhh, evet. Odaklan." Bir an daha sessiz kaldı. "Peki ya odaklanma?"

Kızın kalkmasına yardım eden çocuk şimdi onlara doğru ilerliyordu ama yaklaştığında Gwenvael aniden kollarını ardına kadar açtı.

"Oğlum-"

Çocuk hemen durdu ve ejderhayı uzaklaştırmak istercesine iki elini havaya kaldırdı, başını hafifçe başka tarafa çevirdi. "Hayır," dedi açıkça.

"Ama-"

"Hayır. Bunu konuşmuştuk. Anneme söz vermiştin."

"Ama ben senin babanım-"

"Benim seçimim

değil." "-ve ben seni

seviyorum."

"Kendini sevdiğin kadar değil."

"Can sen suçlama Ben mi?" Gwenvael talep etti. "I mükemmelim."

Çocuk Elina'nın masa arkadaşına odaklandı. "Bram Amca. .
. ?" "Annenle konuşacağım, Var. Ama söz veremeyeceğimi biliyorsun.

herhangi bir şey."

"Annenle ne hakkında konuşacaksın?" Gwenvael sonunda kollarını indirerek sordu. Parayı kılıç kemerine bağlı bir keseye koymaya başladı ama durdu ve Elina'ya odaklandı. "Özür dilerim. Yoksulluğun yüzünden mi buna ihtiyacın var?"

"Gwenvael," diye azarladı

Bram, "Baba," diye azarladı

çocuk.

"Ne?" diye sordu altın saçlı olan Bram ve çocuğa. "Adil bir soruydu. Bozkırların zavallı barbar sürülerinden biri. Bu yemek muhtemelen yıllardır yediği ilk yemek."

"Elina," dedi Bram, "çok üzgünüm."

Elina omuz silkti. "O yozlaşmış, emperyalist Güneylandalı bir köpek. Bizim güzel ama sert topraklarımızda hayatta kalamaz. Ama onunki gibi güzel bir yüz pek çok savaşçımızın işine yarayacaktır."

"Bekle," diye sordu Gwenvael, hâlâ ona sırtarak. "Bununla ne demek istedi?"

"Tahmin et," dedi çocuk, o kurnaz arduvaz grisi gözlerini kıza dikmeden önce. Bir süre sonra onun ana dilinde, "Ölüm bugün sizi iyi bulsun güzel bayan," dedi.

Tembel bir Güneylinin kendi dilinden başka bir dilde konuştuğunu duyunca şok olan Elina sırtarak, "Ve ölüm sizi çok iyi bulsun genç lordum," diye cevap verdi.

"Bozkırların kudretli kızlarından birinin topraklarımızda olduğunu duymuştum ama bu kadar güzel bir kız olacağını tahmin etmemiştim."

"Aşınmış taş kadar pürüzsüzsün. Bunu babandan mı öğrendin?"

"Ciddi olamazsın."

"Dilimi nereden öğrendin?"

"Birçok dil öğreniyorum. Seninki çoğundan daha zor ve ben hala ..." Bir an bocaladı. "... inek öğreniyorum."

Elina sırttı. "Öğreniyorum. Hâlâ öğreniyorsun. İneklerin bununla pek ilgisi yok." Başını iki yana salladı. "Ama çok iyisin. Etkilendim." Bu Elina'nın nadiren etkilendiği bir şeydi.

"Teşekkür ederim." Küçük bir selam verdi. "Ben Unnvar, Reinholdt Canavarı olarak da bilinen Dagmar Reinholdt'un oğlu-"

Elina gülümsedi ve "Canavar'ın bir erkek olmadığını hep biliyordum. Sadece bir kadın böyle bir korku yaratabilir."

"-Kuzey Toprakları savaş lordu Reinholdt'un torunu ve Gwalchmai fab Gwyar Hanedanı'nın Ejderha-İnsan Prensi."

"Tüm o barbar şakaları arasında," dedi altın renkli olan, "adımı duymadım."

Çocuk, amcasına dönüp Güneyli diline dönmeden önce, "Ve yapmayacaksın," diye cevap verdi. "Söz verdiğin gibi annemle konuş, Bram Amca. Sabrım" -Gwenvael'e baktı- "azalıyor."

Bram sırtarak başını salladı. "Anlaşıldı."

"Teşekkür ederim, Bram Amca. Leydi Rider." Elina'nın tahminine göre başka bir sarılma girişiminden kaçınmak için Gwenvael'in etrafından dolaşan çocuk dışarı çıktı.

Gwenvael Bram'a odaklandı. "Bana neler olduğunu anlatacak mısın?" diye sordu.

"Hayır."

Altın renkli olan, konuyu tartışacakmış gibi kollarını kaldırdı ama kolları iki yanına düştü.

"Daha fazla önemsemem gerektiğini biliyorum ama ... eh." Sonra yürüyerek Büyük Salon'dan ayrıldı.

Cam parçaları takan diğer erkek, Elina ve Bram'ın karşısına oturmadan önce masaya birkaç kitap bıraktı. Çok yakışıklı bir çocuktü. Görünüşüne bakılırsa bir Northlander. Geniş omuzlu, kalın boyunlu, soluk tenli; ama çoğu Northland'liden daha zeki görünüyordu. Çok daha zeki.

"Ne düşünüyorsun, Frederik?" Bram ona sordu.

"Ne hakkında?"

"Teyzenizin Var'ın eğitimini üstlenmeme izin verip vermeyeceği konusunda mı?"

"Bilmiyorum. Var onun kurtarıcı lütfu. Ama onun sabrına sahip değil. Özellikle de Gwenvael söz konusu olduğunda."

"Ve yeğenim çok sabırlı," diye iç geçirdi Bram. Elina genç adamı işaret etti. "Sen de mi ejderhasın?" "Hayır."

"Teyzen mi? O ejderha mı?"

"Hayır."

"Ama altın olan ?" "Çok ejderha."

Elina bir nefes aldı. "Demek söylentiler doğruymuş. Ejderhalar ve insanlar . . . bebek yaratabiliyorlar."

"Teyzemin gerçek Northlander tarzında gösterdiği gibi ... bebeklerin çoğunu yaratabilirler."

"İğrençliklerin sayısı artıyor o zaman?"

Paniğe kapılan iki erkek gözlerini kocaman açarak çaresizce etraflarına bakındı. Kimseyi göremeyince tekrar Elina'ya odaklandılar ve ona doğru eğildiler.

"O kelimeyi kullanmamalısın," diye açıkladı Bram hızla ama sessizce. "Bu iyi bir fikir değil."

"Her iki kraliçe de bunu kişisel olarak algılıyor," diye ekledi genç erkek.

"Nedenini anlamıyorum. Tanrıların belası olmak utanılacak bir şey değil."

Bram ellerini salladı. "Hayır, hayır, hayır. Bela yok. İğrençlik yok. Bunlar ejderhaların ve insanların yavrularından bahsederken kullanılacak iyi kelimeler değil."

"Kelimeler. Siz Southland'liler kelimeler hakkında çok endişeleniyorsunuz." "Kelimeler için endişelenmiyor musunuz?"

"Kelimeleri seviyorum ama onların sadece gürültü olduğunu biliyorum. Yüzümüze vuran gerçeği görmezden gelmek için. Tırmalamak üzere olan kızgın bir kedi gibi."

Bram Frederik'e baktı. "Şey . . . Şu anda koşmam gereken acil bir şey yok. O yüzden lütfen Elina Shestakova. . . bize bu gerçeği anlat."

Elina'nın yaptığı da tam olarak buydu.

Dokuzuncu Bölüm

Gisa çiçek tomurcuğunu elinde tuttu ve tüm içsel büyülerini çiçeğin açması için odakladı. Çiçeğin açması öğretmenin beş dakikasını almıştı. .

. . Gisa neredeyse bir saattir bu çiçeğe bakıyordu.

Bundan nefret ederdi. Savaş eğitiminde olmayı tercih ederdi. Savaş eğitiminde iyiydi. Savaşta iyiydi, ki bu Kyvich cadıları için önemliydi. Onlar savaşçı cadılardı. Birini ya da diğerini değil, ikisini birden yaparlardı.

Ne yazık ki Gisa savaşçı kısmını halletmiş olsa da cadı kısmında hâlâ zorlanıyordu.

Sonra diğer öğrencilere göz gezdirdiğinde, mücadele eden tek kişinin kendisi olmadığını fark etti.

"Daha almadın mı?" Fia fısıldadı. "Hayır. Sen?"

"Hayır. Sence bir savaş sırasında çiçek açtırmaya gerçekten ihtiyacımız olacak mı?" diye sordu.

"Hiç sanmıyorum," diye fısıldadı Gisa.

"Yine de," dedi öğretmenleri aniden, "doğayı kontrol etmeyi öğrendiğinizde, kılıçlı askerlerle savaşırken bunu kendi yararınıza kullanabilirsiniz."

Gisa ve Fia birbirlerine baktılar. Öğretmenlerinin sırtı onlara dönüktü ve elli adım kadar uzaktaydı. Onları nasıl duymuştu?

Omzunun üzerinden onlara baktı. "Bu yüzden sizi sıkça bile üzerinde çalışın."

Gisa elindeki çiçeğe geri döndü, Fia dirseğiyle kaburgalarına vurduğunda tekrar açması için elinden geleni yapıyordu. Gisa ona baktığında, Fia çenesiyle bir işaret yaptı.

Güney Toprakları krallıklarından Prenses Talwyn'in Kyvich grubundan birkaç adım ötede durduğunu gördü; kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, uzun saçlarını savaşçı örgüleriyle örmüş, güçlü bacaklarını iki yana açmış, dikkati önünde olup bitenlerden çok uzakta görünüyordu.

Prenses Talwyn Kyvichler arasında bir anomaliydi. Öncelikle, o bir kraliyet mensubuydu. Buz Toprakları'nda savaş lordları vardı ama pek fazla prens yoktu. Zaten hiçbir uzun yaşamamıştı. Ayrıca doğumunda ailesinden alınmamıştı. Gisa'nın tek bildiği Kyvich'ti. Daha üç aylıkken annesinin Batı Dağları yakınlarındaki evinden alınmıştı. Kyviç kız kardeşlerinden bazıları bundan daha önce, bazıları ise en geç beş ya da altı yaşındayken alınmıştı. Ama kraliyet, o on kış sekiz yaşına gelene kadar Kyvich'e gelmemişti. Tüm eğitime, savaşlara ve büyülere katılmasına rağmen hiçbir zaman Kyvichlerin bir parçası gibi görünmemişti. Asla onlardan biri gibi görünmüyordu.

Öğretmenleri döndü ve birden Talwyn'in ona en ufak bir ilgi göstermediğini fark etti.

"Prenses Talwyn ... bize katılmak ister misiniz?" Talwyn arkasını dönmeden, "Hayır," diye cevap verdi.

Öğretmen dişlerini sıkarak bir çiçek tomurcuğu aldı ve prensese uzattı. "Belki en azından büyüyü deneyebilirsiniz ve-"

Öğretmenleri cümlesini tamamlayamadan, Talwyn - hala arkası dönüktü - elini havada bir kez salladı ve öğretmenin elindeki tomurcuk güzel, sağlıklı bir çiçeğe dönüştü.

Şoke olan öğretmen geri çekildi, çiçek hâlâ elindeydi ve açmaya devam ediyordu. Sonra sap büyümeye, uzamaya, öğretmenin parmaklarını ve avucunu sarmaya başladı. Öğretmenleri sonunda çiçeği bıraktı, ancak sap artık eline yapışmıştı ve kolunun etrafından omzuna doğru istikrarlı bir şekilde ilerliyordu.

"Gitmem gerekiyor," diye duyurdu Talwyn kimseye. Tabii ki hiçbirisi aslında şok olmamıştı. Hiçbir zaman gerçekten

Savaşta ölene ve Eski Yol'da onurlandırılana kadar önümüzdeki bin yılı Kyvichler arasında yaşayarak geçireceğini düşünüyordu.

Herkesi şaşırtan şey ise omzunun üzerinden Gisa ve Fia'ya bakıp "Benimle gelmek ister misiniz?" diye sorması oldu.

Gisa ve Fia birbirlerine baktılar, sonra da başka biriyle konuşup konuşmadığını anlamak için arkalarına baktılar.

"Oy. Siz ikiniz. Giriyor musunuz, çıkıyor musunuz?" diye sordu kraliyet mensubu, sesi pek de kraliyet mensubu gibi çıkmıyordu.

"Adlarımızı bile bilmiyorsun," dedi Fia. "Bu eninde sonunda öğrenebileceğim bir şey değil mi?"

Kaşlarını çatan Gisa ve Fia, bir çığlık duyana kadar Talwyn'e bakmaya devam ettiler.

Gisa o küçük çiçeğin sapını dehşet içinde izledi.

-Artık neredeyse on yaşında bir ağaç gövdesi büyüklüğünde olan bu şey öğretmenlerinin vücudunun büyük bir kısmını kaplamış ve onu yere sürüklemişti. Diğer öğrenciler yardım etmeye çalışıyor, çaresizce kılıçları ve hançerleriyle kesiyor ya da elleriyle çekip çıkarmaya çalışıyorlardı.

"Hadi," dedi Talwyn başını iki yana sallayarak. Görünüşe göre Gisa ve Fia'nın da onu takip edeceğini varsayarak yürüdü.

"Gitmiyoruz, değil mi?" Fia sordu.

"I . . ." Gisa başını iki yana salladı. "Bir çekim hissediyorum," diye itiraf etti sonunda. "Sanki bir şekilde hayatlarımız burada değil de onun yanındaymış gibi."

"Belki de bize böyle hissettirmek için bir büyü yapmıştır."

"Belki de." Gisa Fia'yı inceledi. "Büyü yaptığını hissediyor musun?" "Hayır."

Tekrar öğretmenlerine baktılar. Şimdi yere yapışmıştı, sapı etrafındaki toprağı kazıyor, onu da kendisiyle birlikte aşağı çekmeye çalışıyordu.

Bu güçtü. Gisa bu kadarını biliyordu. Güç ve kuvvet Prenses Talwyn'den ter gibi akıyordu.

"Ondan nefret ediliyor," diye belirtti Fia.

"Bu doğru."

"Bu da nereye giderse gitsin, savaş ve kargaşanın onu takip edeceği anlamına geliyor."

"Mükemmel bir nokta."

Birlikte ayağa fırladılar ve kraliyet ailesinin peşinden gittiler. Koşarlarken, öğretmenlerinin ve diğer Kyvich'in Talwyn'in onları lanetlediği şeyle boğuştuklarını duyabiliyorlardı.

Talwyn'e çabucak yetiştiler ve onu atının yanında ayakta beklerken buldular. Kyvich tarafından ona verilen bir at cinsi. Cehennemlerden birinden gelen ölümsüz iblis hayvanlar dışında bildikleri tek boynuzlu, yanan kırmızı gözlü at.

Talwyn'in atının yanında, Talwyn'e Kyvich tarafından yavruyken verilen köpek duruyordu. Köpek, onu dokuz haftalıkken eğiten Kyvich cadısının yanında savaşa giren bir başka boynuzlu canavardı. Her Kyvich on altı yaşına geldiğinde bir at ve köpek alırdı.

Ama Gisa, Talwyn'le giderek geride bırakacağı atı ve köpeği hakkında çok fazla düşünmeden, hem kendi atının ve köpeğinin hem de Fia'nının orada onları beklediğini gördü. Atlarının üzerinde eyer yerine kullandıkları battaniyeler, paketlenmiş seyahat çantalarıyla birlikte sırtlarında duruyordu.

"Fazla vaktimiz yok," dedi Talwyn atına binerken. "Bu çiçek ihtiyaçların dikkatini uzun süre dağıtmayacak ve sonra peşimden gelecekler."

"Seninle gelmeyi kabul edeceğimizi nereden bildin?" Gisa sordu.

Kraliyet mensubu omuz silkti. "Sadece biliyordum."

Sonra başka bir şey söylemeden atını döndürdü ve yola koyuldu.

Şaşkın ve temkinli olan Gisa ve Fia, o lanet çiçeğin sapının artık vahşi sarmaşıklar gibi ormana yayıldığını görene kadar bir dakika kadar daha yerlerinde durdular. Diğer Kyvich'lerden gelen sesleri duyabiliyorlardı,

Talwyn'in serbest bıraktığı büyüü durdurmak için acele ediyorlardı.

"Eee?" Fia itti.

Gisa derin bir nefes alarak atına doğru yürüdü ve ona bindi. Fia da aynısını yaptı ve birlikte Prenses Talwyn'in peşinden yola koyuldular.

İkisi de nereye gittikleri hakkında hiçbir fikirleri olmadığını fark edene kadar saatler geçecekti.

Onuncu Bölüm

Celyn uyandığında baş ağrısı geçmişti ve kendini çok daha az huysuz hissediyordu. Esneyerek doğruldu, kafa derisini kaşıdı ve pencereden dışarı baktı. Güneş batmıştı ve midesi ona açıkça akşam yemeği vaktinin geldiğini söylüyordu.

Bacaklarını yatağın kenarına atan Celyn ayağa kalktı ve gerindi. Artık biraz uyuduğu için, işler birkaç saat önceki kadar berbat görünmüyordu. Bunun için de minnettardı. Öfkeden başka bir şey hissetmediği zamanlardan nefret ederdi. Günün her saatinde hırlamayı ve öfkelenmeyi amcası Bercelak'a ve kraliyet kuzenleri Briec ve Fearghus'a bırakmıştı. Her zaman öfkeli olmayı anlamıyordu. Amacı neydi? Midesini ekşitmekten ve herkesin ondan uzak durmasını sağlamaktan başka ne işe yarıyordu?

Siyah saçlarını geriye doğru çekip deri bir tangayla bağlayan Celyn merdivenlerden aşağı indi. İkinci kata ulaştığında, yüksek sesler duyabiliyordu. Ne söylendiğini anlayamıyordu ama bağırış çağırış olduğu belliydi.

Büyük Salon'a çıkan son basamaklara ulaştığında durdu ve uzun yemek masasına baktı. Bütün o bağırışlar oradan geliyordu.

Bağırmak yanlış kelime olabilir. Bağırmak öfkeyi çağırırdı ve Celyn öfke görmüyordu. Onun yerine tutku gördü. Çok yüksek sesle konuşmayı içeren tutkulu bir tartışma.

Büyülenmiş bir halde merdivenlerden inip masaya doğru ilerledi ve kendisini izleyen Gwenvael'in yanına oturdu.

Celyn oturur oturmaz hizmetkârlardan biri önüne bir kase sıcak güveç, ardından büyük bir tabak kaburga ve ekmek dolu bir tabak koydu. Annwyl'in şatosunda pek sık yemek yemezdi ama yediği zaman da hizmetkârların insan formundaki ejderhaları nasıl besleyeceklerini bildikleri açıktı.

Celyn'in takdir ettiği bir şey.

"Peki neler oluyor?" Celyn kuzenine güveç kaşıklarının arasında sordu.

"Akşam yemeği için içeri girdiğimizde babanı, Frederik'i, Outerplains dışisini ve Annwyl'i sohbet ederken bulduk ... ama hepimiz yemeğe oturduğumuzda sohbet hararetli bir tartışmaya dönüşmüştü."

Celyn Rider'ı inceledi. Dirseklerini masaya dayamış, Annwyl ve Celyn'in babasının arasına oturmuş, kabuklu bir somun ekmekten parçalar koparıyor ve odanın diğer ucuna boş gözlerle bakarken bu parçaları ağzına tıkiyordu.

"Perişan görünüyor," diye gözlemledi Celyn kuzenine. "Kim?"

"The Rider."

"Her neyse, her neyse, her neyse, Elina Shestakova'yı mı kastediyorsun?" Gwenvael homurdandı. "O sefil değil. Bir Outerplains barbarının cennet olarak gördüğü yerde."

Celyn, Elina Briec'in söylediği bir şeye homurdanıp sertçe araya girene kadar Gwenvael'in ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu: "Kızgın bir sincap gibi istifçilik yapıyorsun, Kudretli Briec. Tüm zenginlikleri kendine saklıyor ve kimseyle paylaşmıyorsun."

"Neden **biriyle** paylaşayım ki?" Briec her zamankinden daha kibirli bir ses tonuyla sordu. "Benim istifim benim istifimdir." Annwyl, Briec'e "Ama o hazineyi sen çaldın," diye hatırlattı, bacaklarını sandalyesinde altına sıkıştırmış, gövdesini dirseklerini tahtaya dayamış, ellerini kavuşturmuş. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Bu nasıl senin oluyor? Bunu hak etmedin."

"Bunu hak ettim. O kervanları takip ettim, korumalarıyla savaşmak zorunda kaldım, hazineye ulaşmak için arabaları parçaladım ve sonra o hazineyi mağarama geri taşıdım."

Bu çok fazla çalışma gerektiriyordu ve çoğu zaman bundan elde ettiğim tek şey merhamet çığlıkları atan sıcak bir yemektir."

Briec'in yanında oturan Talaith ellerini yavaşça başına götürdü ve şakaklarını ovmaya başladı.

"Bah," diye haykırdı Binici, Briec'in sözlerini havada gezdirdiği bir el hareketiyle savuşturarak. Talaith dışında birinin Briec'e bu kadar küstahça sataştığını görmek o kadar eğlenceliydi ki Celyn ve Gwenvael birbirlerine bakıp sırttılar.

"Övünüp duruyorsun, Kudretli Briec. Ama aranızda kim merhamet dilenirken, acı ve işkence içinde ölürken gülerek bir düşmanı öldürmedi ki?"

Anlaşılmaz bir nedenle Dagmar Reinholdt elini kaldırdı ve odadaki herkesin şaşkın bakışlarına maruz kaldı.

"Burada kim bir düşman öldürmedi ki?" dedi.....O düşmanlarınızı öldürtmekle ilgili bir şey söylemedi, değil mi?" Dagmar kendini beğenmiş bir ses tonuyla açıkladı.

"Halkımız," diye devam etti Süvari, "sahip olduklarımızı diğer kabile üyelerimizle paylaşır. Daha azına sahip olanlar, diğerlerinden biraz alır. Böylece hepimiz eşit oluruz."

"Hayır." Briec başını salladı. "Bu fikir hoşuma gitmiyor. Benim olan benimdir."

"Kardeşlerinizle paylaşmaz mısınız?"

Bütün kardeşler "Hayır," diye yanıtladı.

"Çok güzelsin." Elina bakakaldı. "Ama çok üzücü." Ekmeğiyle bir işaret yaptı. "Sahip olduğumuz tek şey birbirimiz. O olmadan biz bir hiçiz."

"Ben bir ejderhayım. Başka kimseye ihtiyacım yok."

Talaith ellerini havaya kaldırdı. "Çok teşekkür ederim!"

"Senin hakkında konuşmuyorum, bu yüzden histerikleşmene gerek yok."

"Histerik mi?"

Talaith Briec'e ters ters bakınca Fearghus, "Seni uykunda öldürecek," dedi. "Ve ben olsam onu suçlamazdım."

"Yani," diye araya girdi Celyn, "halkınız her şeyi paylaşıyor mu?"

Binici ona bakmak için dönmedi, parlak mavi gözleri sadece yolunu kesti. Tıpkı bir kurdun Celyn'in yakınlarda olduğunu hissetmesi ve Celyn'in aç olduğunu anlaması gibi.

"Biz Paylaş bizim Yemek. Bizim Giysiler.

Her şey için tutmak

Herkes sağlıklı ve güçlü olmalı. Halkınızın bir kısmı açlıktan ölürken ve diğerleri tedavisi basit hastalıklardan ölürken savunmaya sahip olamazsınız."

"Halkınızın ejderhalar hakkındaki düşünceleri nelerdir?" diye sordu Morfyd aniden. . ve ejderha-insan yavruları hakkındaki duyguları nedir?"

"Abominations'ı mı kastediyorsun?"

Gözler irileşti, vücutlar gerildi, aceleyle söylenen sözler ve Fearghus eşini yakalayıp saniyeler içinde yere sermek için kendini hazırladı. Celyn'in akrabaları arasındaki panik aşikârdı. Ama sonra Annwyl ellerini kaldırarak, şu ya da bu şekilde "Eminim öyle demek istememiştir Annwyl!" deme ihtiyacı hisseden herkesi susturdu.

Annwyl sakince, "Durun, durun," diye emretti. "Herkes paniğe kapılmasın." Annwyl olduğundan biraz daha öne eğilerek Biniciye "Bu senin için ne anlama geliyor?" diye sordu.

"İğrençlik mi?" Süvari omuz silkti, bir parça ekmek ısırды, çiğnedi ve sonunda cevap verdi: "Bu, ejderhaların ve insanların çocuklarının, bildiğimiz dünyayı yok etmek için doğan ölüm ve kötülüğün kutsal olmayan karışımları olduğu anlamına gelir."

Celyn kendi kendine, belki yarın Dış Topraklar'a gitmek zorunda kalmayacağım ama bir ceset gömmek zorunda kalabilirim, diye düşündü.

...

Annwyl bir işaret parmağını kaldırarak Fearghus'u uzakta tuttu, çünkü burun deliklerinden çıkan siyah dumana bakılırsa .

Binicinin söylediği hiçbir şeyden memnun değildi ve şimdi dostunun kadının kafasını kesmesine memnuniyetle izin verecekti.

Elina Shestakova bunların hiçbirini fark etmedi. Hâlâ çiğniyor ve Dagmar'ın başının arkasındaki duvara bakıyordu.

"Ama," diye devam etti kadın, "değişim iyidir. Değişim olmadan yaşlılık ve ölüm gelir. Biz, bir tür olarak

var. Yeni kana ihtiyacımız var. Ejderha kanı olsa bile, ki Büyüklerimize göre tüm kanların en kötüsüdür. Ama Merhametli Bram'la tanıştıktan sonra buna inandığımdan emin değilim. Sadece o ahmakla tanışmış olsaydım yine de inanırdım."

Annwyl gülümseyerek arkasına yaslandı. "Gördün mü? Gerçekten de düşüncesini bitirmesini beklemen gerekiyor."

Elina bir köpek yavrusunu yerden kaldırdı. Köpekleri severdi. Binemeyeceğiniz küçük atlar gibiydiler.

"Pençelerin kocaman," dedi yavruya, burunları birbirine değerken. "Büyük kürekler gibi. Belki bir gün at olursun."

"Dagmar o köpekleri savaş için yetiştiriyor." Dolt onun yanına oturdu. Ev halkının diğer üyeleri yemeklerini bitirmiş ve şimdi Büyük Salon'un farklı köşelerinde sohbet ediyor ya da gecenin tadını çıkarmak için dışarı çıkıyorlardı. "Köpekleri sever misin?" diye sordu.

"Onu yemek istiyorsun," diye suçladı Elina.

"Hayır." Karnını sıvazladı. "Doydum."

"Ne istiyorsun ejderha?" diye sordu, zaten ona kızgındı. Sadece köpek yavrusuyla oynamak istiyordu. Bu Southlander'ların çöküşünün tadını çıkararak bir gece geçirmek. Suçluluk duymadan. Endişe duymadan. Halkı için bir başarısızlık gibi hissetmeden.

"Yanlış pençeden kurtulduk."

"Yanlış pençe mi?"

"Seni bıraktığım için
üzgünüm-" "Ölmek için
mi?"

Gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Kaba herif. "Seni ölüme terk etmedim. Eğer bunu yapmak isteseydim, seni Devenallt Dağı'nın tepesinde bırakabilirdim. Eninde sonunda birilerinin karnı acıkırdı." Bir nefes verdi. "Önümüzde oldukça uzun bir yolculuk var ve bence baştan başlamalıyız."

"Yeniden başlamak diye bir şey yok. Olan oldu." Ayağa kalktı, köpek yavrusu kollarındaydı. "Birbirimize tahammül ediyoruz çünkü kraliçenize bana gösterdiği nezaket için borçluyum. Onun için sana katlanıyorum. Ama hepsi bu kadar. Biz arkadaş olmayacağız. Anlaşamayacağız. Seks yapabiliriz, ama bu soğuk ve kişiliksiz olacak. Sadece uzun gecelerde vakit geçirmek için bir şey. O yüzden bana yanlış pençelerle gelme. Senin yanlış pençelerine ihtiyacım yok."

Artık birbirlerini anladıklarını hisseden Elina, uyuyan yavru köpeği kucakladı ve hizmetkârın peşinden bir odaya çıktı. Kimseyle paylaşmak zorunda kalmayacağı bir odaya.

Çok çökmüş!

Celyn ne kadar zamandır orada oturup duvara baktığını bilmiyordu.

"Ne oldu?" Brannie onun yanına otururken sordu. Izzy masanın üzerine oturdu, uzun bacakları kenardan sarkıyordu. Éibhear da onunla Izzy'nin arasına oturdu.

"Gerçekten emin değilim," diye itiraf etti Celyn. "Ne söyledi?" Éibhear sordu.

"Kısaca benden hoşlanmadığını söyledi. Arkadaş olamayacağımızı. Ve eğer seks yaparsak, bu sadece sıkıldığı için olacakmış. Uzun geceler falan."

"Güneş daha erken batıyor," diye belirtti Éibhear.

Celyn kuzenine baktı ama ona söyleyecek bir şeyi yoktu. Çünkü mavi ejderha ne kadar zeki ve savaşa hazır olsa da, biraz aptal olabiliyordu.

"Bunu yaparken iyi olacak mısınız?" Brannie sordu.

"Elbette."

"Belki Brannie ve I gerekir gel ile Sen?" Izzy teklif etti.

"Neden ben değil?" Éibhear sordu.

"Bu a iyi fikir," Brannie homurdandı.

"Getirmek iyi niyet gezisi için çılgın bir Mì-runach. Belki sen

onlara ne kadar önemsediğimizi göstermek için birkaç kabileyi yok edebiliriz."

Éibhear kuzenine ters ters baktı. "Ya da gelmemin gerekli olmadığını söyleyebilirdin."

"Olabilirdi." Brannie omuz silkti. "Yapmadım."

"Neye ihtiyacımız var biliyor musun?" Izzy kavga çıkmadan araya girdi. "Bilgi."

Izzy omzunun üzerinden arka koridora baktı ve dişlerinin arasından yumuşak bir ısıklık sesi çıkardı. Kafası bir kitapta, yanında Dagmar'ın köpeklerinden biriyle yürüyen Frederik durdu ve ona doğru baktı. Ani ilgi karşısında şaşırılmış gibi görünerek kendini işaret etti ve Izzy gözlerini devirdi. "Evet, sen."

"Oh." Kitabı kapattı ve masaya doğru yürüdü. "Ne oldu?"

"Bilgiye ihtiyacımız var." "Ne hakkında?"

"Bozkır halkı. Sevgili Celyn'imizi hiçbir bilgi olmadan oraya tek başına gönderemeyiz."

"Şey, yapabiliriz-" diye söze başladı Éibhear, ama Izzy elini onun yüzüne koyarak sözünü kesti.

"Bizim için bir şeyin var mı, sevgili Frederik?"

"Pek sayılmaz. Bozkırın Kızları ile ittifak yapma kararı alındıktan sonra biraz araştırma yapmaya başladım. Ama," diye hızla ekledi, "bize yardım edebilecek birini tanıyorum. Hemen döneceğim."

Adam hızla uzaklaşıp köpeği de onu takip ederken, Izzy ve Brannie genç adama arkadan daha iyi bakabilmek için biraz eğildiler.

"Oldukça güzelleşiyor, değil mi Iz?" "Çok umut verici."

"Burada oturduğumun farkında mısınız?" Éibhear tersledi.

"Sadece bakıyorum," diye karşılık verdi Izzy.

"Yalamıyorum."

"Ayrıca," dedi iki kadın birlikte, "o Frederik."

Celyn başını salladı. "Éibhear ve ben bunun ne anlama geldiğini bilmiyoruz."

Izzy, Celyn'in omzunu sıvazladı. "Çünkü sen dişi değilsin."

"Bunun yeterince iyi bir mazeret olduğundan emin değilim."

Tartışma devam edemedi Frederik geri döndü ama omuzlarında taş suratlı bir Unnvar taşıyordu.

Frederik genç çocuğu bir sandalyeye oturttuğunda Izzy endişeyle kaşlarını çatı.

"Yatakta olması gerekmiyor mu?"

"Uyumuyorum," diye yanıtladı çocuk. "Fazla değil. Öğrenecek çok şey var."

"Yorgun değilseniz, neden bir heykel gibi buraya taşınmanız gerekti?"

"Çünkü gelip seninle konuşmasını istediğimde," diye cevap verdi Frederik, "saçma akrabalarıyla saçma konular hakkında saçma konuşmalar yapacak vakti olmadığını söyledi. Annesinin yönetmesine yardım etmesi gereken bir krallığı varken olmaz." Herkes öylece bakakalınca, Frederik ekledi: "Dagmar Teyze onun sadece on yaşında olduğunu söylüyor... ama ben yine de şüpheleniyorum."

"Ne oldu?" Var itti. "Yapmam gereken işler var ve hepiniz vaktimi boşa harcıyorsunuz."

"Oookay," dedi Izzy sormadan önce. "Bozkır halkı hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?"

Celyn ve diğerleri sabırla bir cevap beklediler... ve beklemeye devam ettiler.

Sonunda Brannie, "Bize cevap verecek misin?" diye çıkıştı. "Gerçekten bedavaya bilgi mi bekliyorsunuz?"

Celyn Éibhear'a doğru eğildi ve mırıldandı, "Görüyorum ki annesi onu iyi eğitmiş."

"İşte." Izzy masanın öbür ucuna uzandı ve yemekten kalan bir tabak hamur işini gruba yaklaştırdı. "Bize anlatın ve size bir ikramımız olsun."

"Çünkü artık bir evcil hayvanım?"

Celyn kız kardeşiyle göz göze geldi. Henüz on yaşındayken, büyük kardeşleriyle, babalarının şatosunu taş duvarlara kafalarını çarparak yıkacak ilk kişi olacaklarına dair iddiaya girerlerdi.

Yine de babaları sonunda "lanet olası gürültüden" şikayet ettiğinde durmak zorunda kalacaklardı. Elbette ikisi de farklı zamanlarda on kış geçirmişlerdi, Celyn daha büyüktü ama annelerine göre tüm yavruları on kışta aynı "babanın evini kafanla yıkma" evresinden geçmişti.

Ancak küçük Var'ın Cadwaladr'daki akrabalarına pek benzemediği anlaşıyordu.

"O zaman ne istiyorsun?" Izzy tersledi.

Éibhear cevap beklemeden kılıç kemerinden bir para kesesi çıkardı ve içinden bir altın çıkarıp çocuğun görebilmesi için havaya kaldırdı. "Eğer sorularımıza cevap verersen, sana bu güzel, parlak-"

Var iç geçirerek çömeldi ve amcasından para kesesini kaptı. Çantayı eline aldı ve başını salladı. "Bu iş görür. Şimdi bilmek istediğin şey neydi?"

Celyn güldü ama Éibhear ona soğuk soğuk bakınca durdu.

"Bozkırlar, küçük çocuk," diye hırladı Izzy.

"Ahhh, evet. Büyüleyici insanlar. Onlara Bozkırların Kızları deniyor ve Conchobar Dağlarından Quintilian Eyaletlerine kadar Dış Toprakların çoğunu yönetiyorlar."

"Bekle," diye araya girdi Éibhear. "Dış Yaylalar'ın Kuzey Toprakları ve Annaig Vadisi bölgelerini kestiğini sanıyordum."

"Öyle. Ancak Bozkırın Kızları'nın toprakları her ikisini de aşarak Annaig Vadisi topraklarının sonuna kadar uzanıyor ve Quintilian Eyaletleri'ne çarpıyor."

Izzy ve Brannie kıkırdadılar ve birlikte, "Etrafa bakın," dediler.

"Kültürleri nasıl?" Celyn sordu.

"Anaerkildirler. Bozkırları kadınlar yönetir ve kadınlar da Bozkırlarda yaşayan erkekleri yönetir. İlk Anne Atli iktidarı ilk yağmacılardan aldığı anda, erkeklerin çoğu öldürüldü. Bu yüzden akınlara çıktıklarında genellikle büyük oğlanları ve genç erkekleri çalarlar."

"Köle mi alıyorlar?" Brannie sordu. "Annwyl bundan hiç hoşlanmayacak."

"Ancak Riders savaş ganimetlerini köle olarak görmüyor çünkü oğlanlar yeterince büyüdüğünde onları koca olarak alıyorlar."

"Kocalar mı?"

"Savaşçı ne kadar güçlü ve kudretli olursa, o kadar çok kocaya sahip olabilir. Ve bazılarının çok sayıda kocası olur."

"Bekle, bu Rider'ın çok kocası var mı?" Celyn sordu.

"Awww, kıskandın mı?" Éibhear şaka yaptı.

"Hayır. Sadece kullanılmaktan hoşlanmıyorum. Benim de sınırlarım var." Brannie onun dizini okşadı. "Elbette var kardeşim."

"Elina Shestakova, Gece Yarısı Dağları'nın Siyah Ayı Binicileri'nden-"

"O ismin tamamını tekrarlama Unnvar," diye tersledi

Celyn. "Her neyse," diye devam etti çocuk, "bu akşam

yemekte bana hiç kocası olmadığını söyledi. Çocuğu yok.

Kabile liderine layık olduğunu kanıtlayana kadar bir kocaya sahip olamayacak. Şu anda bunu yapmamayı seçmiş olsa da

var olarak birçok yavrular olarak o

istiyor beri Kızları, bir kadının cinsel tercih hakkını

kontrol etmeye inanmazlar.

cins-"

"Yani erkekleri sadece evliliğe zorlayarak mı kontrol ediyorlar?"

"Temel olarak," diye cevap verdi çocuk omuz silkerek.

"Kabul ediyorum, mükemmel bir sistem diyemeyeceğim.

Ama en azından beş bin yıldır Süvariler için işe yarıyor.

Annwyl Teyze'nin doğru ve yanlış anlayışına uymak için

değişmeye istekli olacaklarından şüpheliyim. Özellikle de

genel olarak Güneyli ideallerine pek saygıları yokken. Bizi

ilgiye layık olmayan serseriler olarak görüyorlar."

"Neden Southland kasabalarına baskın yapmayı

denemediler?" Celyn tüm bu olanlardan tamamen

etkilenmiş bir halde sordu. Döndüğünde, Dagmar'ın en yaşlı

oğluyla daha fazla zaman geçirmesi gerekecekti.

yavrular. İlginç bilgilerle dolu gerçek bir kaynaktı! Celyn ona günlerce soru sorabilirdi! Tabii ki, cevapları almak için yeterli parası olduğundan emin olması gerekirdi.

"Şans. Yani bizim şansımız. Conchobar Dağları onların topraklarını bizimkinden ayırıyor, bu da tüm kabilelerini dağlık araziye kesen dar geçitlerden geçirmeyi riskli hale getiriyor. Tüm kabileler akınlara katıldığından, üzerlerine ok yağdırmak ve bu süreçte çoğunu yok etmek kolay olurdu. Ayrıca, Annaig Vadisi ile Conchobar Dağları arasında yaşayan Güney Bölgesi soyluları, Atlıları kapılarından uzak tutmak için yüklü miktarda altın ödemeye fazlasıyla isteklidir. Elbette Annwyl'in iki ulus arasında bir ittifak kurması ya da en azından dedikleri gibi ayıyı dürtmemesi iyi olur. Neyse ki, Atlıları Conchobar Dağları'nın kendi taraflarında ve bizden uzak tutmaya yetecek kadar güç her zaman vardı. Ancak Annwyl aniden kocalarını kurtarması gereken köleler olarak görmeye karar verdiği için bunun değişmesini istemem. Elina Shestakova'ya topraklarına dönerken eşlik ederken lütfen bunu aklınızda tutun kuzen Celyn."

Herkes şaşkınlıkla çocuğa bakarken Büyük Salon'da bir sessizlik oldu. Birkaç saniye sonra Frederik öne doğru eğildi ve "Bir kez daha sordum, annesine göre gerçekten de sadece on yaşındaymış," dedi. Sonra küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Ama yine de şüphelerim var."

On Birinci Bölüm

Elina güneş doğmadan uyandı ve hizmetkârlar günlük işlerine başlarken giyinip merdivenlerden Büyük Salon'a doğru ilerledi. Büyük Salon'un kapılarına doğru ilerlemeye başladı ama durdu ve dönerek arka çift kapıdan içeri girdi.

Koridorda yürürken Kraliçe Annwyl'i gördü. Southlander kraliçesi sadece tozluklarını ve botlarını giymişti ve göğüsleri bağlıydı. Alçak bir kiriş bulmuştu ve vücudunu tekrar tekrar yukarı çekmek için kollarını kullanıyordu, bacakları dizlerinden bükülmüş ve ayak bileklerinden çaprazlanmıştı.

Elina o kasların gücüne hayret etti.

"Oy!" diye bağırdı koridordan bir ses. "Kraliyet majesteleri! Eğitim partneriniz kışınızı beklerken kendini ateşe vermek üzere!"

"Kapa çeneni!" diye bağırdı kraliyet mensubu.

Annwyl tutuşunu bıraktı ve yere düştü. Sırtı çatlayana kadar omuzlarını oynattı, sonra gömleğini ve yanındaki iki kısa kılıcı almak için döndü. İşte o zaman Elina'yı gördü.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Kraliçe olduğuna emin misin?"

"Annwyl olduğuma eminim." Kolsuz zincir zırh gömleğini başının üzerine çekti. "Gerisini olduğu gibi kabul ediyorum."

"Lider gibi görünüyorsun. Ama kraliçe gibi görünmüyorsunuz."

Annwyl bunun üzerine kaşlarını çattı ama sonunda sormadan önce bir an bekledi, "Cüppeler, bir taç ve bir tahtla mı demek istiyorsun ... ?"

"Ve senin kraliyet dalkavukların boyun eğip, el pençe divan durup, ilgi için yalvarırken, onlar senin halkını

toprağı işleyenler açlıktan ölüyor."

"Kraliyet dalkavukları mı?" diye güldü. "Kraliyet mensupları mecbur kalmadıkça bana gelmezler. Beni ... itici buluyorlar. Ve biraz da korkutucu. Ben de beni bu şekilde bulmalarına izin veriyorum, böylece gerekmedikçe onlarla konuşmak zorunda kalmıyorum." Annwyl bir adım daha yaklaştı. "Tahtı kardeşimden aldım çünkü halkına kötü davrandı. Kellesini aldım çünkü beni istismar etti. Buraya başkalarının yönetmesine izin vermek için gelmedim Elina. Halkımı korumak için buradayım. Elimden geldiğince de bunu yapıyorum."

Kraliçe, zorlu savaşımlardan kalma yara izleriyle ona yaklaşmış olsa da Elina kendini tehdit altında hissetmiyordu. Nedenini bilmiyordu. Kanlı Annwyl biraz ürkütücü görünüyordu. Yüzünde ve göğsünde yara izleri ve kollarında damgalar vardı.

Elina onun kollarını tuttu ve izleri net bir şekilde görebilmek için çevirdi. Bunlar ete kazınmış ejderhalardı. Annwyl'in ejderha Fearghus'a olan bağlılığının bir kanıtı olduğunu tahmin etti.

Bu kadın, kraliçe ya da değil, hiçbir şey saklamadı. Halkından. Elina'dan. Tanrılardan. O tam olarak neyse oydu ve hiçbir taç ya da taht bunu değiştiremezdi. Elina bunu biliyordu. İliklerine kadar biliyordu.

Elina bir nefes aldı ve Annwyl'in bileklerini serbest bıraktı. "Halkımın yanına döneceğim, Kanlı Annwyl. Anne Atli ile konuşacağım. Ona burada tembel, açgözlü Güneylandalılar olmadığını söyleyeceğim."

Annwyl gülerek koridorda ilerledi ve omzunun üzerinden, "Sanırım ona ejderhalardan bahsetmeyeceksin, ha?" diye seslendi.

Elina biraz homurdandıktan sonra kendi kendine "Hayır," diye mırıldandı. "Muhtemelen hayır."

Büyük Salon'a geri döndü ve açık çift kapıdan geçerken durdu.

"Hazır mısın?"

Elina onunla konuşan siyah saçlı ejderhaya baktı. Açık kapılardan birine yaslanmış, bir bacağını dizinden bükmüş, ayağını tahtaya dayamıştı.

"Hazır görünmüyor muyum?"

"Belki de kürk ve mızrak gece kıyafetlerinin bir parçasıdır. Hem o mızrağı nereden buldun?" "Şu duvardan."

"Yani çaldın mı?"

"Kimsenin işine yarayacak gibi değil."

Elina Büyük Salon'un ön kapısına doğru yöneldi. "Gel bakalım Dolt. Halkımın kudretli Bozkırlarını görmek istiyorum."

"Evet. Çünkü birden fazla küçük tepe çok büyüleyici."

Elina durdu ve döndü, burnu şimdi onun göğsünden sadece bir iki santim uzaktaydı. "Sesinizin bile beni rahatsız ettiğini bilin. Ama kraliçenize ve Kraliçe Annwyl'e söz verdim."

"Pekala-"

"Ama zorlama, Dolt."

Adam sırtıttı ve kız onun yüzündeki ifadeyi tokatlamayı çok istedi. "Yoksa ne olur?" diye sordu. "Bana gizlice yaklaştırmaya çalışacaksın, yakalanacaksın ve sonunda beni öldürmeyeceksin, öyle mi?"

"Hayat ve burası ile stepler arasındaki topraklar talihsiz kazalarla doludur."

"Bana bir şey olursa üzülür müsün?"

"Hayır." Elina ellerini havaya kaldırarak ejderhayı darbe almamak için birkaç adım geri atmaya zorladı ve "Senin ölümünü güneşin doğuşu gibi memnuniyetle karşılarım!" diye bağırdı. İşaret parmağını ejderhanın göğsüne sapladı, sesi yine kısıktı. "Ama ben kraliçeleriniz ve halkım için doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Bu yüzden beni kızdırmayın."

"Buna söz veremem," dedi Celyn ona dürüstlikle. "Ama seni kızdırmaya çalışmayacağıma söz veriyorum."

* * *

Celyn, Elina'yı ahıra ve annesinin insan olarak savaşa gittiğinde sık sık kullandığı aygıra götürdü. Bu at, özellikle büyüklükleri, güçleri, hızları ve yakındaki ejderhaların kokusu karşısında dehşete kapılmamaları için yetiştirilen iri hayvanların soyundan geliyordu.

Bir önceki akşam annesine atını alıp alamayacağını sormuş, o da bir süre daha burada kalacağı için kabul etmişti. Ayrıca Celyn kraliçesinin yanından nadiren uzaklaştığı için ona insan kıyafetleri, silahları ve teçhizatı da sağlayabiliyordu. Annwyl'in insan ordusuyla sık sık savaşan ve artık kendi insan taburuna komuta eden kız kardeşinin aksine.

Dizginleri tutan Celyn, Elina'nın önünde durana kadar atı ahırdan dışarı çıkardı.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Meydanın karşısındaki bir dükkâna odaklanmıştı, bu yüzden dönüp ona baktı ve gözleri kocaman kırıştı.

"Bu da ne?" diye sordu.

Şaşırان -Dışplains halkının atlara olan sevgisini hep duymuştu-elyn, "O bir ... at," diye cevap verdi.

"O dört ayak üzerinde koşan bir dağ. Neden bu kadar saçma bir şeye ihtiyacınız var?"

"O gülünç değil. İnsan formundaki ejderhaları savaşa taşımak için yetiştirildi. Hızlılar. Zekiler. Ve sadıktırlar."

"Ondan bu kadar çok varken ne kadar hızlı olabilir?"

Atın etrafında dolaşarak onu yakından inceledi, dudakları derin bir onaylamazlıkla kıvrıldı.

"Uzun bacaklı bir geyik gibi," dedi sonunda. "Onu yemelisin, ona binmemelisin. Sen de ineğe biniyor musun?" diye aniden sordu.

Celyn tam cevap verecekti ki bunun aptalca bir soru olduğunu fark etti.

"Gidebilir miyiz?"

"Deneyebiliriz. Eğer seyahat ineğinizi hareket ettirebilerseniz."

Celyn sinirli bir iç çekişi bastırdı ve "seyahat ineğini" de yanına alarak uzaklaştı.

Kapıların önünden geçerlerken, Celyn babasının ve kız kardeşi Brannie'nin insan formunda kendilerine doğru geldiğini gördü, ikisi de kasabadaki fırıncıdan aldıkları ikramların tadını çıkarıyordu. Doğru, Annwyl'in kalesindeki fırıncıdan da aynı kalitede yiyecekler alabilirlerdi ama kasabaya gidip yerlilerle sohbet etmek

Celyn'in babası her zaman en son dedikodulara erişebildiğinden emin olurdu. Dagmar ihtiyacı olan bilgiyi almak için para ve gerektiğinde haraç kullanırken, Merhametli Bram her zaman hoş mizacını kullanırdı.

"Demek gidiyorsunuz?" Bram, Celyn ve Elina'ya bağırmaya gerek kalmayacak kadar yaklaştığında sordu.

"Evet." Celyn sırtarak babasının çenesindeki kremi dikkatlice sildi.

Bram güldü. "Teşekkür e d e r i m . Ve Celyn, unutma. Her zaman bu kadar meraklı olmana gerek yok."

Kafam karıştı tarafından o Yorum yap,
Celyn dedi, "I merakın iyi bir
şey olduğunu düşündüm."

"Senin için değil."

"Bunu hiçbir zaman bir sorun olarak görmedim."

"Biliyorum ama güven bana. Güney Toprakları dışında pek fazla bölgeye gitmiyorsunuz ve merak-"

Brannie bir lokma krema ve hamur işi yerken, "Ya da sadece meraklı olmak," dedi.

"-her yerde hoş karşılanmaz. Anladınız mı?"

"Hayır," diye itiraf etti Celyn, çünkü birkaç sorunun neden bu kadar çok kişiyi bu kadar çabuk sinirlendirdiğini hiç anlamamıştı. Özellikle de Cadwaladr akrabalarını. Onun sorularından gerçekten nefret ediyorlardı ama Celyn'in bunun nedenine dair hiçbir fikri yoktu. Bir insan sorulardan nasıl nefret edebilirdi ki? Soru sormadan olayların özüne inemezsiniz.

Ve Celyn soruları severdi.

"Anlamıyorum," diye devam etti babasına. "Ama bu yolculuk için dediğinizi yapacağım."

"Tek istediğim bu, sevgili oğlum."

Baba-oğulun yanında sessizce duran Elina sonunda açıkladı: "Hâlâ anlamıyorum. Böyle bir ahmak nasıl böyle iyi bir ejderhanın oğlu olabilir? O," diye devam etti Elina, ürkmüş Brannie'yi göstererek, "babasının zekâsına ve aklına sahip. Ama sen . . ." Başını üzgün bir şekilde salladı. "Kalın kafatası ve şaşkın, aptal gözlerden başka bir şey görmüyorum. Tıpkı senin gezgin ineğin gibi."

Celyn babasına baktı ama yaşlı piç sırtlamakla o kadar meşguldü ki, günlerce bu dişiyle kapana kısılacak olan zavallı oğluna acıyamadı.

"Seninle tanışmak güzeldi, Merhametli Bram," dedi Elina, eli uzanıp Bram'ın omzuna kondu. "Umarım ölüm seni daha uzun yüzyıllar boyunca iyi bulur."

"Güvenli yolculuklar dilerim, Umutsuzluğun Gece Yarısı Dağları'nın Kara Ayı Binicileri'nden Elina Shestakova, Outerplains Bozkırlarının Uzak Menzilleri'nde."

Celyn babasına, "Bu gülünç uzunluktaki ismi nasıl hatırlıyorsun?" diye sormadan önce iri gözlü kız kardeşine baktı.

Bram cevap veremedi Elina Bram'ı işaret etti ve "Harika" diye bağırdı. Celyn'i işaret etti. "Dolt. Matematik yap!"

Bazılarının samimi bir gülümseme olarak adlandırabileceği şeyle - tabii ki Celyn o varlıklardan biri değildi - Elina yolda yürüdü.

"Onu seviyorum," diye iç geçirdi Brannie. "Güneşler ve iyi bir bira gibi." "Öz kardeşin için hiç mi endişelenmiyorsun?"

Celyn

kız kardeşinden talep etti.

"Çünkü sen zavallı bir köpek yavrususun, ailelerimiz tarafından korunuyorsun ve üzücü bir işte çalışıyorsun, bu da seni sorumlu olmadığın halde sorumluymuşsun gibi hissettiriyor."

"Hayır. Çünkü ona katlanmak zorundayım" -zayıf bir el hareketiyle Elina'nın geri çekilen formunu işaret etti- "onu kendi halkına bırakana kadar buna katlanmak zorundayım."

Bram kendi kahkahaları arasında, "Ona bu kadar sert davranma," diye uyardı. "Bozkırdaki hayat yüreği zayıf olanlara göre değil. Eminim hepimizin hayal edebileceğinden çok daha fazlasını yaşamıştır."

Brannie gereksiz yere ona, "Ve onu unuttun," diye hatırlattı. "Tüm türlerin dişileri bu tür şeyleri oldukça kötü karşılar. Eğer bunu bana yapsaydın kafanı kendim keserdim. Ve ben senin kız kardeşimim."

"Bunun için teşekkür ederim."

"Güvenli seyahat et," dedi babası ona. "Ve bunu kraliçemiz ve Annwyl için yaptığını unutma. Bu yüzden en çekici halini takın."

"Senin adın olduğu için bu senin için kolay olmalı," diye tatlı bir şekilde alay etti kız kardeşi, bu yüzden yumruğunu değil, krema dolu ikramının geri kalanını yüzüne itti.

Brannie, Celyn'in yumurtadan çıktığı güne lanet okurken, Celyn annesinin atını da yanına alarak Elina'ya yetişmek için hızla yürüdü.

Elina yoldan sapmıştı ve şimdi ormanın içinden geçiyordu. Birkaç kez durdu, mavi gözlü bakışları tekrar yürümeye başlamadan önce uzaklara bakıyordu. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu, o yüzden sordu.

"Nereye gidiyoruz?"

"Seyahat planlarımızdan haberiniz yok mu?"

"Gidilecek yol bu değil. Aslında tam tersi yöne gidiyoruz. Halkınıza dolambaçlı bir yoldan mı ulaşmayı planlıyorsunuz? Benim bilmediğim bir yol mu?"

"Sabırlı olamaz mısın? Olaylar gelişene kadar bekleyemez misin?"

"Yapabilirim. Ama şu anda nereye gittiğimizi bilseydim daha sabırlı olurum. Bana bir ipucu veremez misin? Küçük bir fikir? Sadece bir-"

Elina durdu ve o kadar hızlı döndü ki, Celyn hemen ağzını kapattı.

"Neden konuşup duruyorsun?" diye sordu. "Sadece soru soruyorum."

"Yapma."

"Ama ilk sorularıma eksiksiz yanıtlar verseydiniz, devamını sormama gerek kalmazdı."

"Hâlâ konuşuyorsun."

"Hâlâ sorularıma cevap vermediniz."

Biraz hırslayarak uzaklaştı ve Celyn de onu takip etti. "Sessiz olmam için bir neden var mı?" diye sorana kadar yaklaşık beş dakika boyunca sessizce ilerledi.

"Evet."

"Bana bu nedeni söyleseydiniz kolayca sessiz kalabilirdim. Ama sen bana hiçbir şey söylemediğinde, yapabileceğim tek şey-" "Sessiz ol, Dolt."

"Bu kötü tonu takınmanıza gerek yok. Sadece deniyorum-"

Kadın aniden durdu, Celyn'le yüzleştirdi, ayak parmaklarının üzerine çıktı ve elini Celyn'in ağzına vurarak onu susturabilmek için kolunu uzattı. "Sessiz ol," diye fısıldadı.

Onun bir daha konuşmayacağından emin olduğunda, elini yavaşça indirdi. Gözlerini ormanda bir noktaya sabitleyerek, yaşlı bir ağaca ulaşana kadar sessizce geriye doğru yürüdü. Orada çömeldi ve ölü yaprak yığınına kazmaya başladı. İşte o zaman kavisli bir kompozit yay ve bir ok sadağı çıkardı.

Celyn bir kükreme duyup tam zamanında döndüğünde dişleri ve pençeleriyle ona doğru gelen bir parıltı gördü.

Elina okunu fırlattı, her zamanki gibi hedefi tutturmuştu. Ancak ok büyük orman kedisinin göğsüne, tam kalbine isabet ettiğinde, hem ok hem de kedi alevler içinde kaldı.

Çevredeki ormanı neredeyse ateşe verecek olan aptal ejderhayla yüzleşirken damarlarında öfke dolaşıyordu.

Ona sırtıyordu. Aptal gibi sırtıyordu.

"Neden," diye sakinçe sormak için elinden geleni yaptı, "bunu sen mi yaptın?"

"Seni ünlü Southland kedilerinden birinden korumak için. Bana güvenin. Çok büyük olmayabilirler ama daha kılıçlarını çekmeden insanların yüzlerini parçaladıklarını gördüm."

"Ben kılıç kullanmıyordum. Yay kullanıyordum."

"Evet. Yaptın. Ve şaşırtıcı derecede iyi bir nişancısın. Neden yayını yanına almadın bilmiyorum."

Devenallt Dağı'na çıktı. Bu her iki kraliçede de işe yarayabilirdi."

"Şimdi bana kraliçeni nasıl öldüreceğimi mi söylüyorsun?" Elina tersledi.

Kaşlarını çattı. "Oh . . . Sanırım öyleydim. Ama mantiken-" "Kapa çeneni!"

"Neden bana bağıırıyorsun? Az önce seni şekilsiz bir surattan kurtardım."

"Bağıırıyorum çünkü o kedi benimdi!"

"Yemek için iyi değiller. İnan bana. Ben denedim. Lezzetli değiller."

"Yemek için değil, seni aptal! Glebovicha için. Bozkırlarda böyle kedilerimiz yok. Yanımda bir tane getirdim, belki kraliçenizi öldürmediğim için utancımı affettirebilirim."

"Oh." Başını salladı. "Şimdi anlıyorum. Ve eğer bunu bana o zaman söyleseydin-"

"Kapa çeneni!"

"Hâlâ bana bağıırıyorsun." Sanki bütün bunlar kafasını karıştırmış gibi başını salladı. Belki de öyleydi. Ne de olsa aptalın tekiydi. "Peki Glebovicha kimdi?"

"O benim kabilemin başı ve beni buraya gönderen kişi. Anne Atli ile zaman geçirebilmek için geçmem gereken kişi."

"Tekrar söylüyorum, tüm bunları bana en başta söyleseydin-"

"Och!" Elina kükredi, ejderhanın bitmek bilmeyen gevezeliklerini bir an daha dinlemek istemiyordu!

Elina yayını sırtına sabitledi ve ok sadağını aldı. Sonra ejderhaya bile bakmadan, büyük bir vahşi at sürüsünün bulunduğu bir açıklığa varana kadar yürüdü.

"Vahşi bir atı mı kıracaksın?" diye sordu ejderha. "Hâlâ konuştuğuna inanamıyorum."

"Durmam gerektiğini bilmiyordum."

Başını sallayan Elina, memleketinden bindiği atı çağırdı. Ve at önünde durur durmaz arkasındaki ejderhanın kahkahasını duydu.

"Ne?" diye sordu ona.

"Sen buna at mı diyorsun?" diye sordu kahkahalar arasında. "Ben onu yemezdim bile, o kadar küçük ki. Atıştırılabilir bile sayılmaz."

"Bu bir Bozkır atı. Hızı, gücü ve dayanıklılığı eşsizdir. Boyutunun seni kandırmasına izin verme Dolt. Güçlü olmak için büyük olmak zorunda değilsin. Korkulmak için."

"Ama yardımcı oluyor."

"Omuzlarınız geniş olabilir ama zihniniz çok küçük. Fıstık gibi."

"Beni henüz tanıımıyorsun bile."

"Yeterince gördüm." Eşyalarının geri kalanını gömdüğü yere doğru ilerledi.

Birkaç dakika sonra eyerini ve seyahat çantasını çıkarıp atın yanına getirdi.

"Adı ne?" diye sordu ejderha.

"Bilmiyorum. Bana söylemedi."

"Söylemedi. . . . Hayvanlarla mı konuşuyorsunuz?" "Hayır. Bu yüzden bana söylemedi."

Ejderha kaşlarını çattı, gözlerini kısa bir süre gökyüzüne dikti.

Sonunda, "Neden adını kendin koymadın?" diye sordu.

"Ona isim vermek bana düşmez. O toprağa ait ve Bozkır halkı da toprağa ait, bu yüzden kalplerimizde akrabayız. Toprak ya da at olmadan hayatta kalamayız. Atın sahibi biz değiliz. Onu kullanmamıza izin veriyor. Toprağın sahibi biz değiliz, tanrılar sadece hayatta kalmamız için onu kullanmamıza izin veriyor. Anlıyor musunuz?"

"Biliyorum." Başını salladı. "Ama-"

"Hayır," diye araya girdi Elina, sesi neredeyse yalvarır gibiydi. "Başka soru yok. Yola çıkmadan önce sorularınızla on yıllar geçebilir."

"Biliyorum. Biliyorum. Sadece-"

"Hayır." Elini onun göğsüne koydu. "Hayır."

"Size daha sonra soru sorabilir miyim? Mesela yemek molası sırasında?"

Sesi çok umutlu geliyordu. Diğer ejderhalar onunla konuşmuyor muydu? Merakı onun için olduğu kadar onlar için de acı verici miydi? Elina bunu bilmiyordu. Ama zayıflığının onu hasta ettiğini biliyordu, "Evet. Sorulara cevap verebilirim.

o zaman."

Sırtışı çok genişti. Kendini beğenmiş gibi görünmüyordu, sadece daha fazla soru sorma ihtimalinden dolayı heyecanlıydı.

At tanrıları adına, kendini neyin içine sokmuştu?

On İkinci Bölüm

Saatlerce at sürdüler. Celyn hiçbir insanın mola vermeden bu kadar uzun süre gidebileceğini düşünmemişti ama yanılmıştı.

Elina atını hızlı bir tempoda hareket ettiriyor, yemek ya da içmek için durmuyordu. Bunun yerine, geyik derisinden taytının içine dikilmiş uygun ceplerde yiyecek bulunduruyordu. Eyerinin kulpuna bağlı bir bidon su vardı ve gün boyunca bu sudan yudumladı.

Celyn atının onu üzerinden atmak üzere olduğundan emin olana kadar bir dere kenarında durmakta ısrar etti.

Elina atını dereye doğru sürdü ve hayvanın sırtından inip yakındaki ağaçların arasında kayboldu. Yaklaşık on dakika sonra geri döndüğünde, tozluklarını düzeltiyor ve bazı sinir bozucu sinekleri kovalıyordu, ona neredeyse hiç bakmadı.

"Nasılsın?" Celyn yere oturarak sordu.

"Ne?"

Onu anlamadığını varsayarak sorusunu tekrarladı. "Sen nasılsın?"

"Dayanıyor musun?"

"Evet. Bütün gün sıkı at sürdük."

"Sana zayıf mı görünüyorum? Sanki basit bir yolculuğun üstesinden gelemeyecekmişim gibi?"

"Bu basit bir yolculuk mu? O zaman neden kışım beni öldürüyor?" "Daha fazla binmelisin."

"Ben bir ejderhayım. . . Normalde gitmem gereken her yere uçarak giderim." "Peki kanatların hiç yorulmuyor mu?"

"Hayır."

"Uçmak güzel olmalı" demeden önce her zaman takındığı o hayal kırıklığına uğramış ifadeyle ona baktı.

"İğneleme mi bu?"

"Hayır. Eğer uçabilseydim, ağaçta yaşırdım. Herkese tepeden bakar, hepsinden sessizce nefret ederdim."

Gülmesinden ya da onu aşağılayacak bir şey söylemesinden korkan Celyn, bunun yerine kılıcının kemerine bağladığı küçük çantadan Elina'ya kurutulmuş sığır eti uzattı. Elina başıyla teşekkür etti ve oturdu. Atı başının arkasına sokuldu ve Elina uzanıp hayvanın ağzını okşadı.

"Yani," dedi birden, "ailen sana güzel görünmek ve kraliçenin yanında durmak dışında bir şey yapman için güvenmiyor mu?"

Celyn az önce yediği biftekten neredeyse boğuluyordu. "Ne?" diye homurdanmaya başladı.

"Bu doğru değil mi?"

"Doğru değil."

"O zaman neden Merhametli Bram'dan bu kadar çok uyarı geldi? Bizimle gelmeye ya da altın saçlı babasına katlanamayan on yaşındaki bir çocukla sizi tamamen değiştirmeye hazır görünüyordu."

"Babam -ailem- yaptığım işe saygı duyuyor."

"Yaptığın iş mi? Güzel görünmekten mi bahsediyorsun? Çünkü insanken çok güzelsiniz."

"Ben sadece güzel görünmüyorum. Kraliçemizi korumak gibi kutsal ve onurlu bir görevim var."

"Ejderha olduğunda neredeyse yaşadığı dağ büyüklüğünde. Kraliçe Rhiannon'un kimsenin korumasına ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. Hele de güzel ama geveze bir ejderhanın."

"Ejderha Kraliçesi'ne hizmet etmek bir onurdur. Ejderha ve insan olarak savaşta dişlerimi kestikten sonra bana verilen bir ödül."

"Güzel yüzünde hiç yara izi olmadığını fark ettim. Kanlı Annwyl'in bile yüzünde yara izleri var."

"Çünkü bir zamanlar etrafındaki her şeyi yok etmekle o kadar meşguldü ki, onu korumak hiç aklına gelmedi."

yüzünü. Ama ben şahsen yüzümün tek parça olmasını ve beynimin hala kafatasımın içinde olmasını tercih ederim."

"Neden bu kadar sinirlendiğinizi anlamıyorum. Bir erkeğin güzel bir yüze sahip olmasında utanılacak bir şey yok. Bu senin için daha iyi. Savaşçı kadın seni fark edecek ve bir gün seni kocalarından biri yapacak."

"Ne?"

"Hiçbir savaşçı eve döndüğünde çirkin kocalarla dolu bir kulübeyle karşılaşmak istemez. Evet, avlanabilen, çocukları ve daha zayıf, yaşlı kabile üyelerini koruyabilen ve her şeyin yolunda gitmesini sağlayan birkaç çirkin koca. Ama geri kalanı güzel olmalı. Bu yüzden bir savaşçı kesip biçerek ve öldürerek geçirdiği bir günün ardından eve döndüğü için mutlu olur."

"Artık konuşmayı kesebilirsin."

"Sohbet etmek istediğini söylemiştin." "Artık değil!"

Omuz silkti. "İyi. Bağırmana gerek yok."

Ejderha daha fazla dayanamadan önce Elina harika bir on dakika sessizlik yaşadı.

"Peki bir kadının kaç kocası olabilir?"

"Bir," diye içini çekti, onu tekrar susturmaya çalışmamaya karar verdi. "Tabii akınlardan çok fazla altın ve sığır getirmezse. O zaman istediği kadar kocası olabilir."

"Anlıyorum."

"Anne Atlı'nın elli dört kocası var."

Ejderha yavaşça başını ona doğru çevirdi, gözleri kocaman olmuştu. "Kulağa çok fazla gibi geliyor."

"Aldırmıyor gibi görünüyor."

"Ama henüz bir kocanız yok?"

Elina başını iki yana salladı, bakışları dereye odaklanmıştı. "Hayır. Bir erkeği baştan çıkaracak hiçbir şeyim yok. Baskın yok. Başıma konan bir ödül yok. Kimse benden korkmuyor." Onun gözlerinin içine baktı. "Kabileler söz konusu olduğunda, ben bir hiçim."

"Ama çok tatlısın."

"Ben ... sevimli

miyim?"

"Evet. Şirin. Güney Toprakları'nda şirin olmak size bir baron ve tam bir asa kazandırabilir."

Elina tiksintisini gizleme zahmetine girmedi. "Bu korkunç bir şey." "Bazıları için işe yarıyor."

"Annwyl bile mi?"

"Annwyl?" Ejderha başını salladı. "Tanrılar, hayır. Gücünü kardeşinin kellesini alarak kazandı. Gerçi o bunu hak etmişti. Tam bir piçti. Eninde sonunda Rhiannon onu öldürtecekti. Babasından nefret ediyordu, bu yüzden böyle bir saltanat daha yaşamayacaktı."

"Rhiannon insanları çok önemsiyor o zaman?"

"Kimsenin sığırlarına eziyet etmesinden hoşlanmaz. Eti sertleştiriyor." Elina ona sadece bakınca ejderha, "Şaka yapıyorum," dedi.

"Hayır. Şaka yapmıyorsun."

"Hayır," diye itiraf etti. "Bilmiyorum. Ama Rhiannon uzun bir yol kat etti," diye hızla devam etti. "Artık insan olanlar da dahil olmak üzere tüm akrabalarını korumak istiyor. Ve özellikle de torunlarını."

"İşte bu yüzden ona yardım edeceğim."

"Yine de senin için kolay olmayacak, değil mi?"

Elina bir an düşündü. Bu ejderhaya güvenmiyordu, hatta ondan hoşlanmıyordu ama ona karşı dürüst olmalıydı. İşler yolunda gitmezse diye.

"Hayır. Glebovicha'yı geçmek bir şey. Bunu yapsam bile, Anne Atli'yi çökmekte olan Güneylandlılarla ittifak kurmanın zaman ayırmaya değeyeğine ikna etmem gerekecek. Bu çok zor olacak. Onun da Güneylandlılara hiç saygısı yok."

"Ya kanıtımız varsa?" "Kanıt mı? Ne tür bir kanıt?"

"Bak," dedi, insan bedenini çevirerek doğrudan ona baktı, hareket ederken dizleri bacağına sürtündü. "Burada birbirimize yardımcı olabiliriz."

"Birbirinize yardım etmek mi? Ne konuda yardıma ihtiyacınız var?" "Ben Fal değilim. Asla Fal olmayacağım."

Elina kaşlarını çatdı. "Kim bu Fal?"

"O benim kardeşim. Tembel, değersiz, aptal bir ejderha. Onu çok seviyorum."

"Evet. Bunu görebiliyorum. Çok net bir şekilde."

Ejderha onun alaycılığını görmezden gelerek devam etti: "Ama aileme saklanması gereken zavallı bir ejderha olmadığımı kanıtlamam gerekiyor. Bundan daha büyük hedeflerim var."

"Ne hedefleri?"

Adam ona öyle uzun bir süre baktı ki, kadın bunun söylemeye korktuğu büyük bir sır olduğunu düşündü. Ta ki "Bunun üzerinde çalışıyorum." diyene kadar.

Elina yüzünü buruşturdu ve "Ne öneriyorsun Dolt?" diye sordu. "Buraya geldiğinizde kalabalık bölgelerden uzak durdunuz, değil mi? Şehirler, kasabalar, insanların olduğu her yer?"

Elina başını salladı. "Yapmakla görevlendirildiğim şey düşünülduğünde, varlığımı belli etmemek mantıklı görünüyordu."

"Bence dönüş yolculuğumuzda olabildiğince çok kasabadan geçmeliyiz."

"Neden?"

"Chramnesind tarikatlarının Annaig Vadisi dışına yayılmasının gerçek ve tehlikeli olduğuna dair bilgi ve kanıt toplayın."

"Anne Atli'nin tek bir tanrıya tapan değersiz bir dini önemseyeceğini nereden çıkardınız?"

"Çünkü bu tarikat bir veba gibi Annaig Vadisi sınırlarının ötesine, hatta türlerin ötesine yayılıyor. Şimdiden Kuzey Toprakları ve Quintilian Eyaletleri'nden hem insan hem de ejderha kaynaklı huzursuzluklar geliyor."

"Eyaletler kendi bölgelerindeki tarikatlar arasındaki kavgalarla tanınır. Kuzey Toprakları ise kendilerini kurtarmak yerine bir tanrının onları kurtarması için yalvaran zayıf erkekler ve üzgün, işe yaramaz kadınlarla doludur."

"Sanırım farklı Northlander'lar tanıyoruz. Dürüst olmak gerekirse, Northland savaş lordlarının

dişilerinizi yakalayın. O ülkede ihtiyaç duyduklarından daha az dişileri var."

"Onlara bu konuda yardımcı olmaya çalıştık. Elimizden geldiğince adamlarını alıyorduk. Ama çok mücadele ettiler. şeyler

genellikle kötü sonuçlanır."

"Anlıyorum." Boğazını temizledi. "Her neyse, argmanınızı gerçeklerle desteklediğinizde insanların işbirliği yapmasını sağlamanın daha kolay olduğuna inanmışımdır. Anne Atli'nize sunabileceğimiz gerçek kanıtlarımız varsa . . . bu her şeyi değiştirebilir."

"Peki bu size nasıl yardımcı olacak?"

"Hiçbir fikrim yok ama bir şans vermeye hazırım."

"Halkına değerini kanıtlamak için mi?"

"Daha çok aileme ... kardeşlerime ... ve Bercelak amcama."

Bu, Elina'nın bu ejderhanın bilebileceğinden çok daha iyi anladığı bir ihtiyaçtı. O yüzden kabul etti.

"Mükemmel!" Ejderha sırttı. "şimdi, önce ... sana yeni kıyafetler almamız gerekiyor."

Elina giydiği şeye baktı. Hayvan derisi ve kürkünden yapılmış tayt, gömlek ve botlar. Sorunu anlamamıştı. "Yeni kıyafetler mi? Ne için yeni kıyafetler?"

"Southland şehirlerine senin gibi görünerek karışamayız.

...

"Ne gibi?" diye sordu, adam birkaç saniye boyunca ağzını açıp kapamaktan başka bir şey yapmayınca.

"Bir yabancı gibi." Sözel zeksını gösterdiği andan memnun görünüyordu. "Bu insanların olup bitenler konusunda dürüst olmalarını istiyorsak, buraya aitmişiz gibi grnmemiz gerekecek."

"Ve buraya aitmiş gibi görünüyorsun?"

"İnsan olarak yle. Neyse ki kuzenlerimin çoğu gibi mavi ya da yeşil sala lanetlenmedim. Kuzenim Ėibhear gibi acayip uzun ya da geniş de değilim, onun da mavi saçları var." Ejderha kısa bir süreliğine gözlerini kaçırdı. "Tanrım, insan olarak nasıl işlev görüyor?" Elina, ona insan gibi davranmaya hiç niyeti olmadığını söyleyemeden

Böyle saçma bir soruyu yanıtladıktan sonra devam etti. "Her neyse, uzun boylu ve yapılı olabilirim ama insanların arasına oldukça iyi uyum sağlıyorum. Cadwaladr'ların nesillerdir çok iyi becerdiği bir şey bu."

"Umurumda değil," dedi Elina ona. "Ne?"

"Umurumda değil. Konuşup duruyorsun ama umurumda değil." "Ama sen sordun."

"Ve sen de 'Evet, ben buraya aidim' diyebilirdin. Ama saçmalıyorsun.

Ne çok konuşuyorsun!"

"Bitirdin mi?"

"Bitirdin mi?"

Ejderha "Peki" diyene kadar ikisi de birbirlerine ters ters baktı. Eğer seni bir Güneylandalı gibi giydirmeme izin verirsen, saçmalamamaya çalışacağım."

"Bunu kabul ediyorum."

"O zaman anlaştık mı?"

"Evet. Anlaştık."

Elini uzattı ve Elina elini yumrukladı. Ejderha geri çekildi ve elini göğsüne yakın tuttu.

"Ow! Bu ne içindi?"

"Anlaşmamızı kabul ettiğin için." "Bu yumruk atmayı mı içeriyor?"

"Elbette," diye yalan söyledi ve adam ayağa kalkana kadar gülümsemesini gizledi. Sonra da kendini tutamayarak kıkırdadı.

Ejderha ona ters ters baktı. "Ne?" Elina başını salladı. "Hiçbir şey."

Ona inanmış gibi görünmüyordu ama sadece "O zaman başlayalım" dedi.

Gwenvael her gece bu saatlerde yaptığı şeyi yaptı. En küçük beş kızını yataklarına yatırdı.

Her birinin kendi odası olmasına rağmen, birlikte kalıyorlardı. Sadece en büyük kız kardeşleri kendi odasında

kalmakta ısrar etti.

Bu iyi bir şeydi çünkü ilk uyandığında şirret olabiliyordu.

Emredildiği gibi, Gwenael kızlarının her birini yatağına "uçurdu". Her kız yatağa çarpana kadar çığlık atıyordu. Ailenin geri kalanını çıldırtıyordu, bu yüzden hepsi bunu yapıyordu. Bu beşi, kardeşlerini dehşete düşürecek şekilde, Gwenael'in küçük, dişi versiyonlarıydı.

Entrikacı, gülünç ve güzel olan beş küçük kızı Gwenael'in hayatına mutlak bir neşe katıyordu çünkü başkalarına eziyet etmekten çok hoşlanıyorlardı. Ve hepsi de onun birçok tekniğini öğrenmek için çok hevesliydi!

Tüm o harika küçük kızları.

En son küçük Seva'sını yatırdı. Gwenael'in Beşlisi'nin en büyüğüdü - amcası Addolgar tarafından isimlendirilmişlerdi. Unnvar'a "Dagmar'ın Küçük Sinsisi" ve Arlais'e "Züppe Velet" isimlerini veren de Addolgar'dı. Sonuncusunun pek orijinal olmadığını düşünüyorlardı ama Addolgar'ı savunmak gerekirse, o sırada Arlais'in tekmelediği bileğini tutuyordu ve Arlais ona "kanlı olabilirsiniz ama yine de sen bir Alçak Doğansın!" diye hitap etmişti.

"Baba?"

"Evet, benim küçük işkencecim?"

"Annen üzgün. Onunla konuşmalısın."

"Öyle mi? Yemekte iyi görünüyordu."

"Yalan söylüyor, baba. Bunu hepimizin bildiğini sanıyordum." "Biliyoruz. Ama bizi korumak için yalan söylüyor."

"Üzgün olduğunu bilmenizi istemiyor. Üzüntüyü bir zayıflık olarak görüyor."

Gwenael yatağın üzerinde kızının yanına oturdu ve altın sarısı saçlarını alnına doğru taradı. Birkaç hafta önce onu tıraş edilmiş kel bulduktan sonra nihayet yeniden uzamaya başlamıştı. Arlais, Seva ve diğerlerinin yatak odasının içine yağmur yağırdıklarını öğrendiğinde iyi tepki vermemişti. Saatlerce. Ta ki Arlais'in değer verdiği her şey mahvolana kadar. Gwenael'in Beşlisi ayrıca yangınlar çıkarabiliyor, şimşekleri kontrol edebiliyor ve insanları herhangi bir yerden uçuracak kadar rüzgar yaratabiliyordu.

seçtikleri oda. Kızları yeteneklerini ona karşı hiç kullanmadıkları için Gwenvael tüm bunları son derece eğlenceli buluyordu.

Ama tıraş kapalı onun çocuğun Güzel, altın Saç mı?

Kabul edilemez!

"Peki annen neden üzgün?"

Seva dudaklarını büzdü ve Dagmar'ından miras kaldığı belli olan bir ifadeyle Gwenvael'e baktı.

"Çocuk mu?" diye sordu. "Tabii ki."

"Burayı nasıl sevmez? Bram amcamı severim ama pek eğlenceli biri değildir. Sadece o ve kitaplar... ve okumak. Çok fazla kitap okuyor."

"Var okumayı sever. Sessizliği sever. Senden pek hoşlanmıyor."

"Ama ben sevgiliyim."

Seva küçük elini Gwenvael'in kolunun üzerine koydu. "Bunu hepimiz biliyoruz baba. Ve seni olduğun gibi seviyoruz. Ama Var, sen uyurken seni öldürebilir. Gerçi eminim eninde sonunda bu konuda kendini kötü hissedecektir."

Gwenvael bundan şüpheliydi ama önemi yoktu. "Onun gitmesine izin vermek istemiyor, değil mi?"

Seva başını salladı. "Hepimizi seviyor ama Var ve annem birbirlerini senin beşimizi anladığın gibi anlıyorlar. Bunun gitmesine izin vermek istemiyor."

"Anlıyorum." Eğildi ve Seva'nın alına bir öpücük kondurdu. "Annenle konuşacağım. Uyardığın için de teşekkürler."

"Tabii ki."

Gwenvael ayağa kalkıp şömineye ve içindeki sönmekte olan ateşe doğru yürüdü. Tekrar ısıtmak için biraz taze alev saldı ve biraz daha devam etmesi için odun ekledi. Sonra odanın geri kalanını aydınlatan mumları üfleyerek söndürdü ve kapıya doğru yürüdü. Orada durdu ve kızlarına baktı.

"Hepimiz yakınız, değil mi?" diye sordu. "Evet, baba," diye yanıtladı kızları.

"Ve annende Var var."

"Evet, baba."

"O zaman Arlais'im kime yakın? Kendini yalnız hissetmesini istemiyorum."

"Keita," diye hep birlikte cevap verdiler. "Muhtemelen haklısın."

"Keita Teyze ve Ragnar Amca'nın sahip olduğu tek şey o saçma erkek yavrular," diye açıkladı Seva. "Sadece erkek çocukları olacak. Arlais, Keita Teyze'nin kendi kızı gibi olacak."

"Hmm." Gwenvael kapının koluna uzandı, Keita ile birlikte büyüdüğünü ve onun otlarla olan ilişkisini ve onları zehire dönüştürdüğünü hatırladı.

"Pekala," dedi kızlarına, "unutmayın ... Arlais'in size verdiği hiçbir şeyi yemeyin ya da içmeyin ve mutfak personelinin etrafta gizlendiği takdirde bize haber vermesini sağlayacağım ...

. yemeğe dokunmak." Kapıyı açtı. "Eminim hepimiz iyi olacağız."

"Merak etme baba," diye söz verdi Seva esnerken. "Hepimizi öldürmeye karar verirse seni uyarırız. O zaman onu ilk biz yakalarız."

Kız kardeşleri de "Yıkım-ho!" diye karşılık verdi. En sevdikleri slogan.

Gwenvael salona girdi ve kapıyı kapattı. "Çok tatlılar," diye mırıldandı.

On Üçüncü Bölüm

Elina mağazanın ortasına doğru yürüdü ve Dolt'un önünde durdu. Bir sandalyeye oturdu ve onu inceledi. Elleri sürekli sıkılıp gevşiyordu. Bunu yapıyorlardı çünkü umutsuzca ona yumruk atmak istiyordu.

O sabah kalktıklarında, ona "uyum sağlamasına" yardımcı olmak için kıyafetlerini alacaklarını söylemişti. Dürüst olmak gerekirse, birisinin kuruması için astığı yeni temizlenmiş kıyafetleri çalacaklarını düşünmüştü. Bunun yerine, onu yakındaki bir kasabaya götürmüş ve orada bir giyim mağazasının sahibini tanıyormuş. Kıyafetlerin çoğu sipariş üzerine üretiliyordu ama farklı bedenlerde bazı kıyafetleri hazırda bulunduruyordu.

İşte bu yüzden Elina şu anda bu saçma mağazanın ortasında boydan boya beyaz ipek bir elbiseyle duruyordu.

Ejderha, bir ayağını kalçasına dayamış, iri gövdesi sandalyede bir şekilde rahat ederken işaret parmağıyla bir daire hareketi yaptı. "Arkanı dön."

"Hayır."

"Arkayı görmem gerek. Düşündüğümden daha dolgun kalçaların var ve arkadan çok geniş görünmeni istemeyiz."

Elina'nın elleri tekrar yumruk oldu ve öyle kaldı.

"Bu gülünç giysiyi giymeyeceğim!"

"Önden çok güzel görünüyorsun. Sadece kontrol etmek istiyorum

."

"Kapa çeneni!"

"İşte geldik," diye bağırdı tezgâhtar kız, Elina'ya doğru yürüyüp kafasına büyük beyaz bir şapka yerleştirirken.

Tüyler.

Tezgâhtar kız geri adım attı. "Ohhhh," diye nefes aldı. "Bu çok güzel. Sen ne düşünüyorsun, Celyn?"

Omuzlarını silkti. "Güzel."

"İşte bu kadar!" Elina bir saniye daha dayanamayarak patladı. "Artık bunu yapmayacağım!" Kafasındaki şapkayı tokatlayarak çıkardı ve ejderhanın suratına çarpacak şekilde tekmelemeden önce üzerinde birkaç kez tepindi. "Bu saçma Southlander kıyafetlerini giymeyeceğim! Siz ne benim ne de halkımın yardımına layık olmayan pervasız, yozlaşmış, ahlaksız bir ırksınız!"

Elbiseyi tırmaladı. "Çıkarın şunu üzerimden!" diye emretti soyunma odasına geri dönerken. "Çıkarın şunu üzerimden!"

* * *

Celyn, Süvari'nin mağazanın arka tarafındaki soyunma odasına doğru ilerleyişini izledi. Lolly onun peşinden koşmaya çalıştı ama o kadar çok gülüyordu ki ayakta zor duruyordu, Celyn ise kollarını karnına sarmış, beline doğru eğilmişti, çaresizce kahkahalarını tutmaya çalışırken gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

Lolly şakacı bir şekilde onun kafasına vurdu. "Kes şunu!" diye fısıldadı. "Kes şunu!"

Lolly haklıydı. Buna gerçekten bir son vermeliydi. Ama Elina bunu onun için çok kolay hale getirmişti. Lolly'nin kadına kombinezon denen şeyi giydirmesinden beri Elina için her şey yokuş aşağı gidiyordu. Celyn içinse yokuş yukarı. Çünkü öfkesi onu her şeyden daha çok eğlendiriyordu.

Celyn sonunda nefesini tuttuğunda Lolly'ye, "Onu benim seçtiğim şeyin içine koy," dedi.

Nefes nefese kalan Lolly başını salladı ve soyunma odalarına doğru yöneldi.

"Yırttığı ya da yaktığı her şeyin parasını da ben ödeyeceğim." Bu, Lolly'nin tökezleyerek uzaklaşırken daha çok gülmesine neden oldu.

Celyn ayağa kalktı ve Lolly'nin dükkânının ön kapısına doğru yürüdü. Dışarı çıktı ve sırtını dükkânın tabelasının asılı olduğu ahşap direğe yasladı.

Burası küçük bir kasabaydı ama harika bir demircisi vardı. Güçlü insan zırhları yapıyordu ve Cadwaladr'lar ona ve demirci oğlu ile kızlarına çok iş sağlıyordu. Celyn bu yüzden kasabayı çok iyi biliyordu. Buraya sık sık Brannie, annesi ve Izzy ile gelirdi ama hiçbir zaman onlar kadar insan zırhına ihtiyaç duymadığı için zamanının çoğunu yerlilerle sohbet ederek geçirirdi. İnsanlarla konuşurken pek çok şey öğreniyordu. Bir keresinde Annwyl'e suikast planlandığını bile öğrenmişti. Hemen Fearghus'a haber vermişti ama Güney Ülkesi ejderhalarının gelecekteki kralı Annwyl'e hiçbir şey söylememişti, yine de tüm muhafızlarına haber vermişti. Celyn'in bu konuda kafası biraz karışmıştı. Bunun Annwyl'in bilmesi gereken bir şey olduğunu düşünmüştü. Ancak Fearghus'un insan eşinin düşmanlarının derisini yüzmesini izlemekten ne kadar keyif aldığını kısa sürede anlamıştı.

Evet, Fearghus ve Annwyl ilginç bir çiftti.

Celyn insan kraliçeyle ilk tanıştığında, büyük kuzenini neyin cezbedtiğini anlamamıştı. Bir insana göre pek de sade sayılmazdı ama görünüşünü korumanın da pek öncelikli olmadığı açıktı. Baştan çıkaracak hiçbir şey giymiyordu ve yakın zamana kadar saçlarının her zaman iyi bir taramaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Ama Celyn onu tanıdıkça daha iyi anladı. Annwyl açık sözlü, güçlü, görüldüğünden daha zeki ve sadıktı. Tanrılar, çok sadıktı. Annwyl sevdiklerini güvende tutmak için hiçbir şeyden vazgeçmezdi. Kesinlikle hiçbir şeyi.

Bu sadakati onu, kendisini anlamayanların korktuğu bir hükümdar haline getirdi. Ve işaretini sadece zırhında değil, vücudunda da cesurca taşıdığı bir ejderhaya olan aşkı, insanları uzaklaştırmaktan başka bir işe yaramadı. Sonra Annwyl'in ikizleri oldu ve birçok insanın korkusu iki katına çıktı. Çağlar boyunca ejderhalar ve insanlar için çocuk sahibi olmak imkânsızdı.

yavrular. Evet, bir ejderha insan şekline girdiğinde çiftleşebiliyorlardı ama bundan karşılıklı zevk ya da genel hayal kırıklığı dışında hiçbir şey çıkmamıştı. Ama Annwyl ve Fearghus'la birlikte tüm bunlar değişmişti. Artık ejderha-insan çiftleşmelerinden doğan pek çok yavru vardı ve bu yavrulardan nefret edip korkanlar onları İğrençlikler olarak adlandırıyordu.

Biraz adaletsiz görünüyordu ama her zamanki gibi Celyn meselenin iki tarafını da görebiliyordu.

Hem insanların hem de ejderhaların korkusunu anlayabiliyordu. Ejderha-insan çiftleşmelerinden doğan yavrular benzersiz bir şekilde güçlüydü. Çoğunlukla insana benziyorlardı ama bir yavrudan diğerine asla tam olarak aynı olmayan güçleri vardı.

Celyn korkunun buradan geldiğine inanıyordu. Bilmemek. Bu yavruların neler yapabileceğini bilmemek. Onlar bile bilmiyordu. En azından hemen değil.

Yani Celyn korkuyu anlıyordu ama nefreti anlamıyordu. İnsanlardan nefret eden ejderhaları anlamıyordu. Ya da ejderhalardan nefret eden insanları. Ya da herhangi bir konuda söz hakkı olmadan bu dünyaya getirildiği için birinden nefret eden herhangi birini.

Yine de kimse ona bir şey hakkında fikrini sormamıştı. Rhiannon hariç. Ama Rhiannon bunu hep Bercelak'ı kızdırmak için yaptığını düşünürdü. Bercelak'ı kızdırmaktan zevk alıyordu.

"Lord Celyn?"

Celyn homurdandı. "Lolly, sen de biliyorsun ki ben bir lord değilim." Arkasını döndü ve dükkâna doğru yürüdü. "Eğer bir şey varsa, o da ..."

Celyn durdu. Gördüğü şey karşısında başını salladı. "Mükemmel."

"Madem buna zaten sahiptin Dolt," diye sordu Atlı, sırıtan Lolly'nin yanında durarak, "o zaman neden başka giysiler giymem gerekiyor?"

"Beni eğlendirmek için."

"Senden her geçen gün daha fazla nefret ediyorum."

Lolly hemen ağzını kapatıp yüzünü başka tarafa çevirdi.

"Evet, anlayabiliyorum," diye onayladı Celyn.

Elina'nın etrafında yürüdü. Evet. Bu kıyafetler mükemmeldi. Siyah tozluklar, mavi pamuklu bir gömlek ve dizlerini aşan siyah deri botlar. Onu büyük bir hanımefendi gibi göstermesine gerek yoktu, sadece bir gezgindi. Ama yine de atının üzerinde hareket edebildiğinden ve daha da önemlisi yayını insanların bazen gülünç olan kıyafetleri tarafından engellenmeden kullanabildiğinden emin olmak istiyordu.

"Seçtiğim kürk ve deri pelerin bu işi görür, Lolly." Lolly pelerini Elina'nın omuzlarına doladı. Memnun kalmadan önce pelerinle biraz oynadı ve geri çekilerek Celyn ve gülümsüyordu. "Harika görünüyorsun," diye fışkırdı.

Elina ikisine baktı, ağzı hafifçe açıktı ve gözleri belirgin bir tiksinti ifadesiyle aşağıya doğru çekilmişti.

"Sizi anlamıyorum," diye itiraf etti Elina sonunda. "Sorun değil," dedi Celyn. "Ben yol göstermek için buradayım."

"Senin seyahat ineğin bana yol gösterirse daha iyi olur."

"Çirkinleşmeye gerek yok." Celyn, Elina için seçtiği ekstra giysi paketini Lolly'den aldı, ardından tezgâhtar kızı yanağından öptü. "Her zamanki gibi Lolly, yardımların için teşekkür ederim."

"Tabii ki."

Celyn hâlâ açık olan ön kapıyı işaret etti. "Hazır mısınız?" diye sordu Elina'ya.

"Bir saattir hazırım. Zamanımı boşa harcıyorsun." "Rahatlamayı öğrenmelisin."

"Kapa çenenizi."

Celyn sırtımdan önce Elina'nın yanından geçmesini beklemeyi başardı. İşte o zaman Lolly onun kolunu tuttu.

"Lolly?" O hiçbir şey söylemeyince Celyn sordu.

"Seyahatlerinde dikkatli ol, Celyn." Sanki konuşmalarını dinleyen birini görmeyi bekliyormuş gibi kapıya baktı. "Dışarıda işler farklı."

"Buna ne sebep oldu?"

"Bana daha önce sorduğunuz sorular . . . O sorularla bir sorunum yok. Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz."

Ama bazıları var ..." Tekrar ön kapıya baktı. "Sadece dikkatli ol. Arkadaşlığınızdan her zaman keyif aldım, sevgili Celyn."

"Ve ben de senin." Eğildi ve onun yanağını tekrar öptü. "Ve teşekkür ederim, eski dostum."

* * *

Elina yeni kıyafetlerinden nefret ediyordu ama bunun tek nedeni onları çok sevmesiydi. En son ne zaman kendi başına avladığı hayvanlardan dikmediği ya da ablaları tarafından kendisine verilmeyen kıyafetlere sahip olduğunu hatırlamıyordu.

Kıyafetlerini yırtıp atmak istemekle hiç çıkarmamak arasında kalan Elina, kasabanın girişindeki büyük kapılara doğru yürümeye başladı.

Ejderha uzun bacaklarıyla ona kolayca yetişti. "Bu çok tuhaf," dedi usulca.

Elina hemen durdu. "Eğer bu kıyafetlerle bir sorunun varsa Dolt, onları bana almamalıydın."

Ejderha kaşlarını çattı, başı yana eğildi. "Sen neden bahsediyorsun? Kıyafetlerinde hiçbir sorun yok."

"O zaman tuhaf olan neydi?"

"Lolly, rotamız üzerindeki şehir ve kasabalardan geçerken çok fazla soru sormamam konusunda beni aniden uyardı."

Elina kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ölümüne, ne kadar çok konuşuyorsun ki tezgâhtar kızların bile seni durman için uyarması gerekiyor?"

Ejderha ona ters ters baktı. "O kadar çok konuşmam ama sorular sorarım. Dedikoduları dinlerim."

"Eğer buna inanmak istiyorsan

..." "Bitti mi?"

"Şu anda."

"Her neyse, sanırım ilk düşündüğümde daha da dikkatli olmamız gerekecek."

Elina başladı Yürümek Tekrar, zaten sıkılmış tarafından bu konuşma. "Ben her zaman dikkatliyimdir."

İki adımda ejderha yine onun yanındaydı. "Eski dostun ölümü karşılarken bile mi?"

"Ölümden korkarsanız, o sizin için sadece daha erken gelecektir. Kaçınılmaz olandan neden korkalım?"

"Konuştuğun her kelime," diye duyurdu kolunu sallayarak, "bir güneş ışını gibi!"

"En azından ben sözlerimi kısa, anlamlı ve isabetli tutuyorum."

Mağaza kızları bana sessiz kalmam gerektiğini söylemiyor."

"Bana sessiz kalmamı söylemedi. Bunu çarpıtmayı bırak!" "Ben hiçbir şeyi çarpıtmam. Sadece not ediyorum."

"O zaman söylenmeyi bırak ve bana bir iyilik yap."

Elina tekrar durdu ve ejderhayla yüzleşti. "Ne iyiliği?"

Gözlerini kaçırdı, dudağı tiksintiyle kıvrıldı. Bu birkaç saniye sürdü ve sonunda şöyle dedi: "Sadece... çok fazla konuştuğumu fark edersen ya da birisi sorduğum şeyle özellikle ilgileniyor gibi görünürse bana haber ver. Hepsi bu kadar. Sadece ... arkamı kolla."

"Geri döndün mü?"

"Arkamı kolla. Sadece ayağımı sokmadığımdan emin ol."

"Ayak mı?"

Gözlerini devirdi. "Tanrım, gerçekçisin. Yani bizi kötü bir duruma sokmayacağımdan emin ol."

"Oh. Sikine bas."

Gözleri büyüdü. "Pardon?"

"Erkekler aptalca şeyler yaptığında ... aletin üstüne bastıklarını söyleriz." "Bu etkileyici büyüklükte bir penis anlamına gelir."

Elina sırıttı. "Binici kadınlar zaten taşakları aldı, bu da erkeklerin aletini çok daha uzun gösteriyor."

Ejderha kısa süreliğine gözlerini kapadı ve gülümsedi. "Bunu kabilelerinizdeki erkeklere de söylüyor musunuz?"

Adamın geniş omzuna uzandı ve okşadı. "Yastıklarımızın üzerine dikiyoruz."

Kıkırdama, Elina yürüdü Kapalı, ve ejderha
Sonunda onu bir kez daha yakaladı.

Bölüm On Dört

Uzak Dağlar Kardeşliği manastırında bilinen adıyla Magnus Kardeş, mutlak ve mutlak bir can sıkıntısıyla esnemesini güçlükle bastırdı. Bu yerden nefret ediyordu. Hep nefret etmişti. Ama daha iki yaşındayken Kardeşliğin kapısına bırakılmıştı ve burada kalmıştı.

Daha kötüsü de olabilirdi. Bir çiftçiye ya da madene köle işçi olarak satılabilirdi. En azından Kardeşlik'te Magnus'un her zaman karnı toktu ve başının üzerinde bir çatı vardı. Ama yirmi dokuz kışta, sıkılmanın ötesindeydi ve hiçbir şey bunu değiştirecek gibi görünmüyordu.

Magnus tekrar esnedi ve zamanında yakalayamadı. Çalışma odasının öbür ucundan Ağabey ona ters ters baktı ve Magnus başını sallayarak kalkıp koridora çıktı. Belki biraz temiz hava onu biraz uyandırırđı ama bundan şüpheliydi.

Hücresine doğru ilerlerken bir kapının açıldığını duydu ve kardeşlerden birinin hücreden çıkıp koridordan arka merdivenlere doğru ilerlediğini gördü.

C ppesinin örtüsü yüzünü gizlese de Magnus bu kardeşi tanıyordu. Onu tanıması gerekirdi. O kardeşe manastırdaki herkesten daha yakındı.

Güney Toprakları Prensi Talan, Kraliçe Annwyl ve Prens Fearghus'un ilk doğan oğlu, Prens Talwyn'in ikiz kardeşi ve Prens Rhianwen'in ilk kuzeni ve Magnus'un "Amcığın Kusursuz Elde Edicisi" olarak adlandırmaktan hoşlandığı kişi.

Etrafına bir göz atan ve koridorların ikisi dışında bomboş olduğunu gören Magnus, Talan'ın peşinden gitti ve kraliyet ailesi arka merdivenlere ulaştığında ona yetişti.

"Talan?"

Talan durdu, gözleri kısa süreliğine kapandı ama dönüp Magnus'un orada dikildiğini görünce rahatlamış bir nefes verdi. "Oh, Magnus. Sensin demek."

Magnus, Talan'ın omzuna asılı çantayı fark etti. "Kasabaya mı gidiyorsun?"

Genellikle birlikte manastırdan gizlice çıkıp bira, yemek ve kadınlar için kasabaya gittiklerinde, karanlık ve gölgelere karışmanın kolay olduğu geç saatlerde ayrılırlardı. Ama Magnus bugün ne kadar sıkılmış olsa da, gündüz vakti araziden ayrıldığı için bir ya da iki kırbaç yemeyi göze almıştı. Tabii yakalanırlarsa. Büyük bir ihtimal. Yıllar içinde Magnus ve Talan yakalanmama konusunda çok iyi hale gelmişlerdi.

Ama Talan Magnus'a hemen cevap vermedi. Bunun yerine uzun bir süre ona baktı, kaşları çatılmıştı. Tuhaftı, çünkü Talan nadiren kaşlarını çatardı. Genellikle sırtlamakla ve diğer kardeşlerle bıyık altından alay etmekle o kadar meşgul olurdu ki, herhangi bir konuda ciddi görünmezdi.

Saatler gibi gelen bir sürenin sonunda Talan, "Ben gidiyorum eski dostum," dedi.

"Gidiyor musun?"

"Yapmak zorundayım. Buradaki zamanım doldu."

Magnus'un, Talan'ın tüm hayatını burada, Kardeşlik'le birlikte geçirmemesi gerektiğini içten içe bir şekilde bilmesi tuhaftı. Talan da buna ayak uydurdu. Tüm ritüelleri uyguladı. Özenle çalıştı. Herhangi bir ceza ya da dayak yememek için Yaşlı Kardeşlere yeterince saygı gösteriyormuş gibi davrandı. Ama Magnus arkadaşının bu hayat için yaratılmadığını biliyordu. Kraliyet mensubu olduğu için de değil. Güney Toprakları Prensi Talan'da bir manastırda yaşamaktan çok daha önemli şeylerden bahseden bir şeyler vardı.

"Yine de seni özleyeceğim," diye itiraf etti Talan. "Ama ben de seninle geliyorum."

Magnus bu kelimelerin ağzından çıkacağını gerçekten bilmiyordu ama onları söyler söylemez her birini kastettiğini anladı. O kalamazdı

Kardeşlik ile. Hayatını bu şekilde geiremezdi. Böyle olmamalıydı.

"Senden bunu isteyemem-"

"Sen sormuyorsun. Söylüyorum. . . . Ben de seninle geliyorum.

Birlikte gidiyoruz."

Talan başını sallamadan önce bir süre daha onu inceledi. "İstediginizi almak için iki dakikanız var-"

Ama Magnus Talan'ın sözünü bitirmesini beklemedi. Hücresine geri döndü ve seyahat çantasını, kısa kılıcını, birkaç hançerini ve ne kadar parası varsa alıp kürklü pelerinin keşiş cübbesinin üzerine çekti. Bu bir dakikadan az sürmüştü. Manastırdaki hayatının anlamı buydu... toparlanıp sonsuza dek gitmek için bir dakikadan az bir süre.

Talan'ın yanına döndü ve birlikte sessizce ama hızla arka merdivenlerden inip manastırın arka kapısından ıktılar. Yiyecek olarak kullandıkları hayvanları otlattıkları araziye ulaşana kadar araziyi çevreleyen ormana doğru ilerlediler. Manastırı çevreleyen ve koruyucu güçlü büyülerle kaplı taş duvarın yakınlarındaydılar ki Talan aniden yn değiştirdi ve dikkatlice devasa boğalardan birine yaklaştı.

"Talan?"

Talan cevap vermedi ama Magnus'a sessizce el salladı.

Boğa Talan'ın yaklaşmasını izledi ama kaçmadı ya da saldırmadı. Keşişler onlara kkten büyüğe, huyları ne olursa olsun hayvanlarla nasıl başa çıkacaklarını öğretmişti.

Talan boğanın yanında durduğunda kısa kılıcını çekti, boğanın boynuzlarından birini yakaladı ve bıçağı boynuna sapladı.

Boğa yere düşmeden önce acı dolu bir çığlık attı ve kanı karla kaplı zemine döküldü.

Talan hayvanın yanında diz çöktü ve elini başına koydu. Bir dakika boyunca hayvanın üzerinde dua etti, ayağa kalktı ve ardından aynı işlemi iki boğa üzerinde daha gerçekleştirdi.

Şu anda kurban kesmek Magnus'a aşırı gelmişti ama belki de Talan yolculuklarını kutsamayı umuyordu.

Talan Magnus'un yanına döndü ve kanla kaplı ellerini cüppesine sildi.

"Bundan emin misin?" Talan Magnus'a sordu. "Benimle bu taş duvarın ötesine gel... ve geri dönüş olmayacak, dostum."

"O zaman, Tanrılar, Talan, neyi bekliyoruz?"

Talan sırttı ve yolun geri kalanını duvara doğru yürüdüler. Dizlerini büken Magnus, Talan hemen yanında olduğu halde kendini yukarıya ve aşağıya doğru fırlattı. Kardeşlerinin yıllar boyunca onlara öğrettiği pek çok beceriden biriydi bu.

Yere indiler ve dimdik durdular. Talan ona baktı ve Magnus başını salladı. Sonra diğer tarafta onları bekledikleri belli olan beş adamla yüzleştiler ve kısa bir süre durdular. Magnus bir saniye içinde, buradan sonsuza dek ayrılmakla ilgili parlak ve ışıltılı hayalinin uçup gittiğini hissetti. Günlerinin geri kalanında peşini bırakmayacak bir rüya olduğunu biliyordu.

"Peder Robert," diye selamladı Talan. "Kardeş Oliver. Kardeşim-" "Nereye gidiyorsun, sevgili oğlum?" Peder Robert sordu.

Sesi yumuşak ve rahatlatıcıydı ama Magnus'un da bildiği gibi iradesi demirden yapılmıştı.

"Gitmem gereken bir yer var, Peder Robert."

"Bu mümkün değil, Kardeş Talan. Bunu sen de biliyorsun." Peder Robert küçük bir tebessüm etti. "Şimdi bizimle geri geleceksin. Sizin için bir yerimiz var. İkiniz için de. Her zaman sizin için bir yer."

"Onu kalmaya zorlayamazsın," diye karşı çıktı Magnus, kendisinin de kalmaya mahkûm olduğunu bilmesine rağmen. Mahkûmdu çünkü o kimsenin prensi ya da kraliyet çocuğu değildi. O hiç kimse değildi.

"Yapabiliriz ve yapacağız," diye karşılık verdi Peder Robert. "Bizi zorlamayın."

Magnus tek arkadaşını korumak için bir adım attı, öfkesi onu ele geçirmişti ama Talan hemen kolunu yakaladı

ve onu tekrar yanına çekti. Gözleri keşişlere kilitlenen Talan cüppesinin cebine uzandı ve etraflarında bir daire çizerek toprağı hızla tuzladı.

Rahipler hemen geri çekilip gözlerini umutsuzca ararken, Peder Robert suçlayıcı bir parmakla Talan'ı işaret etti.

"Ne yaptın sen, Abomination?"

"Ve işte orada," diye açıkladı Talan. "Gerçek. Benim hakkımda ne düşündüğün. Her şeyimi."

Magnus arkalarındaki duvara çarpan bir şeyin sesiyle irkildi.

"Sen tanrılara karşı bir iğrençliksin," diye kükredi Peder Robert o lanet duvarın diğer tarafından gelen ve giderek artan çarpışma sesleri arasında. "Yeryüzünün bir iblisisin. Yaşamayı hak etmiyorsun!"

"Annem sizinle aynı fikirde değil. Bana tapıyor. Ben onun küçük oğluyum."

"O seni doğuran sürtük. İğrençlikleri bize getiren onun günahıdır."

"Ya da sizinkiler, Peder. Belki de bu dünyanın günahları o kadar büyüktü ki bizi sana getirdin. Ve şimdi günahlarınızın bedelini ödemelisiniz. Kanla."

Duvar dışa doğru patladı ve Magnus taş parçaları uçuşurken eğilmek zorunda kaldı. Tekrar bakabildiğinde, üç boğa açıklıkta duruyordu, gözleri parlak kırmızı, yaraları hala açıktı, böylece kemik ve siniri görebiliyordu, kanları hala büyük vücutlarından sızıyordu.

Devasa kafalar ve boynuzlar Talan'a doğru döndü. Kral, kolay bir hareketle beş keşişi işaret etti. "Hepsini öldürün."

Boğaların başları diğer yöne döndü ve keşişler tökezleyerek geri çekildiler, ellerini kaldırdılar ve savaşmak için hızla koruyucu güçleri çağırdılar.

Boğalar saldırdı ve Talan koştu. "Hadi!" diye seslendi Magnus'a.

Arkadaşının peşinden giden Magnus geriye dönüp baktığında bir boğanın yerde olduğunu gördü ama diğer ikisi çoktan bir keşişi kazığa oturtmuş, diğerini de yere sermişti.

Magnus bir daha arkasına bakmamaya karar vererek -bu çok fazlaydı- Talan'a yetişti ve ikisi birlikte yaklaşık üç fersah ötedeki ana yola doğru koşmaya başladılar.

"Ölüleri diriltebiliyorsun," dedi Magnus aptalca, koşmaya devam ederlerken başka ne diyeceğini bilemiyordu.

"Bazı ölüleri diriltebilirim. Çoğunlukla hayvanları. Daha karmaşık yaratıkları diriltebilmem için hala biraz yolum var."

Magnus, Talan'ın insanları ve ejderhaları kastettiğini biliyordu.

Ruhları ve beyinleri olan yaratıklar.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Talan, nefes alıp vermelerinden ve çizme giymiş ayaklarının karla kaplı arazide koşturmasından başka bir şeyin olmadığı birkaç dakikanın ardından ona sordu.

Magnus buna biraz şaşırarak, "Hayır," diye cevap verdi. "Öyle değil. Sadece bunu bana yapma."

"Sen zaten hayattasın. . . . Seni neden büyüteyim ki?" "Yani eğer ölürsem."

"Ya hala bir dövüşün içindeysen ve beni desteklemene ihtiyacım olursa?"

O zaman seni büyütebilir miyim?"

Magnus durdu ve Talan da durdu. Birbirleriyle yüzleştiler.

"P e k â l â . Yapabilirsin o zaman. Ama etrafta dolaşmama, parçalarımın dökülmesine, vücudumun bozulmaya başlamasına izin verme."

"O zaman beklemek zorundayım, değil mi?" "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bazı ölüleri nasıl dirilteceğimi öğrendim ... ama aslında ne kadar süre etrafta olabilecekleri konusunda bir zaman sınırı koymayı değil."

Magnus başparmağıyla omuzlarını işaret etti. "Peki ya şu boğalar?"

"Aniden düşüp toza dönüşebilirler." "Peki ya aniden düşmezlerse?"

"O zaman sevgili kardeşlerimiz onları parçalara ayırmak,

kutsanmış topraklara gömmek ve mezarlarının etrafındaki toprağı tuzlamak zorunda kalacaklar."

"Bunun işe yarayacağından emin misin?"

Talan biraz kaşlarını çatı ve bakışlarını az önce ayrıldıkları yöne çevirdi. Bir süre sonra omuz silkti. "Eminim her şey yoluna girecek."

Bununla birlikte Talan ana yola doğru ilerledi. Magnus arkasına baktı ve kısa bir süre dudağını çiğnedi. Hâlâ çığlıkları ve ölümsüz canavarlarla savaşmak için kullanılan büyülerin seslerini duyabiliyordu.

Bildiklerine geri mi dönecekti, yoksa bilinmeyene doğru ... ilerleyecek miydi?

"Eminim," diye bağırdı Talan ona, "diğer Kardeşler bir noktada yardıma gelecekler!"

Magnus gözlerini kısa süreliğine kapatarak, "Muhtemelen haklı," diye mırıldandı.

Sonra Magnus arkadaşının peşinden bilinmeyene doğru yola koyuldu.

On Beşinci Bölüm

Başka bir kasabanın sınırında, Celyn ve Elina atlarından indiler ve yavaşça içeri girdiler, yaya trafiğinin akışına karıştılar, böylece gelen diğer tüm yolcular gibi göründüler.

Burası Lolly'nin dükkânından ayrıldıklarından beri gittikleri ilk kasaba değildi ama yürüyerek geçmeye karar verdikleri ilk kasabaydı. Celyn o kasabaların Lolly'nin dükkânına biraz fazla yakın olduğunu düşündüğü için diğerlerinden atlarıyla geçmişlerdi. Zaten pek de ilginç bir şey görmedikleri için, at sürmeye devam etmekte bir sakınca görmemişlerdi.

Ancak River Road kasabası Lolly'nin evinden oldukça uzaktı ve Celyn'in burada küçük kasabalardan daha fazla şey öğrenebileceklerinden emin olduğu kadar büyüktü.

"Aç mısın?" diye sordu Elina'ya.

"Yemek yiyebilirim." Sonra döndü ve uzaklaşmaya başladı. "Nereye gidiyorsun?"

"Bir fersah ötedeki otlakta doyurucu görünümlü koyunlar gördüm. Gidip bir tanesini öldüreceğim."

"Hayır, hayır." Celyn başını salladı. "Yerel bir handa ya da tavernada yemek yememizi öneriyordum."

Elina kaşlarını çattı. "Yani başkalarının bizim için yemek yapmasını mı kastediyorsun?" "Evet. Ne güzel olur değil mi?"

"Ya yiyeceklerimize zehir koyarlarsa?"

Celyn gülümsedi ama o bile bunun alaycı olduğunu biliyordu. "Ne kadar mutlu bir yerden geliyorsun, aşırı ve gülünç derecede uzun isimli Elina Shestakova. Böylesine neşe dolu bir diyardan!"

"Çünkü başkalarının bizim için yemek yapmasını beklemiyoruz, alay mı ediyorsunuz?"

"Savaşçılarınız kendileri için yemek pişiriyor mu?"

"Neden yapsınlar ki?" diye tersledi. "Dış Yaylaların Bozkırlarını koruyorlar ve bunu onlar için yapacak kocaları var. Yani, sahip olmamaları gerek-"

"Her şey mi?"

Gözleri biraz daha kısıldı. "Hepimiz birbirimizle paylaşıyoruz. Bu bizim yaşam biçimimiz. Bu şekilde hayatta kalıyoruz."

"Ve bu harika. Muhteşem. Gerçekten harika. Ama sen benim dünyamdayken başkalarına yemek yaptırabiliriz ve bunda utanılacak bir şey yok. Ben utanç duymadığımı biliyorum."

"İnekleri otlarken yakalıyor ve size hiçbir meydan okuma sunmamalarına rağmen hepsini yiyorsunuz. Hiçbir şey için utanç duyduğunuzdan şüpheliyim."

"Utanç ejderhaların anlayamayacağı bir şeydir. Biz neden anlayalım ki? Ejderhaların diğer tüm varlıklardan üstün olduğunu biliyoruz. Ve bu bizim için sorun değil. Şimdi gidip yemek yiyebilir miyiz?"

"Başka bir şey var mı, yakışıklı?"

Elina mekâna girdiklerinden beri onlara hizmet eden barmene baktı. Ejderha herkese dostça davranmasına ve çoğu da ona dostça karşılık vermesine rağmen, ona en çok ilgi gösterenler kadınlardı. Yine de bu pek de şaşırtıcı değildi. Son derece güzeldi. Bozkır Kabileleri arasında zaman geçirseydi pek çok talibi olurdu. Daha önce de söylediği gibi, Rider kadınları en azından birkaç güzel kocaya sahip olmaktan hoşlanırdı.

"Benim için bir kase daha güveç. Biraz daha ekmek. Bir bira daha." Sonunda Elina'ya baktı. "Daha ister misin?"

"Biraz daha?" Üçüncü kâse yahnisine baktı. Bozkır kurtları gibi onun halkı da bol yiyecekleri olduğunda tıkınırdı çünkü ertesi gün erzak kıtlığı yaşanma ihtimali yüksekti. Ayrıca, o kadar çok seyahat ediyorlardı ki,

güçlerini korumak için yeterince yediklerinden emin olmaları gerekiyordu. Ovalarda çok zayıflamak, hızlı bir ölüme ve hıçkıra hıçkıra ağlayan akrabalara yol açıyordu.

Ama yine de, Elina'nın birkaç saat içinde tekrar yiyeceğini bildiği bu ejderha gibi bir oturuşta bu kadar çok yeme ihtiyacı hissetmiyordu.

"Hayır. Ben iyiyim."

"Emin misin? Bir bira daha?" "Su."

"Ve arkadaşım için bir sürahi su." "Tabii ki. Hemen döneceğim."

Barmen kız Elina'ya doğru bile bakmadan uzaklaştı. Elina kendi insanlarından da sık sık aynı muameleyi görüyordu ama bunun çok farklı sebepleri olduğunu tahmin ediyordu.

Tekrar yalnız kaldıklarında ejderha Elina'ya odaklandı ve "Peki ya ailen?" diye sordu.

Elina'nın yemek üzere olduğu güveç, kaşığının üzerinde, ağzının hemen dışında asılı duruyordu. Ejderhaya baktı. Onu anlamamıştı. Yerlilerle sohbet ediyor olması gerekiyordu. Lanet olası sorularıyla onu rahatsız etmemesi gerekiyordu.

"Ne?" "Ailen."

"Peki ya onlar?"

"Onlara yakın mısınız? Bozkır Kabileleri'nin bir parçası olmaktan hoşlanıyorlar mı? Annene ya da babana benziyor musun? Annenin çok kocası var mı? Babanın kim olduğunu biliyor musun? Peki ya-"

"Dur." Kaşığı tekrar güveç kâsesine bıraktı. "Tüm ölümler adına, lütfen dur." Elina sandalyesinde rahatladı ve ejderhaya baktı. "Ağzın paniklemiş bir at gibi. Koşmaya devam ediyor."

"Merak ediyorum." Barmen daha fazlasını getirene kadar kalan son ekmek parçasıyla onu işaret etti. "Mola sırasında size soru sorabileceğimi söylemiştiniz. Bu bir mola."

"Ama çok fazla soru soruyorsun."

"Ne kadar soru sorabileceğime dair bir sınır koymadınız."

"Neden bilmek istiyorsun?"

Omuz silkti ve "Merak ediyorum" diye tekrarladı.

"Merakınızın ölümle çok daha erken tanışmanıza yardımcı olmamasına şaşırdım."

"Sen öyle san," dedi gülümseyerek. "Sanırım bu benim görkemli cazibem olmalı." Adam sırtıttı, kadın da ters ters baktı. Bugünlerde onların tarzı bu gibi görünüyordu.

Elina işaret parmağını kaldırdı. "Bana akrabalarım hakkında bir soru sorabilirsin."

"Sadece bir tane mi?" Kız daha da yüzünü ekşitince, hemen "Tamam. Pekâlâ. Hırçınlaşmaya gerek yok."

Ejderha bir an düşündü ve sonra sordu: "Kaç kardeşin var?"

Bunu ona neden sorduğu konusunda Elina'nın hiçbir fikri yoktu. Az önce sorduğu sorular arasında bu soru yoktu ve cevabının herhangi biri için ne kadar ilginç olacağını göremiyordu. Ama eğer bilmek istediği buysa...

"Yirmi dört."

"Onlardan herhangi birine yakın mısın?"

"A-aah." İşaret parmağını tekrar kaldırdı. "Bir soru. Bir! "

"Bu, bir sorunun devamı niteliğindedir. Yeni bir soru değil. Sadece orijinal sorunun açıklığa kavuşturulmasıdır."

"Açıkla-" Elina kısa bir süre gözlerini kapadı ve başını salladı. Bu ejderhayı anlamıyordu ve asla da anlamayacaktı.

"Ben bir tanesine yakınım. Bir kız kardeş."

"Yirmi dörtten mi?"

Elina yine ters ters bakmış olmalı ki ejderha onu savuşturmak istercesine ellerini hızla kaldırdı. "Bir yargı değil. Sadece başka bir takip sorusu."

"Kız kardeşim Kaçka," dedi o daha fazla konuşmadan, "beni olduğum gibi kabul ediyor. Tüm kusurlarımla birlikte."

Ejderha bir süre onu inceledikten sonra "Hangi kusurlar?" diye sordu.

Elina hızla ejderhaya baktı, onun alaycı ifadesini görmeyi bekliyordu. Ama onun yerine gördüğü tek şey saf bir şaşkınlıktı. Sanki ne hakkında konuştuğu hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi.

Kabul etmeliydi ki, bu güzel bir duyguydu. Ama bu şaşkınlığın uzun sürmeyeceğini biliyordu. Elina hakkındaki diğer her şey gibi onun kusurları da tüm dünyanın görmesi için ortadaydı. . . .

* * *

Celyn, handa servis edilen harika ekmekten fazladan dört somun alıp seyahat çantasına doldurduktan sonra ayağa kalktı. "Hazır mısınız?" diye sordu Elina'ya.

Kadının cevabı ayağa kalkmak ve ondan uzaklaşmak oldu. Celyn onu birkaç dakika izledikten sonra barmen kızın yanında durup avucuna birkaç altın sıkıştırdı. Adam ona gülümsedi ve o da kızardı, gözleri yatak odalarına giden han merdivenlerine doğru kaydı. Bu açık bir davetti ama Celyn evet ya da hayır deme zahmetine girmedi. Sadece ona göz kırptı ve dışarı çıktı.

Celyn, onları ana yola geri götürecek olan köprüye doğru ilerleyen Elina'ya hızla yetişti. Kolunu Elina'nın omuzlarına doladı ve onu ustalıkla meydandaki dükkânlardan birine yönlendirdi. Sanki başından beri planı buymuş gibi durup vitrindeki bir şeyi işaret etti.

"Neden bana dokunuyorsun?" Elina sordu.

"Çünkü henüz gitmiyoruz," dedi sessizce, dükkanın camına yaklaşarak, "ama bunu büyötmek istemedim."

"Yani bana dokunuyorsun."

"Şikayet etmeyi bırak. Seni burada becermeye çalışmadım ya."

Anlamsız bir baş hareketiyle pencereden uzaklaştı ve Elina'yı da yanında getirdi. Şimdi onlar da

ters yönde.

"Tam olarak nereye gidiyoruz?"

"Temple Row'a."

"Bu da ne?"

"Bir sıra tapınak."

"Ukala."

"Hayır, hayır. Sadece sorunuzu yanıtlıyorum. Bunu açıklamanın başka bir yolu yok."

"O zaman söyle bana neden tapınakların sırasına gidiyoruz?"

"Çünkü handa konuştukları tek şey buydu.

Duymadın mı?"

"Sürekli çiğnediğin için pek bir şey duyamadım. Ayı gibi besleniyorsun."

"Acıkmıştım."

Elina durdu ve Celyn'i de onunla birlikte durmaya zorladı.

"Bunu gerçekten barda mı duydun?"

"Evet. Bu yüzden orada değil miydik?"

"Ama çiğneme arasında ... konuşuyordunuz. Ya da beni konuşturmak için sorular soruyordun. Ve cevaplarıma sanki dinliyormuş gibi karşılık veriyordun."

"Dinliyordum. Hayatınızı büyüleyici buluyorum."

"Kapa çeneni." Parlak mavi gözleri adamın yüzünde kısıldı.

"Benimle konuşurken gerçekten başkalarını mı dinledin?"

Celyn omuz silkti ve itiraf etti. "Bu bir yetenek. Annem iki kılıcı aynı anda bir araya getirerek bir ejderhanın kafasını koparabilir. Hepimizin yetenekleri var."

"Annen dünyayı yok etmeye kararlı, soğuk, duygusuz bir engerek yılanına benziyordu. . . . Bir kadında bunu severim."

Celyn tam Elina'ya annesinin "kadın" olmadığını hatırlatacağı ki, etrafına bir göz attıktan sonra bu konuda bir şey söylememenin kendi yararına olacağına karar verdi. Bunun yerine, Temple Row'a ulaşana kadar onu birkaç sokak aşağıya götürdü.

İşte ikisi de orada, sokağın başında durdular ve bakakaldılar.

"Ramsfor'un atları," diye yemin etti Elina onun yanında.

Celyn Ramsfor'un kim olduğunu bilmiyordu ama Elina'ya hak vermek zorundaydı. Bazı akrabaları kadar uzaklara seyahat etmemiş olabilirdi ama Celyn Güney Toprakları'nı oldukça iyi biliyordu. Ve daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Elina fısıldayarak, "Sanki göklere doğru doğrultulmuş dev bir horoz gibi," dedi.

Haklıydı. Chramnesind Tarikatı, onlarca yıldır aynı yerde bulunan iki tapınağın arasındaki nispeten küçük bir araziyi almış ve oraya dev bir siki andıran bir bina inşa etmişti. Taşaklarıyla birlikte.

Caddeden biraz geriye çekilmişti, böylece kulenin her iki yanına eklenmiş iki yuvarlak bina olan "toplar" için biraz daha fazla yer vardı. Ortada duran kule ise dümdüz yükseliyor ve sonsuza kadar devam ediyormuş gibi görünüyordu. Ejderha olarak olabileceğinden daha uzundu. Tanrım, bu lanet şey Éibhear'ın ejderha halinden bile daha uzundu! Ve bu bile tek başına şok ediciydi.

Binanın tamamı sokaktaki diğer her şeyi eziyor, diğer tapınakların kıyaslandığında cılız ve zayıf görünmesine neden oluyordu.

Celyn'in bilerek yapıldığından emin olduğu bir şey.

Elina binaya doğru yürüdü, Celyn'in elini tuttu ve onu arkasından çekti. Ama yaklaştıkça daha da huzursuz hissetti.

Kraliyet ailesinden kuzenlerinin aksine, Celyn'in herhangi bir tanrı hakkında kesin hisleri yoktu. Amaçlarına hizmet ettiler, bazen yardımcı oldular ve belki de büyüye daha yatkın olsaydı, büyüler sırasında veya her neyse yardım için onlara memnuniyetle başvururdu. Ama dürüst olmak gerekirse, tanrıları kabul edebilir ya da terk edebilirdi. Tıpkı çoğu ejderha gibi. Bu yüzden tapınaklara gitmek onu daha önce hiç rahatsız etmemişti.

Şimdiye kadar. Şu ana kadar.

Celyn durmaya çalıştı ama Elina onu çekiştirdi.

Tanrım, çok güçlü.

Ön kapıya ulaştıklarında, saçları kafatasını ancak örtecek kadar kısa kesilmiş güzel bir rahibe onlara gülümsedi

Onlar.

"Tanrı sizi korusun, hanımefendi. Efendim." Kenara çekildi ve eliyle bir işaret yaptı. "Lütfen bize katılın."

Elina içeri girdi ve Celyn'i de peşinden gelmeye zorladı. Önce yabancı bir tütsünün kokusu çarptı burnuna. Ve ona bir taş duvar gibi çarptı.

Biraz tökezledi ve Binici başını yana eğerek ona baktı. Birden ona bir köpeği hatırlattı ve o da güldü.

Başını sallayarak yoluna devam etti.

Celyn yürürken buradaki insanları inceledi. Diz çökmüşlerdi, bazıları kollarını açmış, bazıları ise ellerini kavuşturmuştu. Ama hepsi tanrılarına dua ediyordu. Chramnesind'e.

Celyn'e birden o kadar da kötü bir adam gibi görünmedi. Demek Chramnesind ejderhalarla insanların çocuklarının yanlış olduğunu düşünüyordu. Belki de öyleydiler. Belki de Celyn'in kuzenleri burada olmamalıydı. Belki de Celyn burada olmamalıydı. Peki ya dünya? Dünya burada olmalı mıydı?

Herhangi biri olmalı mı?

"Dolt. Beni dinliyor musun?"

Celyn göz kırptı, çekildi itibaren onun kesinlikle inanılmaz düşünceler. "Evet?"

"Neyin var senin?"

"Hiçbir şey. Biliyorsun, çok güzelsin." "Ne?"

"Geleneksel anlamda değil. Talaith kadar güzel değilsin. Ama o hayret verici. Briec onunla çok şanslı. Gerçi onunla her şeyi tartışıyor ama sanırım bu hoşuna gidiyor. Ama sen güzelsin. Ve güzel bir ruhun var. Soyunmalıyız," diye duyurdu, şimdi öne doğru yürüyordu, "kendimizi o sunağın üzerine bırakmalı ve tanrıların kutsaması için sevişmeliyiz!"

Elina'yla yüzleştirdi ve sırtıttı. "Ne diyorsun, Ölüme Tapan?"

Elina, Celyn'in taşaklarını yakaladı ve onu dizlerinin üzerine çöktürene kadar büktü, yüksek sesli acı homurtuları herkesin dikkatini çekti.

"Sana bir kez söyleyeceğim, Dolt. Şu anda sana her ne oluyorsa kendine geleceksin yoksa bunları yırtıp bir süs eşyası gibi boynuna takarım."

"Burada her şey yolunda mı?" diye sordu beyaz cüppeli bir budala yaklaşırken.

Elina etrafına baktı ve birkaç adamın içeri girdiğini fark etti. Çok yakın. Çok yakın.

Bozkırın Kızları'na öğretilen ilk şeylerden biri buydu: bir grup erkeğin asla çok yaklaşmasına izin verme. Birçok yönden vahşi hayvan sürüleri gibiydiler ve yalnız bir kadına çok yaklaştıklarında saldırırlardı. Bu yüzden onları kontrol altında tutmak ve büyük gruplar halinde toplanmalarına izin verilmediğinden emin olmak çok önemliydi.

Çünkü onlara güvenilemezdi.

"Kalk, Dolt. Şimdi."

Celyn'in taşaklarını serbest bıraktı ve o da ayağa kalktı. Pelerininin altından uzanarak zincir zırlı gömleğini yakaladı ve onu yerdeki dua eden koyunların arasından çekti. Aralarından geçerken birkaçını tekmeledi, diğerlerinin üzerine bastı ve Celyn'i de aynısını yapmaya zorladı.

Bu ses bazılarını sersemliklerinden uyandırdı ve kafaları karışmış bir halde ayağa fırlayarak Elina ve Celyn'i yakalamaya çalışan adamların önüne düştüler. Rahipleri sadece birkaç saniyeliğine yavaşlattılar ama bu dikkat dağınıklığı Elina'ya binanın başka bir bölümüne açılan kapılardan birine doğru koşmak için yeterli zamanı verdi. Kapıyı çarparak kapattı ve sürgüsünü fırlattı.

Celyn'in elini tuttu ve koridora doğru ilerlemeye başladı, ancak o yönden daha fazla rahip geldi ve arkalarındaki kapıdan gürültüler geldi.

"Bunu kısa sürede atlatacaklar, Dolt."

"Merak etme, küçük hanım." Başını okşadı. "Sana yardım edeceğim."

Duvara doğru döndü, derin bir nefes aldı ve sonra ... derin bir nefes verdi.

"Huh," Celyn dedi ne zaman o gördüm o hiçbir şey duvara olmuştu. "Komik değil mi?"

"Pek sayılmaz."

İri bir el Elina'nın omzuna yapıştı ve Elina eli hemen tokatlayarak uzaklaştırdı.

Bunun üzerine rahip onun suratına bir tokat attı. "Küstah kadın-"

Sözleri alevlerin onları bastırmasıyla sona erdi ve Elina, Celyn'in onu yolundan itmesiyle ateşten geri uçtu.

Rahibin çığlıkları uzun koridoru doldurdu ve Elina, Celyn'in arkasından koştu ve büyük bir pencereye ulaşana kadar onu koridorda itti.

Arkasından bir rahip geldi ve yaklaştığında onu cübbesinden yakaladı, biraz ivme kazanana kadar ikisini de döndürdü ve onu kalın cama çarptı. Cam kırılmadı ama biraz parçalandı. Bunun üzerine Elina rahibi geri çekti ve tekrar çarparak camı parçalara ayırdı.

Rahibin cesedini bıraktı, onları kesebilecek cam parçalarını tekmeledi ve Celyn'i zorla içeri soktu. Hızla onu takip etti, elini tuttu ve koşmaya başladı.

Celyn ne kadar koştuklarını bilmiyordu. . ya da atlarına ne zaman ulaştıklarını . . . ya da atına nasıl bindiğini ve sürmeye başladığını . . . ya da ne kadar sürdüklerini.

Durması, attan inmesi, yolun kenarına gitmesi ve son yirmi dört saat içinde yediği her şeyi kusması gerektiğini biliyordu.

Kusma saatlerce sürecektir gibi görünüyordu ama istese de durduramazdı.

Sonunda tekrar düşünebildiğinde, Elina elinde bir tas suyla oradaydı.

"Al. İç."

Artık o kadar susamıştı ki, hepsini bitirdi. "Neler oluyor?" "Sigara içmiyorsun, değil mi?"

"Sadece burun deliklerimden. Ve sadece sinirlendiğimde."

Elina kısa bir kahkaha attı. "O tür bir duman değil. Bozkırın kızları savaşa girmeden önce karadaki bitkileri alır, kurutur, parçalar ve sonra tütsüleriz."

"Neden?"

"İnsanı yenilmez hissettiriyor. Kızların çoğu da genellikle öyledir. Ben çok az sigara içerdim çünkü genellikle yaşlılar ve çocuklarla birlikte geride kalırdım. Ama Glebovicha yine de ayine katılmam için beni zorlardı. Böylece savaşçıların arasında olmaya layık olmadığımın farkındaydım." Omuz silkti. "Etrafımda o kadar çok duman vardı ki artık hiçbiri beni etkilemiyor."

"Özür dilerim."

"Ne için?"

"Tam olarak emin değilim. Ama gerçekten üzgün olduğumu söylemem gerektiğini hissediyorum."

Elina başını salladı. "Bunun için özür dilemene gerek yok. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok ve her şey bu tarikat insanlarıyla ilgili."

"Bu çok kötü," dedi Celyn, kendini ayakta durmaya zorlayarak. "Düşündüğümüzden de kötü. Yani, sadece bina bile ..."

"Sanki diğer tanrıların tüm rahiplerinin ve müritlerinin kendilerinin daha büyük ve daha iyi olduklarını bilmelerini istiyorlar."

"Burada kalamayız. Eminim bizim için geleceklerdir."

Omuz silkerek, "Şimdiye kadar bizi yakalamamışlarsa ..."

."

"O kadar uzağa gitmiş değiliz, kadın. Bekleyemeyiz. gelmelerini bekliyorum."

Elina tek kelime etmeden uzun bir süre Celyn'i inceledi.

"Ne?" diye sordu, sessizlik rahatsız edici bir süre devam edince.

"Beş saattir yoldayız."

Celyn tökezleyerek geri çekilirken, Elina onun kolunu yakaladı, kendi kusmuğunun içinde kaymamasının tek nedeni buydu.

"Ne?"

"Biraz geri gittik, kokumuzu yok etmek için nehirden geçtik, sonra tekrar yola ulaşana kadar uzun bir yol izledik. Bizi bulacaklarından şüpheliyim."

"Bunların hiçbirini hatırlamıyorum. Hiçbir şey hatırlamıyorum."

Celyn elleri başının üzerinde, Elina'nın etrafında volta atıyordu. "Bu çok kötü. Düşündüğümde çok daha kötü."

"Peki ne yapmak istiyorsun? Bütün gün burada oturamayız." "Contentyn."

"O kelimeyi bilmiyorum."

"Bu bir kelime değil. Bir ejderha. Yaşlı bir ejderha. Artık yaşamıyor olabilir ama çok şey biliyor."

"Neye ihtiyacımız olduğunu neden bilsin ki?"

"Bilgiyi sever. Kitaplardan. Diğer ejderhalardan. Hatta insanlardan bile. Kasaba ve köylerde insan gibi dolaşmayı, herkesle konuşmayı sever. Ben küçükken, babam ve ben sohbet etmek için onun mağarasına giderdik. Babam tavsiye isterdi ve ben sadece dinlerdim. Her zaman çok ilginç bilgilere sahipti. Ve tanıdığım bazı huysuz Binicilerin aksine, soru sorduğumda cevap vermekte asla cimri davranmazdı."

"Sorun soru sorman değil, Dolt. Çok fazla soru soruyorsun. Neden bu kadar çok sormak zorundasın?"

"Çünkü merak ediyorum. O dev penis tapınağına girmediğimizi düşünsene."

"Cinayetden aranmıyor muyuz?" Celyn yüzünü buruşturdu. "İyi bir noktaya değindin."

"Ama haklısınız. Çoğu insan tanrılara giden yolu kendi bulur. Bu sanki tuzağa düşürülmek gibi bir şey. Zihinleri durduruluyor ve siliniyor, böylece başka birinin gerçekleri ve yalanları

kişinin bildiği diğer her şeyin yerini alabilir. Ben bundan hoşlanmıyorum. Bunun adil olduğunu düşünmüyorum." Atına doğru yürüdü. "Gel, Dolt. Gidip yaşlı arkadaşını görelim. Belki o bize yaklaşmakta olan karanlık zamanları anlatabilir."

Celyn gökyüzüne baktı. Parlak, güzel bir erken kış gününün sonuna yaklaşıyordu ama Sürücü haklıydı.

Karanlık zamanlar yaklaşıyordu.

On Altıncı Bölüm

Dagmar Reinholdt, asistanı Mabsant'ın kendisine uzattığı parşömeni inceledikten sonra bir çırpıda imzaladı ve mührünü bastı.

Yıllar önce Annwyl, tıpkı Dagmar'ın babasının yaptığı gibi Dagmar'a kendisi adına imza atma yetkisi vermişti. Annwyl'in sıkıcı günlük işleri çiftleşme yoluyla kız kardeşine devrettiği için çok daha rahatlamış görünmesi dışında. Dagmar'ın babası yetkiyi devretmişti ama bunu çok isteksizce yapmıştı.

Yine de Dagmar artık muazzam bir güce sahip olsa da, bunu kötüye kullanma ihtimalini aklına bile getirmiyordu. Bunun çok iyi iki nedeni vardı. İlki, onun için yeni olan, böyle bir gücü kötüye kullanmanın yanlış olacağına dair yoğun duyguydu. Dagmar genellikle doğru ve yanlışla uğraşmazdı. Bunu, güçlerini sadece bir penisle doğarak elde eden erkeklere bırakmıştı. Diğer herkes sahip olduğu şey için savaşmak zorundaydı.

İkinci sebep ise basitti: Annwyl günden güne nefret ediyor olabilirdi ama kraliçe olarak gücünü çocuklarını koruduğu gibi koruyordu. Kör edici, tutkulu bir irade gücüyle.

Ayrıca Dagmar bunca yıl kraliçenin tuhaf eğilimlerini dizginlemek için çok çalışmıştı. Dagmar Annwyl'in bu yönünden hoşlanmıyor değildi ama o sadece bir asker ya da saygın bir general değildi. O bir kraliçeydi. Ve kendini böyle temsil etmesi gerekiyordu. Özellikle de topraklarının ve ittifaklarının kontrolünü elinde tutmayı umuyorsa.

Ama Dagmar bunun için buradaydı. Annwyl'e elinden geldiğince yardım etmek için.

Yaklaşık sekiz yıldır Dagmar'la birlikte çalışan Mabsant onun önüne bir parşömen daha koydu.

"Bu Baron Neish'ten. Kraliçe Annwyl'in birliklerinden bazılarının düzeni sağlamasına yardım etmesini istiyor."

Dagmar gözlerini kısarak asistanına baktı. Yakından çalışmak için değerli gözlüklerine ihtiyacı yoktu ama onlar olmadan birkaç metreden daha uzağı görmeyi de umamazdı. "Neden kendi düzenini sağlayamıyor?"

"Şehrindeki dini mezhepler arasında bazı anlaşmazlıklar var gibi görünüyor."

Dagmar büyük ahşap sandalyede arkasına yaslandı. "Bu üçüncü mü?"

"Evet leydim."

"Evet. Dış şehirlerden birinden bu tür şikâyetleri üçüncü kez duyuyoruz." Chramnesind tarikatları giderek daha cesur ve acımasız oluyorlardı. Birlik ve sevgi vaaz ettikleri için bu ilginçti. Ama Dagmar kanmamıştı. Gerçek şu ki, Chramnesind'e tapanlar nefrete inanıyordu. İğrençlikler dedikleri şeylere duydukları nefrete. İnsan ve ejderha kanının karışımı ... yaratmıştı.

Her ne sebeple olursa olsun, bunun bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey, Rahibe Abertha gibilerin, insanların ejderha-insan yavrularına karşı duyduğu korkuyu, gerçek gündemleri olan tam hâkimiyetlerini ilerletmek için kullanıyor olmalarıydı. Tanrıları için, ama daha da önemlisi Salebiri ailesi için.

Salebiriler her zaman Kuzey Toprakları'ndan Çöl Toprakları'na, Batı Eyaletleri'nden Doğu Kıyısı'na kadar tüm bu toprakları yönetmeleri gerektiğini düşünmüşlerdi. Buz Toprakları hakkında pek düşünmediler, çünkü o sert topraklarda ilgilerini çekecek çok az şey vardı.

Ama diğer her şeyi istediler. Nasıl elde etmeleri gerektiğinin önemi yoktu. Bu Dagmar'ı çok rahatsız eden bir şeydi.

Elbette hiçbir şey Dagmar'ı, yaratılmasına yardım ettiği mükemmel düzene sahip krallığın bozulmasından daha fazla rahatsız edemezdi.

"Bir şey yapmadan önce Kraliçe Annwyl ve General Brastias ile konuşmama izin verin." Annwyl'in ordularının birbirinden bu kadar ayrı olmasından hoşlanmıyordu. Burada, orada ve lanet olası her yerde küçük çatışmalara giriyorlardı.

Sol elinin parmaklarına masaj yaparak -çok yazı yazdığında ve hava şimdi olduğu gibi soğuduğunda hep biraz ağrırlardı- başını kaldırdı ve gözlerini kısarak asistanının kendisine baktığını fark etti.

Dagmar başını çevirdi ve bir erkeğin tozlukla kaplı sikiyle burun buruna geldi.

"Her ne sebeple olursa olsun," diye ciyaklayarak yüzünün hemen yanında duran kasıklarına vurdu.

"Ah!" diye bağırdığını duydu arkadaşının. "Saçıma ve sikime dünyadaki en önemli şeylermiş gibi davranacağına karar verdiğimizi sanıyordum... çünkü öyleler."

"Bunu asla kabul etmedim ve şu lanet şeyi yüzüme vurmayı bırak."

"Dün gece bunu söylemedin, sevgili kalbim."

"Gwenvael!"

"Evet, aşkım?"

Dagmar bir nefes verdi. Altın ejderhayla geçirdiği onca yıldan sonra ona bağırmanın hiçbir işe yaramayacağını biliyordu. Bu sadece onu daha da cesaretlendirirdi.

"Bize müsaade eder misiniz?" diye sordu asistanına.

Mabsant başını sallayarak birkaç kâğıt aldı ve odadan koşarak çıktı.

"Sanırım delikanlıyı sinirlendiriyorum," dedi Gwenvael sırıtarak. "Eminim öyledir."

"Bunu tuhaf bulmuyor musun? Genelde herkes bana bayılır." "Gwenvael," diye araya girdi, "ne istiyorsun?"

"Bana karşı pek nazik değilsin."

"Gwenvael, sabrım azalıyor."

"Konuşmamız gerektiğini düşündüm."

"Konuşmak mı?" Gözlerini kısarak ona baktı.

"Ne hakkında?" "Varry."

"Var'a öyle deme. Ona böyle hitap etmenizden nefret ediyor."

"Muhtemelen bu yüzden ona böyle diyorum. Çok sinirli biri. Bana Fearghus'un gençlik günlerini hatırlatıyor. İnsanların mağaralarda tek başlarına yaşamaya çalıştıklarında pek başarılı olamamaları dışında sorun teşkil etmeyecek bir şey."

"Konuşmak istediğin şey bu mu?"

"Hayır."

"O zaman belki de sen h a l l e d e b i l i r s i n ? Bugün yapacak çok işim var. Listemi görmek ister misiniz?"

"O aptal listelerle tehdit etmek sadece annem üzerinde işe yarar."

Lanet olsun.

Gwenvael, Dagmar'ın sandalyesinin yanına diz çöktü ve kollarını kullanarak sandalyeyi kendisine bakacak şekilde çevirdi. Yüzünü görmek için gözlerini kısmak zorunda kalmaması için onu daha yakına çektiğinde, Dagmar, "Var'ın gitmesi hakkında konuşmayacağım," dedi.

"Kahretsin, kadın."

"Oğlumu uzağa göndermek uygun bir seçenek değil. Hiçbir zaman da geçerli bir seçenek olmayacak."

"Onu sonsuza kadar burada tutamazsınız. Gitmek istiyor. Ve artık Bram Amca'nın son yardımcısı da yaşlılıktan -ve büyük olasılıkla can sıkıntısından- öldüğüne göre onu göndermemek için hiçbir mazeretimiz yok."

"Mazeret yok mu? O benim oğlum."

"Annesi gibi o da istediğini elde etmeyi planlıyor. Asıl soru, bunu ona isteyerek mi vereceğimiz, yoksa onun bunu soğuk, ölü ellerimizden mi koparacağı."

"Bu dünyadan çok az şey istiyorum-" "Bu bir yalan."

"-Tek oğlumun en azından on sekiz kışa kadar yanımda kalmasında ısrar etmenin mantıksız olduğunu düşünmüyorum, böylece onu düzgün bir şekilde yetiştirebilirim."

Gwenvael, Dagmar onu yaklaştırmak için bacaklarını açmak zorunda hissedene kadar ilerledi. Ardından kollarını Dagmar'ın iki yanına koydu ve yüzleri birbirinden sadece birkaç santim uzaklaşana kadar eğildi.

"Gerçekten oğlumun gitmesini istediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu.

"Evet, biliyorum."

"Şunu bilmeni isterim ki kadın, Tanrı vergisi içgüdülerindeki bir kusur nedeniyle oğullarını sevdiğini düşünen babamın aksine, ben oğlumu gerçekten seviyor ve daha da önemlisi ondan hoşlanıyorum. Nasıl sevmeyeyim ki? Bana seni hatırlatıyor." Onun burnunu öptü.

"Ama korkarım ki," diye devam etti Gwenvael, "burada durgunlaşıyor. Onun gibi bir zihin sürekli meşgul olmalı, yoksa -ki bunu deneyimlerimden biliyorum- sadece hastalığa dönüşür."

"Başardım."

"Akrabaların başlangıçta seni çok az düşünüyordu, nasıl düşünmezsin? Var'ın burada böyle bir sorunu yok. Briec bile ona saygı duyuyor." Gwenvael başını biraz eğdi, böylece birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. "Briec."

"Ama onu uzaklara göndermek-"

"Onu Buz Diyarı'na gönderecek değiliz ya, Dagmar. Bram buradan bir saatlik uçuş mesafesinde bile değil. Ve daha da iyisi, amcam Bram oğlumuzu ne senin ne de benim öğretemeyeceğimiz bir şey öğretebilir."

"Empati mi?"

"Alçakgönüllülük diyecektim ama şimdi düşününce ... muhtemelen ikisi de geçerli olur."

* * *

Annwyl Büyük Salon'a çıkan dış basamaklara oturdu ve hizmetkârlardan birinin getirdiği kadehten biraz daha su içti. Bugünkü antrenmanı pek iyi geçmemişti. Elinden gelenin en iyisini yapmamış, kendini kolay vuruşlara ve özensiz tekniğe açık bırakmıştı. Şimdi kasları oldukça ağrıyordu ve bu sabah olmayan birkaç yeni kesik vardı. Ayrıca hâlâ kanıyorlardı ama Morfyd'in onları tedavi edebileceğini biliyordu. Ayrıca merdivenlerde kan kaybından ölecek hali de yoktu. O zaman

bir şifacı gönderdi. Birçok kişi buna inanmasa da, sağduyulu biriydi.

Gwenvael'in en büyük kızı koşarak Büyük Salon'dan çıktı ve merdivenlerden indi.

"Ne oldu, Arlais?" Annwyl kendini beğenmiş çocuğa sordu. Tanrım, Talwyn'inin zor biri olduğunu düşünmüştü. Bu baş belası velet yerine bin tane Talwyn'i tercih ederdi.

Arlais Annwyl'in sorusuna cevap vermedi ama bakışları gökyüzüne sabitlenmişti. Bu iki şeyden biri demekti. Ya Rhiannon ziyarete geliyordu ya da-

"Bu tartışmayı bir daha yapmayacağım!" diye bağırdı kızıl Dişi Ejderha, pençeleri sertçe yere inerken, kalın, uzun saçları tüm parlak, mükemmel kızıl ihtişamıyla etrafına yerleşti.

"Tek söylediğim," diye açıkladı mor ejderha sakince, kuzeni çok da uzakta olmayan kızın yanına indiğinde, "bunu daha iyi halledebilirdin. Şimdi bunu düzeltmek zorundayım."

"O zaman düzelt!" Kalçalarının üzerine oturdu ve keskin siyah pençesini ona doğrulttu. "Eğer hatırlama zahmetine katlanırsan, bunu o başlattı. Ben de yemeğine onu öldürmeyen bir şey katmaktan başka bir şey yapmadım. Sadece pullarının dökülmesine neden oldu. Kafasını patlatacak bir şey de bulabilirdim. Ama bunu yapmadım, değil mi?"

"Ne kadar da büyüksün," diye cevap verdi mor ejderha, gözleri yuvalarından fırlamış bir halde.

"Elbette öyleydi." Keita bu sözleri o kadar içtenlikle söylemişti ki Annwyl bir an gözlerini kapatıp kahkahalarını bastırmak zorunda kaldı. "Onun ölmesini istemedim aşkım. Sadece kimin sorumlu olduğunu açıkça belirtmek istedim."

"Kuzey Toprakları'nda yetki bende Keita."

Kızıl saçlı kadın eğildi ve onun kolunu okşadı. "Elbette öylesin canım. Ve eğer seni rahatlatıyorsa böyle düşünmeye devam et."

"Keita Teyze!" Arlais bağırdı; sesi ilk kez meydan okuyan bir cehennem dölü gibi değil de gerçek bir çocuk gibi çıkıyordu.

"Arlais!" Keita, genç yeğeni ona doğru atılırken hızla insana dönüştü.

Gülen çocuğu sıkıca kucaklayan Keita, Arlais'i havaya kaldırdı ve yüzünü öpücüklerle boğarken etrafında döndürdü. "Canım, canım, yeğenim!"

Keita gülen yeğenini yere yatırdı ama elini tuttu. "Hadi içeri girelim ve bana giymem için tüm bu değersiz insanları hayret verici güzelliğimle utandıracak ilahi bir elbise bulalım."

"Senin için mükemmel bir tane buldum!" Arlais, Keita'yı merdivenlere doğru sürüklerken mutlulukla bağırdı.

"Mükemmel! Çok güzel bir gözün var, sevgili Arlais." Keita yaklaştığında Annwyl ona gülümsedi ve şöyle dedi, "Merhaba, kardeşim."

"İyi günler, sevgili Annwyl."

"Seni buraya kadar getiren nedir?"

"Annem zavallı Ragnar'ıma eve dönmesi konusunda daha fazla dayanamayana kadar eziyet etti."

"Kafamın içinde bana şarkı söylüyor," diye yakındı giyinirken. "Bundan nefret ettiğimi biliyor. Biliyor!"

"Annem muhtemelen sadece bilgi istiyor."

"Ve sen kraliçenin casususun."

"Ben Tahtın Koruyucusuyum. Arada bir fark var." Keita Annwyl'i işaret etti. "Basamaklara kan akıttığının farkında mısın?"

Annwyl yere baktı ve altında küçük bir su birikintisi oluştuğunu gördü. "Kesiklerin bu kadar kötü olduğunu düşünmemiştim." Bakışlarını Keita'ya çevirdi. "Bu neden aniden başımın dönmeye başladığını açıklıyor."

"Fearghus seni oturduğun yerde ölü bulmadan önce yararı diktirsen iyi olur."

Teyze ve yeğen daha sonra Büyük Salon'da gözden kayboldular ve Annwyl onlara el salladı. "İlginiz için teşekkür ederim," dedi arkalarından.

Northland ejderhalarından Ragnar ve kuzeni Meinhard, her ikisi de artık insan formunda, koyu gri tozlukları ve siyah deri botlarıyla onun önünde duruyordu.

"Merhaba Ragnar," dedi.

"Kraliçe Annwyl. Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Normalde sana defolup gitmeni söyledim, ama . . . Muhtemelen yaparım." Ayağa kalkarsa büyük olasılıkla olduğu yerde bayılacağından emindi.

Erkekler etraflarına bakındı ve Ragnar sordu, "Bunu yapmadan önce, Fearghus yakınlarda mı? Seni taşıdığımı görürse yapacağım kavgadan hiç hoşlanmam."

"Oh . . . Bilmiyorum." Annwyl mor saçlı erkeği inceledi ve "Sen Fearghus değil misin?" diye sordu.

"Pekâlâ o zaman." Ejderha hızla yanına geldi ve Annwyl'i kollarının arasına aldı. "Git Morfyd'i ya da başka bir şifacı bul," diye emretti kuzenine. "Ben onu içeri götürüp kanamayı durdurmaya çalışacağım."

"Çok naziksiniz," dedi Annwyl.

"Teşekkür ederim."

"Bir zamanlar eşimin halkının ezeli düşmanı olan mor saçlı bir barbar için."

"Uzun bir yol kat ettik."

"Ve çok yakışıklısın. Keita'nın neden seni seçtiğini anlıyorum.

Erkeklerini yakışıklı ve biraz da aptal seviyor." "Annwyl?"

"Hmm?"

"Belki artık konuşmayı kesebilirsiniz."

Annwyl başını salladı. "Bu muhtemelen çok iyi bir fikir. Keita'nın gerçekten önemseydiği mor saçlı bir barbar için şaşırtıcı derecede zekisin."

"Ve inanılmaz derecede hoşgörülü." "Bunu ben de görebiliyorum."

Demir ejderha ve batıdan gelen tek gözlü Asi Kral Gaius Lucius Domitus, aygırının tepesinde aşağıya bakıyordu

Garbhán Adası'nın dışındaki vadide. İkiz kız kardeşi Agrippina atını onun yanına sürdü.

"Bu kesinlikle senin aptalca fikirlerinden biri, kardeşim."

"Ve ben de seni seviyorum."

Aggie ona ters ters baktı. "Ben ciddiylim. O dengesiz. Büyük ölçüde öyle."

"Önümüzdeki birkaç hafta boyunca Güney Toprakları'ndayken, başka bir şeye odaklanabilmem için senin güvende olduğunu bilmem gerekiyor. Garbhán Adası bundan emin olabileceğimi düşündüğüm tek yer. Ayrıca, Kraliçe Annwyl'e karşı hâlâ neyin var anlamıyorum. Daha önce ihtiyacımız olduğunda bize hep yardım etti. O insan kraliçe göz kamaştırıcı derecede sadıktır."

"Ayrıca kör edici derecede deli. Sonunda ölene kadar bir kulede bir odaya zincirlenmeli. Bir ulusa liderlik etmemeli. Ve bakın-" Aggie işaret etti. "Görünüşe göre biz konuşurken o kuleyi inşa ediyorlar."

"Hayatın tehlikede, Aggie."

"Hiç bitmeyen söylentiler öyle diyor. Ama beni buraya mı getirdin? O gülünç derecede şımarık Southland ejderhaları ve o çılgın dişiyle kalmam için mi? Bu sana gerçekten iyi bir fikir gibi mi göründü?"

Gaius bunu bir an düşündü ve omuz silkti. "Belki de enine boyuna düşünmedim."

"Belli ki," diye yakındı, kürk pelerinini omuzlarına sıkıca sararak.

"İyi misin?" diye sordu.

"Ben iyiyim, Gaius. Güney Toprakları'ndaki kışları her zaman tatsız bulduğumu biliyorsun. Ancak bu bir tür duygusal çöküş yaşamak üzere olduğum anlamına gelmiyor."

"Sadece sordum. Kafamı ısırmana gerek yok."

"Özür dilerim. Ama buradan nefret ettiğimi biliyorsun."

"O kadar da kötü değil ve dürüst olmak gerekirse daha güvende olabileceğiniz b i r yer düşünemiyorum."

"Bu, şu anda içinde yaşadığımız dünya için pek bir şey ifade etmiyor."

"Zaman değişti, kardeşim."

"Biliyorum. Ama yine de eve gitmek istiyorum."

Ama bu bir seçenek değildi. Kız kardeşinin hayatı tehlikeydeyken olmazdı.

Gaius daha önce bir kez Aggie'yi neredeyse kaybediyordu. Annwyl'le de böyle tanışmıştı. Southland kraliçesinin ordusunun yardımına ihtiyacı vardı ve kız kardeşini İmparator'un Sarayı'ndan ve orospu kuzeni Vateria Flominia'dan kurtaracak birine ihtiyacı vardı. Bu yıllar önce gerçekleşmiş bir kurtarmaydı ama Gaius'un asla ödeyemeyeceğini hissettiği bir borçtu çünkü kız kardeşini kurtarmak onun için imkânsızdı. Vateria ve muhafızları Gaius'u ve adamlarını görür görmez tanımışlardı ve Aggie'nin izini sürmeye bile fırsat bulamadan onu öldürebilirdi. Bu yüzden Annwyl ve arkadaşları onun yerine gitmiş ve Aggie'yi Gaius'a geri vermişlerdi.

Bu yüzden Gaius kız kardeşini Garbhán Adası'na getirme konusunda Aggie kadar endişeli değildi. Çünkü Deli Kraliçe hakkında söyleyebileceği tek şey, onun hem insanlara hem de ejderhalara sadık olduğuydu; bu da kraliçenin Aggie'yi güvende tutmayı kendine iş edineceği anlamına geliyordu.

Gaius'un planında tek bir sorun vardı. Kraliçe onun kim olduğunu unutmaya meyilliydi. Normalde bu onun aşağılayıcı bulacağı bir şeydi -kız kardeşinin her zaman aşağılayıcı bulduğu bir şey- ama çok da üzülemezdi. Annwyl tuhaf bir kadındı. Politika onu sıkardı. Kraliyet soyu onun için pek bir şey ifade etmiyordu. Bu yüzden onu aşağılamak için ya da soğukkanlı bir siyasi manevra olarak unuttuğunu düşünmüyordu. Görünüşe göre onu unutmuştu, çünkü zavallı, kuşatılmış beyni daha fazlasını kaldıramazdı. Ve Gaius bunu ona karşı kullanamazdı.

Yine de kız kardeşine baktığında, Gaius'un görebildiği tek şey onun endişesiydi.

Hayır. Onu Garbhán Adası'na götürüp bırakmak ve böylece Merhametli Bram aracılığıyla ayarladığı bir dizi toplantıya gitmek olmazdı. Aggie'yi bu işe alıştırması gerekecekti. Neyse ki biraz vakti vardı.

"Biliyor musun," diye önerdi sonunda, "önce Lord Bram'ın şatosuna gidebiliriz." Bram'ın herkes arasındaki gerilimi hafifletmek için harika bir yolu vardı. İyi bir ejderhaydı, bu Gaius ve ikizi için çok şey ifade ediyordu çünkü varoluşlarının büyük bölümünde bildikleri tek şey kendi akrabalarının ihanetiydi. "Eğer oradaysa, onunla birlikte bir iki gün içinde Garbhán Adası'na gidebiliriz." Kız kardeşi biraz yüzünü buruşturdu. "Ya da istersen önce kalesinde biraz daha vakit geçirebiliriz."

Aggie başını salladı. "Eğer bu seni daha rahat ettirecekse, neden olmasın?"

İkisi de bunun Gaius'un rahatlığıyla bir ilgisi olmadığını biliyordu ama bu günlerde gururu biraz kırılmıştı, bu yüzden Gaius onun böyle küçük şeyler için kendisini suçlamasına aldırmıyordu.

"O zaman gidelim."

Atlarını döndürdüler ve kız kardeşinin güvenliğini sağlamak için onlarla birlikte gitmesi için seçtiği küçük birlikle buluştular. Her ne kadar bu bölgeye uçarak girebilseler de, Güney Toprakları ve Batı ejderhaları arasında hâlâ pek çok şiddet dolu geçmiş ve husumet vardı. İnsan olarak gidip kalabalığın arasına karışmak, kendi türleri arasındaki ilk savaşlarda akrabalarını kaybetmiş öfkeli Güney Ülke ejderhalarıyla burun buruna gelme riskini almaktan daha iyiydi.

Gaius ejderhaların çok uzun hafızaları olduğunu tecrübelerinden biliyordu.

On Yedinci Bölüm

Orta büyüklükte bir şehrin dışındaki bir ormana varmak iki gün sürdü.

"Güney Toprakları'nda kullanılmayan o kadar çok alan var ki," diye belirtti Elina. "Bu insanlar neden hiçbir yere taşınamayan bu taş şehirlerde ve kasabalarda yaşamakta ısrar ediyorlar?"

"Southland sakinleri kalıcılığı sever. İşten eve döndüğümüzde her gece aynı yere gittiğimizi bilmek isteriz. Bu rahatlatıcıdır."

"Rahatlatıcı mı?" Elina başını salladı. "Ne tuhaf insanlar."

"Rahatlığı sevmiyor musun?"

"Zayıflığa ve yumuşak kalplere yol açar."

Celyn uzandı ve büyük eliyle onun başını okşadı. "Beni üzüyorsun, küçük insan."

Elina ejderhayı eline saplamayı düşünüyordu, böylece bir daha kendisine bunu yapmamayı öğrenecekti ama yolda kendilerine doğru yürüyen bir grup adam gördü. Adamlardan biri, arkasında büyük bir araba olan bir atı yönetiyordu. Elina arabada ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu çünkü arabanın üzeri kumaşla kaplıydı. Ama adamların ona ve ejderhaya nasıl baktıklarını fark etti. Sanki bir şey yapmalarını bekliyorlardı. Arabada her ne varsa onlar için önemliydi.

Adamların yanından geçerlerken Celyn aniden atını yavaşlatarak durdu. Elina da durup arkasına baktı ve ejderhanın başını kaldırıp havayı kokladığını, tüm vücudunun gerginleştğini izledi.

Elina atını ona doğru sürdü ve dev seyahat ineğinin etrafında döndü. "Ne oldu?" diye sordu usulca.

Başını salladı ve yoluna devam etti, Elina da onun yanındaki yerine oturdu.

Birlikte şehir kapılarını geçtiler ve yolda iki fersah daha ilerlediler. İşte o zaman Celyn tekrar durdu ve etrafına bakındı. Hiçbir şey göremeyince Elina'ya başını salladı ve atını ormana doğru çevirerek iri hayvanı dörtnala koşturdu. Elina dilini dişlerine vurdu ve atı da Celyn'inkinin peşinden gitti.

Şehre doğru geri döndüler ama ormanda kaldılar, ormanın derinliklerine gömülü bir mağaranın girişine ulaşana kadar tırmanmaya devam ettiler.

Celyn hızla atından indi ve seslenmeye hazırlandı ama Elina eğildi ve elini onun ağzına kapattı. Ona baktığında başını salladı ve havayı kokladı.

Küçüklüğünden beri ona iki şeyi takip etmesi öğretilmişti: hayvanları, çünkü onlar yiyecekti; ve kabilelerinden olmayan erkekleri . Çünkü bir bütün olarak erkeklere güvenilmezdi.

Ve Elina erkek kokuyordu.

Costentyn'in mağarasına doğru ilerlerken Celyn'in kalbi hızla çarpıyordu. Adamların üzerindeki ejderha kanının kokusunu almıştı. Ve giysilerinin kenarları sanki bir ejderhanın aleviyle dokunulmuş gibi yanmıştı. Celyn bu bölgede başka ejderha bilmediğinden, eski dostu için en kötüsünden korkuyordu.

Ve belli ki bu batma hissinde yalnız değildi. Elina boştaki eliyle kendi burnunu işaret etti. O da bir şeyin kokusunu almıştı.

Celyn'in seslenmeyeceğinden emin olunca elini onun ağzından çekti ve atından indi. Her iki atın da dizginlerini tuttu ve onları yakındaki ağaçlara götürdü.

Elina, kavisli yayı ve oklarla dolu sadağıyla sırtına sabitlenmiş halde adamın yanına geldi ve başını salladı. Bir kez. O hazırды.

Celyn kürk pelerinini çıkardı, böylece insan olarak savaşması gerektiğinde onu hiçbir şey engellemeyecekti ve birlikte Costentyn'in mağarasına girdiler.

Celyn içeri girer girmez eski dostu için daha da endişelenmeye başladı. Doğru kokmuyordu. Hiçbir şey doğru kokmuyordu.

Celyn mağaranın derinliklerine doğru ilerledi ve ilerledikçe etrafa savrulmuş, bazıları yakılmış kitaplar gördü. Costentyn ve Celyn'in babasının, Bram'ın kitaplarına nasıl davrandığı konusunda tartışıklarını gayet net hatırlıyordu. Celyn'in babası o kitapları evinin köşelerine yığmıştı. Sadece Bram ve yardımcılarının anlayabildiğı bir organizasyon mantığıyla gelişigüzel bir şekilde. Celyn, Yaşlı Costentyn'in ne kadar kırıldığını hatırlıyordu. Ona göre kitaplara saygıyla yaklaşılmalı ve raflara mantıklı bir düzen içinde yerleştirilmeliydi ki isteyen herkes istediğı zaman gelip okuma zevki için bir kitap alabilsin. Bram ise kitapları bir amaca ulaşmak için bir araç olarak görüyordu. Bu amaç bilgiydi.

Yani Costentyn'in kitaplarını ortalıkta bulmak ...

Celyn arkadaşını bulmaya kararlı bir şekilde ileri atıldı. Onu yönlendirmek için duyularından çok mantığını kullandı. Ve mantığı Costentyn'in bir çıkışa ulaşmaya çalışacağını söylüyordu. Uçup gitmesine izin verecek herhangi bir çıkış.

Birkaç uzun dakikadan sonra Celyn koşmayı bıraktı. Başını eğdi ve ellerini yumruk yaptı. Bir nefes aldıktan sonra, tam Elina arkasından koşarken öne doğru bir adım attı. Oyuğa doğru yürüdü, insan dizlerinin üzerine çöktü ve elini dikkatlice öldürülen arkadaşının başına koydu.

* * *

Elina ejderhanın arkadaşının yasını tutmasını izledi.

Bunun yaşı bir ejderha olduğu belliydi. O kadar yaşlıydı ki, kahverengi pulları bile çoğunlukla griydi. Altında kahverengi parçalar görebiliyordu ama bunu söylemek zordu. Ve tabii ki kan da yardımcı olmamıştı.

Adil bir dövüş olmamıştı. Bunun yerine, yaşlı ejderha daha sonra yere bağlanan ağlarla sıkıştırılmış ve muhtemelen bağlarıyla savaşıırken, defalarca uzun mızraklarla bıçaklanmış ve baltalarla kesilmişti. Ejderhanın ölmesi saatler sürmüş olmalı. Zayıf adamlar sert pullarını keserken ve zayıf noktalarını bıçaklarken saatler sürmüştür.

Sonunda Elina tiksintiyle başını çevirdi.

Bu yüzden insanlar hükmedemezdi. Bu ejderhayı öldürmenin ne anlamı vardı? Yaşlıydı. Muhtemelen evinden pek çıkmıyordu. Ve mağarada gördüğü kitaplara bakılırsa, tek yaptığı okumaktı. Bu, gururla yenebileceği büyük bir savaşçı değildi. Ama Elina Güneylandalı erkekleri iyi tanıyordu ve onların bu zaferle zamanlarının sonuna kadar övüneceklerini biliyordu. Yaptıkları şeyin utancını asla göremeyeceklerdi.

Ejderha aniden eğildi ve insan boyunda, ciltli iki kitap aldı. Birini çevirip açtı ve başını salladı.

"Costentyn'in günlükleri," dedi usulca, onları seyahat çantasına tikiştirirken. "Belki bize bir şeyler anlatabilirler."

Elina bir ses duydu ve başını çevirerek ejderhayı susturmak için bir parmağını kaldırdı. Burun delikleri insan teri kokusuyla alevlendi. Tekrar Celyn'e baktığında, Celyn onu izliyordu.

"Nerede?" diye sordu.

Emin değildi, bu yüzden burnunu ve kadın içgüdülerini kullanarak uzun bir koridorda sessizce ilerledi.

Sonunda onları buldu. Her şeyi açıklayan bir yerde.

Elina çömeldi ve bir altın para aldı. İstedikleri ejderha değildi. Ejderhanın hazinesiydi.

Şu anda bile, mağara duvarındaki bir delikten aceleyle altın ve mücevher yığınlarını dışarı çıkarıyorlardı. Yanan bir binaya su götürmeye çalışır gibi sıraya girmişlerdi. Kovalar dolusu zenginlik bir erkekten diğerine aktarılırken, bir yandan da şakalaşıyor, gülüyor ve hayatını mağarasında sessiz ve yalnız geçiren yaşlı bir varlığı nasıl öldürdükleriyle övünüyorlardı.

"Baron Roscommon haklıydı, değil mi çocuklar? Payımızı aldığımızda zengin olacağız, tamam mı?"

"Ve bir ejderha öldürdüğümüzü öğrendiklerinde başımıza gelecekleri hayal edin."

"Ama Roscommon doğruyu söyledi. O ejderhanın iyi insanların arasında yaşamasına izin veremezdik. O bir tehlikeydi. Ölmesi gerekiyordu."

"Ve artık ejderhalar bize ya da şehrimize bulaşmamaları gerektiğini bilecekler."

Adamlar çalışmaya devam ederken tezahürat yaptılar, hiçbir şey onları altınlarını almaktan alıkoyamadı.

Elina ayağa kalktı, altın para hâlâ elindeydi ama parayı Celyn'e vermek için döndüğünde, adamın sessizce doğal formuna geçtiğini ve şimdi onun üzerinde yükseldiğini fark etti. Girişte sessizce duruyor, neredeyse girişi dolduruyordu.

Sadağı ve yayının ağırlığı sırtına yaslanmıştı ve onlardan bir rahatlık hissediyordu. Çünkü onlara ihtiyacı olacağını hissediyordu. Onun ejderha yüzünü okuyabildiğini söyleyemezdi. En azından şimdilik. Ama dünyadaki çoğu varlık gibi, Celyn'in yüzünün size söylemediğini enerjisi söyleyebilirdi. Siyah bakışları, övünmekle meşgul oldukları için onları henüz fark etmemiş olan insanlara sabitlenmişti.

Ejderha başını salladı

boynuzlu kafa.

Elina geriye uzanarak bir elini yayının tahtasına koydu. Diğer elini, avucunda altın sikke dururken uzattı. Yavaşça elini ters çevirdi, böylece sikke avucundan düştü ve diğer tüm altın sikkelere karşı yumuşak bir ses çıkardı.

Mağarada ani bir sessizlik oldu. Tüm o önemli konuşmalar durdu, insan bedenleri gerildi.

Elina büyülenmişti ama daha fazlasını görmek için beklemedi. Sessizce ve hızla geri çekildi ve başka bir çıkış yolu buldu.

Elina aceleyle kaçtığında Celyn hiç şaşırmadı. Hangi insan onun ne yapmak üzere olduğunu izlemek isterdi ki?

Celyn mi? Celyn çağırıyor gönderdikten sonra aklına babasının sesi geldi. Neyin var oğlum?

Bu Costentyn, Da. İnsanlar tarafından öldürüldü.

Uzun bir duraklama oldu ama babası sadece düşünüyordu. Çabuk tepki veren biri değildi. Celyn'in annesiyle değil de onunla iletişime geçmesinin nedeni de buydu. O daha düşüncesini tamamlayamadan Ghleanna bir Cadwaladr öfkesiyle ona doğru uçuyor olacaktı. Etkili olsa da, Celyn'in şu anda ihtiyaç duyduğunu düşündüğü şey bu değildi.

Neredesin? Babası sonunda sordu.

Costentyn'in mağarasında. Burada bazı insanlar buldum. İçeri girdiğimde, yakındaki şehrin baronunun onları buraya nasıl gönderdiğinden bahsediyorlardı. Costentyn'in altınlarını bu baron için çalışıyorlar. Ve bir mesaj göndermek için.

Bir mesaj mı? Kime?

Ejderhalara. . . belki

Annwyl'e. Anlıyorum.

Bu görmezden gelinemez, Da. Onlarla ilgileneceğim, ama-

Evet, evet. Biliyorum. Sanırım yakınlarınızda Cadwaladr akrabaları var. Size katılmalarını sağlayacağım. Ama Celyn... ve bu önemli evlat, elinden geldiğince onları kontrol altında tut. Bunun şehrin duvarlarının dışına yayılmasını istemeyiz. Anladın mı beni?

Biliyoru

m, Da.

Güzel.

Babası gitmişti, bu işi elinden gelen en iyi şekilde halletmeye çalışıyordu. Ve Celyn'in babasına olan inancı tam olduğundan, bu konu hakkında daha fazla düşünmedi, bunun yerine tüm Cadwaladr öfkesini ve nefretini bu adamlara odakladı. Bu değersiz insan adamlara.

Sonunda, ejderha korkusu üzerlerinden geçtikten ve insanlar tekrar hareket edebilecek duruma geldikten sonra, adamlardan biri kılıcını kaldırdı ve "Öldürün onu!" diye bağırdı.

Celyn onları denemeye davet etti. . . .

Miles, ejderhanın mağarasından gelen çığlıkları duyduğunda altın ve mücevherlerle dolu bir sepet daha almıştı. Ejderhanın geri döndüğünden şüpheliydi. Onunla işleri bittiğinde yaratık kesinlikle ölmüştü. Öldüğünü anladıktan sonra bile, emin olmak için onu bıçaklamaya, dövmeye devam etmişlerdi. Ejderhalar aldatıcı olabiliyordu. Baron onların kötü olduğunu ve mağaradakinin öldürülmesi gerektiğini söylemişti. Gerçi doğruyu söylemek gerekirse, o ejderha pek mücadele etmemişti. Miles'ın beklediği türden bir dövüş değildi. Ama altın dolu o mağaraya girdiklerinde baronun ne istediğini daha iyi anlamıştı.

Evet, tabii. Tabii. Ejderha öldü tabii. Miles'ın umurunda bile değildi. Ama baron bu altını gerçekten istiyordu. Bir ordu kurmak, belki de kraliçeyi ele geçirmek istiyordu. İnsanlar, her gece bir ejderhayla yatarken, daha da kötüsü onun uğursuz bebeklerine sahipken, o kadının topraklarını yönetmesine nasıl razı olabiliyorlardı, Miles bunu asla anlayamadı ve anlayamayacaktı.

Ama bunun bunlarla hiçbir ilgisi yoktu. Miles o lanet altını görünce bunu anladı. Saatlerdir bu mağarayı temizlemeye çalışıyorlardı ve henüz yarısını bile bitirmemişlerdi.

Adamlardan birkaçı ceplerine biraz altın ve mücevher koymuştu bile ama Miles bunu riske atmak niyetinde değildi. En azından şimdilik. Baron düşündüğü zaman acımasız olabiliyordu.

Kandırılıyordu ve Miles'in birkaç altın için darağacında sallanmaya hiç niyeti yoktu. Bu yüzden kovaları taşımaya devam etti.

Ta ki ilk ceset neredeyse kafasına çarpana kadar.

Bu Terence'dı, iki sıra adamın arasına sertçe inmişti. Hâlâ hayattaydı ve umutsuzca bağırsaklarını tutmaya çalışıyordu. Karnındaki o büyük delikle zor bir işti.

Ona yardım etmek için yanına gitmek üzereydiler ki daha fazla çığlık duydular, daha fazla arkadaşlarının ve ailelerinin o büyük mağaradan kovalar dolusu parayla geçmek zorunda kalmamak için günlerce uğraşıp açtıkları o delikten dışarı fırladıklarını gördüler

Siyah pençeler mağaranın ağzını kavradı ve siyah pullarla kaplı devasa bir kafa aniden belirdi. Başını aşağı indiren yaratık, parlak beyaz boynuzlarını açıklıktan geçirmeyi başardı ve işte oradaydı.

Büyük. Siyah. Pullarla kaplı. Ve mağarada buldukları kadar yaşlı değildi. Kanlı bir kitap okuyor ve dev bir kadeh şarap içiyordu. Miles, acele etmeden önce "İyi la-de-da" diye düşündüğünü hatırlıyordu.

Belki de bu onun oğlu ya da onun gibi bir şeydi. Ama her neyse, daha büyük, daha genç ve daha acımasızdı.

Çok daha acımasız.

Tanrılara şükürler olsun ki Yaşlı Robert, duydukları ama yaşlı ejderha ortaya çıktığında hissetmedikleri o ejderha korkusundan altına işemeyen tek kişiydi. Ve çocukları toparlayan da Yaşlı Robert oldu.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı. "Öldür onu! Hemen öldürün!" Kılıçlar kınından çıkarıldı ve mızraklar kaldırıldı.

"Hücum!" Yaşlı Robert çığlık attı ve Miles mızrağını almak için çabalarken bir grup delikanlı ileri atıldı.

Bu ejderha, diğerinin aksine paniklemedi. Sadece arka pençesini kaldırıp yere vurdu ve arkadaşlarının çığlıkları Miles'in kulaklarını doldurdu.

Sonra ejderha ağzını açtı ve alevler fışkırdı. Büyük, dev alevler bir grup genci yaktı.

Saniyeler, külden başka bir şey olmadan önce ılık atmaları için zar zor zaman veriyordu.

Paniklemiş, korkmuş Miles büyük bir ağacın arkasına koşmuş. Saklandı. Zayıf bir bebek gibi. Ama o kadar titriyordu ki, istese de kılıcını ya da mızrağını kaldıramazdı.

Baronun askerleri, adamlara göz kulak olmaları için geride bırakılan bir birlik -muhtemelen hırsızlık yapmalarını engellemek için- ayrılarak ejderhaya karşı taraflardan saldırdı.

Diğerleri gibi korkmuyorlardı. Ne de olsa onlar askerdi. Bazılarının daha önce ejderhalarla savaştığı söyleniyordu. Yani bu ejderha için hazırdılar.

Ancak hazır olmadıkları şey oklardı.

Mağaranın tepesinden birbiri ardına oklar yağıyordu. Miles arkasına yaslandı ve bir göz attı. Bir kadındı. Solgundu. Elinde kavisli bir yayla mağaranın tepesine çömelmiş, uzun, beyaz-sarı saçları etrafında toplanmıştı. Ve hiçbir atışı kaçırmıyordu. Bir tane bile. Gönderdiği her ok baronun adamlarından birini boynundan, gözünden ya da kolunun altından vuruyordu. Her atış öldürmek içindi.

. . . ve her atış yaptı.

Ejderha bile şaşırmış görünüyordu -eğer bir şeyin şaşırması mümkünse- kadına tekrar baktı. Başını salladı ve sonra diğer adamlara odaklandı. En küçük kılıcını çıkardı. En azından ejderhaya kıyasla küçüktü. Ama onu mağara duvarının kenarına çarptı ve lanet şey büyüdü! Bir tür şeytani büyü gibi, büyüdü! Bu ejderha için yeterince büyük bir kılıç haline geldi. Ve bir kükremeye kılıcı savurmaya başladı. Adamların geri kalanını parçalara ayırdı, aleviyle takip etti, iyi bir önlem için birkaçını ezdi. Her şey saniyeler içinde bitti.

Lanet saniyeler.

Ejderha yavaşça kadının yüzüne döndü. "Güvenli bir yere kaçarsın sanmıştım," dedi.

"Korku içinde yaşadığımı sanma," dedi garip bir aksanla, "Dolt. Daha yüksek bir yere çıktım."

"Şimdi anlıyorum. Seni sorguladığım için özür dilerim. Ölüme doğru koştuğunu hatırlamam gerekirdi."

"Ben ölüme doğru koşmuyorum. Sadece ölümün benim için geleceğini kabul ediyorum. Ölüm kendi yolunu bulacaksa savaşmanın ne anlamı var? Ve seninle bu tartışmayı bir daha yapmayacağım."

"Kim tartışıyor?"

Kadın dişlerinin arasından kısa bir tıslama sesi çıkardı ve ardından "Peki ya o?" diye sordu.

Miles'ı işaret etmedi ama ejderha yavaşça omzunun üzerinden Miles'ın arkasında durduğu ağaca baktı. ". .

. Bir şeyler atıştırabilirim."

İşte o zaman Miles ağaçtan uzaklaştı ve koşmaya çalıştı.
Denedi. . .

On Sekizinci Bölüm

Elina oklarından kırılmamış ya da yanmamış olanları toplayabildiği kadar topladı ve mükemmel bir manzaraya sahip olduğu mağara açıklığının tepesine geri döndü. Oturdu, bacakları kenardan sarkıyordu.

O ok uçlarını bir bezle temizleyip sadağına geri koyarken, ejderha da onun yanına oturdu. Hâlâ ejderha formundaydı, arka bacakları tıpkı onunki gibi mağaranın tepesinden sarkıyor, ön bacakları dizlerinin üzerinde duruyordu. Ona zar zor baktı ama bir ejderhanın oturması için garip bir yol gibi görünüyordu.

Sonra aniden ejderha geçirdi ve çıkardığı sesle yakındaki ağaçlardan kuşlar uçtu.

Tiksinen Elina yavaşça başını çevirerek ona baktı. Adam ona birkaç saniye baktıktan sonra, "Ah, Kes şunu. Onu yemedim. Sadece onu yere serdim. Ama şurada bir koyun buldum." Omuz silkti. "Ve biraz acıkmıştım."

Ejderhanın sözüne inanmaya karar veren Elina, oklarını temizlemeye geri döndü. İşte o zaman ejderha onu hiç düşünmediği kadar şaşırttı.

"Teşekkür ederim, İnanılmaz Uzun İsimli Elina."

"Baban benim inanılmaz uzunluktaki adımı hiç zorlanmadan hatırlamayı başardı. Tıpkı o çocuğun yaptığı gibi."

"Belli ki benden daha akıllılar."

"Atım senden daha zeki." Sadağına temiz bir ok yerleştirdi ve başka bir ok aldı. "Ve rica ederim. I . . . Arkadaşın için üzgünüm." Ona baktı. "Ona olanlar çok acımasızcaydı."

"Öyleydi. Ama şimdi mutlu olduğunu biliyorum. Annwyl bana söyledi."

Elina yaptığı işi bıraktı ve ejderhaya baktı. "Ne demek Annwyl sana söyledi?"

"Bir kez öldü. Öbür dünyada ejderhaların arasına düştü. Orasının gerçekten güzel olduğunu söyledi."

Elindeki oku kucağına indiren Elina içini çekti. "Annwyl ölümü gördü, onu kucakladı ve ondan bahsetmek için geri döndü. Hiçbir şeyden korkmuyor mu?"

"Fareler."

"Fare mi?"

"O bir hayran değil. Bir keresinde Büyük Salon'da bir fare gördü ve sanki biri çocuklarını bıçaklıyormuş gibi çığlık attı. Morfyd herkesi dışarı çıkarana kadar sakinleşmedi. Böylece birkaç kedi getirebildi. Ama Dagmar'ın köpekleri kedilerle kavga etti. Kediler de köpeklerle. Ve Gwenvael kedileri yemeye devam etti. Sonunda-"

"Neden," diye araya girdi Elina, "her şeyi mahvetmek zorunda mısınız?" "Öyle olduğunu bilmiyordum."

"Ben ölümün kucağından geri dönmek için savaştan güçlü bir kraliçenin mucizesini hayal ediyordum ve sen bana fareler, kediler ve Gwenvael'le ilgili hikayeler anlatıyorsun."

"Siz bir soru sordunuz. Ben sadece cevapladım."

"O zaman cevap verme. Başka hiçbir soruya cevap verme. Sadece otur ve güzel görün. Görünüşe göre en iyi yaptığın şey bu." Elina önce gözlerini kaçırdı, sonra tekrar Celyn'e baktı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Aptal."

Soğuk kış esintisi aniden ağaçları eğen ve toprağı kaldıran sert bir rüzgara dönüştü, ta ki birçok pençe sertçe yere indiğinde yer sarsılana kadar.

Aptalın ağzı o sinir bozucu ejderha gülümsemesiyle geri çekildi ve sıra sıra parlak beyaz dişleri ortaya çıktı.

"Addolgar Amca!" Celyn seslendi.

"Yeğenim!" Gümüş pullu ejderha içine düştüğü katliama baktı. "Görünüşe göre eğlence için çok geç kaldık."

"Aslında ... hayır, amca. Tam zamanında geldin."

Addolgar insan bedenlerinden geriye kalanlara baktı. Kız kardeşinin neden bu kadar endişelendiğini bilmiyordu. Celyn kendi başının çaresine bakabilecek gibi görünüyordu. Ona hızlıca bir mesaj gönderdi ve sonra kafasının içinde çılgılık attığını duymak zorunda kalmamak için mesajı kesti, Emin misin? İyi olduğuna emin misin? Orada olmam gerekiyor mu? Emin misin?

Nadiren de olsa, kız kardeşi histerik bir hale geldiğinde tek yapmak istediği, onu sakinleştirmek için baltasının kör kısmıyla kafasına vurmaktı. Bunu yapmasından nefret ederdi ama oldukça etkiliydi.

Addolgar'ın yeğeninin bir ejderhaya göre biraz geveze olabileceği doğrudu. Çocuk konuşmayı severdi. Daha da sinir bozucu olanı, soru sormayı. Ama "Kapa çeneni Celyn" diyerek durdurulamayacak bir şey değildi. Yine de Ghleanna, sanki Fal'i kadar zayıfmış gibi ejderhaya bebek gibi bakmakta ısrar etmişti. O da Addolgar'ın yeğenlerinden biriydi ama öyle değilmiş gibi davranmayı seviyordu.

Celyn pençelerine ulaştığında Addolgar yaklaştı ve yanındaki insan dişiye işaret etti. "Addolgar Amca, bu inanılmaz Uzun İsimli Elina."

"Bu benim adım değil Dolt," diye karşılık verdi dişi.

"Ve Dolt da benim değil."

"Ama yine de öyle davranmaya devam ediyorsun!"

"Ben Neşeli Addolgar," diye söze girdi Addolgar, tartışmalar yeniden başlamadan önce. "Peki senin adın ne?"

"Ben Elina Shestakova, Outerplains Bozkırlarının Uzak Bölgelerindeki Umutsuzluğun Gece Yarısı Dağları'nın Kara Ayı Binicilerindenim."

Tanrım! Bu uzun bir isimdi. Celyn'in kullanmayı reddetmesine şaşmamalı. Muhtemelen hatırlayamıyordu.

"Ama," diye devam etti kadın, "bana Elina Shestakova diyebilirsiniz."

"Memnun oldum, Elina Shestakova." Addolgar etrafına bakındı. "Peki burada ne oldu?"

"Contentyn öldü, amca. Öldürüldü."

"Yaşlı Costentyn? Öldürülmüş mü? Bu piçler tarafından mı?" diye sordu etrafını işaret ederek.

"Baron Roscommon emretti."

"Şimdi mi verdi?" Addolgar alay etti.

"O yaptı," dedi Celyn. "Ve bence onunla hızlı bir şekilde ve bizim tarafımızdan ilgilenilmeli."

"Muhtemelen iyi bir fikir."

Addolgar oklarını temizleyip sivrileştirirken bir süre kadını inceledi. Ya da en azından onlardan geriye kalanları. Kullandığı kanlı beze bakılırsa, Celyn onca adamlarla yüzleşirken ona yardımcı olmuştu. Bu hoşuna gitmişti. Bugünlerde Addolgar'ı zayıf kadınlardan daha fazla rahatsız eden bir şey yoktu. Her zaman böyle hissetmemişti. Bir zamanlar onları sadece güzel ve istekli bulurdu ama işler değişir, değil mi?

Addolgar kendisiyle birlikte seyahat eden savaş birimine tekrar baktı ve genç mavi saçlı Dişi Ejderhaya odaklandı. "Çantam, Elara."

"Al babacığım," dedi çantayı ona fırlattığında, fırlatışının gücüyle neredeyse pençelerini düşürüyordu. Eğitim sırasında onu yere bile indiremediği zamanları hatırlıyordu. Şimdi, diğer kız kardeşleri gibi o da güçlü bir ejderhaya dönüşmüştü. Tıpkı annesi gibi o da çekici tercih ediyordu. Bu işte çok iyiydi.

Addolgar seyahat çantasını karıştırdı ve insan boyundaki yaylarında kullandığı bez kaplı ok zulasını çıkardı. Onları insan dişisine uzattı. "Al bunları, Elina Shestakova. Alçak görünüyorsun."

Büyük desteyi açtı ve sırttı. "Çok teşekkür ederim, Neşeli Addolgar." Oklardan birini çıkardı ve yakından inceledi. Bunu yaparken de devam etti. "Yine de pek neşeli görünmüyorsun. Bu onun hatası mı?" diye sordu başını Celyn'e doğru sallayarak.

Addolgar'ın yeğeni pençelerini havaya kaldırdı. "Şimdi de bana saldırıyorsun."

"İşı kolaylaştırıyorsun!" diye karşılık verdi, odağı hâlâ oklardaydı.

Addolgar'ın ona verdiği destede pek çok ok vardı ama hepsi aynı değildi çünkü çoğunu ölen düşmanlarının cesetlerinden almıştı. Hatta bir yerlerde ork okları bile vardı.

Onun bir tanesini test edişini izledi. Formu mükemmeldi ve birkaç yüz metre öteden zar zor görebildiği bir sincabı indirdi.

Addolgar sırttı. Bu kadını sevmişti. Gerçi yeğeninin sevip sevmediğinden o kadar emin değildi.

"Gösteriş yapmayı bitirdin mi?" Celyn burnunu çekti. "Baş belası olmayı bıraktın mı?"

"Aslına bakarsanız... Ben değilim!"

"Celyn," diye araya girdi Addolgar, "belki de ne yapmayı planladığımız hakkında konuşmalıyız."

"Elbette amca."

"Oh, bak," diye alay etti kadın. "Emirlere uyabilirsin."

"Bana emir veremezsin, küstah kadın."

"Pençelerini bana doğrultma, Dolt!"

"Pençelerimi istediğim yere doğrulturum. Çünkü senden emir almıyorum."

Addolgar tekrar kızına baktı ve gözlerini şaşı yaptı. Ve annesinde olduğu gibi bu da onu güldürdü.

Celyn, Elina'nın ona neden bu kadar kötü davrandığını bilmiyordu. Addolgar gelmeden önce iyi geçiniyorlardı. Şimdi ise bir balıkçının karısı gibi ona sataşıyordu.

Ve o da karşılık veriyordu; nedenini bilmiyordu. Yıllar boyunca kendisine bağırarlara tepki vermemenin, karşılık vermekten çok daha etkili olduğunu keşfetmişti. O ne kadar sakın kalırsa, onlar da o kadar öfkeleniyordu, ta ki patlayana kadar. Tanrılar biliyordu, bunu kuzenlerine de hep yapardı.

Yine de şimdi, bu küçük, solgun, ölüme hazır dişi onu daha önce hiç olmadığı kadar öfkeliendiriyordu. Bitti

Hiçbir şey. En kötüsü de buydu. Costentyn'in öldürülmesine kızgın mısın? Tamamen haklı. Bu kadının genel kabalığına kızmak mı? ? Biraz saçma.

Addolgar'ın pençesi Celyn'in ensesine indi ve Celyn, Addolgar'ın kafasını en yakın ağaca çarpmasını bekleyerek kıvrandı. Ne yazık ki, amcası bunu ona ya da kardeşlerine ilk kez yapmıyordu. Geveze Brannie de dahil olmak üzere kız kardeşlerinin hepsi, birkaç gün sonra uyandıklarında kardeşlerinin dediği gibi, Addolgar'ın kafasını ağaca çarpmaktan kurtulmayı başarmıştı.

Neyse ki Addolgar, Celyn'i küstah kadından uzaklaştırdı.

"Burada her şey yolunda mı delikanlı?"

Addolgar sordu. "Evet. Neden?"

Addolgar biraz ofladı. "Celyn?" diye itti.

"Sadece hassas davranıyor. Bir kızı hapse atıp birkaç ay unutuyorsunuz ve hepsi bunu çok kişisel algılıyor."

"Onu unuttun mu?"

"Yaptığım için şanslı. Rhiannon'u öldürmek için gönderilmişti." "O zaman neden ölmedi?"

Celyn iç çekti. "Gerçekten üzücü, zayıf bir girişimdi. Bunu yapmak istemediği çok açıktı. Rhiannon Teyze sadece onun için üzüldü."

"Sanırım kardeşime bunların hiçbirinden bahsetmedin." "Rhiannon söylemememi söyledi."

"Bana yalan söyleme, delikanlı. Zaten ona söylemezdin."

"Aşırı tepki verme eğiliminde. Her yeni seste saldıran bir köpek gibi." Celyn, Elina'yı bıraktığı yere doğru baktı. "Devenallt Dağı'na kadar tek başına tırmandı ama yayını bile getirmedi. Ama yayıyla en yakın muhafızları kolayca oklayabilir ve geri kalanımız ikisine de ulaşmadan Rhiannon'un gözüne bir ok saplayabilirdi ... ama yapmadı."

"Şimdi onunla ne yapıyorsun?"

"Onu Dış Topraklar'a geri götürüyorum. Annwyl ile kendisi arasında bir görüşme ayarlayıp ayarlayamayacağımızı görmek için kabile lideriyle buluşacak."

"Sana iyi şanslar. O kabile lideri hiç de dost canlısı bir kız değil." Addolgar kocaman omuzlarını silktilti. "Ama bu politik meseleler pek umurumda değil. Bunu Dagmar'a ve babana bırakıyorum." Addolgar birden etrafına bakındı. "Yine de onu halkına geri götürüyorsan, uzun yoldan gidiyorsun, değil mi?"

"Elina kabile liderine ulaştığında, Güney Toprakları'nda ve muhtemelen Dış Topraklar'da neler olduğu hakkında biraz daha bilgi edinmenin amacımıza yardımcı olacağını düşündük."

Addolgar başını salladı. "Siz ve soru sormak için kullandığınız lanet bahaneler."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Çok fazla soru soruyorsun demek." Addolgar bir tsk-tsk sesi çıkardı. "Şahsen ben babanı suçluyorum. Seni bu hale getiren onun kanı."

"Beni ne gibi yaptı?"

"Hep düşünürsün. Düşünmeyi hiç bırakmaz mısın?" Celyn buna tek bir cevap verebilirdi.

"Hayır." "Ne demek istediğimi anladın mı? Tıpkı baban gibi."

Celyn amcasından uzaklaştı. "Bak, kabul ediyorum, çoğu Cadwaladr'dan daha fazla soru soruyor olabilirim ama bunda yanlış bir şey olduğunu sanmıyorum. Daha çok oğullarınızdan biri gibi olmamı mı tercih ederdiniz amca?"

Ve sanki tanrıların kendileri istemiş gibi, "Hey, Da! Bak ne buldum!" Addolgar'ın küçük oğullarından biri kolunu kaldırdı. "Bir kova altın!" Sonra, anlaşılmaz bir nedenden ötürü, gümüş ejderha histerik bir şekilde güldü. Hem de uzunca bir süre.

Addolgar acı dolu bir iç geçirdi. "Senin olduğun kişi olmanı istiyorum delikanlı. Ama o zaman bunun arkasında duracak cesarete de sahip olmalısın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bana bak kardeşim. Bercelak. O kötü, kalpsiz, acımasız bir ejderha piçidir. Kendi akrabaları ve Rhiannon dışında neredeyse herkes tarafından yüzyıllardır nefret ediliyor. Ama onun bu konuda sızlandığını duymazsınız. O sadece kim olduğunu kabul ediyor ve gününe devam ediyor... kötü, kalpsiz, acımasız bir ejderha piçi olarak. Yani, sorularınızı sormak istiyorsunuz. O zaman sorularını sor. Meraklı ve baş belası olmak istiyorsun. O zaman meraklı ve baş belası ol. Ama bunun için sızlanmayın. Sadece yap. Her şeyi bu kadar kişisel algılamayı bırak. Böyle yaparsan," dedi bir pençesini ona doğrultarak, "tıpkı annen gibisin, biliyor musun? O da her şeyi çok kişisel alırdı. Onu katil bir engerek ya da babamız gibi bir fahişe olmakla suçladıkları için herkesin onu bu kadar üzmesine izin verirdi."

"Şey, bu biraz kabaca görünüyor-"

"Gördün mü?" Addolgar sinirli bir şekilde, "Gördün mü?" dedi. "Tıpkı onun gibi! Küçük şeylerin seni olduğun kişi olmaktan alıkoymasına izin veremezsin. Ve istediğini elde etmeni." Ön kolunu yarım daire şeklinde sallayarak etraflarındaki katliamı inceledi. "Şunlara bak evlat. Bir sorun olduğunu gördün ve harekete geçtin. Neler olduğunu gördün ve icabına baktın. Sonra da bu insanları yola getirelim diye bizi çağırdın. Bunun ne olduğunu biliyor musun? "

"Hayır."

"Bu akıllıca, seni küçük piç. Zekice. Düşünüyorsun. Bu çok iyi! Tıpkı baban gibisin."

"Tıpkı annem gibi olduğumu sanıyordum."

"Kapa çeneni. Ve baban gibi olmanın yanlış bir tarafı yok. Sana şunu söyleyeyim. Baban anneni elde edecek kadar akıllıydı. Ve o da bunu hiç kolaylaştırmadı."

"Cadwaladr dişileri bunu asla kolaylaştırmaz."

"Sevmiyorlar. Ve baban, eskiden birlikte olduğu piçin kafasını kesmek için iki kılıç kullandıktan sonra bile onu sevdi. Bunu hak etmişti, ama yine de ... cesur bir ejderhanın, onun yumruklarına bir sonraki çentik olma riskini göze alması gerekir."

Addolgar ön kolunu Celyn'in omuzlarına doladı. "Demek istediğim, eğer geleceğin büyüleyici bir Cadwaladr'dan daha fazlası olmaksa, bunu kabullen. Cadwaladr'larla ilgili bir şey bu. Biz neyseک oyuz. Ve bundan geri adım atmayız. Siz de öyle yapmalısınız. Olduğunuz kişi sinir bozucu, asla susmayan bir hödük olsa bile."

Celyn gülümsedi. "Teşekkürler Addolgar Amca."

"Ne zaman istersen. Şimdi gidip şu Baron Roscommon'u ve şehrini lanet haritadan silelim, olur mu?"

Grubun geri kalanına doğru yürürlerken Elina ejderhanın amcasına "Hayır, hayır," dediğini duydu.

"Ne demek hayır?" Addolgar sordu. "Şehri yok etmeyeceğiz." "Yok etmeyecek miyiz?"

"Yapardık," diye gönüllü oldu Elina.

Ahmak o kara gözlerini ona çevirdi. "Kimse sana sormadı."

"Ama-" Elina başladı ama ejderha ondan uzaklaştı ve sonra birdenbire o lanet kuyruğuyla savaşmaya başladı. Ejderha amcasıyla konuşmaya devam ederken kuyruk uzanıp Elina'nın kışını tokatlamaya devam etti.

Elina kendisine verilen oklardan birini kaptı ve kuyruğa saplamaya çalıştı ama ejderha çok hızlı hareket ediyordu. Ejderha amcasıyla konuşmasını hiç kesmediği için bu inanılmazdı. Sanki kuyruğun kendine ait bir hayatı varmış gibiydi.

Kuyruk aniden bir yılan gibi şaha kalktı, ucu tam gözlerinin ortasını gösteriyordu. Şimdi dizlerinin üzerinde olan Elina, elinde tuttuğu oku daha sıkı kavradı ve lanet olası şeyi durdurmak için son bir deneme yapmak üzere geri çekti.

"İşin bitti mi?" diye sordu ejderha ona.

"Kuyruğun beni öldürmeye çalışıyor. Onun üzerinde hiç kontrolün yok mu?" "Tabii ki var."

"Yani beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Kendini övme. Sırf beni rahatsız etmeyi bırakmanı sağlamak için kraliçemi hayal kırıklığına uğratacak değilim."

"Yılan gibi hareket ediyor."

"Ben hareket et dedikçe hareket ediyor. O benim kuyruğum. Ve ona bakmaya çalışmayı bırakabilirsin. Herkes bu noktada senin deli bir inek olduğunu düşünüyor."

Elina başını kaldırdı ve ejderhanın akrabalarının onu yakından izlediğini fark etti.

Boğazını temizleyerek oku indirdi. "Yapmam gerekeni yaptım," dedi onlara.

Ejderhalar hiçbir şey söylemeden uzaklaştı ve Celyn kollarını oturduğu yerin yanındaki kayalık zemine yasladı.

"Roscommon ile anlaşmak için şehre geri dönüyoruz.

Ben seni almaya gelene kadar burada bekleyeceksin." "Hayır."

"Önden gitmek ister misin?"

"Hayır. Ben de geliyorum."

"Bu tehlikeli olur."

"Yine zayıf olduğumu ima ediyorsun," diye tersledi.

"Ben yapmadım! Ama seni korumam gerekiyordu."

"Yine de seni koruyorum. Oklarım yardımcı oldu, değil mi?" Bir iç çekti. "Ettiler."

"O zaman ben de geliyorum. Çökmüş Güneylilerin böyle bir sorunla nasıl başa çıktıklarını görmek istiyorum."

"Kabilelerinizin aksine-"

"Şehre tüm gücünüzle saldırın, büyük oğlanları ve genç erkekleri evlenecek yaşa gelene kadar elinizde tutun ve küllerden ve ölenlerin gözyaşlarından başka bir şey kalmayana kadar topraktaki her şeyi silin."

Ejderha gözlerini kırıştırdı. "Ve bu sana iyi bir plan gibi mi görünüyor?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdi. "Hiç de değil. Bu sadece bizim yapacağımız şey. Bunun iyi bir fikir olduğunu asla söylemedim. Ama halkım için trajik bir hayal kırıklığıyım."

"O halde, bu topraklardaki ev sahibiniz olarak, size işleri nasıl hallettiğimizi göstermenin benim sorumluluğum olduğunu düşünüyorum, öyle değil mi?"

"Evet. O zaman seni ve senin yozlaşmış, ahlaksız insanlarını istedikleri gibi yargılayabilirim."

Ejderha sırttı ve güzel mağara taşları gibi parlayan o parlak beyaz dişlerini tekrar gösterdi. "Kulağa hoş bir plan gibi geliyor."

"İçimden bir ses ejderhayı seveceğini söyledi."

On Dokuzuncu Bölüm

Baron Roscommon şatosunun üçüncü katındaki koridorda hızla yürüyordu, yardımcısı da onu takip ediyordu, muhafız komutanı da hemen yanındaydı.

"O mağaradan başka bir sevkiyatla dönmediler de ne demek?"

"Saatlerdir onlardan ses seda yok lordum," diye haber verdi yardımcısı, kısa bacaklarıyla onlara yetişmeye çalışırken.

"Yüzbaşı?" diye sordu baron tam koridorun sonuna varmış ve bir sonraki katın merdivenlerine yaklaşmışlardı ki.

"Oraya adamlarımdan bir birlik göndereceğim Baron ve derhal bana rapor vermelerini sağlayacağım-"

Dışarıdan gelen çığlıkları duyar duymaz kaptanın sözleri kesildi.

"Bu da ne böyle?" diye hırladı baron.

"Siz ikiniz burada kalın," diye emretti kaptan. "Ben-"

Yanlarındaki taş duvar sarsılınca üç adam hızla hareket etti. Yüzbaşı kılıcını çekip önlerine geçti ve baron ile yardımcısını geri itti.

Taş yırtıldı, öğleden sonra güneşi onları kısa süreliğine kör etti, ta ki pullarla kaplı devasa bir burun aniden ortaya çıkıp havayı koklarken burun delikleri açılana kadar. Biraz geri çekildi, böylece baron artık kendisine bakan soğuk, siyah gözleri görebiliyordu.

"Size iyi günler, Baron Roscommon."

"Kimildayın!" diye emretti kaptan, kılıcıyla ejderhaya saldırmadan önce.

Baron, tam kaptan temas kurmak üzereyken ejderhanın o delikten tamamen geri çekildiğini görmek için sadece saniyeleri vardı. Ancak kaptanın stratejisini değiştirecek zamanı yoktu ve delikten uçarak üç kat aşağıya düştü. Yere çarptığında panik çığlıkları acımasızca kesildi.

"Ooopsie!" diye seslendi ejderha.

Dehşete kapılan baron arkasını döndü ve salonun diğer ucuna doğru koşmaya başladı. Ancak mavi pullu bir yumruk vitrayları delip geçti ve birkaç saniye sonra yerini mavi pullu bir ejderha kafasına bıraktı.

"Merhaba Baron Roscommon," dedi bir kadın sesi.

Tanrılar! Bir dişi ejderha! Her zaman erkeklerden daha korkunç olduklarını duymuştu.

Baron panik içinde yardımcısını kadına doğru itti, "Bu çok yanlış, seni piç!" demesini duymazdan gelerek başka bir koridordan başka bir merdivene doğru koştu.

Efor ve korkudan nefes nefese kalarak, ahşap kapıya ulaşana kadar merdivenlerden aşağı koştu. Kapıyı kapıp açtı ve tökezleyerek dışarı çıktı. Halkı çığlık atıyor ve her yöne doğru koşuyor, "Ejderhalar! Kaçın! Ejderhalar!" Babası ve büyükbabası tarafından anlatılan hikâyeler dışında bu kelimeleri hiç duymamıştı.

Tanrım, ne yapmıştı?

Roscommon kalesinin köşesinden döndü ve kraliçenin şehrin kanalizasyona sahip olabilmesi için inşa ettirdiği tünellerin girişine doğru koşmaya başladı. Görünüşe göre Çöl Diyarı halkından öğrendiği bir şeydi bu. Bu tüneller baronun şehir dışına kaçmasını sağlayacaktı.

Ancak tam girişe ulaştığında, önüne gümüş bir diken düşerek çıkışını engelledi. Çivinin aslında bir kuyruğun parçası olduğunu hemen fark etti.

Ve yukarıdan alçak bir sesin ona "Bir yere mi gidiyorsunuz lordum?" diye alay ettiğini duydu.

Elina şehirdeki hareketlilikten uzak ama yine de çoğunu görebileceği ve duyabileceği kadar yakın bir ağaçta oturuyordu.

Ejderhaların neden kendi halkının yolundan gidip korkunç bir sürü gibi üzerlerine çullanmalarına gerek olmadığını anlıyordu.

Çünkü onlar ejderhaydı. Tek yapmaları gereken devasa bedenlerini gökten indirmektir ve onlar hiçbir şey yapmadan dehşet devam ediyordu.

İşin komik yanı, bu "korkunç" ejderhalar Elina'nın şimdiye kadar tanıştığı tüm insanlardan çok daha düşünceliydi. Birkaçı şehre girip herkesi yok etmekten bahsetmiş olsa da, bu çoğunlukla sadece bir konuşmaydı. Diğer fikirleri de düşünceli bir şekilde dinlemişler ve sonunda Celyn'inkini desteklemişlerdi.

Elina tüm bu olanlar karşısında oldukça şaşırılmıştı.

Daha da ilginç olanı, hepsi de Kraliçe Annwyl'i bu işe karıştırmaktansa bu işi kendi başlarına halletmenin daha iyi olacağına karar vermişlerdi. Görünüşe göre onun olaylarla başa çıkma şekli de kabile ordularınıninkinden farklıydı. Masum olduğunu düşündüğü kişileri yok etmek gibi bir arzusu yokmuş gibi görünüyordu. Ama şehri koruyan tüm orduyu yok etmek? Görünüşe göre bunu yapmaya fazlasıyla istekliydi. Hem de tek başına.

Elina'nın tüm bunlarla ilgili en çok ilgisini çeken şey ejderhaların sadece insanlara karşı değil, Annwyl'e ve onun yönetimine karşı da ne kadar koruyucu olduklarıydı. Dürüst olmak gerekirse, Elina ejderhaların insan kraliçeyi pek ciddiye almadıklarını düşünmüştü. Sadece eşi olduğu için ona tahammül ettiklerini düşünmüştü. Hem de bir ejderha prensi.

Ama hiç de öyle değildi. Annwyl yıllar boyunca ne yapmış olursa olsun, bu ejderhaların saygısını kazanmıştı. Onu seviyor ve ondan korkuyor gibiydiler. En azından onun gazabından korkuyorlardı.

Tanrım, bu nasıl bir şeydi? Kendinden korkmak?

Glebovicha kimsenin Elina'dan korkmamasını sağlamıştı. Herkese Elina'nın ne kadar zayıf, aptal ve işe yaramaz olduğunu söyleyerek onunla alay ediyordu.

Ve bunu düşünmek Elina'ya Anne Atli'ye ulaşmanın ne kadar zor olacağını hatırlattı. Glebovicha bunu istemezdi. Muhtemelen buna izin vermezdi. Ama Elina zaman geçtikçe daha da kararlı hale geliyordu. Ejderhalara elinden geldiğince yardım etmesinin gerekli olduğunu iliklerine kadar hissediyordu.

Hayır. Hiçbir şey onu durduramazdı. Glebovicha bile.

Bu konu üzerinde daha fazla düşünmemeye karar veren Elina, tekrar şehrin içinde neler olup bittiğine odaklandı.

Addolgar baronu bacağından yakalamıştı ve onu şehrin darağacına götürüyordu. Artık sokaklarda hiç insan yoktu. Darağacının yanında liderlerine ne olacağını görmek için bekleyen insanlar da yoktu. Bunun yerine evlerinde ya da tanrılarının tapınaklarında saklanıyorlardı. Hepsi ejderhaların liderlerini öldürüp yollarına devam etmeleri için dua ediyordu. Hiçbiri herhangi bir şeyi korumak için savaşımaya hazır görünmüyordu. Elina'nın anladığı ama tam olarak saygı duymadığı bir arzu. Peki ya onurları? Ya da şehirlerinin onuru? Ya da sadece liderlerini koruma onuru? Bunların hiçbiri bu Güneyli insanlar için bir şey ifade etmiyor muydu?

Yoksa bir bütün olarak Southland halkı mıydı? Belki de onursuz olan sadece bu şehrin insanlarıydı? Ya da belki de baronlarının uğruna savaşımaya değmeyeceğini uzun zaman önce anlamışlardı? Şehir muhafızlarının geri kalanı öldürülmemişti ama hiçbiri de baronlarına yardım etmek için ortaya çıkmamıştı.

Her zaman olduğu gibi, Elina bu tartışmanın birçok tarafını gördü ve ne yazık ki .

. . halkıyla başını en çok belaya sokan şey de bu yeteneğiydi. Halkı iyi bir tartışmayı severdi ama sadece aptalca şeyler hakkında. En iyi birayı kim yapardı? En çok kim içebilirdi? Kim en iyi savaşçıydı? Kimin en güzel kocası vardı?

"Tüm Southland'liler gerçekten değersiz, çökmekte olan, emperyalist pislikler mi?" gibi büyük sorular bir şekilde cevaplandı ve

tek bir yol var: "Evet, öyleler!"

Celyn ve diğer kuzenleri çoktan darağacında bekliyordu. Birkaç ejderha şehri çevreleyen koruyucu kapının üzerine tünemişti. Elina'nın adamlarının yıkmakta hiç zorlanmayacağı bir kapı.

Elina, Celyn'in yakın akrabalarının bu kadar çabuk etrafında toplanmasından etkilenmişti. Bir çağrı yapılmıştı ve çok kısa bir sürede burada, onun yanında, ihtiyaç duyabileceği her şekilde ona yardım etmeye hazırıldılar. Elina kendi kız kardeşi Kačka'yı düşündü ve onun da burada, yanında olmasını diledi. Birlikte her zaman iyi çalışmışlardı, kız kardeşi Elina'yı asla olduğundan daha fazlası olmaya zorlamamıştı.

"Baronunuz," diyordu Celyn hâlâ saklanmakta olan şehir halkına, "içimizden birini öldürdü. Hepiniz için tehlikeli olduğu için değil, çünkü değildi. Öldürülen ejderha yaşlıydı. Mağarasında oturup en sevdiği şarabı içmekten ve kitap okumaktan başka bir şeyden hoşlanmazdı. Ama baronunuz size yalan söyledi. Bu yaşlı ejderhanın kötü olduğunu söylerken yalan söyledi. Bu yaşlı ejderhayla başa çıkılması gerektiğini söyledi. Ve bu yalanı kullanarak, muhafızlarını ve bu şehirden insanları bu yaşlı ejderhayı öldürmeleri ve onun mezarı haline gelen yere baskın yapmaları için gönderdi."

Celyn boş şehre baktı ama Elina gibi o da tüm insanların dinlediğini biliyordu. Sinmiş ve dinliyordu. "Şimdi, açgözlülüğü yüzünden Baron Roscommon ejderhaların gazabını üzerine çekti. Daha da kötüsü, ihaneti normalde Kanlı Annwyl'in gazabını çekerti. Annwyl asillerden sadakat dışında pek bir şey istemez. Baron Roscommon'un ona vermediği bir şey. Bunun için, kaderiyle yüzleşmek üzere Garbhán Adası'na götürülecek. Kraliçe Annwyl, Baron Roscommon hakkında son sözünü söyleyecek. Ejderha ulusu bunu ondan esirgemeyecektir. Geri kalanınıza gelince. .

. yeterince acı çekeceksiniz. Ejderhanın mağarasına gönderilenler yaşlı ejderhanın kaderini tecrübe ettiler." Ve evet, insanlar dinliyordu, çünkü Elina o adamlara aile ya da arkadaş diyenlerin çığlıklarını duyabiliyordu. "Bu onların cezasıydı ve onların kaybı sizindir. Yarın

Sabah gelip ölülerinizi alabilirsiniz. Başka bir misilleme olmayacak, ancak intikamımızın çok daha kötü olabileceğini anlayın. Ve böyle bir şey tekrarlanırsa, olacaktır."

Konuşmasını bitiren Celyn, Addolgar'a başıyla selam verdi ve amcası pençesini şimdi çığlık atan Baron Roscommon'a doladı. Halkına ejderhaları öldürmelerini emrediyordu. Onu kurtarmak için. Ama kimse öne çıkmadı. Kimse cesaret edemedi.

Addolgar uçtu, Celyn de onu takip etti. Kuzenlerinin geri kalanı da onu takip etti ve gökyüzüne çıkmadan önce her şeyin güvende olduğundan emin oldular.

Elina ağaçtan inmek üzereydi ki siyah pullu bir kuyruk beline dolandı ve onu yukarı çekti.

Birdenbire uçmaya başladı.

Celyn Costentyn'in mağarasının yakınına indi. Amcası tehditkâr, yalvaran ve hıçkıra hıçkıra ağlayan baronu çoktan bağlamış ve neyse ki şimdi de ağzını kapatmıştı. Celyn'in söz verdiği gibi, Addolgar ve diğerleri baronu Annwyl'le yüzleşmesi için Garbhán Adası'na geri götüreceklerdi. Kimse adama bu kadarı kıskanmıyordu.

Celyn yere indiğinde Addolgar, "İyi işti delikanlı," dedi. "Güzel bir konuşma yaptın."

"Hepsini öldürmememiz gerektiğine emin misin?" Addolgar'ın oğlu sordu. Sesinde kötü niyet yoktu. Acımasızlık yoktu. Ayrıca pek mantıklı da değildi. Kızlarının aksine, Addolgar'ın oğullarının pek mantığı yoktu.

"Eminim," diye ısrar etti Celyn. "Baron'un bu suça yardım etmeleri için şehrin en iyi adamlarını seçtiğine eminim. İnanın bana, halk bu adamların kaybını bir süre daha hissedecek."

"Haklı," diye kabul etti Addolgar. "Demek istediğimizi anladık. Oyunun bu kadar erken safhasında çirkinleşmeye gerek yok. Sadece gerekli olduğunda gerilimi tırmandırmak her zaman daha iyidir." Addolgar Celyn'le yüzleşti. "Ve sen, yeğenim. Bizimle geliyor musun?"

"Hayır. Benim hâlâ bir görevim var." Elina'yı sardığını göstermek için kuyruğunu kaldırdı. Elina bir kez bile şikâyet etmemişti. "Bunu Dış Topraklar'a geri götürmeliyim."

"Güzel, delikanlı. Kraliçenin sana verdiği görevi asla unutma. Eğer yol boyunca birkaç düşman katledersen... bu sadece çay saatinde fazladan bisküvi yemek gibi bir şey, gerçekten."

"Ayrıca bu günlükleri babama ver. Costentyn'e aitler. Belki ona faydalı bir şeyler anlatırlar. Ona ilginç bir şey bulursa bana haber vermesini söyle." Celyn Costentyn'in mağarasında bulunduğu günlükleri babasına verdi.

Amcası dergileri seyahat çantasına bıraktı.

Vedalar edildi ve Celyn'in akrabaları gökyüzüne çıktı. Onlar gittikten sonra kuyruğunu etrafına doladı.

"Sence atlarımız hâlâ orada mıdır?" diye sordu kuyruğuna sarılmış kadına.

"Büyük boy seyahat ineğinizi bilmiyorum ama Bozkır atı onu bıraktığım yerde olacak."

"Güzel." Celyn onu yere yatırmaya başladı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Yürümene izin veriyorum."

"Neden? Uçmanın nesi var?"

"Atlarımıza geri mi uçmak istiyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla. Şimdiye kadar tanıştığı ve hemen uçmayı seven tek insan Izzy olmuştu. Dürüst olmak gerekirse, onunla bu şekilde yakınlaşmıştı. Fırsat buldukça onun sırtına binmesine izin veriyordu. Ama Elina'yla sadece biraz eğlenmek için ona işkence etmeye çalışıyordu. Kızın bundan hoşlanacağı hiç aklına gelmemişti. "O kadar da uzakta değiller."

"Çok yorgunum ejderha. Uzun bir sabah oldu. Şimdi de beni mi yürütüyorsun? Koyun gibi mi? Benim iyiliğim senin için bir şey ifade etmiyor mu?"

"Neden sadece uçmayı sevdiğini ve tekrar denemek istediğini söylemiyorsun?"

"Yapabilirdim," diye isteksizce itiraf etti. "Ama sana bağırırken daha rahatım."

Celyn kanatlarını salladı, tekrar gökyüzüne çıkmaya hazırdı ama önce, "Yemin ederim, Aşırı Uzun İsimli Kadın, sanki benim akrabalarımın arasında doğup büyümüş gibisin," dedi.

Yirminci Bölüm

Günün geri kalanında sıkı bir şekilde at sürdüler, sadece Celyn'in atının su alabilmesi ve kendilerinin de rahatlayabilmesi için kısa süreliğine durdular. Bunun dışında konuşmayı minimumda tuttular ve at sürerken yemek yediler. Celyn'in artık yapmaktan nefret ettiğinden emin olduğu bir şey.

Nihayet güneş battıktan sonra, yakınlarda bir tatlı su deresi ve birkaç yaban domuzu bulduklarında durdular. Çift kendi avlarını yapabilmek için ayrıldı. Elina yeni oklarından bazılarını denemek isterken, Celyn sadece insanların ejderhaların hala tekmeleyen ve çığlık atan hayvanları yemesini izlediklerinde sık sık gördükleri o korku dolu bakış olmadan huzur içinde beslenmek istedi.

Yaban domuzunun kanını çok uzak olmayan bir gölde yıkadıktan sonra Celyn kamplarına döndüğünde Elina'nın çoktan üç yaban domuzu avlamış olduğunu gördü. Ayrıca derilerini yüzmüş, ikisinin kemiklerini çıkarmış, birini ateşin üzerinde şişin üzerine koymuş ve diğer ikisinin etini gece boyunca ateşin üzerinde kurutmak için sıyırmıştı. Böylece ertesi gün yanlarında taze kurutulmuş et götürebileceklerdi.

İnsan tam bir avcıya dönüşmüştü.

"Başka silahlarla çalışmayı denedin mi?" Celyn insan formunda ateşin yanına otururken sordu.

"Var. Ne yazık ki kılıç ya da topuz kullanma becerim yok. Yakın dövüş için hançer kullanabilirim ama yakın dövüş yapmak isteyecek kadar öldürmekten hoşlanmıyorum. Ayrıca," diye devam etti, akşamın bu saatine göre şaşırtıcı derecede konuşkandı, "yay kullanmayı severim."

"Çünkü bu hassasiyet, güç ve gerçek bir beceri gerektirir."

Son eti de bitirirken başını salladı. Dereye doğru yürüdü, çömeldi ve yıkandı.

ellerinden kanı temizledi. Her nasılsa kıyafetlerine hiç bulaşmamıştı, bu da Celyn'i nispeten kısa bir süre içinde üç yaban domuzu öldürmüş olmasından daha çok etkiledi.

Ellerini temizledikten sonra döndü ve küçük kamplarına doğru yürüdü. İşte o zaman, onun için satın aldığı deri ceket ve altındaki pamuklu gömleği çıkarmaya başladı.

Celyn bunu pek düşünmemişti - ta ki Elina onun beline binip küçük kışını onun kucağına bırakana kadar. Hâlâ tozluklarını ve botlarını giyyordu ama Celyn'in elleriyle göğüsleri arasında kalan tek şey onları bağlayan kumaştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi istediğinden çok daha paniklemiş geliyordu.

"Uzun bir gün oldu," diye cevap verdi soğukkanlılıkla. "Çok hareketliydi. Yorgunum ama uykum yok. Düşündüm ki sevişebiliriz ve sonra iyi bir gece uykusu çekerim, böylece yarınki yolculuğa hazır olurum."

"Beni becermek mi istiyorsun?"

"Burada sadece sen varsın. Kendi kendime oynayabilirim ama sen buradasın. Ve bazen ellerim yoruluyor. Yarın öldürecek başka katillerimiz olursa diye ellerimin yorulmasını istemiyorum."

"Uh ... şey ... um ..."

"Beni becermek istemiyor musun? Zayıf ve acınası olduğum için mi?"

"Ne? Hayır. Hayır! Zayıf ve acınası değilsin. Kim sana bunları söyleyip duruyor?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Eğer beni becermek istiyorsan, o zaman sorun nedir?"

"Seni akşam yemeği için bir bara götürmem gerekmez mi? Ya da sana şiir falan yazsam?"

Dudakları kıvrıldı, kaşları çatıldı ama yine de dehşete düşmüş gibi görünmeyi başardı. "Şiirler mi?"

"Biliyorsun. Ben çekiciyimdir. Genelde kadınları yatağa atarım."

Gözleri şaşı oldu. "Bunların hiçbirini istemiyorum. Sadece sevişmek istiyorum. Seni kullanıyorum."

Artık sinirlenmiş olan Celyn tersledi. "Vay be. . teşekkürler." "Bundan bir şey elde edemeyecek değilsin ya." "Mesele bu değil."

"O zaman ne anlamı var?"

"Demek istediğim basit," diye söze başladı. "Birlikte seyahat ediyoruz, işler kötüye giderse diye birbirimize güveniyoruz. Bunu gerçekten riske atmamalıyız... ne yapıyorsun?"

"Sen saçmalarken ben rahat ediyorum," dedi göğüslerindeki bağları çıkarırken. "Lütfen. Devam edin. Bu beni büyülüyor."

"Alaycı üslubunuz olmadan da yapabilsem de devam edeceğim. Söylediğim gibi ..."

Elina ayağa kalktı ve botlarını, çoraplarını çıkardı. Onları bir kenara fırlattı.

". . sen biraz uyuyabilesin diye gece geç saatlerde hızlı bir sevişme için yeni kurmaya başladığımız arkadaşlığı gerçekten riske atmalı mıyız? Bu sana gerçekten iyi bir plan gibi görünüyor mu? Yoksa daha mı akıllıca olur? . ."

Taytının deri bağcıklarını çözdü ve ince kalçalarından aşağıya doğru itti. Onları da bir kenara fırlattı. Sonra ayaklarını onun kalçalarının iki yanına yerleştirdi ve yavaşça -tanrılar, çok yavaşça- kendini onun kucağına çıplak olarak oturana kadar indirdi.

Celyn yutkundu ve o zaman konuşmayı bıraktığını fark etti.

"Devam et," diye itti. "Gelişmekte olan arkadaşlığımız hakkında daha fazla şey duymak istiyorum."

Boğazını temizleyen Celyn, "Sonumun böyle olmasını istemiyorum.

..."

"Neyin sonu?" diye sordu yavaşça ağzına soktuğu iki parmağın etrafında.

"Mahvediyor ne olabilir olmak a çok iyi işbirliğine dayalı bir ilişki. Yolun sonunda."

"Uh-huh."

Parmaklarını ağzından çıkardı ve dizlerinin üzerinde yükselirken vücudundan aşağı indirdi.

"Devam et," diye emretti.

Celyn artık inanılmaz derecede kurumuş olan dudaklarını yaladı. "Sanırım, bence sadece kadar beklemeliyiz."

"Neye kadar?" parmakları kendi amının içinde kayarken nefesi kesildi.

"Ta ki ... um ..." Gözlerini kapadı, dudaklarını yaladı ve tekrar denedi. "Birbirimizi daha iyi tanıyana kadar mı?"

Parmaklarını yavaşça gezdirmeye başlarken dengesini korumak için boştaki elini adamın omzuna vurdu. "Bu bir soru mu?" diye nefes nefese kaldı. "Yoksa kafa karışıklığı mı?"

"İkisi de."

"Konuşmaya devam etmek istiyor musun?" "Devam edebileceğimi sanmıyorum."

"Güzel." Eğildi. "Sonunda seni susturmanın bir yolunu buldum."

* * *

Elina ejderhayı öptü, ağzının sıcaklığı onu şaşırttı. Muhtemelen şaşırmaması gerekse de. Ne de olsa o bir ejderhaydı. Ateş püskürten falan.

Yine de bir insanla olsun ya da olmasın, Elina daha önce hiç bu kadar tahrik olmamıştı. Sonuçlarını ya da kabilesindeki diğerlerinin ne düşüneceğini düşünmeden istediğini almaya o kadar hazırды ki.

On beş yazını geride bıraktığından beri Elina'ya sevgililer bahşedilmişti. Kabilede doğmuş, uğraşmak için yeterince çekici olduğunu düşündüğü erkekler. Hiçbiri onun kocası olamayacaktı. Glebovicha bundan emin olmuştu ama bir başkasına bağlı olmayanlar genellikle bir ya da üç geceliğine onun oluyordu. Ama hepsi insandı... Bozkır Kabilelerinden birine mensuptular.

Celyn bunların hiçbirisi değildi ve daha da önemlisi, yozlaşmış, ahlaksız bir Southlander'dı. Şu anda Elina'yı zerre kadar rahatsız etmeyen bir şeydi bu.

Güçlü eller beline dolandı ve omurgasını hafifçe yukarı kaldırdı. Celyn öne doğru eğilirken Elina'yı nazikçe geri itti.

Onu durdurmak için ellerini kullanmaya çalıştı ama adam ağzına doğru homurdandı: "O parmakları amının derinliklerinde tut." Elina erkeklerden -ya da bu durumda erkeklerden- emir almazdı.

-Yatakta. Ama kadın parmaklarını çekmeye çalıştığı anda, adamın eli onunkileri yakaladı ve onları daha derine itene kadar yerinde tuttu.

"Parmaklarınla kendini becer," diye emretti ona. Kız tereddüt edince de "Yap şunu" dedi.

Devam etti ve ona söylediği gibi yaptı ve öpücüklerinden çıkıp boğazından aşağıya, sonra göğsüne, göğüslerine ulaşana kadar yolunu yaladığında çabucak ödüllendirildi. Dilini meme ucunun etrafında kıvırdı ve göğsünün çoğunu ağzının içine aldı. Dili bükülüp çekiştirilirken, hassas tenindeki sıcaklık arttı. Adamın göğsüne yaptıklarının, kendi parmaklarıyla yaptıklarının ve adamın elini yerinde tutarak ona çok az seçenek bırakmasının üçlü hissi, vücudu ezici hislerin gücünden sarsılırken Elina'nın geceye çılgılık atmasına neden oldu.

Orgazm sonsuza kadar sürecektir gibi görünüyordu, inlemekten başka bir şey yapamayacak kadar güçsüz olana kadar onu yuvarladı.

İşte o zaman ejderha onu kabaca yüzüstü çevirdi. Ellerini yere koyup vücudunu yukarı itmeye çalıştı ama sırtına dayanan sert bir el onu aşağı itti ve orada sabitledi.

Celyn boştaki elini leğen kemiğine bastırdı ve kalçalarını yukarı kaldırdı. Parmakları kayarak amını aradı ve buldu. Üç parmağını içeri kaydırarak ve "Tanrım, çok sıkı" diye iç çektiğini duydu. Sonra parmakları gitti ve adamın sikinin başının ona doğru bastırıldığını hissetti.

İşte o zaman mücadele etmeye başladı. Ya da en azından denedi. Sadece kafası bile çok büyüktü ve adamın sikinin tamamını içine sokmasını istediğinden emin değildi. Sonra tekrar, istemediğinden de emin değildi. Aslında adamın ona hiç acımaması hoşuna gitmişti. Onun da yatakta kendisi kadar güçlü olması.

Onu test etti ama "hayır" kelimesini asla söylemeyecek kadar onu tanıyordu. Tüm bunları durduracak tek şeyin bu olduğunu hissediyordu. Durmasını istemiyordu. Sadece biraz zor olmasını istiyordu.

Sikerim böyle işi. Kimi kandırıyordu? Elina kavga istiyordu.

Seks söz konusu olduğunda Elina, ne verirse alacak zayıf iradeli bir erkekle değil, eşit biriyle yattığını bilmek isterdi.

Ve Yakışıklı Celyn'in o erkek olmadığını anladığında çok memnun oldu.

Onu becermeye çalıştığında, birdenbire Elina'nın dönüştüğü gevşek bebek, önünde çırlıçıplak soyunan ve onu kırmak istediği bir at gibi sırtına binen hırçın, küçük tükürük ateşine dönüştü.

Kendini yukarı itti, sonra bir yumruğuyla geri savurdu, ayağa kalkmaya çalışırken onu itmeye çalıştı.

Celyn o yumruğu yakaladı ve tuttu. Ama bekledi. Her şeyi durduracak o tek kelimeyi söylemesini duymak için. "Hayır "ı duymak için bekledi ve bunu sadece bir kez duyması gerekiyordu. Elina'yı ya da herhangi bir dişi istemediği bir şeyi yapmaya asla zorlamayacaktı ... Elina istemediği sürece.

Ama o "hayır" hiç gelmedi. Sadece kolunu çekmeye çalıştı, bir yandan da vücudunu yukarı doğru itti, böylece biraz kaldırıcı vardı.

Ancak Celyn ona bu kozu vermek niyetinde değildi. Elina'nın boşta kalan bir elini tuttu, sonra da uzanıp diğer elini kavradı. İyi bir çekişle kontrolü ele geçirdi ve hala dizlerinin üzerinde olan Elina hiçbir şeyi kontrol edemiyordu. Yüzünün yere çarpmasını engelleyen tek şey oydu.

Elina çırpınmaya devam etti ama Celyn onun kollarını geri çekti ve sonra iki ince bileğini tek eliyle kavradı. Elina'yı güvenli bir şekilde tutan Celyn, horozunu tekrar daha önce olduğundan daha ıslak ve sıcak olduğunu fark etmekten mutluluk duyduğu amina bastırdı. Ve daha önce çok ıslak ve sıcak olmuştı.

Aletini ona doğru bastırdı ve oldukça onursuz bir homurtuyla eve doğru itti.

Elina bir ıgılık attı; sonra da ona küfretmeye başladı. En azından, artık kabilelerin dilini konuştuğu ve söylediği tek bir kelimeyi bile anlamadığı için ona küfrettiğini tahmin ediyordu.

Yine de, eğer bunu durduracaksa duyması gereken tek kelimeden kesinlikle hiçbir iz yoktu. Ve onu uzun, güçlü ve inanılmaz sert vuruşlarla içine almaya başladığında her saniye tanrılara şükretti.

Elina hala kollarını kurtarmak için mücadele etse de, adam onu hiçbir cazibesi olmadığını kendisi bile kabul etmek zorundayken, kalçaları adamın kalçalarına çarpıyordu.

Bu doğruydı. Bunu hep biliyordu. Konu seks olduğunda, Celyn ne kadar karşı çıkarsa çıksın, o bir Cadwaladr'dı ve her zaman öyle kalacaktı. Bu da tek bir anlama geliyordu ... yatak partnerlerinin biraz mücadele etmesinden hoşlanıyordu. Onların sallanarak aşağı inmelerini isterdi. Sabahları izik, yara ve acı içinde uyanmak isterdi.

Ve onu sonsuza kadar şaşırtacak şekilde, Elina da bu ortaklardan biriydi. Hırlıyor, bağılıyor, tehdit ediyor, kendi dilinde anlamını asla bilmek istemeyeceği şeyler söylüyordu. Kısacası, müthiş bir kavga çıkardı ... ama asla hayır demedi. Ya da dur demedi.

Bu yüzden o mücadele ederken onu sertçe becerdi. Ve kendi orgazmını uzakta tuttu - ne kadar zor olsa da - o doruk noktasını ondan koparana kadar.

ıgıllıkları kuşları korkutmamıştı ama şimdi bir hayvan seyircisi olduğunu ve üstün varlıkların çiftleşme mevsiminde çoğunlukla yaptıkları şeyi yaptıklarını izlediklerini hissetti.

Celyn bu orgazm boyunca onu becermeye devam etti ve bir başkasıyla savaştığını, vücudunun tekrar yaşamak için çok hassas olduğunu söyleyebildiğinde, elini geri çekti ve kışını tokatladı. Kadının amcığı adamın sikini bir mengene gibi sıktı ve ikisi de patladı, adamın başı geriye düştü, boğazından alevler fışkırdı, izleyen kuşlardan birkaçı havalanmayı başaramadan yandı.

Kurulanan çift sert bir şekilde yere indi, Celyn şimdi Elina'yı arkadan kucaklıyordu.

Nefes almaya çalışarak o kadar uzun süre orada yattılar ki Celyn zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Ta ki Elina "İçimde hâlâ sert duruyorsun" diyene kadar.

Celyn başını salladı, sonra bunu göremediğini fark etti. "Evet," diye cevap verdi sonunda.

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Ben ejderhayım," diye dürüstçe cevap verdi. "Her şey mümkün. Biz o kadar harikayız."

"Öyle misin?" diye sordu, dirseği geri gelip adamın yüzüne çarpmadan birkaç saniye önce.

"Ah! Seni deli inek!"

Birden Celyn sırt üstü yattı ve Elina onun üstündeydi, siki yine içindeydi, küçük eli boğazına dolanmaya çalışıyordu.

"O zaman göster bana," diye emretti ona. "Bana ejderhanın ne kadar muhteşem olduğunu göster."

Celyn'in Elina'yı omuzlarından kavrayıp sırtına fırlatmasına neden olan şey, "ejderha" derken dilini yuvarlama şekliydi. Elina'nın kollarını başının üzerinde sabitleyerek onu aşağıda tuttu ve aleti kabaca içine soktu.

"Sana ne istersen gösterebilirim," dedi onu sertçe becerirken. "Sadece hepsini kaldırabileceğinden emin değilim."

"Ben Steplerin Kızıyım," diye hatırlattı ona, ellerinden birini çekmeyi başarmadan saniyeler önce ve tırnaklarını göğsünde sürükleyerek kanlı pençe izleri bıraktı. "Her şeye dayanabilirim."

Celyn bunun gerçekten doğru olmasını umuyordu. Çünkü
güneşin doğmasına saatler vardı ve o hiç de yorgun değildi.
. .

Bölüm Yirmi Bir

"Kalk, tembel ejderha. At sürmeliyiz."

"Hayır," dedi Celyn ona kesin bir ifadeyle, kendi tarafına dönerek. "Elinle bir tur at ve beni rahat bırak."

"Yani atlarımıza binip buradan gidelim."

Celyn gözlerini açtı, sonra iki güneşin ışınları onu neredeyse kör edince hızla tekrar kapattı.

Tanrım, bütün gece içmiş gibi hissediyordu. Ama içmemişti. Gerçi neredeyse onun yerine bunu yapmış olmayı dileyecekti. Daha az acı hissederdi ve muhtemelen daha az kullanılırdı.

Başına bir şey çarptı ve gözlerini tekrar açtı -bu sefer daha dikkatli bir şekilde- yanında yatan bir domuz derisi su ve birkaç et parçası gördü.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Celyn, sesinin bu kadar sert çıkmasına şaşırmıştı.

Bu dişi ona ne yapmıştı? O bir insandı. İnsan! Dişi ejderha değil. Kesinlikle yataktaki yetenekleri efsanevi olan bir sentor da değildi. Ama sadece zayıf tenli bir insandı. Ve yine de bir kez bile tereddüt etmemişti. Ona durmasını söylememiş ya da bu kadar yeter dememişti. Bir kere bile! Yapması için dua ettiğinde bile.

Bozkırlarda bütün gün at sürmek, her türlü şeyi sürdürebilecek dişiler yaratmış gibi görünüyordu.

Celyn ayağa kalktı, vücudunun parçaları kırılıp yerine otururken yüzünü buruşturdu. Atı dişlerini göstererek yargılayıcı bir ses çıkardı ama Celyn ona ters ters bakınca hemen başını çevirdi ve dere kenarındaki otları yemeye devam etti.

Celyn et dilimlerinden birini alıp yedi ve umutsuzca tozluklarıyla ne yaptığını hatırlamaya çalıştı.

Elina'ya baktı ve onun ocaktaki ateşten kendine sıcak bir şeyler doldurduğunu gördü.

"Bu da ne?" diye sordu. Tanrım, sesi hâlâ kırılmış camdan yapılmış bir yol gibi geliyordu.

"Çay."

Şu anda kulağa mükemmel geliyordu. "Biraz alabilir miyim?" "Bu senin için değil."

Celyn bir parça et daha ısırdı. "Neden olmasın?"

"Küçük ejderha bebeklerine sahip olamazsın."

Celyn boğuldu, o et parçası boğazında bir yere takılmıştı.

Elina ona doğru yürüdü ve bir elinde çay bardağını tutarken diğer eliyle et yerinden çıkana kadar sırtına vurdu.

"Teşekkürler," diye ciyaktadı.

Geri çekildi, iki eliyle de hırpalanmış metal çay fincanını kavradı. Soğutmak için çaya hafifçe üfledi. "Türlerimiz arasında bazı şeylerin değiştiğini unutabilirsin Dolt. Ama ben değişmedim. Ve ben kimsenin bebeği olamayacak kadar gencim. Özellikle de kendiminkiler için."

Celyn keskin bir panik hissetti. Elina'ya yaşını hiç sormamıştı; sadece yaşının büyük olduğunu varsaymıştı. En az otuz kış. Değil mi?

Soğukkanlı görünmeye çalıştı. Umutsuzca denedi. "Peki kaç yaşındasın?"

"Ne kadar kaba bir soru," diye alay etti. "Güneyliler ve onların kaba soruları."

"Sadece cevap ver."

"İyi. Ben yüz kırk beş geçen yazım."

Kafası karışan Celyn, "Yılda birkaç yaz falan mı geçiriyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır."

"O zaman dalga geçmeyi bırak ve bana cevap ver."

Çayını yudumladı ve fincanın üzerinden ona baktı. "Ee?" diye zorladı.

"Ne söylememi istediğinizden emin değilim."

Celyn gözlerini kırptırdı. "Yüz kırk beş yaşında mısın?"

"Geçen yazlar dedim."

"Arada bir fark var mı?"

"Hayır."

"O zaman-" Celyn kısa kesti. İfadeler yüzünden onunla tartışmayacaktı. Hele ki bir gece önce yaşadıkları muhteşem sevişme festivalinden dolayı hâlâ akşamdan kalmayken.

Bir nefes aldı ve tekrar başladı. "Bozkırlarda yazlar yılda bir kez mi olur?"

"Evet."

"Ve sen bunların yüz kırk beşinde hayattaydın."

"Evet."

"Demek yaşlısın. Neden yaşlı görünmüyorsun?"

"Sen neden yaşlı görünmüyorsun?" diye karşılık verdi.

"Çünkü ben bir ejderhayım. Neredeyse bin yaşına kadar yaşarız."

"Ve ben de Rider'ım," diye hırladı. "Neredeyse on iki yüz yaşına kadar yaşarız. Şimdi bile," diye devam etti, "büyük büyük büyükannemi doğuran kadın her sabah güneş doğarken kalkıyor ve kahvaltısı için erkek geyik avlıyor. Eskiden leşleri sırtında taşırdı ama artık çok yaşlandığı için boynuzlarından tutup kulübesine sürüklüyor."

Celyn çok uzun bir süre dışıye baktı ve sonunda, "Pekâlâ o zaman," dedi.

Elina başını salladı ve çayını bir yudumda bitirdi.

İşte o zaman Celyn patladı. "Çocuğunun babası olmak için yeterince iyi olmadığımı mı söylüyorsun?"

Gözlerini kocaman açan Elina aval aval ona baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bilmiyorum!" Çaresiz kalan Celyn etrafına bakındı.

"Tanrılar, kadın! Bana ne yaptın böyle?"

Elina omuz silkti. "Bilmiyorum ama bence sakinleşmen gerekiyor."

Hiç susmayacakmış gibi görünen bir ejderhaya göre, küçük kasabalardan ve çiftliklerden geçerken Büyüleyici Celyn'in söyleyecek çok az şeyi vardı.

Dürüst olmak gerekirse, Elina bu sabah ejderha tarafından aşağılanması mı yoksa iltifat edilmesi mi gerektiğini bilmiyordu. Onu daha önce hiç bu kadar şaşkın görmemişti. Yine de tüm bunların onu eğlendirdiğini itiraf etmek zorundaydı.

Ama sabah öğleden sonraya dönerken, tanrıların yarattığı en geveze ejderhayla seyahat ettiğini ve büyük bir kafa karışıklığının bile onu sonsuza dek susturamayacağını hatırlamalıydı.

"Peki annen kaç yaşında?"

"Altı yüz altmış sekiz, sanırım." "Bilmiyor musunuz?"

"Çok konuşmuyoruz."

"Ah. Özür dilerim."

"Ne için? Onu benimle konuşmamaya zorlayamazsın."

"Biliyorum. Senin için kolay olmamıştır. Kabilende büyümek."

"Kabile hayatı kimse için kolay değil. Ama en azından ben kadın olarak doğdum. Öyle olmasaydım hayatımın nasıl olacağını düşünmekten nefret ediyorum."

Bu ejderhanın kıkırdamasına neden oldu. "Bunu Southlander kadınlarından pek sık duymazsın."

"Nedenini bilmiyorum," diye dürüstçe yanıtladı Elina. "Asla erkek olmak istemezdim. O alet bütün gün bacaklarının arasında asılı duruyor. Duygularınızı kontrol edemiyorsunuz. Sizi kendi halinize bırakırsak, düşünmeden yok eder, sebepsiz yere öfkelenir ve sizi rahat bırakmanızı isteyen her şeyi becermeye çalışırsınız."

"Hepimiz öyle değiliz."

"Ama çoğu. Ve kontrol eksikliğiniz, üst bedenleriniz çok güçlü olmasına rağmen hepinizi esasen zayıf kılıyor. Bu çok üzücü."

"Eğer bizi bu kadar az düşünüyorsanız, neden etrafınızda olmamızdan rahatsız oluyorsunuz?"

"Bebekleri doğurmana ihtiyacımız var. Ve . . ."

"Ve?"

"Tek düşünebildiğim bu."

Ejderhanın gözleri şaşı oldu. "Erkekler hakkındaki düşüncelerine bakılırsa, beni sikmiş olman bile mucize."

Elina omuz silkti. "Sen de oradaydın."

Dizginleri çekince Celyn'in atı aniden şaha kalktı. "Ben orada mıydım?" diye hırladı.

"İşte böyle seviştik ... çünkü sen oradaydın."

"Yani dün gece seninle birlikte olan herkesi becerir miydin?"

"Hayır. Seni becerdim çünkü seni becermek istedim." Elina bunu düşündü, sonra ekledi. "Muhtemelen bu gece de seni becereceğim. Oldukça tatmin ediciydin."

"Teşekkürler."

"Bu seni neden üzüyor?"

"Hiçbir fikrim yok." Avuçlarını gözlerine dayadı. "Sanırım beni delirtiyorsun."

"Ben mi? Bu ilk."

Ellerini indirdi ve ona ters ters baktı. "Kendinle bu kadar gurur duymana gerek yok."

"Hayır . . . ama yapacağım." Gülümsedi ve ejderha da aynısını yaptı. "İster inan ister inanma Dolt, sevgililerimi dikkatle seçerim. Bu tehlikeli zamanlarda bunu yapmamak aptallık olur. Ama günün sonunda seni beceriyorum çünkü seni becermek istiyorum."

Hüzünlü bir şekilde iç çekti. "Sevişmek diyemez misin? Sikişmek çok acımasızca."

Elina eyerinde biraz geriye çekildi. "Bana şaka yaptığını söyle."

"Şaka yapıyorum," diye güldü. "Ama yüzündeki ifadeyi görmek buna değdi."

O ve seyahat ineği tekrar yola koyuldu ve Elina onu takip etti, kahkahalar devam ederken onu sırtından bir okla vurma arzusuyla savaştı.

* * *

Güney Toprakları boyunca, Dış Bölgeler arasındaki toprak sınırlarına ulaşana kadar devam ettiler. İşte orada atlarını durdurdular ve oturup bakmaya başladılar.

"Endişeli görünüyorsun," dedi Celyn sonunda. "Ben hep böyle görünürüm."

"Hayır. Genelde sadece endişeli ya da biraz kızgın görünüyorsun.

Bu ifade ... kesinlikle endişelendirdi."

"Ben iyiyim. Ve gitmeliyiz. Conchobar Dağları geçidine akşam karanlığında ulaşmalıyız ki sabah ilk iş buradan geçebilelim."

Celyn gözlerini kırptırdı. "Sen neden bahsediyorsun? Dağ geçidi tam şurada."

"Conchobar Dağları'ndan iki geçit var." "Doğru ya. Unutmuşum."

"Biri burada," diye devam etti, "Annaig Vadisi'ne gidiyor. İkincisi ise bizi Bozkır topraklarına sokacak olan. Bunu alacağız."

"Ya da," diye önerdi Celyn, "bu geçitten geçip Annaig Vadisi'ne gidebiliriz."

"Bunu neden yapalım ki?"

"Çoğunlukla zevk için. Ben buna süpürme diyorum."

"Süpürme mi? Hangi savaş taktiği bu?"

"Bu bir savaş taktiği değil. Annem ve babam babamın evinde parti verdiğinde kız kardeşim Brannie ve ben bunu yapardık. O zamanlar bir sürü entelektüel arkadaşı vardı. Ve size şunu söyleyeyim. . . entelektüeller içki içebilir. Biz de babamın insan arkadaşlarıyla iyi geceler dilemek ya da biraz sohbet etmek için aşağıya inerdik. Ve yukarı çıktığımızda sekiz şişe şarap, iki bütün hindi, birkaç somun ekmek ve biraz da tatlı almış olurduk."

"Şarap ve yiyecek çalabilmeniz için Annaig Vadisi'ni taramamızı mı istiyorsunuz?"

"Hayır. Sadece bakmak için. Eğer bunu yeterince rahat yaparsak, kimsenin fark edeceğini sanmıyorum. Levenez şehrinin yakınına bile gitmeyeceğiz; tahminime göre gidilebilecek en tehlikeli yer orası."

Elina gözlerini kaçırdı ama tekrar ona döndüğünde, "Bütün hindiye nasıl çaldın ve kimse fark etmedi?" diye sordu.

"Yetenekler. Çok etkileyici beceriler."

Var annesinin izini kütüphanede buldu. Karanlık ama geniş bir odaydı, dolambaçlı uzunluğu kalenin derinliklerine kadar uzanıyordu. Annesi genellikle en uzak noktayı bulur ve gerçek bir çalışma yapmak için oraya yerleşirdi. Onu burada rahatsız edenler sadece Var, Frederik ya da annesinin yardımcısıydı.

Var, tahmin ettiği gibi annesini yerde, sırtını duvara dayamış otururken buldu. Etrafını kitaplar, parşömenler ve kullanılmamış parşömenler sarmıştı. Gözlükleri burnu yerine alnına dayanacak şekilde yukarı doğru itilmişti.

Annesinin yanına oturdu ve parşömenlerden birini eline aldı. Bilgileri hızlıca okudu ve birkaç dakika sonra annesi, "Peki ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bence Salebiri ailesinin gücü giderek artıyor. Ve bundan büyük endişe duymalıyız. Ama Bozkır Atlıları ile bir ittifak kurabilirsek, bu bizim için çok iyi olur."

"Ve?"

Var zihninde bir şeyleri evirip çevirdi ve ekledi: "Ama Süvarilere asla güvenmemeliyiz. Tam olarak değil. Kuzey Topraklıların aksine, sadakatleri yeterince altın ve mücevherle satın alınabilir. Sadakat ve onurdan bahsederler ama sadece kendi halklarına karşı. Yabancılar adil bir oyundur."

Annesi sırtarak kollarını onun omuzlarına doladı ve ona sıkıca sarılıp alnından öptü.

Var bunu hiç söylemese de annesine hayrandı. Ona düşünmesi için gerekli araçları vermişti. Analiz etmek için. Tedavi etmek için

İnsanın zihni, kollarındaki ya da bacaklarındaki kaslardan farksız bir kas gibidir. Onu nasıl olur da tanıdığı tüm varlıklardan daha çok sevmezdi?

Dagmar Reinholdt'a duyduğu bu aşk belki de Var'ın babasıyla tek ortak noktalarıydı.

Annesi kollarını hâlâ ona dolamış bir halde, "Bugün beni neden arıyorsun?" diye sordu.

"Bram Amca'yla yaşama konusunu tekrar sormaya geldim. En azından bir süreliğine. Yeni bir asistan bulana kadar."

"Babandan bu kadar mı nefret ediyorsun?"

"Ondan nefret etmiyorum. Sadece ona katlanamıyorum. Amcalarım da Fearghus Amca dışında pek iyi değiller, o da birbirimizle neredeyse hiç konuşmadığımız için. Onlar dikkat dağıtıcı anne. Onlar sorun çıkarmakla meşgulken daha fazlasını öğrenmeyi nasıl umabilirim? Sürekli tartışma. Sürekli kavga. Seslerinin kabul edilebilir konuşma seviyelerinin ötesine geçmesi. Sen ve halalarım burada yaşıyor olsaydınız, bu bir sorun olmazdı. Ama yaşamıyorsunuz. Onlarla birlikte yaşıyorsun. Ve tiz çığlıklardan başka ses çıkarmayan kız kardeşlerimle. Buna nasıl tahammül ediyorsunuz bilmiyorum."

"Nereden geldiğimi unutuyorsun. Kuzeydeki amcalarınla tanıştın. Kız kardeşlerini rüzgarda fısıldayan söğütler gibi gösteriyorlar."

"Tek istediğim medeni akşam yemeği tartışmalarının nasıl bir şey olduğunu öğrenmek için bir şans. Bu tartışmaların, babamın kafasını masaya ya da duvara en sert kimin vuracağı tartışmasına dönüşmemesi. Sürekli kendi kendime, 'Babam bunu hak etti. Babam bunu hak etti. Bram Amca beni çırağı olarak kabul etmekten çok mutlu ve ben de onunla çalışma şansı istiyorum. Onunla gerçekten çalışmak. Garbhán Adası'na geldiğinde onunla sadece beş on dakika geçirip, Annwyl Teyze'nin başka bir kraliyeti kızdırmak için yaptığı ve Bram Amca'nın düzeltmesi gereken başka bir şey yüzünden onu kaybetmek değil."

Kolları adamın omuzlarında biraz sıkılaştı. "Seni kaybetmek istemiyorum."

"Bram Amca'ya gidiyorum anne, savaşa değil."

"Haklısın, ama-"

Annesinin sözleri, kale duvarlarının dışında bir çarpışma sesi duyduklarında aniden kesildi. Var hızla ayağa kalktı, sonra annesinin ellerini tuttu ve kendi başına kalkmasına yardım etti. Birlikte, küçük bir pencereye ulaşana kadar kitap koridorundan aşağıya doğru koştular. Var bir sandalye çekip üzerine çıktı, böylece hem kendisi hem de annesi görebiliyordu. Başlarını birbirine bastırmış, Annwyl Teyze'nin kalenin arkasında inşa ettiği yeni yapıyı yapması için tuttuğu taş ustasına bağırışını izliyorlardı. Birbirine bağlı bile değildi. Tek başına ve oldukça yüksek duruyordu.

Var, "Herkes onun ne inşa ettiğini anlamaya çalışıyor," dedi. "Sen biliyor musun?"

"Hayır. Kimseye söylemedi. Amcan Fearghus'a bile. Ona sordum ve dehşet içinde baktı."

"Söylentilere göre bir kule inşa ediyormuş. Düşmanları için. Onları hemen öldürmeye hazır olmadığında. Onlara orada işkence etmeyi planlıyormuş. Sence bu doğru mu anne? Sence bu Salebiriler için mi?"

"Gerçekten bilmiyorum."

"Barışı korumak için Bram Amca'ya şimdi daha çok ihtiyacın olacak. Ve sonra, bir gün, bunu ben yapacağım."

"Seni kaybetmek istemiyorum, Var."

Var annesiyle yüzleşti. "Vallahi anne, ben Bram Amca'ya gidiyorum, savaşa değil. Rüzgâr beni taşıyanın yanındaysa, buradan yarım saatlik uçuş mesafesinde bile değil."

"Küçümseyici ses tonun hoşuma gitmiyor Unnvar." "Sesim sana çok benziyor diye mi?"

"Evet."

"Kabul edelim anne. Bram Amca'dan öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeliyim çünkü en az on sekiz kışa kadar bana bildiğin her şeyi öğretemezsin. Yani, şimdi başlayabilirsin,

Ancak bu, eminim ikimizin de uğraşmak istemediği ahlaki bir ikileme yol açar."

Annesi gözlerini kaçırdı. "Büyükannen kötülüğümü torununa bulaştırmamam konusunda beni uyardı, ki kötülüğümün o dişi ejderhaya kaç kez yardım ettiğini düşününce bunu oldukça kişisel algıladım."

"En azından benim için Bram Amca'yla konuş."

"Pekâlâ. Onunla konuşacağım. Ama hiçbir şey için söz vermiyorum." "Teşekkür ederim."

Var annesine sarıldı ama ikisi de birbirlerinden uzaklaşmadan dışarıdaki bir başka gürültü onları tekrar küçük pencereye döndürdü ve Annwyl Teyze'nin taş ustasına parmağıyla işaret ettiğini gördüler.

"Bir saniyeliğine bile olsa tüm bunları yıktırmayacağımı ve yeniden başlatmayacağımı düşünme. Ben kraliçeyim!" diye ilan etti. "Bunu yapabilirim!"

Bu Var'ın homurdanmasına neden oldu ama annesi hemen, "Gülmemeliyiz," diye uyardı.

Ama yine de yaptılar.

Yirmi İkinci Bölüm

Celyn'in önerdiği gibi, Annaig Vadisi'nden "geçerek" birkaç sınır kasabasını kesmişlerdi. Ve her birinde Elina'nın artık "Penis Tapınakları" olarak adlandırdığı tapınaklar vardı, ancak Güney Bölgesi şehir ve kasabalarının aksine, başka tapınak yoktu. Bölgede başka hiçbir tanrıya tapınılmıyordu. En azından açıkça değil.

Elina ayrıca her yerde aynı askeri varlığı fark etti. Zırhları, kalkanları ve pelerinleri, Annwyl'in birbirine bakan iki ejderha ve arkalarında çarpışan iki kılıç bulunan armasının aksine, iyi huylu bir çiçek görüntüsü taşıyordu ama askerler iyi eğitilmiş, iyi silahlanmış ve son derece tehlikeliydi.

Celyn içeri girmeden daha yakından bakabilmek için penis tapınaklarına yaklaşmaya çalıştı ama Elina onu engelledi. Dışarıda durmanın, fark edilmenin onlara hiçbir şey kazandırmayacağını hemen hissetmişti. Aslında, ilk kasabaya varmadan önce, Elina tekrar sağlam Outerplains kıyafetlerini giymiş ve Celyn'e kürk pelerininin yüzü de dahil olmak üzere üzerindeki her şeyi örttüğünden emin olmasını söylemişti.

Şaşırtıcı bir şekilde, adam onun talebini tartışmamış, sadece dediğini yapmıştı. Sadece onun da bunu hissettiğini varsayabilirdi. "O" her ne ise.

Annaig Vadisi'ne doğru daha da ilerleyebilir ve Dış Topraklar'a ulaşabilirlerdi ama Elina bunu yapmak istemedi. Yakında Glebovicha'yla karşılaşacağını bildiği için yeterince endişelenmesi gerekiyordu. Güzel tepeleri ve çiçek patlamasıyla bu iyi huylu görünen vadide olup bitenlerle uğraşmaya hazır değildi. Çiçekler ki

Kış hepsinin üzerine çökmeye başladığında bile çiçek açmayı başardı.

Celyn hiç telaşlanmadan Elina'yı Annaig Vadisi boyunca daha kısa bir kavis çizerek takip etti ve akşam geç saatlerde Dış Yaylalar bölgesine geçmişlerdi. Elina geride bıraktıkları vadiyi artık göremeyene kadar devam ettiler. Ve işte o zaman akşam için kamp kurmayı önerdi.

"İyi misin?" Atlarından inmeden önce Celyn ona sordu.

"Şimdi daha iyiyim."

"Annaig Vadisi'nde kendinizi güvende hissetmediniz, değil mi?" "Hissetmediniz mi?"

"Ben bir ejderhayım,
Elina." "Yani?"

"Yani . . . Kendimi güvende hissetmediğimi kabul edemem. Hissetsem bile."

"O zaman beni mi
suçluyorsun?" "Evet. Ben de
aynen öyle yapıyorum."

Elina gözlerini devirerek atından indi. "Ne kadar gururlu bir ırktan geliyorsun, Dolt."

Ejderha sırttı. "Hoşumuza gitti."

Attan indi ve etrafına bakındı. "Peki buradan nereye gidiyoruz?"

"Şimdi mi? Uyuyacağız."

"Burada mı? Neredeyse hiç ağaç yok. Sadece boş alan ve çimen var."

"Burası stepler. Başka pek bir şey yok."

"Yakınlarda sıcak bir yemek ve sıcak bir yatak bulabileceğimiz bir kasaba yok mu?"

"Sıcak bir yatağımız var." Yatağını kaldırdı. "Gördün mü?" "Peki ya atlar?"

"Şurada bir dere var. Duymuyor musun? Ve burası bozkır. Onlar için fazlasıyla ot var. Çoğuna kar bile değmedi."

"Peki ya tekrar seks yapmaya karar verirsek?" Elina omuz silktili. "Tam burada sevişiriz."

"Herkesin önünde mi?"

"Hayvanlar gibi
olacağız."

"Hayvan olmamamız dışında." Bir an bunun üzerinde
düşündü. "Şey . . . Ben hayvan değilim. Ben bir ejderhayım.
Barınağı severim."

"Burada daha önce seviştiğimiz yerden farklı olan ne var?"

"Ağaçlar. Sık, koruyucu ağaçlar."

"Şımarıksın." "Elina-"

"Eğer sığınmak istiyorsan" -uzaktaki dağları işaret etti-
"oraya gidebilir ve sığınabilirsin. Outerplains'in ejderhaları
arasında yer kapmak için savaşın. Eminim arkadaşlığı
severler."

"İkimiz de biliyoruz ki Outerplains ejderhaları
arkadaşlıktan hoşlanmazlar. Onlar antisosyal haylazlardır."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama muhtemelen
hakkıyorsunuz."

Elina önce küçük bir kamp ateşi yaktı. Bunu yaptıktan
sonra yatağını serdi ve dereden taze su aldı. Artık kendi
topraklarına dönmüş olan atı dereden su içti ve Elina'nın
herhangi bir yönlendirmesi olmadan otların tadını çıkarmaya
başladı.

Heybesinden kurutulmuş domuz eti ve ekmek çıkararak
yatağının üzerine oturdu ve yemeye başladı. O sırada
Celyn'in hâlâ atının üzerinde olduğunu fark etti.

Hem at hem de binici o kadar yersiz görünüyordu ki
gülümsemekten kendini alamadı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Başka seçenekler bulmaya çalışıyorum."

"Başka seçenekler de var ama hiçbiri mantıklı değil."
Omuz silktili. "Buna alışsan iyi olur Dolt. Kabilelere ulaşana
kadar hayatımız bu olacak. Büyük, koruyucu ağaçların
olmadığı bir hayat."

"Yine de endişelenmiyor
musun?" "Endişelenmek mi?

Ne hakkında?"

"Bir saldırı."

"Bu kadar telaşlı görünmenin sebebi bu mu?"

"Ben insan bir bebek
değilim." "Etrafına bak,
Celyn."

"Öyleydim. Eğer saldırıya uğrarsak bizi koruyacak bir şey
yok."

"Ve onları görmeden üzerlerine gidemeyiz. Ve onları
duymadan." Elini yere bastırdı. "Ayak sesleri bile Bozkır'ın
toprağından gelecek ve biz onların yaklaştığını
hissedeceğiz." Domuz etinden bir ısırik aldı. "Herhangi bir
savaşçı bize yaklaştığında, savaşmaya hazır olabiliriz ya da
gerekirse bizi uçurabilir veya alevinle onları köz haline
getirebilirsin."

Tekrar yanındaki yere vurdu. "Şimdi gel. Yanıma otur.
Yemek yerken senin sakinle oynayacağım."

Elina daha yemeğinin ikinci lokmasını çiğnemeyi bile
bitirmemişti ki ejderha aniden yanındaki yere atladı.
Yakışıklı yüzünde bir gülümseme, beklentiyle kıpırdayan
kaşları.

Sevimli bir şekilde acınasıydı.

"Önce atına iyi bak, Dolt." "Onunla
ilgilenmek mi?"

"O yapamazharcamak hepsi gece giyiyor
eyer ve ekipman."

"Evet, ama-"

"Ben hiçbir yere gitmiyorum. Döndüğünde ellerim hâlâ
burada olacak ve sikimle oynayacaksın."

"Söz mü?"

Elina binlerce fersahlık Bozkır topraklarının karanlık
gecesine baktı ve "Hangi cehenneme gidebilirim ki?" diye
sordu.

Celyn eyerini ve dizginini çıkarmadan önce atını dereye
doğru götürdü. Ekipmanı Elina'nın son derece basit eyerini
yerleştirdiği yere taşıdı ve hepsini oraya bıraktı.

Sonra tekrar kızın üzerine atladı.

Güzel değildi. Ya da zarif. Sadece biraz çaresizdi.

O sabah uyandığında, uzun süren at binme gününden sonra hiçbir şey için enerjisi olacağını düşünmemiştir. Ama kız "sik" kelimesini söylediğinde vücudunun farklı planları vardı.

Çok Uzun İsimli Elina için örtmece yok. Seks konusunda da kelimeler konusunda olduğu kadar açık sözlü ve acımasızdı. Bugünlerde giderek daha az umursadığı bir şeydi bu. Onun açık dürüstlüğünü seviyordu. Ana dili olmayan Southlander'ın ortak diliyle hiçbir ilgisi olmayan garip ifade tarzı hoşuna gidiyordu.

Ama asıl hoşuna giden şey, vahşi dalışında onu yakaladığında, onu sırt üstü yatırana kadar onunla birlikte yuvarlanmasıydı. Küçük kamp alanlarından ve sıcak yataklarından uzaklaşmışlardı ama toprak ve karda güreşmeye başladıklarında ikisi de umursamıyor gibiydi.

Şiddetli ya da öfkeli değildi. Ama ikisi de çıplak kalana ve Celyn onun içine gömülene kadar kıyafetleri uçuşmayı başardı. Adam onu yere yatırmış, elleriyle kollarını başının üzerinde tutuyordu.

Eğildi ve onu öptü, ama aniden geri çekildi ve suçladı, "Seni vefasız inek, biran var! Ve benimle hiç paylaşmadın!"

Elina bir bacağını kalçasının üzerine kaldırdı ve sonra Celyn sırt üstü yatana kadar kaldırdı ve döndü, ama hala onun derinliklerine gömülmüştü.

"Biramı istiyorsun," dedi ona, "bana istediğimi vermek zorundasın."

"Neymiş o?"

"İyi yolculuklar." Ellerini adamın avuçlarından çekip göğsüne vurdu. Kalçalarını adama doğru sallamaya başladı, amcığı adamın üstünde kıvrılırken sıkılıp gevşiyordu, başı geriye atılmıştı, solgun saçları sert Step rüzgârları yüzünden yüzüne doğru çılgınca savruluyordu ama bunu hiç fark etmemiş gibiydi.

"Evet ejderha," diye hırladı, "aynen böyle."

Celyn iki eliyle kalçalarını kavradı. "Sen üstteyken kim kime biniyor, dişi?"

Cevap olarak, sadece o kaslarını kullanarak onun horozunu sertçe sıktı ve Celyn'in sırtı, şimdi gelme arzusuyla savaşıırken kemerli. Tam şu anda. Onu ve kendi zevkini lanetleyerek. Ama onun istediği şeyin bu olduğunu biliyordu. Ona zayıflığını kanıtlamak. Ve bunun olmasına izin vermeyecekti. Konu seks olduğunda değil.

Bu yüzden önce kendi bedenini kontrol etmek için savaştı... sonra da onun bedenini kontrol etmek için savaştı.

Kolay değildi. Daha büyük ve bir ejderha olarak oldukça güçlü olabilirdi. Bu zayıf insan bedenindeyken bile. Ama kadın, ona çoğu zaman şaşırtıcı bir üstünlük sağlayan bir denge bilgisine sahipti. Eğer bu raundu kazanmak istiyorsa - zevk söz konusu olduğunda kazanmak görecelidir - Dengesini elinden almak zorunda kalacaktı.

Onu tekrar sırt üstü yatırdığında, Celyn ayağa kalktı, kollarını kalçalarına doladı, böylece onu da kendisiyle birlikte getirdi. Başının kazara yere çarpmaması için ellerini yere bastırmak zorunda kaldığında güldü. O bununla meşgulken, adam kollarını aşağıya doğru hareket ettirerek Elina'yı bacaklarından kavradı. Onu emniyete aldıktan sonra sertçe becermeye başladı, kahkahaları inlemeye dönüştü, ayak parmakları onu alırken sırtına doğru kıvrıldı.

Ve daha da iyisi, uzun kollarıyla başparmağını klitorisine bastırıp ovabiliyordu. Bacaklarının beline dolandığını hissedene kadar önce nazikçe, sonra biraz daha sert, tüm vücudu titreyene ve gecenin içinde çılgılık atana kadar.

Gördün mü? Bu raundu o kazanmıştı.

Elina'dan çekildi, ama sadece onu çevirip yüzüstü yatıracak kadar uzun bir süre. Kıçını havaya kaldırdı ve tekrar içine gömüldü. Etrafına uzanıp klitorisiyle oynarken, son orgazmdan sonra hala hassas olduğunu çok iyi bilerek arkadan ona vurdu.

Elina öfkeyle çığlık attı ve adamın elini itmeye çalıştı ama adam reddetti. Sonra, bir başka orgazm -sonuncusundan çok kısa bir süre sonra- içinden geçerken amı tekrar onun etrafında sıkıldı. Kendi doruk noktası etrafında patladı ve Celyn başını geriye attı, alevler bir kez daha karanlığı aydınlattı.

İşi bittiğinde, vücudundan son damlasını da sıktığında, ikisini de yan yana yere bıraktı. Adam sırtüstü, Elina yüzükoyun. Elina uzandı ve adamın kolunu tokatladı.

"Piç kurusu," diye yakındı.

"Biliyorum."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Elina ertesi sabah uyandığında uzakta iki güneş yükseliyordu ve Celyn'in başı kalçalarının arasındaydı.

Onu uzun uzun yaladı, dili klitorisine doğru küçük bir kırbaçla son buldu.

Gerindi, kısa bir süre için birinin onu her gün böyle uyandırabileceğini düşündü.

"Sana da günaydın," dedi Celyn yalamalar arasında.

"Sana da günaydın," demek istemişti Elina ama aslında ağzından çıkan tek şey "Ah" oldu.

Celyn biraz kıkırdayarak ayak bileklerini kavradı ve dizleri bükülecek şekilde geriye itti. Sonra kalçalarını iyice ayırdı ve omuzlarıyla onu sıkıştırdı. Yavaş, kolay yalamaları, klitorisini dişlerinin arasına nazikçe alana ve Elina'nın büyük piçin altında kıvranmasına neden olan titreşimli bir doruğa çıkarmak için dilini kullanana kadar daha sert olanlara döndü.

Elina ellerini adamın saçlarına daldırdı ve adam onu bir kez, sonra bir kez daha içine alırken dayanmaya çalıştı. Adam üzerine çıktığında Elina ter içinde kalmıştı, siki nabız gibi atan kasların arasından geçiyordu. Derinlere gömüldüğünde ikisinin de nefesi kesildi, Elina'nın kolları vücuduna dolanırken o da içine doğru sallandı. Boynunu öptü, sonra ısırdı, dilinin ucu acıyı yatıştırdı. Bunu tekrar tekrar yaptı, Elina'nın bedeni her seferinde kıvranıyordu.

Adam onun vücuduyla oynamayı öğreniyordu ve kızın bunu umursadığından emin değildi, bu da kafasını karıştırıyordu. Seviştiği erkekleri kontrol etmek üzere yetiştirilmişti. Ama bu, dudaklarıyla kulağını okşayan bir adam değildi. Bu bir ejderhaydı. Ve ejderhalara hiçbir şey söylememek gerektiğini çabucak öğrenmişti.

Celyn ona karşı inledi ve sonra vücudu titremeye başladı. Onun doruk noktasının saniyeler uzakta olduğunu biliyordu, bu da bilinmeyen bir nedenden ötürü onu boynuna çığlık attıran başka bir sarmalın içine gönderdi.

Orgazm oldular, birbirlerini kurutana kadar vücutları birbirine sıkıca kenetlendi.

Celyn biraz geri çekildi, karanlık gözleri sıcak bir şekilde Elina'nın yüzüne bakıyordu. Elina başını yana çevirdiğinde bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu hemen.

Kulağını yere dayadı ve başını salladı. "Biri geliyor," dedi. "Ve şu anda o biz değiliz, ejderha."

Elina haklıydı. Yabancılar gelmeden çok önce onların geleceğini biliyordu. Erkek Süvariler ortaya çıktığında ikisi de giyinmiş ve silahlanmıştı; Elina yayını, Celyn ise diğer her şeyini kuşanmıştı.

Beş atlı onlara doğru geliyordu, Elina yayını havaya kaldırır kaldırmaz atlarını durdurdular ve okunu yükseğe ve uzağa gönderebilecek şekilde kaldırdılar. Atlı dostları olarak bunu biliyorlardı ama Elina'yı tanıyor gibi görünmüyorlardı.

Celyn'in anlamadığı bir dilde konuşuyorlardı ve hepsinin sesi öfkeliydi, kelimeler tükürük saçıyordu. Atlılar Elina'ya başlarını sallayıp atlarını döndürene ve uzaklaşana kadar tartışma birkaç dakika sürdü.

Celyn kılıcını indirdi. "Az önce ne oldu?" "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Neden atlarına binip gittiler? Sen ne dedin?"

"Onlara kim olduğumu söyledim. Kabilemin kim olduğunu. Ve gittiler.

Söylenecek başka ne vardı ki?"

"Birkaç dakika süren bu konuşmanın çoğu onlara adını söylemen miydi? Ve adının çok uzun olduğunu düşünmüyor musun?"

Gözlerini devirdi ve onun etrafında yürüdü. "Bozkırlarda bizi güvende tutacak olan benim adım, benim kim olduğumdur. Bunu sakın unutma."

"Aranızda kızgın olan var mıydı?"

Yatağını yuvarlarken durdu. "Hayır. Neden?" "Kızgın görünüyordun. Hepiniz kızgın görünüyordunuz."

"Biz böyle konuşuruz." Yatağını yuvarlamayı ve sıkıca bağlamayı bitirdi.

"Başın beladaysa bana özellikle haber vermen gerekecek; yoksa herkesi öldürmeye başlarım. O zaman da babam bana çok kızar. Cadwaladr'ların öldürmeye başlamasından nefret eder."

Elina ayağa kalktı, dilini dişlerine vurdu. Kendisine ait olmayan at tırıs la yanına geldi ve onu hazırlayabilmesi için durdu. "Bu sizin halkınız için sorun mu? Hepiniz öldürmeye mi başladınız?"

"Hepimiz için değil. Sadece benim akrabalarım için." Bir an düşündü. "Ve Annwyl. Eskiden aramızdaki en kötü kişi oydu. Ama son zamanlarda değil."

"Ben sizin düşündüğünüz gibi çılgın bir canavar görmüyorum." "Onun çılgın bir canavar olduğunu hiç söylemedik." Celyn gözlerini kaçırdı, biraz yüzünü buruşturdu. "Biz bunu asla söylemeyiz. Başkaları söylüyor ama biz değil. Ama normalde çabuk tepki verir. Bazen bir iyi sonuç ... bazen o kadar da iyi değil."

"Ama etrafında ona yardım edecek çok kişi var, değil mi? Baban. Reinholdt Canavarı. Annesinin kalpsiz, soğuk gözlerine sahip o on yaşındaki çocuk. Hatta sen bile."

"Ben mi?"

Elina eyerini atına ve diğer her şeyi eyerine sabitlemeyi bitirdi. Celyn'le yüzleşt i. "Şimdi ona yardım ediyorsun."

"Ben mi?"

"Burada, benimle birlikte, Dış Topraklar'dasın. Bu yardımcı oluyor."

"Öyle mi?"

"Seni anlamıyorum ejderha." Atına bindi ve eyerine yerleşti. "Yardım ettiğinde, bunu görmüyorsun. Hiçbir şey yapmadığında, dünyayı kurtardığını sanıyorsun."

Celyn neredeyse her gün olduğu kişi olarak dünyayı kurtarmakla ilgili şaka yapıyordu ama daha önce kimse ona yardımcı olduğunu söylememişti. Tüm Cadwaladr'lar gibi ondan da işini yapması bekleniyordu. Ne eksik ne fazla. Ama küçük bir takdir çok hoş bir şeydi.

Elina'ya doğru yürüdü ve kollarını gevşekçe kalçalarına doladı. Biraz eğilerek onu öptü. Yumuşak, nazik bir öpücük. Önceki geceki vahşi yiyip bitirme öpücüğü değildi.

"Bu ne içindi?" diye sordu adam sonunda -ve isteksizce- geri çekildiğinde.

"Çünkü öyle hissettim."

"Oh. Tamam o zaman." Ve birkaç saniye sonra: "Düşünceli öküzler gibi gözlerimin içine bakmaya devam mı edeceksin yoksa ben yaşılıktan ölmeden önce kabilelerle buluşmak için atına binip gidecek misin?"

"Zaten yaşı sayılırsın! Yumruklamaya başlamana gerek yok!"

Kalpsiz Bulutların Ayı Avcılarından Gavrilovich Trifonov, Dış Ovaların Bozkırlarının Uzak Bölgelerinde, Dış Ovalar ile Annaig Vadisi arasındaki toprak sınırlarına doğru at sürdü.

Atını çevirip sıraya girmek üzereydi ki kardeşi onu durdurdu. "Sanırım konuşmaya geldiler."

Gavrilovich atlı Annaig Vadisi Koruyucuları'nı -topraklara koruma sağlayan zırhlı şövalyeler- görmüştü ama onları hemen hemen her seferinde, herhangi biri bölge sınırlarına biraz fazla yaklaştığında görüyordu. Yine de birbirleriyle konuşma zahmetine nadiren giriyorlardı.

Üç Koruyucu, Outerplains'in Annaig Vadisi'ne dönüştüğü çizgide durdu. Ortadaki şövalye selamlamak için elini kaldırdı.

Gavrilovich'in halkının dilinde, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Size iyi günler, güçlü Süvariler," dedi.

Gavrilovich başını salladı. "Günaydın."

"Bu yoldan geçen bir kadın ve bir erkek görüp görmediğinizi merak ediyorduk. Elbette yanlış bir şey yok ama yerel rahibimiz onlarla biraz zaman geçirmek istiyor."

Gavrilovich omuz silkti. "Kusura bakmayın. Günlerdir bu tarafa gelen kimseyi görmedik."

"Pekâlâ," dedi şövalye, gülümsemesi hiç solmadan. O kadar parlaktı ki, zavallı Gavrilovich'in gözlerini neredeyse kör ediyordu. "Yardımanız için teşekkür ederim. Sana iyi günler, kudretli binici. Ölüm seni iyi bulsun."

Gavrilovich, Koruyucuların uzaklaşmasını izledi ve nefesinin altından, "Ve ölüm sizi bulsun," diye mırıldandı.

"Neden onlara Kara Ayı Süvarisi ve onun büyük boy kölesinden bahsetmedin?" diye sordu kardeşi.

"Onlara Bozkır halkı hakkında hiçbir şey söylemiyoruz." Eyerinde döndü ve adamlarına doğru baktı. "Asla. Bu kadar çok gülümseyen birine asla güvenmem."

"Güneşe bakmak gibi bir şey," diye homurdandı kuzeni.

"Şimdi gel," diye emretti Gavrilovich. "Hâlâ hattın geri kalanını kontrol etmemiz gerekiyor ve sonra kızlarımı savaş antrenmanından almak için geri dönmem gerekiyor." Kardeşine şöyle bir baktı. "En küçükleri sadece on yaz geçti ve şimdiden iyi gidiyorlar."

"Elbette. Anneleri gibi omuzları var ve tarlada kızışan boğalar gibi çabuk öfkeleniyorlar. Nasıl gurur duymazsın?"

* * *

O gün Dış Topraklar'da ilerledikçe, Celyn bu bölge hakkında hiçbir şey bilmediğini daha fazla itiraf etmek zorunda kaldı.

İster insan ordularıyla ister ejderhalarla olsun, ne zaman karadan geçse, her zaman

Conchobar Dağları'nın diğer tarafındaki dar doğu kısmı. Çok daha kısa bir yolculuktan ve bazı çiftlikler, birkaç kasaba ve kesinlikle ormanlar vardı. Rhiannon'un kız kardeşlerinden biri o bölgede güzel ve sakin bir hayat yaşıyordu. Ve insan olarak yürürken bile, oradan Kuzey Toprakları'na ulaşmak çok az zaman alıyordu.

Yine de Dış Yaylalar boyunca batıya doğru ilerledikçe ağaçlar azalıyor -gördükleri daha çok sağlam çalılara benziyordu- ve daha çok otlaktan geçiyorlardı. Elina'nın da dediği gibi, burası çok güzel bir yerdi.

Ama en güzel şeyler gibi kalpsizdi. Burada yaşamamanın zayıflara göre olmadığı açıktı. İnsan fersahlar boyunca seyahat edebilir ve hiçliğin çimenli uzantılarından başka bir şey göremezdi. Çok yakın görünen dağlar bile uzakta kalıyordu, sanki biri yaklaştığında geri çekiliyorlardı.

Tek başına ya da başkalarıyla, yıl boyunca, mevsimden mevsime bu topraklarda seyahat etmek ... Celyn bunu hayal bile edemezdi. Kilometrelerce uzanan otlaklardan başka bir şey görmemeyi; acımasız Step rüzgarlarından başka bir şey hissetmemeyi; uzaktan gelen şahin gırtlamlarından başka bir şey duymamayı hayal bile edemezdi.

Birkaç yolcunun yanından geçtiler ama baş sallamak dışında pek iletişim kurmadılar.

Hayır. Celyn bunu yapamazdı. Burada yaşayamazdı. Kuzey Toprakları'nın kızıyla ve onu sıcak tutacak çok az dişile kötü olduğunu düşünmüştü ama yanılmıştı. En azından orada bir kasaba bulabilirdi. Barı olan bir kasaba. Bira ve sıcaklık olacaktı. Konuşmalar olacaktı. Bir Northlander'ın gırtlaktan, alçak sesle konuşması olsa bile bolca.

Ama o bile bundan daha iyiydi.

Tanrım, her şey bundan daha iyiydi.

* * *

Celyn'in kükremesi Bozkır'da yankılandı ve Elina'nın bindiği at hemen durdu. At paniklemedi. At

En azından Celyn'in atı gibi değil, efendisinin ani patlamasıyla şaha kalktı ve neredeyse ejderhayı yerinden oynatacaktı.

Elina eyerinde döndü. "Ne?"

"Buna nasıl dayanıyorsun?" diye sordu ejderha, bindiği panik halindeki seyahat ineğinin kontrolünü zar zor elinde tutmayı başararak.

"Ne duracak?"

"Sessizlik! İnsan yok! Hiçbir şey yok! Hiçbir şey yok! Günlerdir bu cehennemde yolculuk ediyormuşuz gibi hissediyorum!"

"Kamptan ayrılalı bir saat oldu." "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

Elina başını üzgün bir şekilde sallayarak geri döndü ve tekrar yola koyuldu.

"Bu bir cevap değil, kadın!"

O gece nihayet kamp kurmadan önce bütün bir gün boyunca o cehennem manzarasında yolculuk etmek zorunda kalmıştı. En azından o zaman Celyn, Elina'yla boğazı düğümlenene kadar konuşabilmişti; Elina'nın üzerine atlayıp onu çıplak bedeniyle yere yapıştırdığı ve "Kapa çeneni. Dünyadaki tüm at tanrıları adına, kapa çeneni!"

Bu emir, onunla geçirdiği her gece daha fazla zevk aldığı çıplak güreşin daha şehvetli bir şekilde yapılmasına yol açmıştı.

Sonra, nihayet, uyku. Ta ki Elina'nın ağlama sesini duyarak uyanana kadar.

Celyn gözlerini açtığında çoktan ayağa kalkmıştı, kılıcı elindeydi, insan bedeni annesinden öğrendiği ilk savaş duruşundaydı. Ghleanna, yıllar önce o henüz bir yavruyken, kuyruğundan sarkarken ona ne kadar iyi öğrettiğiyle gurur duyardı.

Ancak Celyn sonunda nerede olduğunu ve neler olup bittiğini anladığında, yalnız ve güvende olduklarını gördü, ancak Elina çok kötü bir rüya görüyordu.

Çırılçıplaktı, kürkünü üzerinden atmıştı ve Bozkır'ın kötü soğuşuna rağmen terliyordu. Sanki korkunç bir şeyden korunmaya çalışıyormuş gibi kollarını sallıyor ve vuruyordu.

Celyn kılıcını bıraktı ve onun yanına çömeldi.

"Elina," dedi omzunu okşayarak. "Elina! Uyan!"

Hâlâ çığlık atıyordu. Neredeyse yalvarıyordu. Ve Celyn'i karşısında gördüğünde, oldukça şok edici bir şey yaptı.

Kendini onun kollarına attı, tüm vücudu titriyordu - ki bunun soğuktan olmadığını hissetti.

Kollarını ona dolayan Celyn, en azından onu sıcak tuttuğundan emin bir şekilde ona sıkıca sarıldı.

"Elina, ne oldu?"

"Hiçbir şey, hiçbir şey." Onu daha sıkı kavradı. "Sadece kötü bir rüya."

Celyn rüyasının ne hakkında olduğunu sormak istese de, bütün gününü ölümle iyi bir karşılaşma dileyerek geçiren bir kadını dehşete düşürecek kadar korkunç ne olabilirdi, ihtiyacı olan son şeyin onun soruları olduğunu biliyordu.

Zayıflık göstermek Elina'nın yaptığı bir şey değildi. Asla. Kabilesi onun hakkında ne düşünürse düşünsün. Ama şimdi bunu ona gösteriyordu ve kendisi gibi davranmayarak ona saygı duyacaktı.

Biraz zaman aldı ama sonunda vücudunun titremesi durdu ve sonunda ondan uzaklaştı. Ayağa kalktı ve büyük bir kayaya doğru yürüdü. Celyn onun çıplak bir şekilde kayanın üzerine tırmanışını ve oturuşunu izledi. Dizlerini kaldırdı ve kollarını dizlerinin etrafına sardı.

Celyn onu takip etmeye, arkasına geçip ona sarılmaya başladı. Ama yine bir şey ona kızın istediğinin bu olmadığını söylüyordu. Bu yüzden başka bir şey denedi.

* * *

Elina büyük bir kayanın üzerine oturdu ve gökyüzüne baktı. Hızla çarpan kalbini kontrol etmek için çok çalıştı.

Kaç.

At tanrıları adına, ne kadar da umutsuzca kaçmak istiyordu. Celyn'den değil. Belki de buraya kadar gelebilmesinin tek sebebi oydu. Onun sürekli soruları ve gevezelikleri dikkatini o kadar dağıtmıştı ki kabilesine dönmeyi düşünecek zamanı olmamıştı. Glebovicha'ya. O kadının alaycı ses tonuna, bariz nefretine, Elina'nın varlığından duyduğu tiksintiye.

Celyn, Elina'nın ne kadar güçlü bir avcı olduğuna sürekli hayret ediyordu ama avcılık ve atlar her zaman Elina'nın kaçış yolu olmuştu. On ikinci yazını geçirdiğinden beri dağlarda yalnız bir geyiğin izini sürebiliyor ve onu tek atışta indirebiliyordu, bu da gerektiğinde her zaman yiyecek sağlayabilmesini veya kendi başına yaşayabilmesini sağlıyordu. Annwyl'in isteği hakkında Glebovicha ile görüştüktan sonra, içlerinden bir ses Elina'ya bunun gerekli olacağını söyledi.

Elina gökyüzüne bakarak bozkırın muhteşem sessizliğinin panik içindeki ruhunu rahatlatmasına izin verdi... ta ki nefes alış verişini duyana kadar.

Başını çevirdi ve pulları gördü.

Celyn, ejderha formundayken on kat daha derin olan derin sesiyle, "Tırmanın," dedi.

Bu hoşuna gitti.

Elina tereddüt etmeden Celyn'in sırtına tırmandı, çıplak vücudu onun doğal ısı ve siyah saçları tarafından sıcak tutuldu.

Boynuna yakın durdu, bacaklarını boynuna doladı, ellerini boynunun arkasına bastırdı. Elina, kendisini bütünüyle yiyebileceğini bildiği bir varlığa bu kadar yakın olmaktan hiç korkmuyordu... daha büyük bir yemekten önce küçük bir ikram gibi. Dolt Celyn'in yanında kendini güvende hissediyordu. En başından beri onun yanında kendini güvende hissetmişti. Onu Devenallt Dağı'nda dururken bulduğu günden beri, kaçıp kaçmayacağına karar vermeye çalışıyordu - ve kendini utandırıyor - kendini Ejderha Kraliçesi'nin merhametine bırakıp büyük olasılıkla yenecekti, ya da sadece kendini Devenallt Dağı'ndan aşağı atacaktı, böylece bunu yapmak zorunda kalmayacaktı

Elina, Celyn'in yanında kendini güvende hissetmişti. Neden böyle hissettiğine dair hiçbir fikri olmasa da, işgdsel olarak onun kendisine asla zarar vermeyeceğini hissetmişti.

Bu yüzden ejderhanın sırtında oturmak, nefes aldığında ya da en ufak bir hareket ettiğinde pullarının çıplak kalçalarına ve bacaklarına sürtünmesi onu korkutmuyordu. Aksine bu hissi seviyordu.

"şunu izle," diye sessizce emretti. "Bunu bana kraliçe öğretti. Onun kadar iyi değilim ama kötü de değilim."

Ejderha bir nefes aldı ve sonra alevini serbest bıraktı. Bu, yaşlı ejderhayı ldrenlerle yüzleştiğinde gördüğü büyük ateş ve ölüm patlaması değildi. Aynı derecede ölümcüldü ama bozkırda bir o yana bir bu yana zigzaglar çizerek ilerleyen, ot katmanlarını kesen alevde bir zarafet vardı. İzlemesi büyüleyiciydi ama Elina onun sadece alevini ona gösterdiğini düşündü. Tıpkı bir adamın ona kılıçla neler yapabileceğini göstermesi ya da yayının isabetiyle onu etkilemeye çalışması gibi.

Sonra Celyn havaya yükseldi. Çok yükseğe değil, tepesindeki parlak ay ışığında aşağıdaki zemini görebileceği kadar yükseğe.

Toprağa yaktığı şeyin çizgileri basit ve temizdi. Güzel bir çizim gibi.

"Bu nedir?" diye sordu, bir tür ejderha rn olduğunu varsayarak.

"Ejderha yazısıyla adın."

Elina soluk soluğa kaldı, verdiği cevap karşısında şaşırtıcı bir şekilde şok olmuştu. Belki de çok basit ama bir o kadar da büyüleyici olduğu için.

Lanet olsun ona! O Büyüleyici Celyn'di!

"Biraz uçmak ister misin?" diye sordu.

"İstiyorum."

"O zaman boynuma yaklaş ve saçlarımı etrafına sar. Bu seni sıcak tutacaktır. Ve dayan."

Celyn'in dediğini yaptı, havaya yükseldi ve Bozkır'ın etrafında yavaşça dönmeye başladı, ona çok sevdiği toprakların bir başka görüntüsünü verdi.

Neredeyse gecenin bir yarısı ılık atarak uyanmasına neden olan Şeyi unutmasını sağlıyordu. Tamamen değil ama neredeyse.

Dürüst olmak gerekirse, bu onun isteyebileceğinden çok daha fazlasıydı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Frederik kalkanını kaldırmış, altında diz çökmüştü. Savaş baltası çeliğe defalarca saplandı.

Sonunda, birkaç dakika sonra durdu ve bir nefes verdi.

"Orada saklanmaya devam mı edeceksin?"

"Saklanmıyorum," diye yalan söyledi Frederik. "Zamanımı bekliyorum."

Acımasız bir karşı saldırı başlatmadan önce."

Kalkan, düşünmek istediğinden daha kolay bir şekilde elinden alındı ve Büyük Bercelak ona baktı.

"Acımasız karşı saldırı mı? Gerçekten mi?" Ejderha elini uzattı ve Frederik onu kavrayarak ayağa kalkmasına izin verdi.

"Çok kolay pes ediyorsun, evlat."

"Biliyorum. Baltayı gördüm ve panikledim. Ama tekrar deneyelim." Bercelak başını salladı. "Evet. Tekrar deneyeceğiz."

Kılıcını tekrar eline alan Frederik, kalkanını ve duruşunu yeniden ayarladı. Bercelak'a başıyla selam verdi.

Ancak ejderha ilk hamlesini yapamadan Addolgar gökten onlarla birlikte eğitim alanına indi, birkaç Cadwaladr da hemen arkasındaydı.

"Kardeşim," diye sevinçle selamladı Addolgar. "Ve küçük Northland insanı."

"Elinde ne var?" Bercelak, Addolgar'ın elinde kıvranan bohçayı sordu.

"Bu Baron Roscommon."

Bercelak tiksintiyle dudak büktü. "Yaşlı Costentyn'i öldüren kişi mi?"

"İşte o . Celyn, tebaasından biri olduğu için onu Annwyl'e götürmemi söyledi."

"Annwyl kütüphanesinde. Onu ona götürün."

"Frederik, "Bunu yapmamamızı öneririm," diye araya girdi. Kardeşler birbirlerine ve Frederik'e baktılar. "Gerçekten mi?" Bercelak sordu. "Bunu yapmamamızı mı öneriyorsun? O zaman ne yapmamızı önerirsiniz?"

"Dagmar Teyze, Kraliçe Annwyl'in bazı sevimli özelliklerini törpülemek için çok çalıştı."

Addolgar buna kıkırdadı ama kardeşi sadece homurdandı ve "Sadede gel evlat," dedi.

"Roscommon ve adamlarına ne olduğunu öğrendiğinde sert tepki vereceğinden endişe ediyorum."

"Çocuk haklı, kardeşim. Celyn o şehirdeki insanların zaten yeterince acı çektiğini ve çoğu güçlü erkeğin öldüğünü düşünüyor. Ama Annwyl farklı düşünüyor olabilir."

"Pekala, tamam. Annwyl'i bu işin dışında bırakacağız." Frederik gülümsedi.

"Teşekkür ederim, Bercelak."

Frederik ona homurdandıktan sonra -ki bu Frederik'in kendi akrabalarından görmeye alışık olduğu bir şeydi- Roscommon'un içinde bulunduğu çuvalı işaret etti. "Onu Rhiannon'a götür. Yıllardır yalvaran bir atıştırma yemedi."

"Yapacağım."

Addolgar ve onunla birlikte uçanlar tekrar havalandılar. Onun gidişini izledikten sonra Bercelak arkasını döndü.

Omuz silkerek Frederik'e sordu: "Ne? Bana neden öyle bakıyorsun?"

Bram, Keita'nın casus ağından aldığı bazı bilgileri taramakla meşguldü. Büyüleyici ve rahatsız edici bir okumaydı.

O kadar etkileyiciydi ki, yorgun omuzlarını esnetmek için sandalyesine oturana kadar yalnız olmadığını fark etmedi.

"Ahhh!"

Addolgar koyu gümüş kaşlarını kaldırdı. "Her zaman ürkek biriydin."

"Bana gizlice yaklaşma."

"Ben yapmadım. Son otuz dakikadır burada oturuyor, yiyor ve içiyorum."

"Oh."

Başparmağını arkasına doğru salladı. "Ön kapıları yine açık bırakmışsın. Ghleanna sana o kapıları açık bırakmamamı söylemedi mi?"

"Öyle. Herkes içeri girebilir."

"Kesinlikle," diye yanıtladı Addolgar ... habersizce. "Peki sen neden buradasın?"

"Celyn bunu sana vermemi istedi. Costentyn'in günlükleri."

Bram aldı ve iki büyük deri ciltli tomes Addolgar'dan. "Onları bana getirdiğiniz için teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Bram kitaplardan birini çevirip açtı ve bilgileri tararken Addolgar'a "Celyn nasıl?" diye sordu.

"Güzel. Bunu iyi idare etti."

Bram büyük bir gurur duyarak gülümsedi.

"Ziyaretçileriniz olduğunu duydum," dedi Addolgar.

"Ben biliyorum. Asi Kral ve kız kardeşi burada."

"Neden? Neden Devenallt Dağı'nda ya da Garbhán Adası'nda değiller?"

Bram başını Costentyn'in günlüğünden kaldırıp baktı. Addolgar boğazını temizledi. "Pekâlâ. İyi bir noktaya değindin."

Bram malzemeyi taramaya devam etti. "Kral'ın Güney Toprakları'nda toplantıları var ama kız kardeşini Eyaletler'de bırakmak istemedi. Hayatına yönelik tehditler var."

"Şaşırtıcı değil."

"İşi bitene ve birlikte Taşra'ya dönene kadar Annwyl'in koruması altında kalmasını istiyor."

"Annwyl? Neden Rhiannon değil?"

Bram içini çekti ve Addolgar'a baktı. "Gerçekten sana bakmaya devam etmek zorunda mıyım?"

Addolgar omuz silkti. "Üzgünüm."

Günlüğe dönerek, "Yakında onlara Garbhán Adası'na kadar eşlik edeceğim."

Addolgar kıkırdadı. "Bahse girerim birine bir yere kadar eşlik edeceğini hiç düşünmemişsindir, ha?"

"Pek sayılmaz." Bram aniden doğruldu. "Ölüm tehditlerinden bahsetmişken ..."

"Ne oldu?" diye sordu çiftleştigi kardeşi.

"Contentyn büyük güç sahibi birine suikast düzenlemek için planlar yapıldığından endişeleniyordu. Muhtemelen kraliçelerden biri ya da her ikisi."

"Neden böyle düşündü? Yani, bariz olanın dışında?"

"Kasabada duyduğu söylentiler. Son söylentiler."

Bram koltuğunda arkasına yaslandı, bir eliyle çenesini sıvazlıyordu. "Sence ne yapmalıyız?" Addolgar sordu.

"Herkesse haber verin elbette. Ama bunun dışında yapabileceğimiz tek şey beklemek."

"Evet ... Bercelak'ın bu konuda iyi olmaması dışında. Beklemekle."

Bram içini çekti. "Evet. Bunu hepimiz biraz fazla iyi biliyoruz."

Bozkır Kabileleri'nin topraklarına ulaşmaları iki gün, Elina'nın kabilesi olan Siyah Ayı Süvarileri'ne ulaşmaları ise bir gün daha sürdü.

Son bir saat içinde, evine yaklaştıkça Elina giderek daha sessiz, somurtkan ve gergin hale gelmişti. O kadar gergindi ki, Celyn ona pek bir şey söylememişti. İçinden bir ses ona şu anda hiçbir şey duymak istemediğini ve etrafında gördükleri hakkında her zamanki sorularını sormanın onu sadece üzeceğini söylüyordu.

Kendi atından inen Celyn, Elina'nın atının dizginlerini tuttu. "İyi misin?" diye sordu.

"Ben iyiyim," diye yalan söyledi ve kendi küçük atından indi. "Unutma, burada olduğun şey hakkında konuşma."

"Merak etmeyin. Öyle bir niyetim yok."

"Ve soru sormak yok. Sadece izleyin. Umarım seni Kraliçe Annwyl'e iyi haberlerle geri gönderebilirim."

Bunun üzerine şok olan Celyn kekeleyerek "Benimle geri gelmiyorsun. . . Yani, şey ..." Kendini toparlamak için başını salladı. "Yani, Annwyl ile sonucu kendin tartışmak için mi?"

"Bunun bir seçenek olmayacağından eminim."

Celyn bunu bilmeliydi ama bu konu hakkında pek düşünmemişti. Bütün gün atına binmekle meşguldü.

. ve bütün gece Elina. Endişelendiği son şey, bunun onu son görüşü olabileceğiydi. Ve öyle olduğu düşüncesi onu mutlu etmedi.

"Keşke bilseydim," diye şaka yapmaya çalıştı. "Dün geceyi daha özel kılmaya çalışırdım. Çiçeklerle ya da başka bir şeyle."

Gülümsemeye çalıştı ama başarılı olamadı. "Elina, konuş benimle. Ne oldu?"

Bir nefes verdi. "Özür dilerim." Günlerdir tanıdığı kendinden emin, inatçı, meraklı kadın gitmişti. Şimdi gergin, ters ... ve korkmuştu. Onu o rüyadan uyandırdığı geceden beri bu kadar kötü görmemişti. Şimdi rüyasında gördüğü şeyin bu olup olmadığını merak ediyordu. Kabilesinin komutanıyla buluşmak için buraya dönmek.

Bu, yüzleşeceği kadın hakkında çok şey söylüyordu çünkü Elina'yı hiç bu kadar korkmuş görmemişti. Evet, dehşete düşmüştü. Onu dünyanın en korkulan dişi ejderhasının önüne attığında bile bu kadar korkmuş görmemişti.

"Sadece ... şimdi daha az konuş. Lütfen," diye usulca yalvardı.

"Elbette." Elina arkasını dönmeye başladı ama Celyn hemen elini onun omzuna koydu. "Ama ... herhangi bir şey yapmamı istersen -herhangi bir şey, Elina- sadece bana haber ver. Anladın mı? Ben buradayım."

Başını salladı ama başka bir şey söylemedi.

Celyn'in anlamlı bulduğu derin bir nefesle Elina yürümeye başladı ve Celyn de onu takip etti.

Celyn'in tanımadığı bir malzemeye çevrili ahşap çerçevelerden yapılmış yuvarlak evlerin yanından geçtiler. Yapıların her birinin ortasında bir delik vardı ve çoğundan duman çıkıyordu. Yapılar dayanıksız görünse de Bozkır'da esen güçlü rüzgârın onları etkilemediğini itiraf etmek zorundaydı. Elina'nın soru-cevap seanslarından birinde ona anlattığına göre, bu yapılar sadece inanılmaz derecede sağlam olmakla kalmıyor, bir saatten kısa bir süre içinde sökülüp taşınmaya hazır hale getirilebiliyordu. Bu tür bir hazırlık Celyn'in sadece orduda gördüğü bir şeydi.

Kamplar arasında yürürken insanlar kulübelerinden çıkıyordu. Bazılarının, çoğunlukla erkeklerin kucağında bebekler vardı; hepsi bir dereceye kadar silahlıydı. Köpekler kulübelerin arasında koşuyor, atlar istedikleri yerde otluyordu.

Babası haklıydı. Bu kolay bir hayat değildi ve bu toprakların insanları ve ejderhaları muhtemelen Güneylandalıları şımarık ve tembel buluyorlardı. Ama bu sorun değildi. Celyn birkaç kocadan biri olmaktansa şımarık ve tembel olmayı tercih ederdi.

Çift yürürken yakından izleniyordu. Hayır. Bu doğru değildi. İzlenmiyorlardı. . . . O yürürken izlendi. Yakından izlendi.

Zamanla, bir sürü beyaz-sarışın, mavi gözlü Süvarinin yaşadığı bir grup yapıya yaklaştılar ve Celyn bunların Elina'nın ailesi olduğunu hemen anladı. Hepsi ona benziyordu, sadece farklı şekiller, boyutlar ve cinsiyetler.

Yollarına devam ederlerken, başı ve yüzü koruyucu bir eşarpla örtülü bir kadın yanlarına yaklaştı. Sirtında bir yay ve kum saati sadağı, yanında kılıflı kısa bir kılıç ve belinden sarkan kemere bağlı birkaç bıçak vardı.

Dişi yaklaşırken omzunu Elina'nın omzuna çarptı. Celyn durdu ve hemen elini kılıcının kabzasına dayadı, Ejderha Kraliçesi'ni korumak için geliştirdiği içgüdüleri şimdi Elina ile birlikte devreye giriyordu.

Elina kadını geri itti ama Celyn'in kavgaya dönüşmek üzere olduğunu düşündüğü şey güçlü bir kucaklaşmaya dönüştü.

Sonunda kadın geri adım attı ve eşarbını yüzünden çekti. Burnu Elina'nınkinden biraz daha uzundu ve yüzünde ve boynunda epeyce savaş izi vardı ama bu iki kadın akrabaydı. Kardeş olduklarını tahmin ediyordu.

Ama kucaklaşma biter bitmez tartışma başladı.

Söylenenlerin tek kelimesini bile anlamasa da, Celyn onun haklı olduğunu biliyordu.

Kesinlikle kardeşler.

"Sen tanıdığım en büyük aptalsın, Elina Shestakova!" Kaka ona bağırdı.

"Ben de seni özledim kardeşim." Aslında özlediği tek kişi Kaka'ydı. Bu güzel Bozkır topraklarını ve şimdi ona bağıran sevgili kız kardeşi Kaka'yı.

"Bu kadar saçmalama, Elina! Buraya asla dönmemen gerektiğini biliyorsun. Asla!"

"Sadece görevimde başarısız olacağımı değil, öleceğimi de düşündün." "Kaçacağını sanmıştım, seni hayalperest inek!"

Elina kız kardeşinin, bu kız kardeşin böyle bir şey söylemesine çok şaşırdı. "Kaçmak mı? Beni mi? Beni bu kadar az mı düşünüyorsun? Onurumu mu?"

"Onur mu? Senin akıllı olduğunu sanıyordum. O aptal, saçma sorudaki gerçeği bilecek kadar akıllı-"

"Vay, vay," diye gürlledi arkalarından bir ses ve her iki kız kardeş de kuzenleri ve Glebovicha'nın gözdesi Ivanova'yla yüzleşmek için döndü. Kendi yirmi beş çocuğu olmasına rağmen, Glebovicha kabaca kendi soyundan olmayan birini seçmişti.

bir sonraki komuta. "Bakın kim döndü, kudretli ve cesur Elina Shestakova."

Elina tekrar Celyn'e baktı ama neyse ki kendi dillerinde konuşuyorlardı. Kendi diliyle ne kadar dalga geçildiğinden habersizdi.

"Ivanova Shestakova. Görüyorum ki ölüm sizi iyi bulmuş," diye selamladı Elina kuzenini. Bu ifadedeki "maalesef" ima edilmişti ve Ivanova tarafından tamamen anlaşılmıştı.

Çok daha iri olan kadın Elina'ya sırtıttı. Ivanova aralarındaki en iyi savaşçılardan biriydi. Uzun boylu, güçlü yapılı, kılıç ve yay kullanmada çok başarılı olan Ivanova'nın seçme kocaları vardı ve sahip olduğu on iki kocadan on sekiz güçlü çocuk doğurmuştu bile. Ve henüz iki yüz yaz geçmemişti.

Başka bir deyişle, Elina'nın olmadığı ve asla olamayacağı her şeydi. Çünkü hepsi de Ivanova'nın Güney Toprakları'ndan Ejderha Kraliçesi'nin kellesi atının arkasında sürüklenerek döneceğini ya da bu girişim sırasında öleceğini biliyordu.

Ivanova yüz­süzce Elina'nın atının etrafından dolaştı.

"Ejderha başı görmüyorum," diye duyurdu kulübelerinde durup dinleyenlere. "Büyük Glebovicha'ya söz verdiğiniz gibi bir sunu yok."

"Hiçbir şey için söz vermedi," diye hırladı Kaçka. Kuzenlerinden hiçbir zaman korkmamıştı ve her zaman Elina'yı savunan o olmuştu; Ivanova ve Glebovicha onu bu yüzden asla affetmemişti. "Bu saçma göreve zorlandı."

İkili arasında kavga çıkmadan önce Elina, "Glebovicha ile konuşmam gerek, Ivanova," dedi.

"Ne için? Yanında ejderha kafası olmadan geliyorsun. Sadece bu" -Celyn'i işaret etti- "erkek," diye bitirdi Ivanova alaycı bir tavırla. "Yüce Glebovicha'mız onu bir koca olarak düşünebilir kuzen, bu kadar güzel bir yüzle ve her şeyle, ama buradaki kimseden sana merhamet satın almayacak. Böylesine büyük bir başarısızlıktan sonra olmaz."

"Glebovicha'yı görebilir miyim, göremez miyim?" "Onu görmek mi istiyorsun, kuzen?" "Elina-"

"Sessiz ol, Kaçka." Ivanova Glebovicha'nın kulübesine el salladı. "Ona git, Elina Shestakova. Eminim seni gördüğüne çok sevinecektir."

Elina tekrar Celyn'e baktı. "Burada bekle," dedi ona. "Yakında döneceğim."

Başını salladı ve ona küçük bir gülümseme verdi.

Bu gülümsemeye karşılık vermek için kendini zorladı, sonra kuzeninin yanından geçip Glebovicha'nın çadırına doğru yürüdü.

Celyn'in neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Elina kız kardeşiyle tartışmaya başladığında, bu onu hiç rahatsız etmemişti. Kız kardeşler kavga eder. Tanrılar biliyordu, kendi kız kardeşleri acımasız kavgalarıyla kadim bir ormanda yol açabilirdi - birbirlerini binlerce yıllık ağaçlara kafa üstü fırlatmak, yüzlercesini devirmek için harika bir yeteneğe sahipti.

Ama sonra diğer kadın geldi ve Tanrılar aşkına, kocaman bir kadındı. Annwyl ya da Izzy gibi değil, insanlara göre oldukça iri olan iki kadın. Uzun boylu, iri omuzlu ve ölümüne dövüşmekten korkmayan. Ama Elina ve kız kardeşine doğru hantalca yaklaşan dişiye kıyasla neredeyse minyon sayılırlardı. Uzun boylu, geniş omuzlu ve öldürmek için yaratılmış olan bu kadın Celyn'i anında paniğe sürüklemişti.

Ve söylenen tek bir kelimeyi bile anlamamış olsa da, Celyn her zaman beden dilini anlamıştı. Ailesi ona bunu öğretmişti. Annesi Celyn'e savaş sırasında nelere dikkat etmesi gerektiğini, babası ise müzakereler sırasında nelere dikkat etmesi gerektiğini öğretmişti. Her iki durumda da, sadece beden diline dayanarak, Celyn, her iki ebeveyninin de yapışkan kırmızı-beyaz bir macundan başka bir şey olmayana kadar insanı ezeceğinden oldukça emindi.

Daha da kötüsü, Elina'nın oraya gitmeden önce ona baktığında gözlerindeki teslimiyeti görmektir.

Çadır. Bu bakış onu harap etmişti.

Ama kız kardeşi de onu takip edince biraz olsun rahatlamıştı. O gelmeden önce o da Celyn'e bakmış, bakışları Celyn'in başından ayaklarına ve oradan tekrar yukarıya doğru hareket etmişti. İlk başta, bu lanet kamptaki her dişi tarafından ölçüldüğünü düşünmüştü ama -kısa bir bakıştan sonra- kız ona odaklanmış ve çenesini biraz kaldırmıştı. Hafif bir hareketti ve bunu kolaylıkla "Daha sonra seni daha önce hiç sikilmediğin gibi sikeceğim" şeklinde yorumlayabilirdi ama bir şey ona bunun kızın söylediklerinin yakınından bile geçmediğini söylüyordu. Ve ona bir şey söylüyordu.

Celyn, sırtına hafifçe vurarak Elina'nın bindiği atı gönderdi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, atı mutlu bir şekilde arkadaşının peşinden gitti.

Celyn iki atı da bir daha görmese bile, önümüzdeki birkaç dakika içinde ne yapmak zorunda kalırsa kalsın ikisinin de güvende olduğundan emin olmak istiyordu.

Ve hem Elina'nın hem de kız kardeşinin ifadelerine bakılırsa, Celyn çok kötü bir şey yapmak zorunda kalacaktı.

* * *

Elina, Glebovicha'nın kulübesinin çıkışında dururken büyük savaşı yemeğinden başını kaldırdı, kızarmış kuzunun suyu ağzına ve ellerine bulaşmıştı, et parçaları parmaklarının arasındaydı. Glebovicha'nın birinci ve ikinci kocaları onun iki yanında oturuyordu, diğerleri muhtemelen dışarıda atlara bakıyor ya da gençleri savaşta eğitmeye yardım ediyorlardı.

Glebovicha her zaman olduğu gibi, ağzına bir parça daha et atmadan önce Elina'ya o ezici hayal kırıklığı ifadesiyle baktı.

Çiğnerken, "Ejderha kafam nerede, Elina Shestakova?" diye sordu.

Elina her zaman olduğu gibi kabile liderine söyleyeceklerinin etkisini azaltacak yollar bulmaya çalışmadı. "Görevimde başarısız oldum."

Glebovicha, kahkahalarla homurdanan kocularına bakarak, "Şok edici," diye alay etti.

"Ama elim boş gelmedim," diye devam etti Elina. "Hayır, gelmedi," diye araya girdi Ivanova. "Sana bir hediye getirdi.

Southlander erkeği yatağını ısıtacak."

Celyn'in kendi yatağından başka birinin yatağını ısıttığı düşüncesi Elina'nın hiç düşünmeden konuşmasına neden oldu. "Hem de nasıl!"

"Rahibe," diye uyardı Kaçka.

"Şey, ben yapmadım. O benimle birlikte," dedi Glebovicha'ya açıkça.

"Şimdi öyle mi?" Glebovicha elleriyle kemikten daha fazla et koparıırken sordu. "Evime emperyalist bir köpek getiriyorsun ama onunla oynamama izin vermiyorsun? Bu ne kadar adil, Elina Shestakova?"

Onu Celyn konusundan olabildiğince çabuk uzaklaştırmaya kararlı olan Elina, konuşmasının asıl amacına daldı. "Bana bir görev verildi, Glebovicha. Oldukça önemli bulacağınızı düşündüğüm bir görev."

"Size yapmanızı söylediğim şeyden daha mı önemli?"

"Evet, çünkü bu Bozkır Kabileleri'nin bir bütün olarak geleceğini ilgilendiriyor. Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum," diye yalan söyledi Elina, çünkü kabilelerindeki herkes Glebovicha'nın nihai hedefinin bir gün Anne Atli olmak olduğunu biliyordu. Tek hayali buydu ve kabilelerin güvenliğinin bununla çok az ilgisi vardı.

"Gerçekten mi?" Elina başını sallayınca Glebovicha güldü, başını histerik bir kahkahayla arkaya attı ve boğazına takılan kuzu yüzünden öksürmeye başladı.

Elina bu küçümseyici kahkahayı duymazdan geldi ve devam etti. "Ve bu konuda Anne Atli ile konuşmam gerekiyor."

Kahkahalar ve öksürükler anında kesildi. Glebovicha'nın soğuk gözleri Elina'ya kilitlendi. "Şimdi anladın mı, Elina Shestakova?"

"Bu çok önemli."

"Önemli mi? Anne Atli ile konuşmanızı gerektirecek kadar önemli olan nedir?"

"Kraliçe Kanlı Annwyl'den bir mesajım var. Ve bunu doğrudan Anne Atli'ye ileteneğime dair ona söz verdim."

Ağzından et sarkan Glebovicha hırladı, "Bana başımı getirmeyi başaramadın, böyle bir başarısızlıktan sonra yüzünü göstermeye cüret ediyorsun-"

"Pardon, Glebovicha, ama-"

"Sözümü kesme!" Glebovicha böğürdü.

Elina sustu ve Glebovicha devam etti. "Halkının sırtından sülük gibi geçinen şımarık bir emperyalist köpek için görev yapıyorsunuz ve emperyalist yalanlarınızı yaymak için büyük liderimizi görmeyi isteme cüretini mi gösteriyorsunuz?"

"Kraliçe Annwyl bir sülük değildir."

Elina'nın kulağının dibinde, Kaçka fısıldadı, "Adımlarına dikkat et, kardeşim. Dikkat et. Dikkat et."

Elina'nın adımlarına dikkat edecek zamanı yoktu. Söylediği ya da yaptığı hiçbir şey Glebovicha'nın Elina'nın başarısızlığından duyduğu tiksintiyi hafifletmeyecekti, bu yüzden Anne Atli'yi görebilmek ve görevini ilerletebilmek için bu işi bir an önce bitirmeliydi. Sonu her halükârda aynı olacakken bunun etrafında dans etmenin ne anlamı vardı?

"Kraliçe Annwyl," diye devam etti Elina, "halkı için çok şey yapıyor. Size anlatmama izin verirsiniz-"

"O canavar orospuyu bana karşı mı savunuyorsun? Bana karşı mı?" Glebovicha patladı.

"O kadar basit değil, Glebovicha." Sakinleştirici bir nefes aldı. "Seni hayal kırıklığına uğrattığımı anlıyorum. Bundan pişmanlık duyuyorum. Ama Anne Atli ile konuşmalıyım. Bir taahhütte bulundum-"

"Sana ne söylersem onu yapacaksın, aptal. Burada hiçbir gücün yok, hiçbir söz hakkın yok. Sen bir solucansın ve bir solucan gibi kendini başkalarının gözünden saklayacaksın, ta ki ben, kabilelerimizin kudretli hükümdarı şöyle dursun, kocalarımın en zayıfıyla bile konuşmana izin verene kadar."

Glebovicha'nın istediği olursa bunun tam yüz yıl anlamına geleceğini bilen Elina, daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı. "Hayır" dedi.

Elina, Kaçka'nın hızlı ve şaşkın nefes alışını duydu ve Ivanova'nın yüzüne yayılan sırtışı gördü.

Ve o anda, çok ileri gittiğini fark etti.

Glebovicha ayağa kalktı ve kulübenin ortasındaki çukur ateşin üzerine çıktı. Elina geri adım atmaya çalıştı ama Ivanova omzundan tutup onu yerinde tuttu ve tam o sırada Kaçka onun önüne geçti. Çocukluklarından beri yaptığı gibi Elina'yı savunmaya hazırды. Ancak Glebovicha bunu bekliyordu ve hala yağlı kuzu parçalarını tutan eliyle Kaçka'ya ters bir vuruş yaparak onu yolundan çekti.

Elina o zaman tamamen anlamıştı. Burada çok ileri gitmemişti. Hayır, dehşet içinde Glebovicha'ya tam da her zaman istediği şeyi vermişti. Ejderha Kraliçesi'ni öldürmek gibi saçma bir görevin ihtiyacını ortadan kaldıracağını umduğu bir şey. Öyle olmamıştı, bu yüzden şimdi Glebovicha bunu kendi üzerine alıyordu ... ve Elina ona bundan sonra ne yaparsa yapsın haklı çıkarmak için ihtiyaç duyduğu tüm nedenleri vermişti.

Bunu tamamen anlayan Elina, kaderinden kaçmaya çalışmak için koşmak üzereydi. Ivanova'dan uzaklaştı ama o daha dönmeden Glebovicha Elina'nın göğsünün ortasına bir tekme atarak onu kulübeden dışarı fırlattı ve sert bir şekilde yere düşmesine neden oldu.

Celyn son on dakika içinde kışını avuçlayan dördüncü eli de tokatladı. Kadınların ilgisinden sıkılacağını hiç düşünmemişti ama bir et parçası gibi, sanki bir at müzayedesinde yargılanıyormuş gibi miniciklanmanın oldukça çabuk yorucu olduğunu söylemek zorundaydı. Ve etin ete çarptığını duyduğunda bu duygusunu açıkça ifade etmek üzereydi. Döndü ve Elina'nın birkaç dakika önce içinde kaybolduğu çadırdan geriye doğru uçuşunu gördü.

Sert bir şekilde yere düştü, nefesi kesilmişti ama hâlâ ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Celyn yardım etmek için ileri atıldı ama boynuna arkadan bir ip dolanarak onu geri çekti.

"Nereye gidiyorsun, güzel adam?" dedi arkasından bir kadın sesi. Arkasına dönüp baktığında çok iri bir dişi Rider'ın orada durduğunu ve kendisine baktığını gördü. Elleriyle ip tutarak çadıra doğru baktı ve bir kadının ç a d ı r d a n çıktığını gördü. Ve tanrılar. Bu kadınları tam olarak neyle besliyorlardı? Bu kadın inanılmaz derecede kocaman!

Celyn geldi itibaren a AİLE . Dişi ejderhalar insanken o l d u k ç a i r i cüsseleriyle tanınırlardı... ve bu dişinin hepsinden daha iri olduğunu tahmin ediyordu. Uzun boylu ve genişti, kasları onu zorluyordu.

Geyik derisinden gömlek.

Ve bu dev Elina'ya doğru geliyordu.

Tüm işler durdu ve Süvariler etrafta dikilip bakmaya başladılar. Yardım etmiyor, sadece bundan sonra ne olacağını görmek için bekliyorlardı.

Celyn aynı şeyi yapamadı. Öne doğru sıçradı ama boğazındaki ip tarafından tekrar geri çekildi. Yaşadığı şok yüzünden unuttuğu ip. Tam o lanet şeyi çıkarmak için uzanmıştı ki, diğer kadınların ipleri her iki bileğine dolandı ve kollarını vücudundan uzaklaştırdı.

Şimdi iki atlı daha onu tutuyordu. Atlılardan biri ona, "Bırak onu güzel adam," dedi. "Elina Shestakova için artık çok geç. Ama senin için değil. İçimizden biri için iyi bir koca olacaksın. Bize adımızı taşıyacak çok güzel, iri kızlar vereceksin. Belki de o ben olacağım," diye hırladı ona. "Ama merak etme. Sana iyi bir binek, sonra da seni mutlu edecek güzel şeyler vereceğim."

Lanet olsun. Celyn başından beri haklıydı. Bugün çok kötü şeyler yapacaktı. . . .

Çaresiz ve dehşete düşmüş olan Elina, Glebovicha üzerine gelirken dirseklerini ve ayaklarını kullanarak geriye doğru debelendi.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın!" Glebovicha kükredi. "Beni hayal kırıklığına uğratmaya devam ediyorsun! Ve şimdi bana ne yapacağını mı söylüyorsun? Sanki buna hakkın varmış gibi!"

"Lütfen," diye yalvardı Elina, hâlâ kaçmaya çalışıyordu ama yeterince hızlı ayağa kalkamıyordu. "Lütfen!"

"Sen bir hiçsin! Bir hiçsin! Beni duyuyor musun, Elina Shestakova! Sadece şimdi düzeltilecek bir hata, böylece güçlü at tanrıları senin değersiz leşini öteki dünyaya ve benimkinden dışarı sürükleyebilecek!"

Elina, Glebovicha'yı uzaklaştırmak için elini kaldırdı. "Tanrılar, yapmayın!"

Ama işe yaramazdı. Tamamen faydasız. Tüm yalvarmalar, tüm kaçma girişimleri. Elina, Glebovicha'nın kolunu kaldırdığını görür görmez bunu anlamıştı, elindeki bıçak güneşin altında parlıyordu, saniyeler önce bir açıyla aşağıya inmiş ve Elina'nın yüzünü yarmıştı.

Elina acı ve şok içinde çığlık attı, bir eli yüzünün sol tarafına çarparken serbest kalan kolu hâlâ kendini geri çekmeye çalışıyordu. Yaşama arzusu, cesur olma ihtiyacının önüne geçmişti.

Glebovicha tekrar ona doğru geldi ama Kaçka çadırdan dışarı fırladı ve bir kolunu Glebovicha'nın boğazına dolayarak sırtına indi. Kız kardeşi kılıcını kaldırdı ama kılıcını saplayamadan Ivanova Kaçka'yı çekip birkaç metre öteye fırlattı.

Kaçka'nın elinden kurtulan Glebovicha tekrar Elina'nın üzerine yürüdü. Ancak bu sefer Elina, yüzünden akan kan yüzünden kör olmasına rağmen ayağa fırladı. Bunun bir önemi yoktu. Tek düşünebildiği kaçmak ya da en azından son nefesine kadar savaşmaktı. Ölümü hoş karşılaması gerektiğini biliyordu. Glebovicha'yı bir dövüşte asla yenemezdi. Ama yenemezdi. Eve dönüş için o son at yolculuğuna hazır değildi.

Glebovicha'ya doğru çılgınca savruldu ve yüzüne bir yumruk indirdi. İyi ve sağlam bir vuruştı ama iri kadını kızdırmaktan başka bir işe yaramadı. Glebovicha Elina'nın uzun kolunu yakaladı.

saçlarını çekti ve neredeyse köklerinden koparacaktı.

"Elina!" diye bağırdığını duydu Celyn. Onu unutmuştu ama kanla kaplı sisin içinden nerede olduğunu zar zor görebiliyordu.

"Elina!" diye tekrar bağırdı ama bu sefer sesi daha alçak, daha güçlüydü. Ve sevgili Bozkırlarının rüzgârları on kat artarken ve alev Celyn'i ve ona yakın olan herkesi sararken, kabile üyelerinden çığlıklar ve uyarı çığlıkları geldi.

Yine de bunların hiçbirisi Glebovicha'yı caydıramazdı. Elina'yı öldürmeye çok kararlıydı. Elina'yı dizlerinin üzerine çökmeye zorladı ve bıçağını Elina'nın boğazına dayadı.

"Ejderha!" diye bağırdı biri. "Savunmayı alın! Çekil!"

"Umutlanma, zavallı solucan," diye uyardı Glebovicha Elina'yı. "Getirdiğin bu iblis seni kurtaramayacak."

Elina bunu zaten biliyordu. Bu yüzden gözlerini kapadı ve sonunda ölümün onu bulmamasını bekledi.

* * *

Outerplains Bozkırlarının Uzak Bölgelerindeki Umutsuzluğun Gece Yarısı Dağları'nın Kara Ayı Binicilerinden Kaçka Şestakova, Elina'nın yanında getirdiği erkeğin aniden kendini alevlerle sardığını ve kız kardeşini korumaktan alıkoyan kabile üyelerini yaktığını görmek için tam zamanında kafasını kaldırdı.

Fakat Kaçka ayağa kalktığı anda alevlerin bir tür büyücünün işi olmadığını gördü. Bunun yerine, adam büyük kanatları ve uzun, kalın kuyruğuyla bir ejderhaya dönüşmüş, etrafında açık bir yol açarak yanmamış kabile üyelerini savurup uzaklaştırmıştı.

Yine de havalandığında, kız kardeşine asla ulaşamayacağını biliyordu. Yeterince hızlı değil. Böylece Kachka tekrar Glebovicha'ya doğru koştu.

Ivanova liderlerinin önüne geçti, Elina dizlerinin üzerindeydi ve kanla kaplı bıçağı boğazını açmak üzereydi. Yine de Kaçka elinde kendi hançeriyle ikisine doğru koştu. Ama yaklaşırken bir yöne doğru hareket etti ve Ivanova onu engellemek için aynı yöne doğru hareket ettiğinde, Kachka hızla ters yöne doğru sarsıldı. Vücudu Ivanova'nın kavrayan ellerinden kaçmak için döndü.

Kachka bıçağını hızla diğer eline geçirdi ve bunu yaparken orospu kuzeninin karnını kesti.

Ivanova'nın geçici olarak yoldan çekilmesiyle Kaçka, bıçağı Elina'nın boğazına kadar çekmeden Glebovicha'ya çarpmayı başardı. Yere düştüler ve Kaçka liderinin yüzüne üç kez yumruk attı.

Glebovicha sersemlemişken, Kaçka ejderhayı aradı. Elbette onu bulmak zor değildi, tüm devasa, pullu ihtişamıyla kampın üzerinde alçaktan uçuyordu.

"Alın onu!" Kaçka ejderhaya doğru bağırdı. "Al onu ve Git!" diye çığlık attı.

Siyah pençeleri aşağı indi ve Elina'yı yakaladı, kanatları kir, toz ve havanın hepsinin etrafında dönmesine neden oldu.

Sonra büyük siyah kanatları onu kaldırdı ve Elina ile birlikte yola koyuldu.

Kaçka arkasında bir hareket hissedene kadar izledi. Ivanova'nın kılıcı onu kıl payı ıskalayınca yana ve Glebovicha'ya doğru sarsıldı.

"Hain!" Ivanova suçladı.

Ve Kachka dimdik dururken, yıllar önce bağlandığı kısırak dörtnala ona doğru gelirken, Kachka o anda düşünebildiği tek şeyi söyledi: "Siktir git."

Kachka bakmaya bile gerek duymadan, sadece kısrağın toynaklarının sesini duyarak elini uzattı ve at yanından geçerken yelesini kavradı.

Kısrağın gücü Kaçka'yı bacaklarını kullanarak kendini atın sırtına fırlatana kadar sürükledi. Yelesini kullanarak kısrağı döndürdü ve ejderhanın gittiği yöne doğru itti.

Çünkü bunun bitmeye yakın bile olmadığını biliyordu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Celyn'in neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği, kanlar içindeki Elina'yı sırtına yerleştirebilmek için kuyruğuyla pençelerinin arasından çıkardığıydı.

"Elina?" diye seslendi. "Elina? Beni duyabiliyor musun, aşkım?"

İnledi ve hırıltılı bir öksürük çıkardı ama cevap vermedi.

Celyn kısa bir süreliğine kızın yaralarına daha iyi bakabilmek için yere inmeyi düşündü ama altındaki toprağa baktığında Elina'nın kız kardeşinin Bozkır'da hızla ilerlediğini gördü. Ve onun arkasında da bir tabur atlı peşlerinden geliyordu.

Hayır. Şimdi inemezdi. Bu yüzden yoluna devam etti ve en azından o atlılarla arasına biraz mesafe koymaya çalıştı.

İlk kez, Binicilerin kullandığı küçük atların gerçek faydasını gördü. Hızları ve dayanıklılıkları ... olağanüstüydü. Daha önce atları geride bırakmıştı ama bu piçleri alt edememişti. Hiçbirini. Daha da kötüsü, pullarına kan damladığını hissedebiliyordu. Elina'nın kanı.

Celyn paniklemeye başladı. Panik o kadar yoğundu ki neredeyse ailesine seslenecekti. Ama bunun ne anlamı olabilirdi ki? Binlerce fersah uzaktaydılar ve oraya ancak cesedini almak için zamanında varabilirlerdi.

Hayır. Bu işte yalnızdı. Tek başına savaşmak zorundaydı. Ama o Cadwaladr'dı ve Cadwaladr'lar asla geri adım atmaz, asla pes etmezdi.

Celyn bir çekilme hissetti, tüm vücudu havada biraz sarsıldı. Etrafına baktı, onu tutan hiçbir ip görmedi.

Sonra bir çekiş daha hissetti. Ve bir tane daha. Bir tane daha.

Sonuncusu o kadar güçlüydü ki, Celyn rotasından saptı ve bilmediği bir yöne doğru çekildi.

Çaresizlik içinde vücudunu geri çekmek için elinden geleni yaptı ama bir şey onu yakalamıştı.

Celyn aşağı baktı ve atlıların da onunla birlikte döndüğünü gördü. Elina'nın kız kardeşi hâlâ önde gidiyordu ve Celyn onun belinden dönüp arkasındaki atlılara ok üstüne ok fırlatmasını hayretle izledi. Kızın yaptığı altı atışı saydı ve her biri bir Süvari arkadaşını öldürmüştü.

Son Süvarinin düşüşünü izleyen Celyn, birkaçının yaylarını ona doğru kaldırdığını da gördü. Normalde bu onu pek endişelendirmezdi. Ama bu sefer, bu mesafeden bile, fırlatmak üzere oldukları okların normal oklardan çok farklı olduğunu görebiliyordu. Başları daha büyüktü ve parıltıyan çelikten yapılmıştı.

"Kahretsin." Celyn tekrar bedenini yönlendirmeye çalıştı ama onu tutan güç henüz onu serbest bırakmamıştı.

Oklardan üçü vücuduna saplandı; biri kuyruğunun alt kısmına, ikisi kalçasına.

Bu okların neden olduğu acıdan daha da kötüsü, her okun bir ipe bağlı olmasıydı. İpleri tutan atlılar dönüp kısa ama sağlam kadim ağaçlardan oluşan küçük bir gruba doğru at sürdüler ve ipleri en büyüklerinin kaidelerine sardılar.

Celyn iplerin sonuna gelene kadar devam etti. Oklardan biri çarpmanın etkisiyle koptu ve bir parça et ile pulları da beraberinde götürdü. Ama diğer iki ip onu geri çekti. Dönerek uzaklaşmaya çalıştı.

Atlılardan birkaçı hızla atlarından inip ipleri tuttu ve çekmeye başladı.

Celyn savaşmaya devam etmek yerine, alevinin yakındakileri yakmasına yetecek kadar yaklaşıp beklemeye karar verdi.

Büyük bir nefes aldığı anda yerden yaklaşık elli metre yükseklikteydi.

Atlılar birbirlerine Celyn'in şimdi öğrenmediğine pişman olduğu dilde tezahürat yapıyorlardı ama ona o kadar odaklanmışlardı ki

Elina'nın kız kardeşini unutmuşlardı. Etrafında dönüp arkadan saldırdı ve ipleri tutanlara oklar yağdırdı.

Atlılardan altısı düştü. Sonra altı tane daha. Ancak o sırada hâlâ at sırtında olan Süvariler kadına saldırdı. Kadın sadece dizlerini kullanarak atını uzaklaştırdı ve yine koltuğunda dönerek arkasından daha fazla ok fırlattı.

Bu dikkat dağınıklığı Celyn'in yaklaşmasına ve alevini serbest bırakmasına olanak sağladı. İpleri tutan Süvariler çılgık atarak ipleri bıraktı ve yanan bedenlerini kaplayan ateşi durdurmak için boşuna çabaladılar.

Celyn kuyruğunun ucunu kullanarak son iki ipi de kesti. Aniden serbest kalan Celyn'in vücudu yere doğru savrulurken, kuyruğu Elina'nın baygın bedenine tutunmayı başardı.

Celyn yere çakıldı, büyük bir kayaya çarpıp etrafında dönene kadar çimenlik arazide yuvarlandı, karnının üzerine indi, kolları ve bacakları öyle yayılmıştı ki düz bir yıldıza benzediğinden emindi.

Kafasını kaldıran Celyn, Elina'nın kız kardeşinin ona doğru at sürdüğünü gördü. "Ayağa kalk!" diye bağırdı ona. "Kalk artık, ejderha!"

Atlılar yaklaşmaya başladığında Elina'yı kayanın düz tepesine yerleştirdi.

Elina'nın kız kardeşi atından atladı, elleri hâlâ yayı tutuyordu, sadağı hâlâ oklarla doluydu ama ne kadar dayanabilirlerdi ki? Büyülü olmadıkları sürece.

Büyülü olduklarından şüpheliydi.

Kız kardeşini korumak için kayanın önünde duran kadın, "Yanımda dur ejderha. Bugün ölümle karşılaşabiliriz ama önce birçok yoldaşımı yanımıza alacağız."

Biraz nefes nefese kalan Celyn, "Görüyorum ki sen de kız kardeşin kadar olumlu bir bakış açısına sahipsin," dedi.

"Olumlu mu? Sayıca azız. Kapana kısıldık. Yakında. . . etrafımız sarılacak ve öldürölmek üzere kesileceğiz. Ama," diye ekledi,

"Ölüm bizi karşılayacak, çünkü o gün ona birçok kişi getireceğiz."

Bu harika bir şeydi ama dürüst olmak gerekirse Celyn, Elina'yla birlikte hayatta kalmayı tercih ederdi. Hayatta kalmak iyiydi. Ölümü planlamak ... daha az iyiydi.

Atlılar durdu, Kaçka'nın oklarının ve alevlerinin menzilinden çıktıklarından emin oldular. Yaşlı atlılardan biri, bir erkek, Elina'nın kız kardeşine bir şeyler seslendi.

"Ne söyledi?" Celyn ona sordu.

"Bana zayıf kız kardeşim ve kanatlı kertenkele için kabileme ihanet ettiğimi söyledi. Bunun için ben de öleceğim."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," diye cevap verdi Celyn. "Ve ben bir kertenkele değilim."

Elina'nın kız kardeşi bir süre ona baktı. Tıpkı Elina'nın gibi gözleri vardı. "Geceleri seni uyutmayan şey bu mu?"

"Bazen ... evet."

Kaşlarını çattı, başını salladı. "Neden onlardan daha iyi uçmadığınızı anlamıyorum. Neden döndünüz? Onları dağlarda kaybedebilirdiniz, ama dağlar arkamızdayken burada durmak ... ? Mahvolduk."

"Ölüme mahkûm değiliz ve bu benim hatam değil," diye karşı çıktı Celyn. "Bir şey beni ele geçirdi."

"Atlı dostlarım okları ve ipleriyle seni yere serene kadar hiçbir şey görmedim."

"Bu insani bir şey değildi. Büyüsel bir şeydi." Kadın çok uzun bir iç çekti. "Anlıyorum."

"Gerçekten! Yemin ederim. Bir şeydi-"

"Dur. Büyü hikâyelerini daha fazla dinlemek istemiyorum."

Tekrar atlı arkadaşlarına odaklandı. "Ayrıca ... ölme vakti geldi."

Bunun olmasına izin vermek istemeyen Celyn, aklına gelen tek şeyi yaptı. "Al onu."

"Al.....Ne?"

"Elina'yı al. Onu al ve git." "O ölüyor."

"Ölmüş olması umurumda değil. Onu ve kendinizi buradan çıkarın." Saldırmak üzere olan atlılara odaklandı. "Onlarla ben ilgilenirim."

"Biniciler ejderhalarla nasıl savaşılabileceğini bilir. Sizden korkmazlar. Sizi yok edecekler."

"Benimle tartışmayı bırak ve git."

"Kız kardeşimi korumak için ölecek misin?"

"Bu benim nihai planım değil, ama bu anlama geliyorsa, evet. Yapacağım. Şimdi git!"

Kadın Elina'nın üzerinde yattığı kayaya doğru yürüdü ama kısa bir süre durdu, gözleri kısıldı.

Celyn başını çevirdi, atlıların ona doğru geldiğini görmeyi bekliyordu ama hareket etmiyorlardı. Onlar da Elina'nın kız kardeşi gibi sadece bakıyorlardı. Bir kadına.

Tepeden tırnağa kürkle kaplıydı ama Celyn onun tarif edilemez, olağanüstü bir güzelliğe sahip olduğunu tahmin edebilirdi. Tüm bunları onu görmeden nasıl biliyordu?

Hareket edişinden. Celyn'in nereden geldiği hakkında

hiçbir fikri yoktu, ama şu anda, o yürüdü arasında ve iki gruplar ikisine de bakma zahmetine girmeden. Tam merkeze geldiğinde, yavaşça atlılara doğru döndü ve

Kaputun arkası.

Celyn hâlâ onun yüzünü göremiyordu ama onu tanıyordu. Onun gücünü biliyordu. Güzelliğini biliyordu. Tam olarak ne yapabileceğini biliyordu.

"Kız kardeşini koru," diye emretti kadına, Elina'nın hemen üzerine atlayıp vücudunu onu korumak için kullanmasından etkilendi.

Talaith ve Briec'in kızı Prenses Rhianwen narin elini havaya kaldırdı ve nazik bir daire çizerek hareket ettirdi. Ve Celyn şaşkınlıkla, bodur ağaçların ve çalılarının, toprağın ve kayaların içinde gizlenen karanlık enerjilerin hemen ona geldiğini, Rhian daha fazla dayanamayana kadar yağmur suyu gibi eline aktığını izledi.

Sonra elini yumruk yaptı.

Celyn, Elina ve kız kardeşinin üzerinde bulunduğu kayaya baktı ve pençelerini iki yanlarına yerleştirdi. Kanatlarını açtı, onları korumak için tüm vücudunu kullandı ve Rhian'ı görebilmek için başını çevirdi.

Yumruğu hâlâ havadayken bir şeyler söyledi, etrafındaki rüzgâr hızlandı, Binicilerin üzerinde olduğu atlar aniden, belki de ilk kez paniklemeye başladı, binicileri ve birbirleriyle mümkün olduğunca çabuk geri çekilmek için savaştılar.

Rhian parmak uçlarına kalktı ve sonra kolunu aşağı doğru sallayarak çömeldi ve yumruğunu yere vurdu.

Etraflarındaki her şey sarsıldı - ağaçlar, kaya ... yer. En çok da yer sarsıldı. Sonra, Rhian'ın elinin indiği yerden toprak koptu ve yeterince hızlı hareket etmemiş olan biniciler ve atlar -en azından taburun yarısı- yer altlarında kaybolurken düştüler. Yaratılan kraterin içinde yok oldular, dehşet çığlıkları Celyn'in kulaklarında yankılandı.

* * *

Kachka neler olduğunu görmek için başını kaldırmak zorunda kaldı. Gücü gördüğünde tanırdı ve bu narin dişinin gücü vardı.

Kadın ayağa kalktı ve neden olduğu yıkımdan hızla uzaklaştı. Kachka onun yanağındaki bir damla gözyaşını silmesini izledi. Bu yapmak istediği bir şey değildi ama yapmıştı. Ve Kachka bunu tekrar yapacağını tahmin ediyordu.

Kaçka'nın kabile arkadaşlarından geriye kalanlar, yoldaşlarını ve akrabalarını kaybetmenin öfkesiyle kükredi. Sonra yarığın etrafından dolanmaya başladılar, artık Kaçka ve Elina ile değil, onlara bunu yapan kadınla ilgileniyorlardı.

Kachka ayağa kalktı, bacaklarını Elina'nın iki yanına dayadı, ejderhanın üzerini görebiliyordu çünkü kız kardeşini her şeyiyle koruduğundan emin olmak için eğilmişti.

Yayını kaldırdı ve okunu hazırladı ama daha öfkesini serbest bırakamadan keşişleri gördü. İki tanesi ağaçların arasından geliyordu, başlarındaki cüppeleri ve kürk pelerinleri onları tamamen örtüyordu. Ama topraklarında dolaşan diğer keşişlere benzemiyorlardı. Bu ikisi iriyarı, küçük öküzler gibiydi. Ve öküzler gibi, birkaç kabile üyesine çarparak atları ve binicileri çukura düşürdüler. İkisinden daha uzun boylu olana bir mızrak geldi ama o mızraktan ustalıklarla sıyrıldı, sapını eliyle yakaladı ve atlıdan uzaklaştırdı. Silahı çevirdi ve ata sapladı. Zavallı hayvan yere yığılırken, hızla uzanıp ona dokundu ve başını eğdi. İlahi söylüyordu. Önce at hareket etmeyi bıraktı. Ölmüştü. Sonra ... ölmedi. Hâlâ kan fışkırırken, ayağa kalktı ve Biniciye döndü, Binici daha sonra içine atılacak kalın kırmızı balçıktan başka bir şey olmayana kadar tepindi ve tepindi.

Büyülenen Kaçka silahını indirdi, korkması mı yoksa şükretmesi mi gerektiğinden emin değildi.

Sonra en güçlü Binicinin ruhuna panik ve korku salan o çığlığı duydu.

"Kyvich! Bu Kyvich!"

Sürücüler arasında iblis canavarlarını süren sadece üç kişi vardı ama Kachka çocukken savaşçı cadılardan sadece ikisinin, kendilerini eğlendirecek zayıf dişiler buldukları yanılgısına kapılan Quintilian askerlerinden oluşan koca bir bölüğü alt ettiğini görmüştü.

Üç Kyvich genç ama güçlüydü. Yarığın karşı tarafında keşişlere yol gösteren kişi kılıcını bile kınından çıkarmadı. Sadece ağaçları işaret ederek sarmaşıkların ve kolların dışarı fırlamasına neden oldu ve Kaçka'nın binici arkadaşlarını yakalayıp atlarından sürükledi. Bazıları sarmaşıklar tarafından boğuldu, bazıları dallar tarafından kazığa oturtuldu. Bazıları da kim bilir hangi dehşetin içine sürüklendi.

"Kim bu insanlar?" diye sordu sonunda ejderhaya.

Şimdi dimdik duruyordu, devasa bir bina gibi üzerinde yükseliyor ve kabile arkadaşlarının geri kalan yıkımını görmesini engelliyordu.

Ejderha omuz silkti ve "Onlar aileden" diye cevap verdi.

Yirmi Altıncı Bölüm

"Ağlıyor musun sen?" Talwyn küçük kuzenine adeta hırladı.

Ve Celyn'in beklediği gibi Rhian doğrudan ve kızgın bir şekilde cevap verdi: "Bunu yapmak istediğimi mi sanıyorsun? Başkalarını öldürmekten zevk aldığımı mı sanıyorsun?"

"Görüyorum ki sende bazı şeyler trajik bir şekilde değişmemiş kuzen."

Rhian kuzenine doğru adım attı, elini kaldırdı, etrafında daha fazla karanlık enerji dönüyordu. Ya Talwyn? Celyn'e Annwyl'i düşünmek istemeyeceği kadar hatırlatan rahatsız edici bir yarım sırtışıla elini yere doğru uzattı ve topraktan yeşil sarmaşıklar fışkırmaya başladı.

Ancak Celyn ikisine de durmalarını söyleyemeden Talan ikisinin arasına girdi ve kollarını Rhian'a doladı.

"Seni ne kadar özlemişim, Rhi," dedi, sesini yükseltmeden ve ölüyü anmadan durumu yumuşatarak.

Kalçasına dokunan bir okşama Celyn'i döndürdü.

"Hâlâ hayatta," dedi Elina'nın kız kardeşi ona. "Ama yaralarından kan akmaya devam ediyor."

"Bir bakayım," dedi Kyvich'lerden biri, içeri girerken Celyn'e zar zor bir bakış atarak.

"Kyvich'i kız kardeşimin yanında istemiyorum."

"Kan kaybından ölmesini mi tercih ederdin?" diye karşılık verdi Kyvich.

"Lütfen," dedi Celyn. "Bırakın denesin ... uh

..." "Kachka Shestakova'nın-"

"Yesssss," diye tısladı Celyn. "Şimdilik sadece Kachka üzerinde anlaşabilir miyiz?"

"Ben Gisa," dedi Kyvich Elina'nın boynunu incelerken. "Atardamarı kesilmiş gibi görünüyor. Sanırım bunu düzeltebilirim. Sadece birkaç şeye ihtiyacım var."

Rhian, Elina'nın yattığı kayanın etrafındaki küçük kayalardan birinin üzerinde duran Celyn'in yanına geldi. Elini onun yanına bastırdı. "Onu götürebileceğimiz bir yer var. Ona iyi bakacağız, Celyn."

"Gitmeliyiz," dedi Kaçka ciddiyetle. "Onlar sadece kabilelerin erkekleriydi. Sırada kadınlar var ve sonra hepimiz için kötü olacak."

"Ben olsam bu konuda endişelenmezdim." Rhian kuzenine baktı. "Değil mi Talwyn?"

"Artık senden emir mi alıyorum?"

Rhian arkasını döndü ama Talan yine hızla aralarına girdi. İçinden bir ses Celyn'e kuzeninin bundan sonra bunu çok sık yapacağını söylüyordu.

Talan kız kardeşine "Sadece yap," dedi. "Tamam."

Talwyn bir zamanlar güzel bir toprak parçası olan çukurun birkaç santim yakınına kadar yürüdü ve kollarını iki yanındaki ağaçlara doğru açtı. İlahi söylemeye başladı ve soğuk Bozkır rüzgârları aniden kesildi, sonra tekrar yükselerek etrafında dönmeye başladı.

Celyn ağaçların önce uzayıp güçlenmesini, sonra da Talwyn'in önünde birleşene kadar uzayıp yayılmasını hayranlıkla izledi. Dallar, oldukça korkutucu görünen bir kalkan oluşturan kadar birlikte büküldü ve döndü.

"Bitti," dedi Talwyn onlara doğru yürürken, az önce kullandığı büyülerden tamamen etkilenmemiş gibi görünüyordu. "Hadi gidelim."

Celyn kendini yere bıraktı ve Talan'a işaret etti. "Elina'yı sırtıma koy."

"Onu yakaladım," dedi Kyvich, Elina'yı dikkatlice kollarına aldı ve sonra kayanın tepesine tırmandı. Elina

Celyn'in sırtına çıktı, Elina'yı yere bıraktı ve yanına çömeldi.

"Bir beze ihtiyacım var," diye emretti Kyvich kız kardeşine.

Bir bez teslim edildikten sonra Kyvich Celyn'e, "Pekâlâ. Git hadi."

Kadının kan akışını durdurmaya çalıştığını varsaydı ve bunun için sonsuza dek minnettar kalacaktı.

Rhian önden giderek yakındaki mağaralara doğru ilerledi. Yürürlerken, Rhian bir mağara girişinin hemen dışında aniden durup Talwyn'e, "Bu kadar olumsuz olmak zorunda mısın?" diye çıkışana kadar sessizdiler.

"Sadece lanet bir soruydu. Bana havlamayı kes!"

"Hayır. Bu bir soru değildi. Sadece olumsuz davranıyorsun! Ve bunu takdir etmiyorum."

"Yani hiçbir şey söyleyemez miyim? Bu mudur yani? Hiçbir şeyi sorgulamamalı mıyım? Bunun ortaya çıkmasına izin mi vermeliyim? Söylediğin bu mu? Çünkü bundan hoşlanmadığıma eminim! Hem de hiç!"

"Bu kadar yeter!" Celyn bu ikisinden bıkmış olmanın da ötesinde bağırdı. "Siz iki küçük sürtük hâlâ on iki yaşındaymışsınız gibi didişirken Elina'nın canını pullarımda hissedebiliyorum. Ama değilsiniz!"

Talwyn ellerini havaya kaldırdı, görünüşe göre her şey bitmişti, Rhian ise en azından pişman görünme nezaketini gösterdi.

"Özür dilerim, Celyn. Gerçekten. Onu içeri götürelim."

Yine de grup mağaraya girip duvarlara gömülü meşalelerle aydınlatılmış dehlizlerde ilerlerken, Celyn'in genç kuzenleri Talwyn'in kardeşinin kafasına vurması ve Rhian'ın ikisiyle de bir daha konuşmamaya yemin etmesiyle birlikte hiçbir şey için üzgün görünmüyorlardı. Çünkü onlardan bıkmıştı. Bıkmıştı, bıkmıştı, bıkmıştı!

Ancak Celyn, Elina'nın ölme ihtimali varken kuzenlerinin atışmalarından pek de hoşlanmıyordu. Ona bakan Kyvich'e binlerce soru sormak istiyordu ama onu sakinleştirmeye çalışmak yerine Elina'yı hayatta tutmaya odaklanmasını tercih ederdi.

Yine de, Celyn ne kadar endişelense de, mağaranın derinliklerinden gelen garip bir ses duyunca yavaşlayarak durdu. Geçitte gittikçe yaklaşan bir tıkırtı sesi.

Hepsi durdu. Kaçka hemen yayını kaldırdı. Talan ve Magnus cüppelerinin altından baltalarını çıkardılar. Talwyn ve diğer Kyvich kılıçlarını çekti. Celyn geri çekildi ve Elina ile sırtındaki üçüncü Kyvich'i korumak için kanatlarını kaldırırken alevini hazırladı.

Sadece Rhian umursamaz görünüyordu. Durdu ama kendini savaşa hazırlamadı. Sadece gülümseyerek bekledi.

Birkaç uzun dakikadan sonra, Elina onun sırtında hareketsiz yatarken, bir gölge geçitten onlara doğru ilerledi. Yaklaştıkça, Celyn koyu gri bir pelerin seçebildi, başlık başın üzerine çekildi, kaba yün malzeme vücudun etrafına sarıldı. Ayrıca burnunun dışarı çıktığını da görebiliyordu. Öndeki sol pençenin yürüyen asanın etrafına sıkıca sarıldığını ve arkadaki sağ pençenin yavaşça arkadan sürüklendiğini görebiliyordu.

Ancak pelerinli varlık tam önlerinden geçerken, Celyn'in arkasından gelen bir ses, "Onları buraya getirmek için çok zaman harcadın, değil mi?" diye bağırdı.

Celyn arkasına baktığında acı verici derecede yaşlı bir dişi ejderhanın orada durduğunu gördü. Bu ejderhanın da vücudunu saran yıpranmış, kaba yün bir pelerini vardı ve sol pençesiyle yürüyen bir asa tutuyordu. Yine de Celyn diğer ejderhayı gördüğü yere dönüp baktığında ... o ejderha gitmişti.

Ayrıca Talan ve Talwyn'in arkadaşlarının herhangi bir uyarı ya da karışıklık olmaksızın anında savaş düzenine geçtiklerini de hemen fark etti. Güzel. Celyn bunu sevdi.

Yine de herkes gergin ve dövüşmeye hazırlanırken Rhian onların yanından geçip yaşlı Dişi Ejderha'ya doğru yürüdü.

"Biraz mücadele ettik ama artık hepimiz buradayız."

Yaşlı Dişi Ejderha, Celyn'den üç ya da dört kat daha büyük olmasına rağmen Celyn'in yanından geçip ona baktı.

Talan ve Talwyn.

"Siz ikiniz buraya gelin."

İkizler birbirlerine baktılar ama hareket etmediler. "Şimdi," diye itti Rhian.

Silahlarını hâlâ çekmiş olan ikizler, Dişi Ejderha'nın önünde durana kadar Celyn'in etrafında yürüdüler.

Sağ pençesinin ucuyla önce Talan'ın yüzünü çenesinden tutup kaldırdı. "Güzel birisin, değil mi?"

"Evet," dedi Talan.

"Öyleyim." "Dövüşebilir misin?"

"Yeterince iyi."

"Ve ölüleri diriltmek. Bu hiç kolay değil."

"Benim için yeterince kolay."

"Beni endişelendiren de bu, evlat. Beni çok endişelendiriyor."

Talwyn'e doğru ilerledi ama Talwyn pençesiyle ona dokunmaya çalıştığında, Celyn'in kuzeni kılıcıyla onu yolundan çekti ve "Lanet pençelerini benden uzak tut," diye hırladı.

Rhian hızla kuzeninin önüne geçti. "Talwyn kendisine dokunulmasından hoşlanmaz."

"Tıpkı annesi gibi." Dişi ejderha Talwyn'in gözlerinin içine bakabilmek için boynunu biraz aşağı eğdi. "Ama onun aksine, kafama atılan bıçaklara aynı şekilde karşılık vereceğim."

Talwyn, "Meydan okumayı dört gözle bekliyorum," diye karşılık verince Rhian göğsüne bir yumruk indirdi.

Talwyn kuzenini iterken, Dişi Ejderha sonunda Celyn'e odaklandı.

"Burada olmaman gerekiyordu. Biraz sürpriz oldu. Ama kimden geldiğini biliyorum. Annenin gözlerini almışsın ama babanın mizacına sahipsin. Bizimkilerden çok onun halkından olmalısın."

Celyn yaşlı dişi ejderhayı inceledi ama bu kolay değildi. Ona bakmak biraz zordu. Yüzündeki, boynundaki ve burnundaki pulları derinlemesine kesen oyuklardan kaynaklanan pek çok yara izi vardı. Ayrıca bir gözü kristal mavisiyken, diğeri süt beyazı ve griydi. Saçları parlak

beyazdı, vücudundan aşağı uzanıyor ve gülünç bir şekilde toplanıyordu.

pençeli ayaklarının dibine yığılmıştı. Kadında uzaktan yakından tanıdık gelen hiçbir şey yoktu ama yine de onun kim olduğunu biliyor gibiydi. Ya da en azından ailesinin kim olduğunu.

Rhian kuzenini bir kez daha ittikten sonra yanına yaklaştı ve "Celyn, bu teyzemiz," dedi.

Celyn annesinin tüm akrabalarını düşündü; Cadwaladr'lar akıl almaz derecede büyük bir ejderha klanıydı. Ve Celyn hayatı boyunca hepsiyle en az bir kez tanışmış olsa da, o kadar çoklardı ki, bir ya da iki ... ya da bin tanesini unutmuş olması onu şaşırtmazdı. Yine de yakın ailesini tanıyordu. Annesinin tüm kardeşlerini en az anne babasını tanıdığı kadar iyi tanıyordu. Bu yüzden bu kadının teyzesi olmadığından emindi.

"Annemin tüm kız kardeşlerini tanıyorum."

"Hayır, hayır." Rhian gülümsedi. "O daha çok bizim büyük büyük, muhtemelen büyük halamız."

"Ne?"

"O Brigida the Foul. Eminim onu duymuşsundur.

Büyükannem onun hakkında hikâyeler

anlatmaya bayılır." Celyn Talan'a ters ters

baktı. "Bunu sen mi yaptın?" "Neyi?"

"Brigida the Foul'u ölümden geri mi getireceksin?"

"Ben değilim. Bırakın ejderhaları, henüz insanlara karşı bile çalışmadım."

"Cadwaladr'lar öldüğüme inanmak isteyebilir," dedi yaşlı cadı, sesi en sert taşın üzerindeki metal gibiydi, "ama bu henüz gerçekleşmedi."

"Ama bu mümkün değil," diye karşı çıktı Celyn, her ne kadar söylediklerinin doğruluğunu bilse de. "Ölmüş olman gerekirdi."

"Pek çok şey olabilirim, evlat. Ama değilim." Dişi ejderha Elina'ya ve sırtındaki Kyvich'e baktı. "Burada neyimiz varmış?"

"Arkadaşım arıyor. O ölüyor."

Yaşlı cadı bunun üzerine homurdandı. "O ölmüyor." Daha iyi görebilmek için eğildi. "Yüzü oldukça kötü kesilmiş. Ama gördüğün gibi," dedi kendi eliyle, "bir bedenin hayatta kalamayacağı bir şey değil."

Celyn'in etrafında dolaştı. "Gel bakalım delikanlı. Bakalım senin insan için ne yapabiliriz. En iyi tarafı da, eğer başaramazsa, atıştıracak bir şeyimiz olacak."

Sonra kendi şakasına kıkırdarken Talan, Brigida'nın kafasının arkasına birkaç ok fırlatamadan önce Kachka'yı hızla yakaladı.

"Bırak onu," diye nazikçe uyardı Talan. "Bence sadece şaka yapıyor.

Ayrıca, sadece size doğru bakarak bile sizi öldürebilir."

Ne yazık ki Celyn'in yıllar boyunca akrabalarından dinlediği hikayelerin hepsi doğruydu.

Yirmi Yedinci Bölüm

Kachka tuhaf görünümlü Dişi Ejderhanın korkunç görünümlü bir insana dönüşmesini izledi. Adı Brigida the Foul'du ve Kachka, Celyn'in onu şahsen tanımadığını söyleyebilse de, onun adını duyduğunu hissetti. Ve duydukları hiç de iyi şeyler değildi.

İkisi de yaşlı cadıyı ve Kyvich Gisa'yı Elina'yı götürdükleri oyuğa kadar takip etmek istedi ama Dişi Ejderha buna izin vermedi. Celyn ısrar etmeye çalıştığında, yaşlı Dişi Ejderha sadece birkaç kelime söyledi ve yaşlı, sakat eliyle havada bir rün çizdi ve hiç olmayan yerde bir kaya duvarı belirdi.

Sağlam, hareketsiz bir kaya duvarı. Kachka bu ejderhanın sert kafasını kullanmanın bile -ki bunu yapmayı çok istiyordu- onları diğer tarafa geçirmeyeceğinden emindi.

Öfkesini ve kız kardeşinin güvenliğinden duyduğu korkuyu sıkı bir şekilde kontrol eden Kaçka, "Seninle konuşabilir miyim ejderha? Özel olarak."

Kachka uzaklaştı, insanlardan biri Celyn'in adını seslenip ona birkaç kıyafet fırlattığında arkasına baktı. Uzun bir bankın olduğu bir oyuk bulduğunda içeri girdi. Duvarlarda ahşap raflara özenle yerleştirilmiş kitaplar ve köşelerde yığılmış parşömenler vardı.

Kitaplara doğru yürüdü ve onlara baktı, kendine sakinleşmek için bir an verdi. Ama bir ya da iki dakika sonra hiçbir şeyin onu sakinleştiremeyeceğini biliyordu. Elina'ya yaptıkları için Glebovicha'ya kızmakla, Elina'ya yaptıkları için dünyaya kızmak arasında kalmıştı.

Ne yazık ki Kaçka'nın öfkesini çıkarabileceği tek şey ejderhaydı. Bu yüzden onunla yüzleşti, öfkesini açığa çıkarmaya hazırdı ... ama yapamadı.

Adamın çoktan insana dönüştüğünü, zincir zırlı gömleğini, tozluklarını ve deri botlarını giyip banka oturduğunu görür görmez. Dirseklerini dizlerine dayamış, başını iki elinin arasına almıştı.

Kachka o anda ejderhanın da Elina için en az kendisi kadar endişelendiğini anladı. Hatta belki biraz daha fazla.

Kız kardeşinin bu ejderhanın ona ne kadar değer verdiğinden haberi var mıydı? Muhtemelen yoktu. Elina, Glebovicha'yı çok fazla dinlemiş, kendisinin hiçbir şeye layık olmadığına inanmıştı. Kachka kız kardeşinin bugün olanlar için kendisini suçlayacağını zaten biliyordu. Onun tarzı buydu. Dünyanın yükünü omuzlarına almak.

Aptal kadın!

Kaçka yayını ve sadağını yere bıraktı ve banktaki ejderhanın yanına oturdu. Gerçek formunun pullarla kaplı büyük bir şey olduğunu bilmek garipti. Özellikle de insan formu bu kadar güzelken.

"İyi misin?" diye sordu.

"Nasıl bilemezdim?" diye sordu kendi kendine, bu konuşmayı başından beri kafasında yaptığını düşünmesine neden olacak şekilde. "Bunun onun için çok tehlikeli olduğunu nasıl göremedim?"

"Bunu nereden biliyorsun? Elina sana Glebovicha hakkında hiçbir şey söylemez. Sen sormadan olmaz."

"İşte bu kadar." Ellerini indirdi ve başını kaldırdı. "Ona sorular sordum. Sürekli. Kafasının patlayacağını düşünene kadar. Ama babam ona doğru soruları sormadığımı söylerdi. Glebovicha'yı yalnız görmesine asla izin vermemeliydim. Onu durdurmalıydım."

"Onu durdurmak mı? Nasıl? Bir erkek bir kadının, herhangi bir kadının annesini görmesini nasıl engeller?"

Ejderhanın insan bedeni donmuş, bakışları oyuğa kilitlenmiş, hiçbir şeye boş boş bakıyordu. Ve işte o zaman burada ne olduğunu tam olarak anladı.

"Size Glebovicha'nın annesi olduğunu hiç söylemedi. Bizim Anne. Öyle mi?"

Celyn başını salladı. "Bu mümkün değil. Bir anne ... bir anne çocuğuna asla böyle bir şey yapmaz. Asla."

"Bozkırlarda hayat zordur. Herkese göre değildir."

"Onun ölmesini istiyordu," diye düşündü. "Bu yüzden Elina'yı Kraliçe Rhiannon'a gönderdi. Çünkü onun ölmesini istiyordu."

"Bir anne çocuğunu öylece öldüremez. Artık öldüremez. Bir zamanlar kabileler yoluna devam ederken zayıf bebekler ya da çocuklar ölüme terk edilirdi, ama bu durduruldu. Şimdi, eğer zayıf bir çocuğunuz varsa, onunla başa çıkmak zorundasınız. Çoğu öyle yapıyor. Glebovicha bunu istemedi."

"Elina zayıf değil. İnanılmaz derecede güçlü."

"Zihni güçlü. Ruhu güçlü. Zekası güçlü. Ama iş başa düştüğünde ... yemek için ya da savunma amaçlı olmadıkça öldürmekten nefret eder. Glebovicha bunu üstesinden gelinmemesi gereken bir zayıflık olarak gördü. Ya da görmezden gelinmesi."

"O zaman onu öylece öldürür mü?"

"Dediğim gibi, Stepli bir anne çocuğunu öylece öldüremez." "O zaman ne oldu?"

"Glebovicha onun Anne Atli'yi görmesine izin vermeyecekti ama kız kardeşim Kanlı Annwyl'e bağlılık yemini etmişti. Bunu sonuna kadar götürmeye kararlıydı. Glebovicha'ya da aynen böyle söyledi. Ama Glebovicha, kabilemizi o yönetiyor."

"Bu da Elina'nın liderinden aldığı emre karşı geldiği anlamına geliyor."

"Aynen öyle. Siz Güneyliler, emirlere itaat etmeyenleri döversiniz. Belki de onları zindanlarınıza atarsınız. Biz Bozkırın Kızlarıyız. Bizim zindanımız yok. Ve dayak, savaş sırasında atlar ve çiftlik hayvanları korunmadığında ya da baskınlardan altın çalındığında

kendiniz. Ancak emirlere itaatsizlik ... bunun nasıl ele alınacağı kabile liderlerine bağlıdır."

Ejderha hızlı bir nefes aldı ve aniden sordu, "Geri dönemezsin... değil mi Kaçka? Halkına geri mi döneceksin?"

Kachka başını salladı. "Hayır. İkimiz de yapamayız."

Ejderha ellerini yüzüne sürdü, sanki umutsuzca kirleri temizlemeye çalışıyordu.

"Kachka, çok üzgünüm."

"Ramsfor'un atları," diye güldü, "Elina gibi konuşuyorsunuz. Ne için özür diliyorsun? Bıçağı sen sallamadın. Onun boğazını kesmedin. Uçup gidebilirdin, ikimizi de ölüme terk edebilirdin. Sen bunları yapmadın. Kaldın ve savaştın. Kız kardeşimi kurtardın. Sence bunun için sana borcumu ödeyebilir miyim? Geriye kalan her şeyimi kurtardın. O yüzden çocuk gibi ağlamayı kes-"

"Şey, aslında ağlamıyorum-"

"-Çünkü kız kardeşimin artık yanında güçlü bir erkeğe ihtiyacı olacak. Bu, cehennemden gelen kutsal olmayan bir canavar olsa bile."

"Aslında, ejderhalar-"

"Çok konuşuyorsun. Bu normal mi? O kadar uzun bir yolculuk boyunca sana nasıl katlandı?"

"Aslında bunu söylemedim-"

"Och!" Kachka elini onun yüzüne yaklaştırdı. "Konuş, konuş, konuş, tek yaptığın bu. Kapa çeneni!"

Ejderha ona baktı, ağzı hafifçe açıldı. Ama en azından sessizdi.

"Celyn?" İkisi de oyuk açıklığına baktı. Kyvich cadılarından biri orada duruyordu. "Duvar yıkıldı. Barbar dişini görmek istersen diye."

Celyn ayağa kalktı ve oyuktan dışarı fırladı. Kaçka onu takip etti ama cadının yanında durdu ve "Kime barbar dediğine dikkat et Kyvich," diye uyardı.

Cadı eğildi ve "Ben Kyvich değilim, Rider," dedi. Gülümsedi ve bu bakmaya zorlanmak için korkutucu bir şeydi. "Ben çok daha kötüyüm."

Sonra döndü ve yürüdü gitti.

Yün elbiseli ve kürk pelerinli kahverengi cadı, kolları şifalı otlar ve temiz sargı bezleriyle dolu halde hızla yanından geçti. Kachka'ya başını salladı. "Kuzenim aslında o kadar da kötü biri değil. Sadece yanlış anlaşılıyor."

Ama Kachka onun hiçbir şeyi yanlış anlamadığından emindi.

Celyn, Elina'yı yerleştirdikleri oyuğa doğru yürüdü. Kyvich çıkarken yanından geçip gitti ama Brigida hâlâ ellerini yıkıyordu.

Oyuk, bir yatak, masa, sandalyeler ve küçük bir çalışma masası da dahil olmak üzere insan mobilyalarıyla donatılmıştı. Şaşırtıcı değildi. Çoğu ejderhanın insanlarla birlikte olmak için yeri vardı. Bazen arkadaşları, bazen sevgilileri olurdu ve insanlar, ejderhalar gibi zenginlik yığınlarının üzerinde yatmaktan hoşlanıyor gibi görünmezlerdi.

Elina yataktaydı, yüzündeki ve boynundaki yaralara ulaşabilmeleri için gömleği çıkarılmıştı. Artık bandajlarla kaplıydı ve şükürler olsun ki normal nefes alıyordu. Ama hâlâ bilinci yerinde değildi ve bu onu endişelendiriyordu.

Elina'nın boynunun sol tarafını ve yüzünün kesildiği yeri kaplayan bandajı kaldırdı. Yara izleri çoktan solmaya başlamıştı ama Elina'nın sol gözünü görünce dondu kaldı. Dikilerek kapatılmıştı.

Celyn, Brigida the Foul hakkında duyduklarından onun çok güçlü bir Ejderha Cadısı olduğunu biliyordu. Hâlâ hayatta olduğu için buna kolayca inanabilirdi. Bu yüzden Elina'nın hasarlı gözünü iyileştirmek Brigida'nın deneyim ve becerisine sahip biri için sorun olmamalıydı.

"Neden gözünü diktin?" diye sordu.

"Oraya kir girmesini istemezsin, değil mi?" Brigida ıslak insan ellerini silkeledikten sonra kurulamak için bir bez alırken sakince sordu. "Bu şekilde enfeksiyon kaparsın. Bunu düzeltmek zordur."

"Ama o gözle tekrar görebilmesi ne kadar sürer?" Brigida onunla yüzleşti ve basitçe "Hangi göz?" diye sordu.

"Sol gözü. Oh, Tanrım." Celyn ondan uzağa eğildi. "Onun gözünü almadın, değil mi? Bir ritüelde kullanmak için mi?"

Celyn'in bitkin sinirlerini gıcıklayan sert, yıpratıcı bir ses çıkardı, her ne kadar içten içe bunun onun kahkahası olduğunu bilse de. "Bana güç getirmesi için değersiz bir insanın gözlerine ihtiyacım yok evlat. Ben kendi gücümü kendim yaratırım." Yatağa doğru yürüdü ve Elina'ya baktı. "Ama onu buraya getirdiğinde gözü yoktu. Tahmin etmemi istersen, muhtemelen ona bunu yapanın boynundadır. Bir ödül gibi."

Dehşete kapılan Celyn gözlerini Elina'ya dikti. Uyandığında ona bunu nasıl söyleyebilirdi? Ona ne olduğunu nasıl söyleyebilirdi?

"Ama sen güçlüsün. Bir şey yapamaz mısın?"

"Eğer göz hala orada olsaydı, evet. Muhtemelen düzeltebilirdim. En azından benimki gibi görünmesini sağlayabilirdim. Ama orada düzeltecek bir göz yok, değil mi?" Kolunu okşadı. "Ama bak. Alacağı yara izlerine yardım ettim, değil mi? Boynundan sağ gözünün üstüne kadar kesikler vardı. Derisi falan sarkıyordu. Ama onu güzelce düzelttim. Bir süre sonra muhtemelen farkına bile varamayacaksın."

"Yara izleri umurumda değil."

"Şey, insanlar yapar. Bu tür şeylere gerçekten üzülürler."

"Ama onun gözü ..."

"Ne söylememi istiyorsun? Havadan yaratamam, değil mi?"

"Ama ona ne diyeceğim?"

"Ona ne söyleyeceksin? Hayatta olduğu için şanslı olduğunu mu?" Celyn akrabasıyla yüzleşti -her ne kadar onu gerçekten atası olarak görse de- ve "Bunu annesi yaptı. Annesi."

Bir anne yavrusuna bunu nasıl yapar?"

Brigida hiç etkilenmeden omuz silkti. "Bilmiyorum. Annem saf kötülüğüyle tanınırdı ama beni severdi. İyi geçinirdik."

gerçekten iyi. Ama bu kızın annesi atardamarlara nişan almış. Sanırım insanınız hareket ettiği için ıskaladı. Bana şunu söyleyin, bu kesikten sonra saldırı durdu mu yoksa sizin müdahale etmeniz mi gerekti?"

"Ben devreye girdim. Kız kardeşi de öyle."

"O zaman bu kıza hayatta olduğu için şanslı olduğunu söyleyin."

Bu konuda başka seçeneği olmadığını düşünen Celyn yatağın kenarına oturdu.

Brigida "Kaç yaşındasın?" diye sormadan önce bir süre ona baktı.

"Yüz elli sekiz."

Kadın homurdandı. "O zaman bunun için çok yaşlısın." "Ne için çok yaşlıyım?"

Ona el salladı, yüzü sanki doğru kelimeyi arıyormuş gibi buruşmuştu. "Tüm bu ... endişeler için." Ve son kelimeyi tam bir tiksintiyle söyledi.

Celyn gözlerini devirdi.

"Gerçekten mi?" "Bu bir zayıflık."

"Bu bir biz değil-"

"Ve annenin hatası."

"Annem nasıl suç-"

"Benim soyumdaki tüm kadınlar gibi, erkek çocuklarına bebek bakarlar. Onları zayıflatırlar. Dünyanın tatlılar ve güllerle dolu olduğunu düşünmelerini sağlarlar."

"Ghleanna the Decimator bana bebeklik yapmadı. Yavrularının hiçbirine bebeklik yapmadı."

"Dişilerine karşı serttir, eminim öyledir. Ama erkeklerine sarılır ve şefkat gösterirdi."

"Bu doğru değil. Annem hepimize karşı sertti ve hepimize karşı sevgi doluydu. Eşit ölçüde. Ve sizden annem hakkında kötü konuşmamanızı rica ediyorum."

"İyi o zaman. O zaman babanın hatası." "Babamın nesi varmış?"

"Aslında hiçbir şey. Çok güçlü değil ama zeki. Hattımızda bundan daha fazlasına ihtiyacımız var. Çok fazla

Cadwaladr erkekleri öküz gibi büyük ve aptaldır."

"Bahsettiğin ben ve akrabalarım."

"Hayır. Sanırım biraz babana çekmişsin."

"Zavallı babam diliyor. Ama hiçbirimiz babamız gibi değiliz." "Öylesiniz, s a n d ı ğ ı n ı z d a n daha fazla. Ben onu hatırlıyorum, sen

Bilirsin, bir yavru olarak. Annene bakmadan duramıyordu ama çoğu Cadwaladr dışısı gibi annenin bunu fark etmesi çok uzun sürdü."

Elina onun yanında kıpırdandı, uykusunda yüzünü buruşturuyordu, parmakları yaralı yüzüne uzanıyordu.

Celyn onun elini kendi elinin içine aldı ve nazikçe tuttu. Diğer eliyle de kızın saçlarını yüzünden uzaklaştırdı.

Bu hareket onu sakinleştirmiş gibi görünüyordu ve tekrar derin bir uykuya daldı.

Celyn aniden odada Elina ile yalnız olmadığını hatırladığında, yaşlı cadının onu izlediğini görmek için başını kaldırdı. Ve tanrılar, o çok yaşlıydı ama hala akli vardı. İçinden bir ses Celyn'e bunun onun son gidişi olacağını söylüyordu.

"Bu senin hatan değil evlat," dedi aniden ona, sesinde nezakete benzer bir şey vardı.

"Onu korumam gerekiyordu."

"O yaşıyor, değil mi? Eğer sen olmasaydın, sana söz verebilirim. . . o olmazdı."

"Evet, ama-"

"Annesi onun ölmesini istedi. Senin küçük Rider'ın adını bile bilmeden çok önce."

Cadının haklı olduğunu biliyordu ama yine de ...

Brigida başını salladı. "Evet. Sen babanın çocuğusun. Düşünceli ve şefkatli, her şeyi derinden hissediyorsun." Bir tiksinti sesi çıkardı ve ondan uzaklaştı.

"Klanımız arasında düşünceli ve şefkatli olmak bir kusur olarak görülmez," diye karşı çıktı Celyn. "Kılıç ya da çekiç kullanmakta iyi olduğun sürece Cadwaladr'lar arasında altın gibisin."

"Yani bana tüm hattımın zayıfladığını mı söylüyorsun?" Yavaş adımlarla oyuğa doğru ilerledi. "Bunun kimin hatası olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Bir daha babam deme."

"Hayır. Her şey ondan çok önce başladı." Döndü ve kollarını sıkıca kavrayarak insan bedenini yavaşça yüksek arkalıklı ahşap bir sandalyeye yerleştirdi. "Büyükbaban. Bu laneti hepimizin başına getiren onun insanlara olan sevgisiydi. Dışarıdakiler olmasaydı tüm umudumu yitirirdim."

Yaşlı Dişi Ejderha sırttı ve kısa süre önce bir annenin kendi çocuğunun gözünü oyduğuna tanık olmasaydı, bu hayatında gördüğü en rahatsız edici şey olurdu. "İşte bu, evlat... güç budur. Üçü ayrı ayrı hesaba katılmalı, ama birlikte ..." Sırtışı büyüdü ve Celyn birden kertenkele benzetmesinin nereden geldiğini anladı.

Elina yanında dinlenirken ve en azından şimdilik Süvarilerden güvende olduklarını bilirken, Celyn doğal merakının onu ele geçirmesine izin verdi.

"Burada ne yapıyorsun, Brigida?"

"Burada ne mi yapıyorum?"

"Outerplains'de mi? Neden Güney Toprakları'nda değilsin? Neden Rhiannon'un sarayının bir parçası değilsin?"

"Rhiannon'ın sarayı," diye alay etti. "Onu ben de hatırlıyorum, daha bir yavru iken babasının kuyruğuna asılmıştı. İşte bu," dedi yaşlı cadı, "birbirlerinden gerçekten nefret eden bir anne ve kızdı."

"Rhiannon Keita'dan nefret etmiyor. Kızı sadece onu rahatsız ediyor."

"Hayır. Hayır. Rhiannon ve annesi. Adienna. İşte o Adienna'yı severdim."

"Bu kadar yavan ve değersiz birini kolayca kontrol edebildiğiniz için mi?"

"Evet," diye hevesle cevap verdi, Celyn'i şaşırtarak. "İşte tam da bu yüzden! Rhiannon da işe yaramaz bir kız. Ama ortak bir noktamız var."

"İkiniz de etrafınızdaki herkese dehşet saçan Beyaz Ejderha Cadıları mısınız?"

"Öyle sanırsın ama hayır." Oyuğun dışını işaret etti. "Bu üçü. Çok güçlüler ve henüz bunun farkında bile değiller."

"Bunu biliyorlar." Celyn içini çekti, parmakları Elina'nın kolunu okşuyordu. Bunu onun iyiliği için yaptığını düşünmek istiyordu ama aslında daha çok kendi iyiliği içindi. "Ve bir an bile bilmiyorlarmış gibi davranma."

Brigida'nın kafasındaki, kendi hayatı varmış gibi görünen o rahatsız edici süt rengi göz ona kilitlenmişti.

"Onlara yakın mısın?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. Biz kuzeniz, Cadwaladr'lar ve onları hayatım pahasına korurum. Ama tüm sırlarını bilip bilmediğimi soruyorsanız, bir tanesini bile bilmiyorum."

"Çok kötü." Kendini yukarı itmeye çalıştı ama bir iki saniye sonra durdu. "Buraya gel, evlat. Bana yardım et."

Celyn emredileni yaptı ve atasının yanına gitti. Kollarını kavradı ve ayağa kalkmasına yardım etti. Kadın ayağa kalktığı anda, kendini cesur olmaya ve o korkunç yüze bakmaya zorladı. "Onlardan ne istiyorsun Brigida? Rhian ve ikizlerden ne istiyorsun?"

"Ne düşünüyorsun, evlat?" Göğsünü okşadı ve etrafında yavaşça hareket etmeye başladı. "Her şeyi."

Elini uzattı. "Bana asamı ver."

Celyn onu duvarın dibinde gördü ve aldı. Ama o lanet şeye dokunmak bile daha önce hiç olmadığı kadar tüylerini diken diken etmişti. Onu cadıya yeterince hızlı teslim edemedi.

Ağır bir şekilde ona yaslandı ve tekrar yürümeye başladı. "Ne yazık ki," diye devam etti, "Cadwaladr inatçısı gibi görünüyorlar. Bu yüzden içeri girmek için başka bir yol bulmam gerekecek, değil mi?"

Aniden durdu ve tekrar Celyn'e baktı. "Bana anneleri hakkında ne söyleyebilirsin?"

Yirmi Sekizinci Bölüm

Elina uyandığında gece mi gündüz mü olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Nerede olduğunu da bilmiyordu. Yakındaki bir ocak ateşinden ve duvardaki meşalelerden gelen ışık odayı aydınlatıyordu, böylece görebiliyordu. Ama başı, yüzü ve boynu hatırlayabileceği her şeyin ötesinde ağrıyordu. Tekrar uyumaya çalıştı ama vücudu buna izin vermedi.

Belki biraz su iyi gelir diye düşündü, o yüzden yavaşça -Çok yavaşça ayağa kalktı. Gerçi bu bile başının dönmesine ve dengesinin bozulmasına neden olmuştu ama henüz ayaklarını yere bile basmamıştı. İçgüdüsel olarak elini başına götürdü ve işte o zaman bandajları hissetti.

O anda her şey aklına geldi. Her korkunç şey.

Tüm bunlarla yüzleşmeye kararlı olan Elina ayaklarını yere bastı. Dikkatle kendini ayakta durmaya zorladı ve düşmeyeceğinden ya da kusmayacağından emin olana kadar bekledi... ya da her ikisini aynı anda.

Sessizce ve hâlâ çok yavaş bir şekilde odanın köşesinde gördüğü aynaya doğru ilerledi. Yürürken etrafındaki duvarlara ve tavana baktı. Ona Ejderha Kraliçesi'nin evini hatırlatıyor, başka bir mağarada olduğunu düşündürüyordu. Gerçi bu mağarada bir yatak, masa, sandalyeler ve insan boyunda bir ayna vardı.

Yürümeyi bıraktı. Ejderhaların kendilerine göre boyutları olan aynaları var mı? Ne kadar büyük olabilir ki? O kadar büyük ayna yapan var mı?

Glebovicha'nın her zaman "aptalca düşünceler" dediği şeyleri düşündüğünü fark eden Elina yürümeye devam etti. Aynanın yanındaydı, ama biraz uzaklaşmış olmalıydı, çünkü

Sonunda yakındaki bir masaya çarptı. Nasıl hareket ettiğini merak ederek masaya baktı.

Elina birkaç adım yana kaydı ve yoluna devam etti. Birkaç saniye sonra aynaya ulaştı ama aynanın içine doğru yürüdü. Şimdi sinirlenmişti, başını kaldırmadan önce bir adım geri attı, sonra bir adım daha. Yüzünün sol tarafının tamamını ve başının sağ kısmını büyük bir bandaj kaplıyordu, bu da neden sürekli bir şeylere çarptığını açıklıyordu.

Hasarı görmeye kararlı olan Elina, bandajı yerinde tutan malzemeyi çözdü. Çözülünce bandaj düştü ve Elina öylece bakakaldı.

Deri iyileşmişti. Aslında oldukça iyi. Umduğundan daha iyi. Ama gözü . . .

Sol elinin parmaklarını yukarı kaldırdı ve dikilerek kapatılmış olan göz kapağını hissetti. Arkasında hiçbir şey yoktu. Derinin arkasında hiçbir şey yoktu.

"Elina?"

Yatağın yanındaki sandalyede uyuyan ama şimdi uyanık olan Celyn'e baktı.

"Merhaba ejderha." Arkasını döndü ve aynadaki yüzüne bakmaya devam etti. "Seni uyarmıştım, değil mi? Glebovicha benden nefret ediyor."

"Elina, çok üzgünüm."

Onun sözlerini elinin tersiyle itti. "Üzülecek bir şey yok. En azından artık halkımın arasında nerede durduğumu biliyorum. Her zaman nerede duracağımı. Çünkü Kachka dışında kimse benim için ayağa kalkmadı. Hiç kimse."

Arkasına geçerek iri ellerini nazikçe omuzlarına koydu. "Annenin sana bunu yaptığını inanamıyorum."

Elina derin ve uzun bir iç çekti. "Daha kötüsü de olabilirdi."

Kafası karışan Celyn aynada Elina'yı inceledi. "Daha kötüsü olabilir miydi?"

"İki gözünü de alabilirdi. En azından sadece birini alacak zamanı vardı. Bunun için teşekkür ederim. Yardımınız için."

Ondan uzaklaştı, hasarlı gözünün üzerindeki bandajı değiştirdi ve onu yerinde tutan malzemeyi etrafına bağladı.

Başını iki yana salladı. "İstemiyorsun-"

"Yemek mi?" diye sordu. "Biraz açım."

"Hayır. İntikam istemiyor musun? En azından kızgın mısın? Üzgün mü? Yıkılmış mı?"

Elina onunla yüzleştirdi. "Ne için?"

"Elina, o senin gözünü aldı."

"Farkındayım. O benim gözümü aldı."

"Ama sen ... sen ..."

"Ben neyim?"

"Kızgın değilim. Nasıl kızgın olmazsın?"

"Öfke ne getirir ki? Bana gözümü geri vermeyecek." Sözleri basit, sesi sakın ama hüzünlüydü. Yine de hepsi buydu. Nasıl hepsi bu olabilirdi?

"Annemin onu almış olması umurunda olmayacak," diye devam etti Elina. "Sana karşı dürüst olmak gerekirse, nefes aldığım için mutluyum. Yatağымda uyandığımda seni yanında bulduğum için mutluyum. Çünkü sen yanımdayken güvende olduğumu biliyordum."

Kachka'nın sesi araya girdi. "Abla?"

Elina ona doğru döndü. "Kaçka, ben-"

"Yapma."

"Neyi yapmayayım?"

"Söylemek üzere olduğun şeyi söyleme. İkimiz de söylemek üzere olduğunu biliyoruz. Pişman değilim. Sen de duymamalısın."

Elina derin bir nefes aldı ve bıraktı. Başını salladı. "Güzel.

Şimdi ... yemek var. Pişmiş yemek. İster misin biraz?"

"İsterdim. Çok açım."

Buna daha fazla dayanamayan Celyn, "Elina, bekle" dedi.

"Evet?"

"Bu kadar mı?"

"Anlamıyorum."

"Nasıl ... kızgın ya da üzgün ya da ... ya da başka bir şey değilsin?" Kız kardeşler önce birbirlerine, sonra da Celyn'e baktılar.

"Üzgünüm," dedi
Elina. "Üzgün
müsün?"

"Tabii ki. İki gözüm vardı. Şimdi bir tane var. Eğer o gözüme bir şey olursa, kör olacağım. Gitmem gereken her yere beni götürecek bir ata ihtiyacım olacak. Ama saban kullanmadığım için sizin büyük Southland atlarınıza değil."

Kız kardeşler kıkırdadılar ve tekrar uzaklaşmaya başladılar. Ama hiçbir zaman olayları kendi haline bırakmayı beceremeyen Celyn bir kez daha denedi. "Elina-"

"Bu konuşma burada bitmiştir, Celyn."

"Evet, ama-"

Celyn'in sözleri, birkaç adım ötesinde bir sandalyenin duvara çarpmasıyla acımasızca kesildi.

"Kafasına mı nişan aldın?" Kačka Elina'ya sordu.

"Öyleydim." Bir nefes verdi. "Sanırım bir okçu olarak hayatım da sona erdi. Hayatta kalmak için toprakta çilek aramam gerekecek. Hayvanların en zayıfı gibi."

"Hazır olduğunuzda Güney Toprakları'na geri döneceğiz. Kitleler açlıktan ölürken, yozlaşmış aptallar size hiç çalışmadığınız yiyecekleri altın tabaklarda sunacak. Yani korkacak bir şeyiniz yok. Şimdi, gelin. Yemek yiyelim."

"Üstsüzsün," diye dikkat çekti Celyn.

"Bu insanların umurunda olacağını sanmıyorum ama işte." Kačka tahrip edilmemiş bir sandalyeye gitti ve daha önce birinin Elina için hazırladığı mavi pamuklu gömleği aldı.

Kačka, Elina'nın gömleği giymesine yardım etti. "İşte oldu. Şimdiden bir Southlander gibi görünüyorsun."

"Beni kelimelerle incitmeye çalışırsan, iyi iş çıkarmış olursun, abla." "Bu kadar hassas olma abla. Gözümü yırttığım falan yok.

kafadan."

Celyn, onlar odadan çıkarken mağaranın duvarlarında yankılanan kahkahalarını dinledi.

Elina'nın duvara çarparak kırıldığı sandalyeye baktı.
"Şey, eğer bir şey varsa, kesinlikle bana kızgın."

Elina büyük ahşap bir masaya oturdu ve Kaçka onun yanına bir sandalye çekti.

Kaçka kendi dillerinde, "O ejderhaya bu kadar sert davranmamalısın," dedi.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum." "Kafasına bir sandalye fırlattın."

"Yani kafasına sandalye fırlatmaya çalıştım."

"Sızlanma kardeşim. Zamanla gözünü kaybetmeye alışacaksın."

"Elbette, yapacağım."

"İşte orada," diye suçladı Kaçka.

"Ne var? Seninle aynı fikirdeydim." "Hayır.

Kendin için üzülüydün."

"İznim yok mu? O kaltak benim gözümü aldı! Öz annem beni öldürmeye çalıştı!"

"Seni Ejderha Kraliçesi'ni öldürmen için Güney Toprakları'na göndermek de neyin nesiydi sanıyorsun, seni aptal? O zaman da seni öldürmeye çalışıyordu! Kaçacağını düşünmüştüm!"

"Ben kaçmadım!"

"Ve şimdi bir gözün eksik!"

"Oy!" İkisi de başlarını kaldırdıklarında masanın diğer tarafında bir keşişin durduğunu gördüler. "Buyurun." Yemek dolu tabakları önlerine bıraktı. "Belki," dedi, "siz ikiniz birbirinize bağırmaya ara verip yemek yiyebilirsiniz."

"Artık aç değilim," dedi Elina. Ve şimdi o da bunu duymuştu. Kendisi için üzgün görünüyordu, çünkü öyle hissediyordu. Ama bu onun hakkı değil miydi? En azından kısa bir süre için?

Kaçka tabağını önünde sürükledi ve Elina'ya bağırırken et parçalarını kesmek için bir bıçak aldı.

"Ah, zavalılık," dedi. "Bir gözünü kaybettin. Ne kadar acı çekiyorsun."

"Vay canına," dedi keşiş, gözlerini kocaman açmış Kaçka'ya bakarken. "Sadece .

. . vay canına."

"Onu şımartmayın, rahip!" Kachka tersledi. "Ona yardım etmeye çalışıyorum!"

"Daha iyi bir yolu olmalı."

"Bana üstünlük taslama. Seni ölüleri diriltirken gördüm, kötü rahip."

"Ben bir rahip değilim ve dürüst olmam gerekirse keşiş de değilim. Ölüleri diriltiyorsam ne olmuş yani? Bu bir beceri. Taş ustası ya da demirci olmak gibi."

"O öldü mü?" Kachka, arkasında yürüyen uzun boylu Kyvich'i işaret ederek ona sordu. "O senin kuklan mı, büyücü?"

"Hayır. O sadece benim kız kardeşim."

Kyvich şimdi onun yanında durmuş, masanın üzerine yeni pişmiş ekmekler koyuyordu. Biraz eğildi ve yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Birbirimize benzemiyor muyuz?" diye sordu.

"Birbirinize hiç benzemiyorsunuz," diye cevap verdi Kaçka, ağzı yemekle doluydu.

"Neden bu konuşmaya dahil oluyorum?" diye sordu Kyvich. "Çünkü dahil olmak istemiyorum." Kardeşine bir tokat attı. "Bırak beni!"

Hayır. Birbirlerine benzemiyor olabilirler ama kardeş oldukları çok açık.

"Demek istediğim, kardeşim," diye devam etti Kaçka, "sonunun bu Güneylandalılar gibi zayıf ve işe yaramaz olmasını istemezsin. Kayıp gözünle bile bu iki gözlü Güneylandalılarından yüz tanesine bedelsin."

Kyvich, kollarını göğsünde kavuşturmuş olan Kaçka'ya ters ters baktı. "Bunun hayatını kurtarmaya yardım ettiğimizi ve şimdi ikinizi de beslediğimizi biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Kaçka başını salladı ve ekmeğe uzandı. "Alırım. Bunun için teşekkürler, emperyalist pislik."

Kyvich bir şeyler söylemeye başladı ama kardeşi onu ensesinden tutup geri çekti.

"Bırak onu, Talwyn."

Elina sandalyesini geriye itti.

"Nereye gidiyorsun?" Kachka talep etti. "Yemek yemen gerek."

"Yapacağım. Sonra görüşürüz. Biraz dışarı çıkmam lazım."

Elina masanın etrafında yürüdü ama mesafeyi tamamen yanlış değerlendirerek kalçasını masaya çarptı.

"At tanrılarına lanet olsun!"

"Onları suçlama," diye azarladı kız kardeşi.

"Haklısın. Kendimi suçlamalıyım."

Kaçka bıçağını yere çarptı. "Hayır, seni aptal!" d i y e bağırdı arkasından. "Annemizi suçla demek istedim!"

İkizlerin yanından geçtiğini gördüğünde Celyn hâlâ yatakta oturuyordu.

"Oy," diye seslendi. "Siz ikiniz. Buraya gelin." Çift durdu ve birbirlerine baktı.

"İşemeyi bırak ve buraya gel," diye tersledi.

İkizler oyuğa doğru yürüdüler. Talan küçük masanın üzerine kaydı, tahta ağırlığından dolayı uğursuzca gıcırdıyordu. Keşiş cübbesi kuzeninin gerçek fiziksel gücünü gizliyordu ama Celyn buna kanmadı.

Talwyn kardeşinin yanında duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bacaklarını iki yana açmıştı, yüz ifadesi tipik olarak asıktı. Sanki tüm dünyayı eksik buluyormuş gibi. Ama annesinin bakışlarına sahipti.

"Neden buradasınız?" Celyn onlara açıkça sordu.

"Dönüş vaktimiz gelmişti," diye yanıtladı Talan, parmakları masaya vurarak. Sanki doğal enerjisi koca bedeni tarafından zar zor dizginleniyordu.

Celyn yere baktı ve Talwyn, "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu.

Celyn omuz silkerek sesini dramatik bir şekilde alçalttı ve "Dönüş zamanımız gelmişti. Çünkü biz seçilmiş olanlarız!" Sonra da kahkahalarla güldü. "Kıyametin gelişi tonuna bayılıyorum."

Talan sırtırken kız kardeşi ters ters bakmaya devam etti. "Bakın," diye açıkladı Celyn, "derinlemesine bir bilgim yok.

büyü anlayışı. Önsezileri takip etmiyorum. Tüm dünyanın seni ve kuzenini İğrençler olarak adlandırmakta ısrar etmesi de umurumda değil. Ama önemseydiğim şey, yüzyıllar önce ölmüş olması gereken bir dişi ejderha ile kutsal olmayan bir bağ kurmuş gibi görünmeniz."

İkizler birbirlerine baktı ve Celyn gözlerini devirdi. "Lütfen ben burada otururken kafanızın içinde kendi küçük konuşmalarınızı yapmayı bırakın."

"Biz-"

"Bu çok kaba, Talan! Ve bunu ikiniz de biliyorsunuz!"

Talwyn ellerini kaldırdı. "Sakin olun. Histerik olmaya gerek yok."

"Ben histerik değilim. Ben bir Cadwaladr'ım. Ama zorlandığımda annemin öfkesine sahip olurum." Başını biraz eğdi. "Annemin öfkesi."

"Bizi çağırdı," diye açıkladı Talan. "Kötü Brigida bizi çağırdı ve zamanın geldiğini söyledi."

"Onunla ne kadar zamandır görüşüyorsunuz?"

İkizler bir kez daha birbirlerine, sonra da Celyn'e baktılar. Birlikte, "Doğduğumdan beri" dediler.

Celyn gözlerini kapadı ve kollarını iki yana açarak yatağa yaslandı.

"Oh . . . lanet olsun."

Elina dar bir yarıktan geçerek dağın yamacındaki tanrılar tarafından yapılmış küçük bir balkona ulaştı. Dışarı çıkıp biraz temiz hava alır almaz kendini biraz daha iyi hissetmeye başladı.

Sonra, aniden, yapmadı.

Her yeri ağrıyordu ama gözünün olduğu yerden kafatasının arkasına kadar başının sol tarafı öyle bir ağrıyordu ki midesi bulanıyordu.

Ama onu asıl rahatsız eden bu değildi. Kraliçe Annwyl ve Kraliçe Rhiannon'u hayal kırıklığına uğratmış olmasıydı. Bir şeyleri doğru yapmayı gerçekten ummuştı. Bir kez olsun.

Elina depresyon ve hayal kırıklığının üzerine çöktüğünü hissetti. O kadar çok çabalamıştı ve şimdi buradaydı ... burada duruyordu . . . değersiz hissediyordu ve ... ve ...

Bu ses nereden geliyor?

Elina burnunu çektiğini duydu. Bu o değildi. Küçük sırt boyunca yürüdü ve kahverengi tenli bir kadının basit bir yün kılıf elbise, titreyen omuzlarında uzun bir kürk pelerin ve güzel yüzünden özgürce akan gözyaşlarıyla bir kayanın üzerinde oturduğunu gördü.

"Neyin var senin?" Elina sordu. "Yaralandın mı?" Kadın başka bir ses duyduğuna şaşırarak sıçradı. "Ah. Elina."

Burnunu çekti. "Elina, değil mi?"

Elina başını salladı. "Ben Elina."

"Seni ayakta gördüğüme sevindim." Tekrar burnunu çekti. "Ben Rhianwen, Talaith ve Kudretli Briec'in kızı, General Iseabail'in kız kardeşi, Gwalchmai fab Gwyar Hanedanı Prensesi, dokuzuncu sırada-"

"Dur, dur," diye araya girdi Elina, bu iş bir iki yüzyıl daha uzamadan. Bozkırlılar çoğundan daha uzun yaşayabilirdi ama o o kadar uzun yaşamayacaktı. "Senin emperyalist soyunu daha fazla duymak istemiyorum."

Kız hiç hınç duymadan başını salladı. "Anlaşıldı. Brigida Teyze sana iyi baktı mı?"

"Hâlâ yaşıyorum. Bunu iyi bir bakım olarak sayabilirim." Elina yüzünü kaşımaya çalıştı ama bandajdan başka bir şey bulamadı. Elini indirdi. "Neden böyle ağlıyorsun?"

"Kendimi korkunç hissediyorum."

"Yaralandın mı?"

"Hayır. Öyle bir şey değil." "O zaman ne?"

"Sadece ... halkına yaptığım şey ..."

"Halkıma ne yaptın?"

Rhianwen, gümüş saçları ve kahverengi teniyle çarpıcı bir tezat oluşturan tuhaf ama güzel renkli gözleriyle Elina'ya baktı. Hâlâ akmakta olan gözyaşları bile bu gözlerin yoğunluğunu azaltamıyordu.

"Ah, evet," dedi Rhianwen. "Ben geldiğimde bilincin yerinde değildi." Yutkundu ve itiraf etti, "Senin akrabalarını öldürmeye zorlandım. Seni ve kız kardeşini buraya kadar takip edenleri."

"Sen mi? Onları sen mi öldürdün?" "Evet."

"Peki," diye sordu Elina, "başka ne seçeneğin vardı?" Rhianwen şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Pardon?"

"Ne seçimi? Eğer bizi buraya kadar takip ettilerse, bunun tek sebebi beni ve Kaçka'yı öldürmek ve Celyn'i canları sıkıldığında düşmanlarımızı atabilecekleri eğlenceli bir hayvana dönüştürmektir. Ya onlar ya da biz."

"Biliyorum. Biliyorum. Sadece... Keşke bunun yerine konuşarak halledebilseydik. Keşke mantıklı düşünecek zamanım olsaydı-"

"Sebep mi? Benim halkımla mı? Sence onları durdurmasaydın, şu anda burada, Süslü Ejderhalar Evi'nin Prensesi olarak, gözümü kaybetmiş, kaybolmuş ve zavallı bir halde duruyor olur muydum?"

Rhianwen kaşlarını çattı. "Bunun bir övgü mü yoksa bir öğüt mü olduğunu anlayamıyorum."

"İkisi de değil, aptal kız. Sadece gerçek. Senin sayende hala hayatım var. Hâlâ kız kardeşime sahibim."

Prenses tekrar burnunu çekti, iki gözünden taze yaşlar dökülüyordu. Ama minnetle gülümsedi. "Teşekkür ederim," dedi bu yeni ıslaklık akışının etrafında. "Bunu söylemeniz benim için çok anlamlı."

Elina uzaklara, artık evim diyemeyeceği topraklara baktı. Ve aniden kız kardeşinin haklı olduğunu fark etti.

Bu zavallı kız gibi konuşmaya başlamadan önce kendisi için üzülmeyi bırakması gerekiyordu!

"Merak etmeyin. Bizi yok etmeye falan alışmıyor. . ancak diğerk herkesi yok etmeye çalışıyor olabilir."

Celyn gözlerini tavana dikti ve başını salladı. "Bu çok yardımcı oldu, Talan. Teşekkür ederim."

Aniden doğruldu, zihni yıllar boyunca ikizler ve Rhian hakkında duyduğu tüm bilgileri gözden geçirdi, keşişlere, cadı meclislerine ve bilgi için başka şeylere katılmaya gittikleri hakkında.

"Ayrılmak için ne yaptınız?" Celyn onlara sordu. "Ne demek istiyorsun?" Talan sordu.

"Ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsunuz. Kyvich ve o keşişler ikinizi de içten bir veda ve onurunuza kaldırılan bira fiılarıyla mı uğurladılar? Yoksa şu anda karşi saldırılarını mı planlıyorlar?"

"Ben buna karşi saldırı demezdim....."

"Lanet olsun!"

"Anladığını sanmıyorum," dedi Talwyn, saklamaya çalıştığı o kraliyet kibri ön plana çıkmıştı. "Kardeşim ve ben sana rapor vermiyoruz kuzen. Yaptıklarımızın ya da yapmayı planladıklarımızın seninle hiçbir ilgisi yok."

Celyn yavaşça ayağa kalktı ve kuzenine doğru yürüyüp yüzüne baktı. Tüm o saçların altında saklamaya çalışıyordu - annesinin yaptığı gibi - ama oldukça güzeldi.

"Belki de," diye hatırlattı ona, "bir Cadwaladr olduğunu unutuyorsun. İlk. Sonuncu. Ve her zaman. Klanımızın korunması her zaman en önemli şeydir ve öyle kalacaktır. Kraliemizi koruruz. Halkımızı koruruz. Ama her zaman, ama her zaman, akrabalarımızı koruruz. şimdi, değersiz kraliyet baban sana ne öğretmiş olabilir bilmiyorum. Ama insan ve büyük ihtimalle deli olan annenin sana bunu öğrettiğini biliyorum. Ve senin de bunu unutmadığını biliyorum."

Talwyn'in gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı, ancak olay daha fazla büyümeden Talan onun önüne geçerek Celyn'le birbirlerini görmelerini engelledi.

"Şimdi," dedi Talan sakince, geri adım atıp kız kardeşini de aynısını yapmaya zorlayarak, böylece Celyn'le aralarında boşluk oluştu, "son birkaç yıldaki yol arkadaşlarımızdan izinsiz bir şekilde ayrıldık."

"Ve misafir getirmişsin."

"Biz getirdik. Ben Magnus'u getirdim, Talwyn de Gisa ve Fia'yı getirdi ama bunun için nedenlerimiz vardı. Ve bu olmak zorundaydı. Ne Kardeşlik'le ne de Kyvich'le sonsuza kadar kalmayı planlamamıştık. Bunu onlar da bizim kadar iyi biliyorlardı."

"Ama yine de ayrılmak kolay olmadı, değil mi?"

"Hayır. Ama Kardeşliğin benim için gelmeyi düşüneceğinden şüpheliyim."

"Peki ya Kyvich?" Celyn'in her zaman bir grup büyücü keşişten çok daha büyük bir tehdit olarak gördüğü kişiler.

"Sana söyleyeceğim-" Talwyn başladı.

"Kapa çeneni," diye hemen araya girdi kardeşi. "Henüz bilmiyoruz." "Bu harika."

"Endişeni anlıyorum Celyn, ama yapmamız gereken buydu."

"Yapmak zorunda olduğun şey bu muydu? Ailene geri dönmeyip kendini Brigida the Fucking Foul ile mi ilişkilendirdin?"

Talwyn kardeşinin etrafında yürüdü. "Belki de sana şunu açıkça söylemem gerekiyor kuzen-"

Talan kız kardeşini saçlarından yakaladı - tam da taç kısmından

-Ve Celyn'e odaklanmaya devam ederken onu geri çekerek etrafında döndürdü.

"Kız kardeşimin söylemek istediği-"

"Bırak beni, seni piç orospu çocuğu!"

"-ne yazık ki Kyvich ile olan anlaşmamızın sonucunu görmek için beklememiz gerekecek. Ama hiç şüphen olmasın kuzen, üçümüz bu işin üstesinden geleceğiz. Kararlarımızın aileye zarar vermesine izin vermeyeceğiz."

"Bunun için çok geç olabilir."

"Talan, bırak beni!"

"Tek isteyebileceğim bize güvenmeniz." "Ve Brigida the Foul?"

"Beni bırakmazsan derini kemiklerinden ayırırım!"

"Brigida akrabamız, Celyn. Ve dediğin gibi," diye devam etti Talan, kız kardeşini görmezden gelerek, "o da bir Cadwaladr. İlk. Sonuncu. Ve her zaman. Klanımızın korunması onun için her zaman en önemli şey olmuştur ve olacaktır."

Demek bu da Gwenvael gibi sinsi-akıllı biriydi ve Celyn'in kendi sözlerini onun suratına fırlatıyordu. Etkileyici küçük piç.

"Peki," dedi Celyn, tartışmayı sürdürmenin bir anlamı olmadığını görerek. "Ama kraliçe bir Elder'ı pullarla kaplı bir düğüme çevirmekle tehdit ettiğinde büyükbaban Bercelak'ın bana söylediği gibi ben de sana söyleyeceğim ... hallet. Anladın mı?"

"Var."

"Cehennem gibi we-owwww! Kes şunu, seni piç!"

Talan beladan başka bir şey vaat etmeyen o gülümsemesini takındı. "Biz her şeyi halledeceğiz."

"Güzel."

Talan kuzeninin oyuktan çıkışını izledi. Lanet olsun. Buraya gelebilecek onca Cadwaladr akrabası varken, neden Celyn olmak zorundaydı? Kız kardeşi Brannie bile daha iyi olurdu. Savaşta harikaydı ama iş politikaya geldiğinde fevkalade umursamazdı.

Ama Celyn sandığından daha çok babasına benziyordu. Klanlarındaki diğerlerinin göremediği uzun vadeli sonuçları görebiliyordu. Ve bu da Celyn'i sinir bozucu yapıyordu.

Kolunun üst kısmına yediği bir yumrukla Talan sonunda kız kardeşini serbest bıraktı. Başını adamın tuttuğu yere sürttü ve "Bunu neden yaptın?" diye hırladı.

"Çünkü sinirlendiğinizde sadece tehdit etmekle kalmıyor, aynı zamanda çok fazla konuşuyorsunuz."

"İstemiyorum!"

"Talwyn . . ."

"Oh, pekala."

"Sadece sakın ol. Odaklanması gereken başka şeyler var." "Ne gibi?"

Tanrılar, kız kardeşi her şeyden habersiz olabilirdi. Ya da en azından savaşı ve nihayetinde yapmak zorunda oldukları şeyle ilgisi olmayan her şeyden.

"Kayıp gözlü küçük Step kızı gibi. Onu hatırlıyor musun?"

Talwyn elini umursamazca salladı. "Oh, o iyi olacak!"

"Gözünü kaybetti! Hem de annesinin elinden!"

"Oh, zavallı kız! Gözünü kaybetti. Boo-hoo!" Talwyn gözlerini kırıştırdı. "Bu kadar komik olan ne?"

Talan kız kardeşinin yanına gitti, kollarını ona doladı ve gülmeye devam ederken ona sıkıca sarıldı. "İşte çok özlediğim şey buydu. O keşifler bana hiç meydan okumadı. Ama sen, kardeşim, sen bir meydan okumasın."

Dagmar temiz bir bez kullanarak ekmek ve peyniri sardı ve seyahat çantasına yerleştirdi. Çantayı istediği gibi düzenlerken, tahtında oturmuş kalın bir kitap okumakla meşgul olan Kanlı Annwyl'e baktı; bir bacağını kollarından birinin üzerine gelişi güzel atmış, diğerini ise garip bir şekilde kalçasının yanına sıkıştırmıştı.

Dagmar, Annwyl'in gün boyunca kitap okumaktan ve ara sıra adamlarıyla antrenman yapmak için mola vermekten başka bir planı olmadığını anlayabiliyordu. Annwyl alışılmadık bir hükümdardı ama Dagmar birlikte çalıştıkları süre uzadıkça kraliçeyle başa çıkma konusunda daha iyi olmaya başlamıştı.

"Beni mi görmek istedin anne?" Var sordu. Anlayabilecek yaşa geldiğinde annesinin ona öğrettiği gibi sessizce yanına yaklaşmıştı. Anlaşılan o ki, doğumundan sonraki beşinci güne denk gelmişti.

"Evet. Ghleanna teyzen Bram'ın Bolver Fields yakınlarındaki kalesine dönüyor-"

"Birkaç yüzyıl önce Fychan Savaşı'nın gerçekleştiği yer."

Dagmar, Annwyl kitabından başını kaldırana kadar ona baktı. "Neden bana dik dik bakıyorsun?" diye sordu kraliçe. Dagmar bakmaya devam etmekten başka bir şey yapmayınca Annwyl, "O sorular soruyor, ben de cevaplıyorum. Belki ona birkaç savaştan bahsettim, daha fazla bilgi için okuyabileceği birkaç kitap gösterdim ..."

Dagmar burnundan yavaşça hava veriyordu; bu, alçak sesle hayvani bir hırıltı çıkarıyormuş gibi görünmesini sağladığı için kullandığı bir numaraydı. Müzakereler sırasında oldukça etkiliydi ve Kraliçe Annwyl ile uğraşırken de çok etkiliydi.

"Her neyse," diye devam etti Dagmar, "sen de onunla gideceksin."

Dagmar oğlunun seyahat çantasını onun kollarına itti ve çocuğun gri gözleri, ona ne söylediğini anladığında büyüdü. Annesi olmadan büyük teyzesi Ghleanna ile birlikte seyahat edecekti.

"Ama," diye araya girdi Dagmar, "bu sadece bu gecelik. Seni öylece Bram'le yaşamaya göndermeyeceğim. Bu işi kolaylaştıracamız ve-"

Var'ın kolları Dagmar'ın beline dolandı ve sözlerinin geri kalanını kesti. Onun altın başını okşadı ve tepesinden öptü.

"Seni özleyeceğimi biliyorsun, değil mi?" dedi usulca.

"Savaşa gitmiyoruz anne," diye hatırlattı oğlu hemen. "Sadece bir günlüğüne Bram Amca'ya gidiyorum... okumak için. Sessizce."

Sanki bu noktayı vurgulamak istercesine, beş kız kardeşi odalarından çıkıp merdivenlerden inerek ön kapıdan çıktılar. Yol boyunca "Yıkım!" diye bağırıyorlardı. Ve arkalarında? Babaları. Ama o çığlık atmıyordu. Kükrüyor, her sabah yapmayı sevdiği gibi kızlarına takılıyordu.

Gwenvael, Dagmar ve Var'ın yanında durdu. Onu öptü, sonra da oğluna sarılma şekline odaklandı.

"Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda."

"Güzel," dedi ve kızlarının peşinden kapıdan dışarı fırladı, onlara yetiştiğinde çığlıklar daha da yükseldi.

Var çenesini annesinin göğsüne dayadı ve yüzüne baktı. "Harika, mutluluk verici bir sessizlik."

"Anlıyorum. Anlıyorum." "Arlais nerede?" Annwyl sordu.

Var'ın saçlarını yüzünden uzaklaştırmakla meşgul olan Dagmar, "Kim?" diye sordu.

"En büyük kızınız mı?"

Dagmar gözlerini kırıştırdı, hâlâ kafası karıştı, sonra sarsıldı. "Ah. Evet.

Keita'yla birlikte."

Var aniden ondan uzaklaştı ve sessiz bir dehşet içinde annesine baktı. Annwyl kitabını kapadı ve Var'la aynı şekilde ona bakmaya başladı.

Dagmar ellerini havaya kaldırdı. "Ne? Ben ne yaptım?"

"Kendini beğenmiş ve kana susamış çocuğunu Keita'ya mı teslim ettin?" Annwyl talep etti.

"Keita onunla vakit geçirmeyi seviyor. Sadece erkek yavruları var."

"O ailenin zehirleyicisi," diye hatırlattı Annwyl ona, hem de öyle bir ses tonuyla! Çok fazla ses tonu!

Dagmar omuz silkti ve itiraf etti, "Arlais'in bir kraliyet mensubu ve güzel olmanın ötesinde bazı becerilere ihtiyacı olacak ve onunla beş dakikadan fazla vakit geçirip onu bir yastıkla boğma arzusu duymayacak tek kişi Keita'dır."

Var kraliçeye baktı ve başını salladı. "Annem haklı, Annwyl Teyze. Bunu yapabilecek tek kişi Keita."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Elina oyuktaki küçük masaya oturdu. Temiz su dolu sürahiyi eline aldı ve hırpalanmış kalaylı kupaya doldurmaya başladı.

Ama bardağı ıskaladı ve ahşap masanın üzerine döktü.

Ana dilinde bir küfür savurarak sürahiyi duvara fırlatmak için geri çekti, ama Celyn aniden oradaydı ve elinden çekip aldı.

"Senin için su doldurabilirim," dedi gülümseyerek ve sürahiyi küçük bir çocuğu onun gazabından korur gibi kavradı.

Elina ellerini artık ıslak olan masaya vurdu. "Benim için su dökmene ihtiyacım yok. Ben sakat değilim." Sandalyesini itti ve ayağa kalktı. "Kendi başıma gayet iyi idare edebilirim."

Ve bunu kanıtlamak için masanın etrafında yürümeye çalıştı ama sonunda bacağını masaya çarptı. Tekrar.

İşte o anda masa uçtu, Elina öfkeyle kükredi. Celyn sürahiyi yere bıraktı ve bir adım atarak Elina'nın yanına. Onu yatağa doğru çekti ve oturmaya zorladı.

"Bunun sinir bozucu olduğunu biliyorum-"

"Hiçbir şey bilmiyorsun, Dolt."

"O zaman tahmin edebilirim. Ama hıncımı ölmüş olması gereken teyzemin mobilyalarından çıkarmanın hiçbir faydası yok. En azından sana."

"Glebovicha'nın beni bitirmesine izin vermeliydin." "Aptal olma, Elina."

"Yani ben aptal mıyım?"

"Evet! Şu anda öylesin! Çok aptalsın!" Bir nefes aldı, verdi ve tekrar sakinleşti. "Ben sana

Bunun sizin için kolay bir geçiş olacağını söyleyin ve eminim ki şu anda çok incinmiş durumdasınız-"

"Yaralandın mı?"

"Evet. Acıdı. Nasıl incinmezsin? Glebovicha senin annen."

"Bunu biliyorum. Ama ben ocuk değilim. İncinmedim. Bu kadar ileri gittiği için kızgınım. Ve başka bir görevde daha başarısız olduğum için kendimde hayal kırıklığına uğradım!"

"Belki de kendine çok yükleniyorsun."

"Belki de bu kadar nazik olmayı bırakmalısın!" dedi, iki eliyle göğsüne bastırarak onu itti.

"Belki de sana iyi davranmak hoşuma gidiyordur!" diye karşılık verdi ve onu omuzlarından itti.

"Neden?" diye sordu, onu tekrar iterek. "Acıdığın için mi? Senin merhametine ihtiyacım yok!"

"Sana acımıyorum! I . . ."

"Sen . . . ne?"

"Bilmiyorum." Celyn onu tekrar itti. "Kafamı karıştırıyorsun!"

Celyn ona neler olduğunu bilmiyordu. Elina'ya gerçeği söylüyordu. Ona acımıyordu. Hem de hiç. Ama onun yerine kalbi onun için acıyordu. En başından beri biliyordu ki, Dış Topraklar'a yaptığı bu gezide işler ne kadar iyi ya da kötü gitmiş olursa olsun, eve döndüğünde annesi onu övmek ya da teselli etmek için orada olacaktı. Ona saldırmayacaktı. Ona silahla saldırmayacaktı.

Kardeşi Fal, Ghleanna'yı hayal kırıklığına uğratmaya devam etse bile, Ghleanna onu hâlâ seviyordu. "Her zaman ve sonsuza dek," demişti hepsine bir keresinde. Ve bu bağlılığını her gün kanıtlamıştı.

Ve Elina'nın kendi devasa boyuttaki annesinden böyle bir sevgi ya da kabul görmediğini bilmek Celyn'in ejderha kalbini kırdı. Çok büyük bir kadındı ama tanrılar ya da ejderhalar tarafından bilinen en küçük kalbe sahipti.

Ama bu acıma değildi. Empatiydi. Babası ona bunu öğretmişti. Celyn ve Brannie'ye tüm canlılar için empati kurmayı öğretmiş, sık sık gülererek uyarmıştı, "Asil kuzenlerinizin hayatlarında empati kuracak birine ihtiyaçları olacak, aksi takdirde bu dünya kaybolur, küçük yavrularım."

Elina onun sadece bu zavallı insan için üzüldüğünü düşünürken, aslında kendi annesinden böyle bir karşılama görseydi ne kadar yıkılacağını anlıyordu.

Ama hepsi bu değildi. Şu anda içinde başka bir şey daha oluyordu. Anlamadığı ya da pek hoşlanmadığı bir şey.

Elbette Elina'ya karşı koruyucu hissediyordu. Onunla tanıştığı günden beri bu görevi üstlenmişti. Yine de bu başka bir şeydi. Daha güçlü ve oldukça tedirgin edici bir şey.

Özellikle de ona baktığında ve Celyn tek yapmak istediği şeyin ona sarılmak, saçlarını okşamak ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek olduğunu fark ettiğinde.

Yüce Tanrım! O da neydi öyle? Cadwaladr'lar sorunlarla böyle başa çıkmazdı. Onları düzeltirlerdi! Ya da geri dönüp en başta soruna neden olan her şeyi yok ederlerdi. Yapmadıkları şey oturup yatıştırmaya çalışmaktı.

Ancak Celyn, Elina'nın yüzüne her baktığında ve o bandajı gördüğünde, hemen acı bir öfke ile ... arasında gidip geldiğini hissetti.

. .. ve ... başka bir şey.

Şu anda adını koymaya çalışmayacağı başka bir şey. Hayır. O diğer duygu her neyse onu gömecekti. Onu hemen şimdi gömecek ve bir daha asla gün ışığına çıkmasına izin vermeyecekti.

Çünkü bu yeni his her neyse, hoşuna gitmemişti. Hem de hiç hoşlanmamıştı.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Elina tek gözü güvensizlikle kısılmış bir halde ona sordu.

"Sana ne gibi bakayım?"

"Tıpkı seyahat eden ineğinizin sulu bir elma gördüğünde ona ikram edeceğinizi umması gibi."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. I . . . I . . . " Celyn ayağa fırladı. "Ben yürüyüşe çıkıyorum."

"Tamam. Yürüyüşe çık."

Celyn başını salladı ve Elina'dan uzaklaştı, birkaç adım attı . . . ama durdu.

Çaresizlik içinde gözlerini kapadı ve kontrolü ele almaya çalıştı.

Ama yapamadı. Yapamadı!

Bu yüzden arkasına döndü, Elina ile göz göze gelecek şekilde eğildi ve yüzünü nazikçe ellerinin arasına aldı.

Celyn onu öptü. Geceleri yataklarında güreşirken ikisinin de hoşuna gittiği gibi sert değil. Ama nazikçe. Çünkü şu anda ihtiyacı olan şey buydu. Onun hayatta, iyi ve burada olduğunu bilmek. Kaba ve kızgın olduğunda ve tüm hıncını ondan çıkardığında bile.

Sonunda öpüşmekten vazgeçtiklerinde Elina'nın elleri bileklerini kavramıştı ama onu itmeye çalışmamıştı. Ve en az onun hissettiği kadar kafası karışmış görünüyordu.

"Daha sonra döneceğim," dedi ona.

Adam oyuğun dışına çıkana kadar karşılığında hiçbir şey söylemedi.

"Dikkatli olun," diye uyardı. "Dışarıda bizi arayan bazı kabile devriyeleri olabilir."

"Teşekkürler," diye cevap verdi Celyn, temiz hava almak için dışarı çıkmadan önce başını sallayarak.

"Kız kardeşimin tek başına yola çıkmasına nasıl izin verirsin?" Elina bir kez daha talep etti.

Günün erken saatlerinde Kaçka'nın uzaklaştığını gören iki Kyviç, Talwyn arkadaşlarına "Evet, nasıl yapabildiniz?" diye sorana kadar Elina'ya boş boş baktı.

İkili şimdi prensese odaklandı ve birlikte "Kapa çeneni" dedi.

Elina, Celyn'in o kafa karıştırıcı öpücükten sonra çıkıp gitmesinden ve kız kardeşinin ortadan kaybolmasından bu yana geçen birkaç saat içinde amansız hale gelen başındaki ağrıyı görmezden gelerek büyük yemek masasının etrafında adım atmaya devam etti.

Celyn sonunda içeri girdi. "Tahmin et ne oldu?" diye sordu, "Atları buldum. Buradan çok da uzak olmayan bir arazide otluyorlardı. Ama onları mağaranın içinde, Talwyn ve arkadaşlarının yanlarında getirdikleri o korkunç hayvanlardan uzakta, biraz saman ve mağaraların içinden akan taze bir su ile güzel bir yere yerleştirdim."

Talwyn omuz silkti. "Korkunç hayvanlarımızı severiz."

"Umurumda değil!" Elina tersledi. "Kız kardeşim nerede?"

"Onu görmedim," dedi Celyn. Elina hayal kırıklığı içinde arkasını dönmeye başladığında, Celyn onun kolunu yakaladı. "Eminim iyidir. Kız kardeşin oldukça . kendine yeter."

Ama Elina şu anda bunu duymak istemiyordu. Kızgın olmak istiyordu. Bu onu başındaki acıdan uzaklaştırmaya yardımcı oluyordu.

"Seni suçluyorum," dedi gümüş saçlı kahverengi kız Rhianwen'i işaret ederek.

Garip gözlerini kocaman açarak kucağındaki kitaptan başını kaldırdı ve "Ben mi? Ben ne yaptım?" diye sordu.

"Tanrılar tarafından sana bahşedilen kutsal olmayan güçler hakkındaki korkuların hakkında sızlanmanı dinlemek zorunda olmasaydım, kız kardeşimin gittiğini görürdüm!"

Nedense bu Talwyn'i güldürmüştü ve kuzeninin - birbirlerine hiç benzememelerine rağmen- hoşuna gitmemişti.

Gülüşmelere karşılık olarak Rhianwen Talwyn'in üst kolunu tuttu. Çok güçlü bir tutuşu varmış gibi görünmüyordu ama Talwyn elini çektiğinde, Rhianwen'in elinin dokunduğu çıplak deri ölümün çürümesiyle griye ve yeşile dönmeye başladı.

Talwyn gözlerini dikmiş bölgeye bakıyordu. Çürüme yayılıyor gibi görünüyordu ama kısa süre sonra Talwyn'in vücudu karşı koydu ve bölge yeniden sağlıklı hale geldi.

Sonra Talwyn kuzenine odaklandı ve Elina'nın anlamadığı bir dilde bir ilahi söyledi. Kalın sarmaşıklar mağaranın zemininden fırladı ve Prenses Rhianwen'in boynuna ulaşır boğazını sarana kadar büyüdü. Sarmaşıklara tutundu, nefesi kesildi. Sarmaşıklar onu ve sandalyesini yere düşene kadar sürükledi.

"Bu kadar yeter!" Talan masanın karşısındaki uykusundan aniden uyanarak havladı.

Rhianwen sonunda boğazındaki sarmaşıkları tutmayı başardı ve onları hızla çürüten toza dönüştürdü.

Celyn mırıldanarak masanın etrafından dolaştı ve akrabasının kalkmasına yardım etti.

"Siz üçünüz bunun için çok yaşlısınız," diye uyardı. "Üç mü?" Talan talep etti. "Ben hiçbir şey yapmıyordum! Ben sadece sadece uyuyor!"

"Tek yaptığın uyumak! Sana her baktığımda uyuyorsun!"

"Yorulдум!"

"Geri döndüm!" Kaçka oyuktan içeri girerken bunu duyurdu. Arkasında büyük bir yaban domuzunu bir iple sürüklüyor ve omzunda bir tahta kutu taşıyordu. Elina'nın hemen tanıdığı bir tahta kutu.

"Tanrım," dedi Talan büyük bir esnemenin ardından Elina'ya. "Kadınlarınız çok güçlü."

"Düşündüğüm şey bu mu kardeşim?" Elina Kaçka'ya kardeşinin geri döndüğünü görmekten ne kadar rahatladığını göstermemek için büyük çaba sarf ederek sordu.

"Evet, öyle. Bu dağların yakınlarında en az bir vaka gömdüğümüzü biliyordum. Sadece onu bulmam gerekiyordu. Ve buldum da!"

İpin ucunu keşiş Magnus'a fırlattı. "Al keşiş," diye emretti Kaçka, "bunu pişir. Bu gece ziyafet çekeceğiz!"

"Yemek yapmayı bildiğimi nereden çıkardın?" diye sordu keşiş.

"O zaman öğren. Çabuk öğren. Bekleyecek ömrümüz yok." Kačka büyük ahşap kutuyu masanın üzerine koydu ve hemen hançeriyle kutunun kapağını açtı.

"Bira için bu mağaradan ayrılmayı göze mi aldın?" Celyn sordu.

"Bira mı? Bozkırların kızları bira içmez. Bira zayıf Southlander'lar içindir." Her yıl patatesle yapılan berrak sıvının değerli şişelerinden birini kaldırdı. "Bu çok daha iyi, yoldaşlar."

Kachka mühürlü kapağı çıkardı ve küçük grup koklamak için yaklaştı.

"Kokusu yok," diye belirtti Fia.

"Böyle bir şeye ihtiyacı yok," dedi Kačka. "Soğuk Bozkır gecelerinde sizi sıcak tutan inanılmaz bir iksir."

"Deneyeceğim," dedi Talwyn.

"Hepiniz deneyeceksiniz," diye kabul etti Kačka sırtarak. "Hiçbirimizin ölmemiş olmasını kutlayacağız. En azından henüz değil."

Brigida geçitten aşağıya doğru yavaş ve acılı bir şekilde ilerledi. Doğal haliyle de insan haliyle de kemikleri ağrıyordu ama bunca yıldan sonra acıya alışmıştı. Her zaman çok daha yavaş bir tempoda hareket etmeye alışmıştı. Ama bedeni hiçbir zaman onun en zayıf parçası olmamıştı. Onun için her zaman en önemli olan zihni ve mistik güçleriydi ve bunlar hala iyi bilenmiş bir kılıç kadar keskindi.

Peki birazcık acı neydi? Hiçbir şey. Hiçbir şeydi.

Brigida, Rhianwen ve kuzenlerini, tüm arkadaşlarını ve şimdi de Ghleanna'nın oğlunu Outerplains dişileriyle birlikte koyduğu mağaralara yaklaşıırken şarkı sesleri duyabiliyordu.

Sırtarak mağaraya doğru ilerledi, yemek masasında oturan iki kız kardeşi görür görmez durdu, vücutları birbirine yaslanmıştı ve Dış Yaylalar'ın dilinde ölüm, acı ve Bozkırlarda yaşam hakkında neşeli bir melodi söylüyorlardı.

Çünkü sadece Bozkırın Kızları ve Oğulları bu konuda mutlu bir şekilde şarkı söyleyebilir.

Her kadının elinde yarısı içkiyle dolu bir şişe vardı ve sesleri birbirine çok güzel uyum sağlıyordu.

Diğerleri ise bir dizi boş şişenin arasına dağılmıştı. Keşiş olarak eğitilmiş iki erkek bile.

Cadwaladr Klanı'nda içmeyi öğrenmiş olan Celyn hariç. Hâlâ uyanıktı ama o kadar sarhoştur ki ayakta bile duramıyordu. Gözleri kapalı ve eli neredeyse boş şişeyi kavrarken şarkı sesine başını sallamaya devam etti.

Hayır, Brigida'nın planladığı şey bu değildi. Yavruların, birçoklarının onlara taktığı isimle İğrençliklerin çok daha gelişmiş olduğunu düşünmüştü. Nefretleri ve kana susamışlıkları çok daha belirgindi. Ama Brigida bir kez olsun yanılmıştı.

Çocuk uyumaktan, içmekten, kalın kafalı arkadaşıyla sohbet etmekten ve kız kardeşiyle Celyn'e eşlik eden kadınları süzmekten çok daha mutlu görünüyordu. Temelde hoş bir adamdı.

Brigida'nın hoş adamlara ihtiyacı yoktu. Sonra iki kız vardı.

Güzel kahverengi olan ya çok fazla gülümsüyor ya da çok fazla ağlıyordu. Mutlu bir merkez bulmaktan aciz görünüyordu. Ve nefreti unuttun. Onda hiç yok gibiydi. Onun aptal gözlerinde herkes kurtarılabilirdi.

Bir de Talwyn vardı, üçünün en akıllısı, yani Brigida'ya zerre kadar güvenmiyordu. İçinde dünyaya salınmayı bekleyen hoş bir öfke kaynıyordu ama Brigida ona yaklaşamıyordu. Talwyn öfkesini sıkı bir şekilde dizginlemişti ve zekası onu Brigida'nın kendi amaçları için ziyafet çekebileceği pervasız seçimler yapmaktan alıkoyuyordu.

Böylesine ölümcül varlıkların Brigida için bu kadar işe yaramaz hale geleceğini kim bilebilirdi? Vazgeçtiğinden değil ama zaman elinden kayıp gidiyordu. Yapması gereken şeyi yapmak için bin yıl kadar daha zamanı olduğundan şüpheliydi.

Ama pes etmemişti, Brigida asla pes etmezdi. Dışarıda her zaman başka seçenekler olduğunu yıllar önce öğrenmişti. Sadece onları aramaya istekli olması gerekiyordu.

"Bak kardeşim," dedi Kaka adındaki kız kardeşiyle birlikte şarkı söylemeyi bıraktığında; parmağıyla Brigida'yı işaret etti. "Yaşlı cadı geri döndü!"

"şşşt," dedi tek gözlü dişi yüksek sesle. "Sanırım seni duyabiliyor!"

"O yaşlı. Hiçbir şey duyamaz. Sen duyabiliyor musun, yaşlı cadı?" Kachka ığlık attı. "Beni duyamazsın!"

Brigida Binici'nin ağzını açmayı düşündü ama ne anlamı vardı ki? Brigida artık kendisine yan bakanlara bile eziyet etmesiyle tanınan hırçın bir kuluçka yavrusu değildi. O artık iğrenç Brigida'ydı ve önünde daha önemli işler vardı.

Çok daha önemli.

Ama Brigida'nın ruhunda hâlâ o yavrunun küçük bir parçası vardı. Bu asla yok olmayacaktı. Bu yüzden kalan içkilerin bulunduğu kutuya doğru uzun ve acılı bir yol izledi ve dört şişe daha çıkardı. Her dişiye ikişer tane verdi.

"Yarın yola çıkıyoruz," dedi onlara. "ikinizi bol bol için, Süvariler. İstediğiniz kadar için. Böylece kargalar kalkar kalkmaz zinde ve gnle yüzleşmeye hazır olacaksınız."

Kız kardeşler bir birbirlerine bir de Brigida'ya baktılar. Her biri zaten açık olan şişelerini havaya kaldırdı. "Kabilelerimiz arasındaki dostluğa!" diye tezahürat yaptıktan sonra şişeleri birkaç yudumda bitirdiler.

Onlar sarhoş sırtışlarıyla diğerlerine doğru uzanırken Brigida onlardan uzaklaştı ve uyku odasına doğru yöneldi.

Evet, yarın ilginç olacak. En azından onun için. Diğerleri için mi?

Acıdan başka bir şey yok.

Otuzuncu Bölüm

Elina'yı ilk uyandıran da bu sarsıntı oldu.

Kabile üyeleri arasında pek sık duymadığı bir ses. Yemek masasının üzerinde uyuyordu, şişeler etrafını sarmıştı. Cehennemin at tanrıları, bunların hepsini tek başına mı içmişti?

Oturduğu yerden kalkarak, oyukta etrafına bakındı. Celyn bir sandalyede uyuyordu, başını masaya dayamıştı. Kyvich'lerden ikisi, Fia ve Gisa, sırtlarını duvara dayamış, başlarını ellerinin arasına almış, yerde oturuyorlardı. Bir ipliğe zar zor tutunmuşlardı.

Bir kovaya elini sokan keşiş, Rahip Magnus'tu. Zavallı şey. Sesi sanki ölüyormuş gibi geliyordu. Ya da en azından ölmek istiyormuş gibiydi, yüksek sesle hıçkırıkların arasındaki sessiz hıçkırıklara bakılırsa.

Kız ikiz Talwyn yeterince iyi görünüyordu, kusmadan hareket edebiliyordu. Ama sadece duvardaki meşalelerle aydınlatılan bu mağarada bile, sanki tamamen karanlıktan yaz ortasında üzerine parlayan parlak sabah güneşlerine tökezlemiş gibi gözlerini kısıyordu.

Erkek ikiz Elina'ya doğru yürüdü ve taze yapılmış etlerden oluşan bir tabak uzattı.

"Aç mısın?" diye sordu, sesi gür, sırtışı genişti, bu yüzden Elina onun elindeki yemek tabağına bir tokat attı ve sonra uzanabildiği kadar uzandıktan sonra yüzüne zayıflamış halinin izin verdiği kadar sert bir tokat attı.

Çocuğun kafası bir tarafa kaydı ve irkilerek geri adım attı ve sonra gülmeye başladı. Onun iyi mizahı, gülümsemeyi bırakana kadar onu dövmek istemesinden başka bir şey yapmadı.

"Onu rahat bırak Talwyn," dedi Celyn masanın diğer ucundan, başını kaldırmıştı ama gözleri hâlâ kapalıydı.

"Ben Talan, kuzenim. Erkek olan."

"Hanginiz olduğu umurumda değil. . . . Defolun gidin."

Talan kıkırdamaya devam ederek uzaklaştı ve hâlâ ağırlaşmakta olan arkadaşına yardım etmeye gitti.

Celyn avuçlarını gözlerine bastırdı. "Kendimi kurumuş köpek boku gibi hissediyorum," diye homurdandı. "Addolgar amcamla içmeye gittiğimden beri böyle hissetmemiştim."

Elina'ya bir uyarı parmağı doğrulttu. "Amcam Addolgar ya da Brannie ile içmeye gitme." Bir an düşündü, sonra ekledi, "Ya da annemle. Annemle asla."

"Al," dedi biri yanında. "İç bunu."

Elina başını kaldırıp o tuhaf renkli gözlere ve Rhianwen'in güzel, yumuşakça gülümseyen yüzüne baktı. "Ne oldu?"

"Ağrınıza iyi gelecek ve midenizi rahatlatacak bir çay," dedi Rhianwen.

"Tamam, ama bağırmadan da yapabilirim." "Bağırmiyorum."

"Bağırmaya benziyor!" Elina bağırdı, sonra hemen bağırmamış olmayı diledi. Kalan gözünü kapattı ve bir inilti çıkardı.

"Al. İç."

Elina önündeki çaya baktı. Bütün çayı geri getirdiğini kolayca görebiliyordu ama bunun yardımı olacaksa her şeyi deneyebilirdi.

Bir yudum aldı, tadı tamamen iğrenç değildi, bu yüzden geri kalanını birkaç yudumda bitirdi.

Fincanı yere bıraktığında Rhianwen, "Bakabilir miyim?" diye sordu.

Elina omuz silkti. "Bağırmayı kestiğin sürece nasıl istersen."

Rhianwen, Elina'nın çenesini kaldırmadan önce yüzünün yarısını kaplayan bandajları nazikçe çıkardı ve başını dikkatlice bir yöne, sonra diğer yöne çevirdi.

"İyi. Mükemmel. Enfeksiyon yok."

"Cadıdan çok bir şifacıya benziyorsun," diye belirtti Elina.

"Ne yazık ki bu benim yeteneklerim arasında değil. Yaraları falan temizleyebilirim.

Ama iyileşmeye yardımcı olmak için gereken büyülerden yoksunum." "Ve bu seni rahatsız ediyor."

Rhianwen omuz silkti. "Her zaman daha kötüsü olabilirdi." Bu Elina'nın sırtmasına neden oldu.

"Kesinlikle."

Kachka oyuğa doğru yürüdü. İçki onu rahatsız ettiyse de belli etmedi. Elina'nın yanına oturdu ve sırtını sıvazladı.

"İşte," dedi ve ona Bozkır ağaçlarından birinin kabuğundan bir parça uzattı. "Bunu çiğne."

Elina kabuğu ağzına götürdü ve başıyla onayladı. "Teşekkür ederim, kardeşim. Bu yardımcı olur."

"Ağaç kabuğu yardımcı olur mu?" Celyn sordu.

"Steplerin ağaçları, evet. Lapa halinde kullanılırsa iyileşmeye yardımcı olabilir. Çiğnenirse baş ağrısına iyi gelir."

Celyn elini uzattı. "Bana ver."

Kachka sırtarak masanın enine doğru uzandı ve Celyn'in uzattığı eline bir parça ağaç kabuğu bıraktı.

"Teşekkür ederim."

Kachka mağaranın etrafına göz gezdirdi. Elina'ya kendi dillerinde "Bütün Güneylandalıları mağaralarda mı yaşıyor?" diye sordu.

"Hayır. Sadece ejderhalar. İnsanlar büyük evlerde yaşar. Taştan yapılmış. Onları hiçbir yere taşıyamazsınız."

"Yani sonsuza dek aynı yerde mi yaşıyorlar?"

"Evet."

Kız kardeşler birbirlerine baktılar ve başlarını salladılar.

"Biliyorsunuz," dedi Kačka bir süre sonra, "o ejderha Senin için endişeleniyorum."

"Nedenini bilmiyorum. Dün geceki içkiden sonra benden daha iyi durumda değil."

"İçki içmen değil. Senin için endişeleniyor. Glebovicha ile başına gelenler."

"Bu sadece acıma."

"Belki de. Bu Southlander'ları anlamıyorum, o yüzden bilemem." Esnedi, boynunun yan tarafını kaşıdı. "Onu uzun

zamandır mı beceriyorsun?"

Elina başını salladı. "Uzun sürmez." "O ejderhayken mi?"

"Aptal olma."

Celyn'e şöyle bir baktı. "İnsan olduğunda çok güzel."

"Öyle. Ama artık bitti, değil mi?"

"Neden böyle söylüyorsun? Savaş sırasında senin için kendini feda etmeye hazırdı. Sana olanları ona karşı kullanmamalısın."

"Yapmam. Asla yapmam." "O zaman ne?"

Omuz silkti. "Beni neden şimdi istesin ki? Yüzüme baksana."

Kaçka'nın çenesi düştü. "Yüzün mü? Ne zamandır Güney Toprakları'ndasın kardeşim, kim olduğundan çok ne kadar güzel olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bununla yaşayabilirim. Ama bir Southlander?"

"Ama yaşlı Tevkel'i hatırlayın. O savaşta kolunu ve kalçasının bir kısmını kaybettikten sonra bile altı kocası onu sevdi. Bahar yağmurları sırasında o boğa tarafından boynuzlanana kadar onu sevdiler. Aşk ve arzu birkaç yara izi yüzünden yok olmaz. Güneyliler için bile."

"Tevkel, savaşta kendini asla küçük düşürmeyen güçlü bir savaşçıydı. Elbette kocaları onu severdi. Nasıl sevmesinler ki?"

"Gözün yokken, yüzün ve vücudun kan içindeyken bile yaşamak için savaştın. Glebovicha ile savaştın."

"Pek iyi değil."

"Glebovicha ile dövüştün," dedi Kačka tekrar. "Kimse deneyeceğini bile düşünmemişti. Ama sen denedin. Yani, yaralarında utanılacak bir şey yok."

"Evet, ama-"

"Neden benimle tartışıyorsun?" Kachka böğürdü.

"Başım ağrıdan zonklarken böyle havlama!" "O zaman beni sorgulama!"

"Gerekirse seni sorgularım!"

"İşte bu yüzden Glebovicha senin gözünü aldı!"

"Bu kadar yeter!" Celyn haykırdı, sonra hızla yüzünü ellerinin arasına gömdü, çiğnediği ağaç kabuğu parçası masaya düştü. "Tanrılar, acı. Bu ağaç kabuğu bile yardımcı olmuyor."

Kaçka ona, "Yeterince uzun çiğnemedin," dedi.

"Bakın," dedi bir süre sonra, gözleri kapalıydı, "ikinizin ne hakkında tartıştığınızı bilmiyorum, ama yapmayın."

"Kardeş olduğumuz ve birbirimizi sevdiğimiz için mi?" Kaçka onunla alay etti. Elina, sadece Güneylandalılara yönelik bu hakaret karşısında bir parça ağaç kabuğunun etrafında sııttı.

"Hayır. Ama ölüyorum ve bunu sessizlik içinde yapmak istiyorum!"

Celyn, patlamasından sonra duyduğu kardeşçe kıkırdamalardan hoşlanmamıştı ama bunu daha ileri götürmeye zahmet etmeyecek kadar ölüme yakındı.

Elbette yine de Talan'ın arkadaşı Magnus kadar kötü durumda değildi. Böylesine iri yarı bir adama göre, içkiyi en kötü o kaldırıyor gibiydi. Ve Rhian en iyi şekilde idare ediyordu... çünkü hiç içmeyecek kadar akıllıydı. Şişeyi kokladığında küçük burnunun nasıl kırıştığını, sonra da başını sıkıca sallayarak ona geri verişini çok net hatırlıyordu. Cadwaladr'lar arasında nadir bulunan bir kızdı ve normalde Celyn onun sadece annesi güzel Talaith'e çekmiş olduğunu düşünürdü. Ama Talaith'i birkaç aile ziyafetinde görmüştü, basit matematik yapma ve sesini ayarlama yetenekleri birkaç biradan sonra kaybolmuştu. "Güzel!" Brigida patladı olarak o girildi ve Oyuk. "Hepiniz uyandınız."

Celyn o lanet bastonu yaşlı dişi ejderhanın elinden kapmak ve yakıp kül etmek istedi.

İnanılmaz derecede yavaş bir şekilde oyuğun ortasına doğru ilerledikten sonra Celyn'i işaret etti. "Sen, çocuk-"

"Benim bir adım var."

"-seyahate hazır olun. Siz de Süvariler. Garbhán Adası'na ve o insan kraliçeye geri döneceğiz."

Celyn başını salladı. "Hayır."

"Sormuyordum ki."

"Elina'yı Annwyl'e geri götürmeyeceğim."

."

"Hayır," diye araya girdi Elina. "Gidip Kraliçe Annwyl'le yüzleşmeliyim. Ona ve Kraliçe Rhiannon'a nasıl başarısız olduğumu anlatmalıyım." Kız kardeşine baktı. "Kellemi alabilir. Kelle almayı sevdiğini duydum."

"Boynunu mu kesiyor yoksa-?" Kachka başladı.

"Hayır, hayır. Oldukça hızlıdır. Bir kılıç darbesiyle her şey biter."

"Çabuk olduğu sürece sorun yok. Başarısızlığınız acı çekmenizi gerektirecek kadar büyük değildi."

"Bana karşı çok iyisin, kardeşim."

Celyn ellerini masaya vurdu ve sandalyesini devirerek ayağa kalktı. "Siz ikiniz ne tuhaf bir konuşma yapıyorsunuz?"

"Sizin dilinizde konuştuğumuzu sanıyordum... değil mi?"

"Demek istediğim bu değil. İkinizin burada oturup bunu nasıl bu kadar rahat tartışabildiğinizi anlamıyorum?"

"Başarısız oldum. Söyleyecek başka ne var ki? Şimdi, Kanlı Annwyl'in haklı gazabıyla yüzleşmeye gidelim." Elina masadan kaydı ama bacakları neredeyse tutmuyordu, bu yüzden kız kardeşi yere yığılmasını engellemek zorunda kaldı. "Ben iyiyim," diye yalan söyledi. "Ben iyiyim."

"İçkini hiç idare edemedin, kardeşim."

"Sana ayak uydurdum."

"Önemli olan içerken ne yaptığınız değildir. Sonrasında ne yaptığınızdır."

Brigida, "Eşyalarını topla ve benimle mağara girişinin dışında buluş," diye emretti.

"Bizimle mi geliyorsun?" Celyn yaşlı Dişi Ejderha'ya sordu, yolculuk fikri gittikçe daha korkunç bir hal alıyordu.

"Akrabalarımı tekrar görmeyi özledim, Celyn Celyn ... hangi ismi kazandın, çocuk?"

"Büyüleyici Celyn."

Yaşlı Dişi Ejderha kıkırdadı. "Gerçekten mi?"

"Senden nefret etmeye başlıyorum. Ve bunu genelde kimseye söylemem."

"Ve bu daha yeni başlıyor," diye söz verdi Brigida. "Şimdi dışarı. Ve siz," dedi sopasıyla diğerlerini işaret ederek. "Yapacak işleriniz var."

"Ne işi?" Celyn talep etti.

Brigida, "Bana çok fazla soru soran ejderhaları sevmiyorum," diyerek uzaklaştı.

Celyn, Brigida'nın yeterince uzaklaştığını hissettiğinde Rhianwen'i belinden yakaladı ve bir köşeye götürdü.

"Brigida ile aranızda neler oluyor?"

"Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok."

"Yine de endişeliyim."

"Endişelenme. Biz iyiyiz."

"Endişelendiğim aslında sen ve ikizler değilsiniz. Daha çok dünya."

Rhianwen ondan geri adım attı ve Celyn hemen onun duygularını incittiği için pişman oldu. Hâlâ biraz sarhoşken akrabalarıyla hassas konuşmalar yapmamalıydı.

"Benim ... bizim ... dünyayı yok etmek gibi bir niyetimiz yok. Düşmanlarımız ne derse desin."

"Ama, Rhianwen-"

Elini kaldırdı, yüzünü başka tarafa çevirdi, sırtı dimdikti. "Hayır, hayır. Sanırım söylenecek başka bir şey yok. Bizim hakkımızdaki duygularını açıkça ortaya koydun."

"Söylesene kuzen," diye sordu Celyn, başı bu oyunu oynamayı düşünemeyecek kadar ağrıyordu, "o küçük performansı Keita'dan mı aldın yoksa annenden mi?"

"İkisi de değil," diye karşılık verdi ve fırlamak için eteğini kaldırdı. "Gwenvael Amca."

Celyn onun geemesine izin vermek için kenara çekildi, sonra da arkasından, "Bu gurur duyulacak bir Şey değil, biliyorsun," dedi.

Sırtında seyahat çantası, yayı ve sadağıyla Elina, Celyn'i atları bıraktığı yere kadar takip etti. Odaya girer girmez, Bozkır atı onu selamlamak için tırısı kalktı.

"Bir bağ kurmuŐsun kardeşim," dedi Kaka arkasından gülümseyerek.

"O ve ben çok Şey atlattık."

Bineklerini eyerleyen l, girişe doğru uzun bir yürüyüşe ıktı.

Dışarı ıktığında Elina derin bir nefes aldı. Şimdiden kendini çok daha iyi hissetmeye başlamıştı.

Brigida onları insan formunda bekliyordu, kürk pelerini onu baştan ayağa örtüyordu.

"Binecek miyiz yoksa uçacak mıyız?" Celyn ona sordu. "Ve gerçekten ualım demeni umuyorum çünkü dörtnala gitmek Şu anda benim arkadaşım olmayacak."

"Annen gibi senin de görüŐün küçük."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Garbhn Adası'na gitmek için günlerimi harcayamayacak kadar yaşlı ve sabırsızım."

"Bu da demek oluyor ki. . . ne demek? Aynen yle."

Celyn'e bakan Brigida bastonunu tutan elini kaldırdı. Tepedeki bulutlar karardı, Şimşekler aniden dağların üzerinde dans etti ve güçlü bir rüzgâr yerden yukarı doğru yükselir gibi oldu.

Önlerindeki hava karararak girdap gibi dönmeye baŐlayınca Kaka'nın nefesi kesildi.

Brigida boştaki eliyle önlerinde dönen havayı işaret etti. "Gidin," dedi sakince.

Kachka omuz silkti ve "Pekâlâ" dedi. Atını yönlendirerek, gözden kaybolana kadar yürüdü.

Elina onu takip etmeye başladı ama Celyn kolunu uzatarak yolunu kesti.

"Buna binmeyeceğiz," diye bağırdı, normalde alçak olan sesi aniden yükselmişti.

Brigida, "Sen her zaman bir ana kuzususun," diye alay etti.

"Ben-ahhhhhhhhhhh!" Brigida boştaki eliyle onun zincir zırlı gömleğini yakalayıp Kaçka'nın peşinden boşluğa fırlatırken Celyn çığlık attı.

Görünüşe göre yaşlı cadı rol yapmaktan hoşlandığı kadar zayıf değildi.

"Sen de, at."

Elina önce Brigida'nın kendisiyle konuştuğunu sandı ama sonra onun sessizce geri çekilmeye çalışan Celyn'in seyahat ineğiyle konuştuğunu fark etti.

Elina tiksintiyle seyahat ineğinin dizginlerini yakaladı ve boşluğa doğru yöneldi. Bozkır atı hiç tereddüt etmeden onu takip etti... çünkü böyle olması gerekiyordu.

Boşluğun tam önünde durdu, derin bir nefes aldı ve seyahat ineğinin dizginlerini kavradı. En iyisini umarak içeri adım attı ve sonra avazı çıktığı kadar bağırdı.

Bölüm Otuz Bir

Dagmar gayri resmi olarak çalışma odası haline gelen yere koştu. Bram bu öğleden sonra oğlunu geri getirecekti ama yanında Gaius Domitus da olacaktı. Asi Kral nispeten yumuşak başlı olsa da hazırlıklı olmak istiyordu. Northlander'lardan sonra Gaius onların en önemli müttefikiydi.

Ama sorun Gaius Domitus değildi. Kız kardeşi Agrippina'ydı. Yaşadıklarından sonra kimseye güvenmemesi şaşırtıcı değildi. Özellikle de Annwyl'e güvenmiyordu. Southlander kraliçesini her gördüğünde Annwyl'in tuhaf davrandığını düşünürsek yine şaşırtıcı değildi.

Dagmar, Bram'ın ona gönderdiği parşömeni buldu. Gözlüklerini alnına yaslayacak şekilde kaldırdı ve materyali hızla taradı. Hepsini hazmettikten sonra parşömeni masasına geri attı ve kapıya doğru döndü.

Durdu ve bir iç çekti.

"Size burada oynamamanızı söylediğimi sanıyordum."

Dagmar gözlüklerini burnuna geri taktı ve yüzünü çalışma odasının arka tarafına döndü. En küçük kızlarından ikisi orada duran sandalyelerin üzerinden bakıyordu, ama diğer üçü ... sadece bir şekilde ortaya çıktılar. Sanki arka duvarın tamamını kaplayan kitaplığın bir parçasıymışlar gibi.

Bu ilk kez olduğunda, Dagmar sanki bir cesedi ortaya çıkarmış gibi çığlık atmıştı. Ama artık en küçük kızlarının benzersizliğine alışmıştı. Bu babalarının sahip olduğu bir yeteneğe benziyordu. O bir bukalemundu, bulunduğu her alana karışabilen bir ejderhaydı, böylece ortadan kaybolmuş gibi görünürdü.

"Anne," diye sordu Beşler'in en büyüğü Seva, "biz de mi gitmek zorunda kalacağız? Var gibi mi?"

"Var gitmedi. Bu gece Bram amcanı ziyaret edecek."

"Gitmemizi mi istiyorsun?"

Şoke olan Dagmar uzun bir süre kızına baktı. "Tabii ki hayır. Bunu neden sordun ki?"

"Arlais diyor ki-"

"Öncelikle," diye araya girdi Dagmar hemen, "Arlais'i hiçbir konuda dinlememeniz gerektiğini biliyorsunuz. O hepinize eziyet etmek için yaşıyor."

"Ama seni korkutuyoruz, değil mi?"

Dagmar iç geçirdi ve odanın arka tarafına doğru yürüdü. Ellerini dizlerinin üzerine koyarak eğildi, böylece tüm kızlarının gözlerinin içine bakabildi.

"Beni korkutmuyorsunuz. Hiçbiriniz beni korkutmuyorsunuz. Ben sizin için korkuyorum. Zaman değişiyor ve ... insanlar her zaman anlamadıkları şeylerden korkarlar. Bir zamanlar, bu halinizle asla var olamazdınız. Bir ejderha ve bir insanın kızları. Ama işte buradasınız. Güzel ve sağlıklı-"

"Ve farklı," diye bitirdi Seva onun yerine.

"Ve farklı. Ve çoğu kişi farklı olmayı sevmez."

"Değişmemizi mi istiyorsunuz?"

"Sizin canınız pahasına değil," dedi kararlılıkla. "Neden biliyor musunuz?" Beş kız altın sarısı başlarını salladı, gözleri tıpkı babalarınınkiler gibi Dagmar'a bakıyor ve onun bir sonraki sözünü bekliyorlardı. "Çünkü ben hiç değişmedim. Değişmeyi reddettim. Kolay olmadı. Ailemden bazıları bu konuda oldukça acımasızdı. Ama ben hiç değişmedim ve ne oldu biliyor musun? Babanla, Annwyl Teyzenle, Morfyd Teyzenle ve tüm amcalarınla tanıştım. . . ve her şey harikaydı. Ben hiç değişmemişken senden nasıl değişmeni isteyebilirim?"

"Hiçbir yere gitmek istemiyoruz," dedi Seva, her zaman olduğu gibi beşi adına da konuşarak. "Biz burayı seviyoruz."

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Buna izin vermeyeceğim. Ama daha da önemlisi," diye ekledi Dagmar, "baban buna asla izin vermez. O ejderha söz konusu olduğunda, güneşler onun kızlarının üzerine doğar ve batar. O yüzden seni göndereceğiz diye endişelenip çalışma odamda saklanmana gerek yok."

"Buraya gelmemizin nedeni bu değil. Çalışma odanıza geliyoruz çünkü eğer bizi fark etmezseniz, generallerle aranızdaki her türlü ilginç şeyi duyabiliyoruz."

Dagmar ayağa kalktı ve kapıyı işaret etti.

Kızları yanından geçerken Dagmar, "Siz beşiniz inanılmaz derecede sinsisiniz," dedi.

"Öyleyiz ama babam bunu senden aldığımızı söylüyor."

Dagmar kızlarını koridora kadar takip etti, döndü ve çalışma odasının kapısını kilitledi ama arkasına baktığında kızları çoktan ortadan kaybolmuştu.

Pekâlâ. Belki en küçük beş kızı onu biraz geriyordu ama bu doğaldı, değil mi?

Dagmar koridorda ilerlerken Annwyl'in ona doğru yürüdüğünü gördü, şüphesiz günlük eğitimine çıkıyordu. Gerçi genelde bu tarafa gelmezdi.

"Nereye gidiyorsun?" Dagmar sordu.

"Eğitim alanına gitmeden önce kuleyi kontrol etmek için."

"Huh." Dagmar kraliçenin kolunu yakaladı ve onu durdurdu.

"Orada inşa ettiğiniz şeyin ne olduğunu bana açıklayabilir misiniz?"

Annwyl omuz silkti, yüzü şaşkınlıkla çatıldı. "Bu bir kule."

"Evet, ama-"

Dışarıdan gelen gürültülü bir gümbürtü Dagmar'ın sonraki sözlerini kesti ve Annwyl, kale duvarlarının bu kadar içinden onu duyabilecek ya da duyamayacak olan taş ustasına bağırırken koridorda hışımla ilerledi.

"Az önce olanların bedelini ödemeyeceğim!" diye bağırdı.

Başını sallayan Dagmar, Asi Kral ve güvensiz kız kardeşi gelmeden önce ilk yemeğini yemek için yola koyuldu.

Elina elleri ve dizleri üzerine çöktü, son yirmi dört saat içinde yediği ya da içtiği her şey büyük kusmuk nöbetleri halinde içinden dökülüyordu.

Birkaç metre ötede Kachka da aynı şeyi yaşıyordu. Celyn ise kusmuğu lav gibi fışkırıp ağaçlara sıçrarken ve süngerimsi çalılıkları yok ederken neredeyse ormanı ateşe veriyordu.

"Ah canım," dedi Brigida'nın sesi titreyerek, "seyahate çıkmadan önce çok fazla içmememiz gerektiğini söylemeyi tamamen unuttum. Vücut onu hemen dışarı atıyor."

Kusmayı ilk kesen Kaçka bir ağaç kütüğüne yaslandı. Suçlayıcı bir parmakla Brigida'yı işaret etti. "Seni cadaloz," diye hırladı. "Dün gece yatmadan önce bize dört şişe daha verdin."

"Öyle mi yaptım?" Brigida sordu. "Yaşlılıkla birlikte akıl nasıl da kayboluyor." "Bunu bilerek yaptın!"

"Ses tonuna dikkat et, Bozkırların yetimi. Dilini kökünden koparmak istemem."

Brigida, kürk pelerininin sağ tarafına kusmuk lekeli lav püskürtüldüğünde hızla başını çevirdi.

Celyn yaşlı Dişi Ejderha'ya doğru tökezledi. "Sakın tehdit etme-" Yüzüstü yere düşüp hareket etmeyi bıraktığında sözleri aniden sona erdi.

Brigida başını salladı. "Hayatını annenin kuyruğu altında geçirirsen olacağı budur evlat."

Lavları silkeledi ve uzaklaşmaya başladı.

"Bekle," diye seslendi Elina yakındaki bir ağacın alçak dalına tutunarak kendini ayağa kaldırırken. "Nereye gidiyorsun, yaşlı cadı?"

"Vatanımı tekrar görmeyi çok istiyorum. Çok uzun zaman oldu. Siz buradan kendi başınıza dönebilirsiniz. Garbhán Adası şu tepenin hemen ardında."

Elina Brigida'nın peşinden gitmeye çalıştı ama ağaçtan uzaklaşır uzaklaşmaz elleri ve ayakları üzerine düşmek zorunda kaldı.

Kusmaya devam edebilmek için tekrar dizlerini kırdı.

Sistemi temizlendikten sonra sürünerek kız kardeşinin yanına gitti ve onun yanına çöktü.

Elina Kaçka'ya, "Çok kaba biri," dedi.

"Biliyorum." Bineklerine başıyla işaret etti. "En azından atların durumu iyi. Şu büyük inek bile."

"Ben ona seyahat ineği diyorum." "Uygun."

"Öyle değil!" Celyn yere doğru çığlık attı, görünüşe göre hâlâ ayağa kalkamıyordu.

Kachka, Celyn'i görmezden gelerek, "Süslü Southland kraliçesinin karşısına bu şekilde çıkamayız," dedi. "Bir daha eve dönemeyebiliriz ama Bozkırları bu kadar kötü temsil etmeyeceğim."

Elina bir süre dinledikten sonra batıyı işaret etti. "Orada bir dere ya da çay var. Yıkanıp üstümüzü değiştirebiliriz."

Kachka başını salladı ve kız kardeşler birlikte yavaşça ayağa kalktılar. Ayağa kalktıklarında ikisi de Celyn'e doğru yürüdü. Her biri bir koluna girdi ve ejderhayı insan formunda suya doğru sürüklemeye başladılar.

"Şu seyahat ineği kadar ağırlığı var," diye yakındı Kaçka.

"Daha kötüsü de olabilirdi, kardeşim. Ejderha olabilirdi. O zaman onu saatlerce sürüklerdik."

Temizlenip kıyafetlerini değiştirdikten sonra üçlü atlarına binip Garbhán Adası'na doğru yola çıktı.

Avluya girdiklerinde Celyn hızla atından indi ve Elina'nın yanına gitti. Ona yardım etmek için elini uzattı ve Elina hemen ellerini tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Ben geçersiz değilim, Dolt." "Sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Yardıma ihtiyacım yok. Doğduğumdan beri atlardan iniyorum. Bunu yapabilirim."

Elina'nın bacağı eyerin üzerinden savrulunca Celyn geri adım attı. Kafasına tekme yemekten kıl payı kurtuldu. Yere atladı ve gayet iyi indi, ama bir adım atmaya çalıştığında ona doğru yürüdü. Mekânsal olarak hâlâ biraz kaymıştı.

Düşmesini engelledi ama bu sadece küçük bir hırıltıya neden oldu.

"Ben iyiyim."

"Emin misin?"

"Beni sorgulama!" diye bağırarak onu geri itti. "Tanrılar, kadın! Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum!"

"Yardımaınıza ihtiyacım yok. Gözüm kayıp. Kafam değil."

"Elina-"

"Neden her şeyi tartışmak zorundayız?" diye tersledi.

Celyn Kaçka'ya baktı ve başını hafifçe salladı. O anlamıştı. Boşluk. Elina'nın boşluğa ihtiyacı vardı. Bunu anlıyordu. Vermek istemiyordu ama anlıyordu. Ayrıca, Elina'yı görmeden önce Annwyl'in izini bulması gerekiyordu. Günün bu saatlerinde antrenman yapıyor olacaktı.

"İçeri gir," dedi. "Ben yetişirim." "Peki ya yaşlı cadı?" Kaçka sordu.

Celyn'in tek yapabildiği omuz silkmek oldu. "Aileyi onun geri döndüğü ve bir yerlerde olduğu konusunda uyaracağım. Yapabileceğimiz tek şey bu."

Kachka başını salladı ve birlikte, Büyük Salon'a çıkan merdivenlere doğru yürümeye başlamış olan Elina'yı izlediler; Elina'nın yürüyüşü hâlâ biraz temkinliydi.

"Ona biraz zaman ver," dedi Kaçka, sesi alçaktı. "Zorlama eğilimindesin."

"Biliyorum. Yapmamaya çalışıyorum, ama ... İtmeme konusunda iyi değilim.

Ben Cadwaladr. . . . İtiyoruz."

Kachka gülümsedi, omzunu sıvazladı, bu da onun biraz tökezlemesine neden oldu.

"Sen iyi bir ejderhasın. Ve kız kardeşim iyi olacak. O . . . kelime nedir ?" Bir an düşündü. "Dirençli. Bunun onu uzun süre geride tutmasına izin vermeyecektir."

Kachka'nın haklı olduğunu biliyordu.

Başını sallayarak Annwyl'i aramaya koyuldu ama önce Brannie'yi buldu.

Kız kardeşi şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Şimdiden döndün mü?" "Bu uzun bir hikâye. Annwyl nerede?"

"Şey-"

"Neden buradasınız?" Briec bir binanın köşesinden dönerken sordu, Éibhear ve Gwenvael birkaç yüz metre arkasındaydı.

"Sana da müjdelere olsun kuzen." "Sana bir soru sordum."

"Geri çekil, Briec," diye tersledi Brannie. "Sana rapor vermiyoruz."

Kız kardeşine odaklanan Celyn ona sordu: "Annwyl? Nerede o?"

"Bu sabah onu görmedim. İnşa ettiği ölüm kulesinde sorunlar var. Ama muhtemelen şu anda eğitim alanında. Antrenman yapmadığı zaman ne kadar huysuzlaştığını bilirsin. Neden soruyorsun?"

"Çünkü Elina'yı görmeden önce onun izini bulmamız gerekiyor. Belki hepimiz ayrılarak onu arayabiliriz."

Briec sertleşirken Brannie şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Neden?"

Celyn, neler oluyor?"

Celyn içini çekti. "Dediğim gibi... bu uzun bir hikaye."

Kaçka kız kardeşini büyük bir salonun ortasındaki büyük bir masanın yanında dururken buldu. Ellerini tahtaya dayamış ve ona yaslanmıştı.

"Biraz uyumalısın," dedi Elina'ya, artık yalnız olduklarına göre kendi dillerinde.

"Ben iyiyim."

"O yaşlı cadının bize yaptıklarından sonra mı? Ve sen hala iyileşiyorsun. Dinlenmen gerek."

"Bana bebek gibi davranmayı bırak, Kachka."

"Seninle ilgilenmek sana bebeklik yapmak mı? Yaralandığımda sen de benim için aynısını yapmadın mı? Neden sen

çok mu farklı?" Kız kardeşi cevap vermeyince Kaçka kolunu Elina'nın omuzlarına doladı ve ona doğru eğildi. "Ne oldu, Elina? Kocakarının mağarasına döndüğümüzde bu kadar endişeli değildin. Ama şimdi-"

Elina cevap veremedi -ki verecek gibi görünüyordu- salonun arkasından gelen bir ses gürledi: "Elina! Geri döndün! Hem de çok çabuk!"

Kız kardeşler döndü ve Kaçka onlara doğru yürüyen bir kadını izledi. Kachka gibi uzun boyluydu ve büyük omuzlarını, bir sürü yara izini ve ön kollarının derisine kazınmış garip işaretleri ortaya çıkaran kolsuz bir zincir zırh gömlek giymişti. Bir savaşçıydı ama Kachka'nın daha önce hiç görmediği türdendi. Belki de Celyn gibi başka bir Cadwaladr.

"Döndüğüne çok sevindim," diye devam etti kadın, bakışları tek eliyle bileğine bağlamaya çalıştığı deri tangaya odaklanmıştı. "Nasıl gitti ... ?"

Elina'nın sargılı yüzünü görünce kadının sözleri kesildi ve adımları yavaşladı.

"Tanrım, ne oldu?" "Kraliçe Ann-"

"Bana kraliçe deme." Kadın nefes aldı. "Unvanlara ihtiyacım yok. Sadece bana ne olduğunu anlat."

"Seni hayal kırıklığına uğrattım," dedi Elina kesin bir ifadeyle.

"Elina-" Kaçka her zaman yapmaya çalıştığı gibi onu korumak için araya girmeye başladı ama Elina buna izin vermedi.

Elina elini havada gezdirdi. "Hayır, Kachka. Bırak bunu ben yapayım." Kachka'nın şimdi fark ettiği üzere, kötü şöhretli Kanlı Annwyl olan kadınla yüzleşti. "Seni hayal kırıklığına uğrattım," dedi Elina tekrar. "Anne Atli'yi göremedim. Glebovicha beni durdurdu."

"Bu bandaj onun yüzünden mi?" diye sordu kraliyet mensubu, Elina'nın başını saran beze dokunmak için uzandı ama Elina geri çekildi. Bu hale geldiğinde kimse tarafından dokunulmaktan hoşlanmazdı.

Kraliçe hemen, "Bunu sana o yaptı," diye tahmin yürüttü.

"Bir kavga oldu," diye açıkladı Kaçka kız kardeşi için. "Ve Glebovicha onun gözünü aldı."

Kraliçe elini indirdi ve birkaç kez gözlerini kırptırdı. "O ... Elina'nın gözünü mü aldı? Elina Anne Atli ile konuşmak istediği için mi?"

Kaçka, Southland liderine, "Halkımızın yöntemleri," diye açıklamaya çalıştı, "karmaşıktır."

"Peki ya sizinkiler? Onu korumaya çalışmadılar mı?"

Kachka omuz silkti. "Bazıları bunu isteyebilirdi, ama ... şey ... Dış Topraklar'da kimse anne ile kızının arasına giremez."

Kraliçenin vücudu sanki bir darbe almış gibi sarsıldı.

"Annem mi? Glebovicha senin annen mi, Elina?"

Elina başını salladı.

"Açıklamama izin verirsiniz-" diye başladı Kaçka.

"Hayır," dedi kraliçe hızla. "Yapamam. Yapmak zorundayım ..." Eliyle işaret etti ama Kaçka bu hareketin anlamsız olduğunu hissetti. "Gitmek için. Gitmek zorundayım."

Sonra kraliçe sinsice uzaklaştı.

Elina'nın başı öne düştü ve tekrar masaya döndü. "Ben zavallıyım," diye hırladı onların dilinde.

"Kes şunu, Elina."

"Yüzünü gördün mü? Onu hayal kırıklığına uğrattım. Hepsini hayal kırıklığına uğrattım. Büyük vaatlerimle ben ve bunun yerine gittiğimden daha da işe yaramaz bir şekilde geri döndüm."

"Kes şunu."

Elina'nın kalan tek gözünden bir damla yaş süzüldü. "Annemiz haklıydı. Benim hakkımda her zaman haklıydı."

Kollarını göğsünde kavuşturan Kaçka, kız kardeşine arkasını dönerek poposunu masaya yasladı. Elina'nın böyle davranmasından nefret ederdi. Annelerinin onlara bunca yıldır söylediği yalanlara inanmakta ısrar etmesinden. Ama Kachka, Elina bunu aklından çıkarana kadar onunla tartışmanın bir anlamı olmadığını da biliyordu.

Uzun boylu, gümüş saçlı bir erkek avlunun merdivenlerinden koşarak salona girdi. Durdu, bir daire çizdi ve sonra Kaçka'ya baktı. Kachka onun kraliçeyi aradığını düşündü ve çenesini eğerek başka bir kata çıkan merdivenleri işaret etti. Adam kaçtı ve Kaçka kız kardeşinin ne kadar zavallı ve zayıf olduğu ve büyük Kraliçe Annwyl'i nasıl hayal kırıklığına uğrattığı hakkında konuşup durduğunu duymaya devam etti.

Annwyl, Kaçka'ya o kadar da harika görünmüyordu. Tüm bunlar için Elina'yı suçlamak saçmalığın da ötesindeydi. Bunu kim yapar ki?

Kachka başını kaldırdığında kraliçenin artık seyahat için giyinmiş, sırtında bir seyahat çantası ve belinde silahlarla merdivenlere doğru ilerlediğini gördü. Gümüş saçlı erkek hemen yanındaydı ve açıkça tartışıyorlardı.

Kraliçe merdivenlerin tepesine ulaştığında, adam onu durdurmak için kolundan tuttu ve Kaçka bunun bu toprakların kralı olup olmadığını merak etti. Başka kim bir kraliyet mensubuna el kaldırabilirdi ki? Ve adamdaki bir şey kibirli olduğunu haykırıyordu.

Ama sonra kraliçe döndü ve gümüş saçlı adamın dizine bir tekme attı. Sert bir tekmeydi, paramparça etmesi gerekiyordu ama erkek sadece acıyla tısladı ve onu serbest bıraktı. Merdivenlerden inmeyi başardı ama adam ona tekrar yetiştirdi. Adam onu belinden yakaladı ve kadın dirseğini geri çekerek adamın tam yüzüne vurdu. Burnundan hemen kan aktı, ama bu sefer adam tutuşunu korudu.

Kraliçeyi yerden kaldırdı ve merdivenlere doğru geri götürmeye başladı, ancak kraliçe yanında kınına soktuğu hançerini çıkarıp onun kalçasına sapladı.

Sonra onu bıraktı ve tökezleyerek geri döndü.

Seyahat çantasını yeniden ayarlayarak salonun kapısına yöneldi. Ancak avludan iki erkek daha hızla içeri girdi. Biri ayı gibi iriydi ve mavi saçları vardı. Bekle. Mavi saç mı? Diğer altın bir tanrı gibiydi ve Kaçka onun kocaya ihtiyacı olan değerli savaşçılar arasında büyük rağbet göreceğini biliyordu.

İki adam elleri havada kraliçenin önünde durdu.

"Annwyl," diye uyardı altın renkli olan, "sana zarar vermemize neden olma."

Kraliçe cevap olarak boynunu kırdı, başını eğdi ve bir hayvan gibi hırladı. Altın olan hemen geri adım attı. "Hayır. Ben bunun için fazla güzelim. Onu sen hallet," dedi ayıya.

"Neden bunu yapmak zorundayım?" diye sordu iri adam, alçak sesiyle panik içinde. "Ben de güzelim!"

"Peki, Fearghus hangi cehennemde?" "İstediğimiz kadar yakın değil."

"Kımıldayın!" diye bağırdı kraliçe, Elina'yı kendine acıma duygusundan uyandırarak.

Etrafında döndü. "Neler oluyor?" diye sordu Kaçka'ya.

"Hiçbir fikrim yok. Ama büyüleyici."

"Annwyl ..." diye denedi altın olan. "Mantıklı ol."

Kraliçe yanındaki kılıcı kınından çıkardı ve altından olan hemen geri döndü, ellerini başını örtmek için kaldırdı. "Yüzünü değil!" diye yalvardı. "O yüz olmaz!"

"Ona katılmak zorundayım," dedi Kaçka kız kardeşine alçak sesle. "O yüz değil. Çok güzel."

"O da bir ejderha."

Kaçka başını kaşıdı. "At tanrıları adına, onlar her yerde."

Ayı -Kachka'nın tahminine göre başka bir ejderha- Annwyl'in önüne geçti, iri elleri Annwyl'in omuzlarındaydı, yüzü başka tarafa dönüktü, gözleri sımsıkı kapalıydı.

"Lütfen, Annwyl!" diye yalvardı ayı. "Lütfen sakinleş!"

"Bakın!" diye bağırdı kraliçe, kolunu Kaçka ve Elina'ya doğru sallayarak. "Bakın o kaltak ona ne yaptı!"

İki erkek ve Annwyl Elina'ya bakarken, Kaçka ve kız kardeşi önce birbirlerine, sonra da arkalarına baktılar. Arkalarında kimseyi görmedikleri için Kachka Annwyl'in Elina'dan bahsettiğini hemen anladı.

"Ben mi?" Elina göğsünü işaret ederek "Ben" dedi.

"Bunun cevapsız kalmasına izin vermeyeceğim!" diye öfkelenildi kraliçe.

"Üzgün olduğumu biliyorum Annwyl," diye devam etti ayı, "ama Dagmar ya da Bram gelene kadar bekleyelim. O zaman hepimiz oturup en iyi yolu tartışabiliriz."

Duyduklarından hoşlanmadığı her halinden belli olan kraliçe, ayıyı mavi saçlarından tutup aşağıya ve etrafına doğru çekti.

"Owwwwwwwwwwww!"

Ayının yanından geçip kapıdan çıktı.

Kaçka bir şey söylemek üzere Elina'ya dönmüştü ki, etin ete çarpmasının o eşsiz sesini duydu. Kraliçe tökezleyerek salona geri döndü ve uzun boylu, kahverengi tenli bir kadın onu takip etti. Kraliçe ilk darbeye sersemledi ve kendi yumruğunu savuramadan, kahverengi tenli kadın yüzüne bir yumruk daha attı, sonra bir kez daha. Üçüncü yumruk kraliçeyi sırt üstü yere düşürdü ve kahverengi tenli kadın elini salladı. "Lanet çenesi granit gibi!"

Celyn, ona çok benzeyen ama siyah saçları daha kısa olan başka bir kadınla birlikte hızla içeri girdi. Tam kapı aralığında durdu ve kraliçeye baktı.

"Bana bunu iyi bir nedenden dolayı yaptığımı söyle," diye homurdandı kahverengi tenli kadın.

"Muhtemelen bir savaşı önlediniz. Yani ... iyi iş, Iz!"

"Sanırım elimi kırdım."

"Sızlanmayın," dedi Elina ve Kaçka'nın yanına koşarak. "Siz ikiniz iyi misiniz?"

"Onlar iyi mi?" diye sordu gümüş saçlı olan, bacağındaki yaradan ağır kan akarken. "Peki ya ben?"

"Bütün bunlar benim yüzümden mi?" Elina kraliçeyi işaret ederek sordu.

Celyn omuz silkti. "Annwyl'in ailesiyle ilgili sorunları var. Babasıyla pek anlaşamazdı. Ya da erkek kardeşiyle." Gümüş saçlı erkeğe bir bakış attı ama hemen arkasını döndü, onun durumuyla hiç ilgilenmiyor gibi görünüyordu. "Glebovicha'nın annen olduğunu öğrendiğinde bu şekilde tepki vereceğini hissetmiştim."

"Tanrılar," dedi ayı yüksek sesle, "uyanıyor!"

"Orada öylece durmayın, sizi aptallar!" diye bağırdı altın renkli olan. "Zincir takın!"

"Zincirler onu asla tutamayacak," diye neredeyse çığlık atıyordu kahverengi tenli kız. "Hadi kaçalım!"

"Fearghus nerede? Neden bununla uğraşıyoruz?"

"Yine," diye bağırdı gümüş saçlı olan. "Burada kanıyorum! Hiçbiriniz bana yardım etmeyecek misiniz?"

"Baba, lütfen!" diye azarladı kahverengi olan, gümüş saçlı olanı şok ederek.

"Ben derim ki," diye önerdi altın renkli olan, "Annwyl Briec'i verelim - nasıl olsa kan kaybından ölecek - ve sonra da bütün o lanet yeri yakıp kül edelim."

"Gerçekten mi?" diye tersledi gümüş saçlı olan. "Büyük planın bu mu, aptal?"

"Alevden sağ çıkarsın!"

"Alevden de kurtulurdu, ancak o zaman daha çok sinirlenirdi!"

"Biri Morfyd'i bulsun," diye emretti ayı. "Onu büyüyle bağlayabilir. Bu onu Fearghus dönene kadar tutacaktır."

Celyn'e benzeyen kişi, "Neden Morfyd'le kendin iletişime geçemiyorsun?" diye sordu.

"Çünkü beni engelliyor, bu da muhtemelen Brastias'la birlikte kız kardeşim söz konusu olduğunda konuşmak istemediğim şeyler yaptığı anlamına geliyor."

"Nerede olduğunu biliyorum o zaman," dedi Celyn'e benzeyen kadın, salondan dışarı fırlayarak.

"Hareket ediyor," dedi kahverengi tenli kadın. "Bir şeyler yapın!"

"Ona vurmuyorum," diye karşılık verdi ayı.

"Ben ona vurdum."

"Seni affedecektir."

"Elim kırık. Morfyd ya da annem tamir edene kadar ona vuramam."

Erkekler omuz silkti, her biri yerde kanlar içinde yatan gümüş saçlı erkeğe yardım etmek de dahil olmak üzere hiçbir şey yapmayı reddetti.

"Hepiniz zayıfsınız!" diye hırladı kahverengi tenli dişi, dirsekleriyle başını ve omuzlarını yerden kaldırmış olan kraliçeye doğru yürümeden önce.

"Üzgünüm Annwyl," dedi dişi, kraliçenin çenesine tekme atıp onu tekrar bayıltmadan önce.

Celyn kız kardeşlere sırtıttı ve kibar bir selam verdi. "Leydi Elina. Leydi Kachka. Güney Toprakları'na hoş geldiniz!"

Otuz İkinci Bölüm

Fearghus, Annwyl ile paylaştığı yatak odasına girdi ve kişisel yazışmalarını sakladığı masaya gitti. Generallerden birinden Güney Toprakları'nın dış bölgelerindeki savunmalarla ilgili aldığı parşömenleri masanın üzerine koydu ve seyahat çantasını çıkardı. Onu yere bıraktı ve gitmek için döndü.

İşte o zaman Annwyl'i gördü. Yatakta oturur pozisyondaydı, kollarını uzatmış ve mistik olarak geliştirilmiş olduğunu tahmin ettiği iplerle yatak başlığına bağlamıştı. Birisi ağzını da tıkamıştı. Ve hemen fark etti ki kadının gözleri o tıkaç yüzünden öfkeliydi. Çok kızgın.

İşte o zaman gülmeye başladı. Kendini tutamadı!

"Tüm tanrılar üzerine yemin ederim, Annwyl. Seni beş dakikalığına yalnız bırakıyorum. "

"Alabilir miyim?"

Elina Dişi Ejderha'nın nazik ricasını başıyla onayladı. Beyaz Morfyd son derece nazik elleriyle Elina'nın gözünün üzerindeki bandajı dikkatlice çıkardı. Ardından serin parmaklarını Elina'nın çenesine dayadı ve yaraya iyice bakabilmek için başını yavaşça geriye doğru eğdi.

"Savaş odası" olarak adlandırılan yere taşınmışlar ve grup çoğalmıştı. Şimdi Morfyd ile birlikte Dagmar ve Talaith de onlara katılmıştı.

"Anlamıyorum," diyordu Dagmar. "Annen bunu sana neden yapsın ki?"

Morfyd hâlâ onu incelediği için Elina çok küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Benden nefret ediyor. Benden her zaman nefret etti."

"O zaman neden seni öldürmüyoruz?"

"Ben hâlâ onun çocuğuyum. Beni hala doğuruyor. Beni sebepsiz yere öldürmek kabilemize lanet getirirdi."

"Ama Anne Atli'yi görmek istemesi ona bir sebep mi verdi?"

Elina bu soruya cevap vermek istemedi, bu yüzden Kaçka onun yerine cevap verdi. "Glebovicha ona Anne Atli ile görüşmeyeceğini söylediğinde, kız kardeşim görüşmek için ısrar etti. Bunu yaptığında kabilemizin liderine itaatsizlik etmiş oldu."

"Bu da Glebovicha'nın onu öldürmesini kabul edilebilir hale getirdi," diye sözlerini tamamladı Dagmar.

"Evet."

Birkaç sandalye ötede, Celyn'in yanında oturan Gwenvael başını salladı. "Biniciyi korumakla iyi iş çıkardın, Celyn. Babamızın yerine seni gönderdiğimiz için çok mutluyuz."

Böylesine haksız bir yorum karşısında şoke olan Elina, Morfyd'in ustaca dokunuşundan sıyrılıp, dudaklarında ince bir öfke çizgisi beliren Celyn'in kolunu kuzenine doladığını, Gwenvael'in başının arkasını tuttuğunu ve onu sert ahşap masaya yüzüstü çarptığını gördü. Üç kere.

Sonra Celyn, altın sarısı saçlarını kavrayarak ejderhayı sandalyesinden yere fırlattı.

"Celyn!" Morfyd'in nefesi kesildi.

Celyn omuz silkti. "Özür dilerim. Elim kaydı."

Dagmar birkaç uzun saniye boyunca yerde kanlar içinde yatan, hırlayan, öfkeli arkadaşına baktı, kaşları yüzüne iyice inmişti ki Elina'ya dönüp "Neden göz?" diye sordu.

Gwenvael'in yardımına koşanın eşi değil de kız kardeşi olmasına şaşırان Elina, "Ne?" diye cevap vermeden önce ağzını birkaç kez açıp kapattı.

"Neden göz? Neden gözünü aldı?"

"Boynunu tutmaya çalıştı ama ben hızlı hareket etmeyi başardım."

"Yani Chramnesind tarikatına katılıp bir tür kurban olarak senin gözünü çıkarmış olmasın?"

Elina ve Kaçka buna güldüler.

"Annemiz mi?" Elina sordu.

"Kendinden başka birine tapmak mı?" Kachka sözlerini tamamladı. Sonra ikisi de tekrar güldü.

Talaith şimdi yaraları incelemek için harekete geçti.

"Yara izi daha iyi ele alınabilirdi ama hiç enfeksiyon görmüyorum. Ve iyileşme süresi inanılmaz. Bunun iyileşmesi haftalar, hatta aylar almalıydı. Bunu sen mi yaptın, Celyn?"

"Hayır," diye cevapladı Elina aniden kaşınan burnunu ovuştururken. "Celyn hayatımı kurtardı ama İğrenç Brigida yaralarımı iyileştirdi."

Kanayan ve şimdi de sızlanan kardeşinin yanında yere çömelmiş olan Morfyd, elleriyle başını yavaşça kucağına kaldırarak başını kaldırdı. "Başka bir Kötü Brigida mı var?" diye sordu.

"Tanrılar," dedi Briec, burnu Annwyl'in kırdığı yerden şişmiş, yaralı bacağı Annwyl'in bıçakladığı yerden bağlanmıştı. "Kim bu ismi isteyerek alır ki?"

Tüm ejderha gözleri Celyn'e dönmüş, bir cevap bekliyordu. İçini çekti ve Elina çok fazla şey söylediğini fark etti.

"O başka bir Brigida the Foul değildi," dedi akrabalarına. "O Brigida the Foul'du."

Morfyd aniden ayağa kalkınca zavallı Gwenvael'in başı sertçe taş zemine çarptı.

"Owww!"

Morfyd ve Briec birbirlerine hızlı ve panik dolu bakışlarla baktılar. "Bu mümkün değil," dedi Morfyd. "Brigida the Foul Büyükkannelerimiz ve büyükbabalarımız gençken çok eskiydi. Şimdi onlar öbür dünyaya gittiler ama siz Brigida'nın hala yaşadığını mı söylüyorsunuz?"

"Hâlâ yaşıyor. Ve başka bir şey daha var. . . . İkizler ve Rhian onunla birlikte."

Oda uzun bir süre hareketsiz kaldı. Ta ki Briec sessizliği "Benim mükemmel, kusursuz kızım hakkında ne diyorsun?" diye bağırarak bozana kadar.

Celyn kuzenlerinin geri kalanıyla savaşmak zorunda kalacağından emindi, ta ki Talaith Elina'nın elinden bandajları alıp Süvari onları kendi başına sarmaya çalışana kadar.

"Hayır, hayır," dedi. "Onları kullanamazsın. Seyahatlerinizden dolayı kirlendiler. Sana yeni bandajlar getireceğim."

Kadın kaçmak için döndü ama Briec elini masaya vurdu. "Sen ne bilirsin ki kadın?"

"Bana kadın muamelesi yapma!" diye hırladı Nolwenn cadısı. "Talaith!"

Gözlerini devirdi. "Rhian ve ikizler iyi." "O ikizler umurumda bile değil."

"Baba!" Izzy onu evlat edinen babasını uyardı.

"Ne?"

"Rhian ne kadar akrabaysa ikizler de o kadar akrabadır."

"Bu iki engerek kendi başlarının çaresine bakabilir. Ama benim tatlı, mükemmel kızım-"

"Kendini gayet iyi idare edebilir," diye araya girdi Talaith. "Onları rahat bırakın."

"Kötü Brigida ile mi?"

"Onun kim olduğunu bilmiyorum ve bana bağırmayı kes!"

"O bizim büyük-büyük-büyük halalarımızdan biri," diye yanıtladı Morfyd. "Gerçi bu noktada ona sadece atamız dememiz daha doğru olur. O kadar yaşlı."

"Yani?"

"Ejderhalar yüzyıllarca yaşar, Talaith. Asırlar değil." "Peki ya şu Ölümsüz ejderhalar?"

"Kendilerinden olanları yiyerek hayatta kalıyorlar. Brigida'nın yaptığı da bu mu?"

"Ne yaptığını bilmiyorum. Ama kızımı tanıdığım kadarıyla, bunu yapan biriyle aynı safta yer alacağından şüpheliyim. Bunu hiç hoş bulmazdı." Talaith gözlerini kırptırdı. "Kelime oyunu yapmıyorum."

"Cadwaladr Klanı'ndaki herkes Brigida'dan korkuyordu. Birçoğu onun daha az dengeli tanrılarla aynı hizaya geldiğini düşünüyordu. İnanılmaz derecede uzun yaşamı da bunun doğru olduğunu gösteriyor. Demek istediğim, Talaith, onun

tehlikeli olduğu."

"Siz ikiniz onunla tanıştınız," diye belirtti Izzy. "Ve doğduğunuzdan beri size onun ne kadar korkunç olduğunu anlatan hiçbir aile üyeniz yok. Onun hakkında ne düşündünüz?"

Steppes kardeşlerin Izzy'nin kendileriyle konuştuğunu anlamaları biraz zaman aldı. Celyn Brannie'ye baktı ve onlar da tartışmanın ne yöne gideceğini tahmin ederek birbirlerine sırttılar.

Kaçka Elina'ya sordu, "Neden bakıyorlar? Ölümümüzü mü planlıyorlar?"

Elina belindeki kemere bağlı keseden biraz daha bez çıkarıp yerine yeni bir bandaj sardıktan sonra, "Hayır," diye cevap verdi. "Bizim fikrimizi soruyorlar."

"Bizim fikrimiz mi? Neden? Bu bir oyun mu? Ölümümüzü planlayabilsinler diye mi?"

Brannie hızla başka bir yöne baktı ve Celyn başını eğdi.

"Bilmiyorum." Elina Talaith'e baktı. "Ölümümüzü mü planlıyorsun?"

"Hayır, hayır!" Talaith, Morfyd ve Izzy ile şaşkın bakışlar attı. "Biz sadece bu Brigida hakkındaki fikrinizi öğrenmek istiyoruz. Yabancılar olarak."

"Oh." Kız kardeşler birbirlerine ve diğer herkese baktılar.

Önce Elina konuştu. "İğrenç Brigida'yla ilgili her şeyden, yaşayan her şeye karşı küçümseme ve nefret damlıyor."

"Evet," diye kabul etti Kačka. "Her gözeneğinden kötülük akıyor gibi görünüyor. Belli ki mızımız küçük kahverengi kız ve at tanrılarının doğar doğmaz yok etmesi gereken uğursuz ikizler için büyük planları var."

Tekrar birbirlerine baktılar, başlarını salladılar ve birlikte "Ondan hoşlanıyoruz" dediler.

Odadaki herkes gibi kafası karışan Izzy ellerini havaya kaldırdı ve "Ondan hoşlanmak mı? Ondan nasıl hoşlanabilirsin ki?"

Kaçka her ikisi adına da cevap verdi. "O açık sözlüdür. Eğer hepimizi öldürecek olsaydı

Böylece çaresizliğimizin ve acı çığlıklarımızın tadını çıkarabilecekti. Sence de öyle değil mi Elina?" diye sordu kız kardeşine.

"Katılıyorum, Kachka."

"Bu harika," dedi Talaith. "Bu çok harika." Sonra da tısladı, "Siz ikiniz bana yardım etmiyorsunuz."

Kachka uzun bir süre Talaith'e baktıktan sonra, "Sen kimsin?" diye sordu.

İşte o zaman Celyn daha fazla dayanamayacağını anladı. Brannie de öyle. İkisi de aynı anda ayağa kalktı ve Brannie, "Ailem yakında. Bunun bir parçası olmak isteyebilirler."

Hızla odayı geçti ve kapıdan çıktı, Brannie de hemen arkasındaydı. Koridorun sonuna geldiklerinde ikisi de durdu ve gülmeye başladı. O kadar çok güldüler ki, Celyn duvardan aşağı kayd ve Brannie yerde uzanıp ileri geri yuvarlandı. Duramadılar. Kuzenleri Keita yanlarından geçip "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" diye sorduğunda bile.

Bram ve Ghleanna, Annwyl merdivenlerden tepinerek inerken avluya indiler.

Zavallı Fearghus onu takip ederken arkadaşına "Özür dilemeyeceğim!" diye bağırdı. Ama o gülüyordu ve ayak uydurmakta zorlanıyordu.

Bram Ghleanna'ya baktı ve o da hemen gözlerini devirdi. Gaius Lucius Domitus'la gelmelerinin nedeni buydu. Asi Kral'ın Kanlı Annwyl hakkında gergin bir görüşü vardı ve Bram onları yeniden tanıştırmadan önce onunla özel olarak konuşma fırsatı bulmayı umuyordu. Ama şans eseri

...

"Oh, Bram, güzel," dedi Annwyl. "Buradasın." Her zamanki gibi, ister ejderha ister insan formunda olsunlar, Annwyl hepsini tek bir şekilde görüyor gibiydi. Sadece sesini, eğer ejderha iseler kulaklarına ulaşabilecek şekilde ayarladı.

"Kraliçem, izin verin-"

"Outerplains'e gitmek ve kabile liderlerinden birinin gözünü oymak istiyorum."

Yüce Tanrım, bu dişi! "Belki bu konuyu daha sonra konuşabiliriz Annwyl. Bence Gaius Lucius Domitus ile biraz zaman geçirmen daha önemli."

Kraliçe kaşlarını çattı. "Kim?"

"Asi Kral mı? Quintilian Eyaletleri'nin mi?"

"Onun kim olduğunu bilmiyorum. Kim olduğunu bilmem mi gerekiyor?"

"Annwyl, unutmamalısın-"

"Lord Bram," diye kibarca araya girdi Asi Kral. "Zahmet etmeyin."

Şimdi eşinin arkasında olan Fearghus elini onun omzuna koydu. "Annwyl, neden biraz eğitim alanına gitmiyoruz?"

"Ben kraliçeyim!" Annwyl tersledi. "İstediğim kişinin kafasındaki gözü çıkarabilmeliyim!" Gaius Domitus'a baktı, sağ gözünün üzerindeki göz bandını fark etti ve sinirli bir iç çekişle, "Alınmayın," dedi.

"Elbette," diye karşılık verdi kız kardeşi.

Ancak, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Annwyl ses tonunu kaçırdı ve Fearghus arkasında, hâlâ gülerek uzaklaştı.

Ghleanna, "Misafirleri bir an önce hazırlamamızı öneririm," diye teklifte bulundu.

"Onlara yolu gösterebilirim," dedi Var, hızla Bram'in sırtından kayarak.

Bram öneriyi başıyla onayladı ve insana dönüştü. Diğerleri de onu takip etti ve hepsi hızla giyindi.

Bu iş bittikten sonra Var, Gaius ve kız kardeşini, onları şatonun dışında ve Annwyl'den uzak tutacak olan misafir odalarına götürdü.

Bu işi hallettikten sonra Bram kalenin merdivenlerine doğru döndü ve Celyn ile Brannie'nin kendisine doğru geldiğini görünce çok rahatladı. Bram bu yolculukta oğlu için endişelenmişti ama onu geri dönmüş ve iyi görmekten memnundu. Gerçi Bram'in beklediğinden çok daha erken dönmüştü.

Celyn anne ve babasına doğru yürüdü ve onlara baktı.

"Celyn?" Ghleanna sordu. "Ne oldu?" Sonra ikisi de sarıldı. Sıkıca.

Bram kaşlarını çatarak soru soran arkadaşına baktı. Ama Ghleanna'nın tek yapabildiği omuz silmek oldu.

"Her şey yolunda mı?" Ghleanna sordu. "Yaralandın mı?"

"Hayır," diye cevapladı Brannie kardeşi adına. "Ondan hoşlanmadığın için hiçbir parçasını koparmadığın için çok mutlu."

Dehşete kapılan Bram kızına baktı. "Ne?"

Ejderhalar ve insan akrabaları İğrenç Brigida hakkında tartışmaya devam ederken, Elina kız kardeşiyle birlikte dışarı çıktı.

"Acıktım," diye açıkladı kız kardeşi.

"Her zaman yiyecek vardır. Ve sizin için getirecek hizmetçiler." "Bu çöküşten hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Zamanla sen de yapacaksın."

Böyle bir öneriden tiksinen Kaçka, yayını ve sadağını Büyük Salon'da bıraktığı yerden aldı ve yemeğini avlamak için dışarı çıktı. Elina da yayını aldı ama sadece tuttu ve salonun ortasındaki büyük masaya doğru yürüdü. Yürürken, daha önce hiç görmediği bir adamla çarpıştı.

Tökezleyerek geri çekilen Elina, o yere bakarken kafasını kaldırıp ona baktı. İlk başta tek gördüğü sağ gözünün olması gereken yerde bir yama olduğuydu. İkisi de baktı ve yavaşça önce bir tarafa, sonra diğer tarafa hareket ettiler.

Sonunda adam sordu, "Sadece kaybetmek mi?" Elina başını salladı.

"Evet. Ya sen?"

"Yıllar önce."

Onun yayına baktı. "Sen bir okçusun."

"Öyleydim. Şimdi . . . O bile değilim."

"İki gözüm varken, ok atabilmek için birini kapatırdım."

"Ama kaybettiğim benim tercih ettiğim gözümdü."

"Yani?" diye sordu devasa omuzlarını silkerek. "Bildiklerini yeniden öğrenmen gerekecek."

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Nerelisiniz?" "Outerplains'in steplerinden."

Biraz güldü. "O zaman her zaman bir okçu olacaksın. Halkını iş başında gördüm. Bu senin kanında olan bir şey. Ayrıca hâlâ iki kolun da var."

"Kulübenin yan tarafını vuramam, at üzerindeki hareketli hedefi bile."

"Bu zaman alacak. Ama size nasıl telafi edeceğinizi gösterebilirim."

"Telafi etmek mi?"

"Elinizdekilerle idare edin." Başıyla Büyük Salon'un kapısını işaret etti. "Gel bakalım. Sana göstereyim."

"Şimdi mi?"

"Kız kardeşim uyurken okuyacak bir kitap arıyordum. Ama sanırım bir denizci arkadaşına yardım etmek hoşuma gider."

Elina etrafına bakındı, birden Celyn'in bununla bir sorunu olup olmadığını merak etti. Sonra Celyn'in bununla bir sorunu olup olmadığını neden umursaması gerektiğini merak etti. Sonra da onun nesi olduğunu merak etti.

"Ayrıca," dedi adam usulca, bakışları salonun arka tarafındaki kapıdan giren Celyn'in kraliyet kuzenlerinden birine kayarken, "şu anda burada kalmak istemezsin."

"Bilmiyor muyum?"

Adı Keita olan dişi durdu ve Elina ile adama odaklandı. Onları görünce ellerini birbirine kenetledi ve çıplak ayak parmaklarının üzerine çıktı. "Oh! İkiniz için de bir şeyim var! Hiçbir yere gitmeyin!"

Keita merdivenlerden yukarı fırladı ve Elina adama doğru döndü. "Bırak bizi gidelim. Hemen. Onun neşesi beni korkutuyor."

"Olması gerektiği gibi."

Büyük Salon'un kapısına doğru yöneldiler. "Bu arada ben Gaius Lucius Domitus."

"Ben de Outerplains Bozkırlarının Uzak Bölgelerindeki Umutsuzluğun Gece Yarısı Dağları'nın Kara Ayı Binicilerinden Elina Shestakova'yım. Ama bana Elina diyebilirsiniz çünkü bu zayıf Güneyliler bundan daha fazlasını kaldıramıyor gibi görünüyor."

Gaius Lucius Domitus güldü. "Hayır, muhtemelen yapamazlar."

Celyn anne ve babasını ahıra götürmüş ve Elina'ya annesinin ellerinde neler olduğunu anlatmıştı.

"Zavallı kız," dedi Bram başını sallayarak. "Onu böyle bir tehlikeye attığımızı hiç bilmiyordum."

"Çünkü bize söylemedi. Annesi onu kelimenin tam anlamıyla çadırından kovana ve ardından saldırgan bir yaban domuzuymuş gibi onu kesmeye başlayana kadar ne kadar kötü olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Ne yaptın sen?" Ghleanna sordu.

"Yapmak zorunda olduğum şeyi. Onu korumak zorundaydım anne."

"Evet," dedi annesi garip bir iç çekişle. "Yapmak zorunda olduğunu hissediyorum."

Brannie homurdandı ve anneleri kızının omuzlarından tutarak onu çıkışa doğru çevirdi. İtti. "Git, velet! Ve kardeşinle alay etmeyi bırak."

"Ben bir şey demedim!"

"Annwyl'i halletmen gerekecek baba," dedi Celyn babasına. "Elina'ya ne olduğunu gördüğünde-"

"Tanrım, anlattığı şey bu muydu?" Bram başını kaşıdı. "Ona bayılıyorum ama Tanrılar aşkına, bu kadın çok çalışkan."

Ghleanna ona, "Sen de Rhiannon'un kötü olduğunu sanıyordun," diye hatırlattı.

"Sadece kardeşinin yanındayken. Ama Annwyl ... patlayan bir yanardağı dizginlemeye çalışmak gibi."

"En azından Fearghus onunla birlikte."

Celyn ve ailesi çıkışa doğru yöneldi.

"Dagmar nerede?" Bram sordu.

"Muhtemelen hâlâ savaş odasındadır. Oh-" Durdu, ailesiyle yüzleştirdi. "Bir şey daha var."

Ghleanna kaşlarını çatmıştı. "Ne?"

"İğrenç Brigida'yı hatırlıyor musun?"

"Tanrılar, onu kim unutabilir ki?" Bram şimdi kaşlarını çatmıştı.

"Bekle.

... neden onu soruyorsunuz?"

"Şey ... tam olarak ölü diyebileceğimiz bir kadın değil. Ama yine de oldukça iğrenç."

Brigida kraliçenin kalesinde görünmeden dolaşırdı. Büyü becerilerine sahip olanlar, tam olarak neyin ya da kimin bu kadar yaklaştığını bilmeseler bile, genellikle onun geçip gittiğini hissederlerdi. Özellikle de genç Beyaz Ejderha Cadısı. Brigida onun yanından her geçişinde kıllarını kıpırdatırdı. Bu Morfyd olmalı. Tıpkı annesine benziyordu, özellikle de o kristal berraklığındaki mavi gözleriyle.

Kızın çok gücü vardı ama Brigida'nın dengi değildi. Öyle olan çok az kişi vardı.

Görünüşüne bakılırsa bir Nolwenn olan insan cadının da gücü vardı ama kızı Rhianwen'in aksine Brigida'nın ilgisini çekecek kadar gücü yoktu.

Hepsi bir odadan çıkıp büyük salona geçtiler, hizmetçiler onlara yemek getiriyordu. Hepsi bir grup asilzadeydi. Gerçek Cadwaladr'lar değillerdi. Brigida'nın hatırladıkları gibi değillerdi.

Kraliyet ailesinin büyükbabası olan o aptal Kötü Ailean'ı suçluyordu. Bir Cadwaladr olarak doğmuştu ama annesini erken yaşta kaybetmesi onu yumuşatmıştı. Her şeyden çok insanları korumak için endişeleniyordu. Sanki o zavallı yumuşak et yığınının korunmaya ihtiyacı varmış gibi. Brigida daha önce hiç bu kadar tehlikeli bir varlık grubu tanımamıştı. Pulları ve pençeleri eksik olsa da, kötü niyetlerini fazlasıyla telafi ediyorlardı.

Bir kapı aralığında durdu, pervaza yaslandı ve halkının torunlarının yemek yemesini, sohbet etmesini ve endişelenmesini izledi. Onun hakkında.

Dönüşü onları üzmekten başka bir işe yaramadı. Bu Brigida'nın hoşuna gitti.

Her zaman öyleydi.

Celyn'in anne ve babasını salona getirdiğini. Ghleanna da aynıydı. Saçları kısaydı. Siyahların arasında biraz daha griydi ama yine de güçlü bir vücudu vardı ve üzerinde gereğinden fazla silah taşıyordu.

Bram da aynı şekilde görünüyordu. Bir erkek için hala güzel, hala yumuşak kalpli ve hala her zaman barışı korumak istiyordu.

İki Süvari'den iz yoktu, bu da diğerlerinin gözünü kaybedene ne olduğu hakkında rahatça konuşabilmelerini sağladı. Bu kadar küçük bir şey için bu kadar dram. Herkes bir annenin kendi çocuğuna bunu yapmasından dehşete düşmüştü. Belli ki Bozkırın Kızları hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. O grup her zaman zayıf kızları ayıklamaya çalışırdı. Eğer hiçbir işe yaramıyorlarsa onları etrafta tutmanın ne anlamı vardı? Oğullar ve kızlar çok uzun yaşadıkları için, kadınlar beşinci ya da altıncı yüz yaşlarına kadar çocuk sahibi olmaya devam ettiler. Eğer isterlerse çoğunun altmıştan fazla çocuğu olurdu. Yani bir ya da iki zayıf çocuğu ayıklamak, sahip olabileceğiniz tek çocuğu öldürmek kadar büyük bir mesele değildi.

Yine de tüm bunları bu gruba anlatmayı dene. Ne endişe ama. Pençe sıkma.

Belki de Brigida çok uzun süre uzak kalmıştı. Yoksa onun varlığı bunların hiçbirini değiştirmez miydi? Gerçekten bilmiyordu. Tek bildiği bir "şampiyona" ihtiyacı olduğuydu ve şu ana kadar bu unvanı hak edecek kimseyi görememişti.

Yine de kendisi için bir şampiyona ihtiyacı yoktu. Kendini koruyamadığı gün, cenaze ateşini yakması ve üzerine çıkması gereken gündü.

Hayır, Brigida'nın kendi deyimiyle bu son oyunda ona yardım edecek bir şampiyona ihtiyacı vardı. Karanlık dünyanın üzerine çökmüştü ama kimse bunu göremiyordu. Biriyle başa çıkmaya çalıştılar

her seferinde bir sorun, ortaya çıktıkça. Başlarına gelecek gerçek kabusu asla düşünmediler.

Ama Brigida bu zavallı balıkçı kadınlara baktığında, hiç kimseyi-

"Sizi görebiliyoruz."

Brigida yavaşça başını çevirip aşağıya baktı. Çok aşağıya, ona bakan beş altın başlı kıza.

"Saklanıyorsunuz," dedi en uzun boylu ve muhtemelen en yaşlı olanı, "ama sizi gün gibi görebiliyoruz."

"Sen yaşlısın," dedi diğerlerinden biri. "Gerçekten, gerçekten yaşlısın." "İyi nedenlerle burada olsanız iyi olur," diye uyardı en uzun boylu olanı.

"Yoksa hoşumuza gitmez."

Brigida tam buna cevap verecekti ki kızların hepsi salonun ön tarafındaki kapılara doğru baktı.

"Geri döndü," dedi biri.

"Ve hâlâ morali bozuk," dedi bir başkası. "Kaçın!"

Hepsi de öyle yaptı, dağıldılar ve kalenin duvarları arasında kayboldular.

Brigida onları bu kadar endişelendiren kişinin kim olduğunu görmek için baktı. İlk başta tek gördüğü çok genç görünen bir Bercelak'tı. Tanrım, hiç yaşlanmamayı nasıl başarmıştı? Ama sonra Brigida bunun Bercelak'ın yavrularının en yaşlısı olduğunu fark etti. Geleceğin Ejderha Kralı, Fearghus. Ve arkasında yürüyen de insan eşiydi. İlk Abomination'ların annesi.

Koridora girdiğinde herkes konuşmayı bıraktı ve ona baktı.

"Özür dilemeyeceğim!" demeden önce bir dakika boyunca arkasından baktı.

"Tabii ki değilsin."

"Beni tutmamalıydın, Briec!"

"Aptalca bir şey yapmanı engellemeye çalışıyordum.

Ve şimdi bana bak!"

"Oh, mızımızlanmayı kes," dedi altın saçlı olan. Brigida bunun kim olduğunu kolayca tahmin etti. Kötü şöhretli Cüruf Gwenvael. Dış Topraklar'da bile saklanmıştı,

onun tüm maceralarını duymuştu. "Bak Celyn benim güzel burnuma ne yaptı! Kırdı, kırdı!"

"Ona söylediklerinden sonra bunu hak ettin," diye hırladı Ghleanna'ya çok benzeyen yürekli bir kadın.

"Celyn'e ne söyledi?" Ghleanna sordu. "Sen ne dedin, seni şımarık velet?"

İşte o zaman Cüruf Gwenvael gözyaşlarına boğuldu ve hıçkıra hıçkıra ağladı, "Neden bana bağırıyorsun Ghleanna Teyze? Ben her zaman senin favorin oldum!"

Yüce Tanrım, halkıma ne oldu?

Odadaki birkaç kişi ağlamayı durdurmaya çalışırken ve diğerlerinin çoğu sadece gözlerini devirirken, insan kraliçe sıvışmaya çalıştı. Ancak düz yüzünde cam parçaları olan başka bir insan "Durun!" diye bağırdı. Bu ona ters ters bakınca, zoraki bir gülümseme takındı ve ekledi, "Kraliçem."

Bu, Brigida'nın itici ve ilgi çekici bulduğu bir hırıltıya neden oldu.

Sade yüzlü insan ayağa kalktı ve sandalyesini işaret etti. "Otur," diye emretti.

"Hiç havamda değilim-" "Otur!"

İnsan kraliçe oturdu ve sade yüzlü olan şöyle dedi: "Kızgın olduğunuzu biliyorum. Ve nedenini tamamen anlıyorum. Ama istediğin zaman istediğin kişinin gözlerini oyamazsın."

"Neden olmasın?"

"Çünkü biz ittifaklar kurmaya çalışıyoruz Annwyl. Yeni savaşlar başlatmaya değil. Bunu anlamıyor musun?"

"Ve Elina'yı elçim olarak halkına geri gönderdiğimi anlamıyor musun? Ona yaptıklarını nasıl görmezden gelebilirim?"

"Onlar değildi. O yaptı. Onun annesiydi. Anne karnından beri süregelen bir ilişki. Kendimizi buna dahil edemeyiz ve etmeyeceğiz."

"Ama-"

"Buraya kadar geldin Annwyl. Eski alışkanlıklarına dönerek tüm bunları mahvetme."

Kraliçe aniden ayağa kalktı, sandalyesi taş zemine sürtündü. Müstakbel Ejderha Kralı ve sade yüzlü insan dışında ayakta duran herkes geri çekildi.

Ejderhalar ondan uzaklaştı. Ejderhalar.

Kraliçe tek kelime etmeden gruptan uzaklaştı ve merdivenlere yöneldi. Brigida da taş duvarları keserek onu takip etti.

İnsan kraliçe kraliyet yatak odasına girdiğinde, Brigida çoktan onu bekliyordu. Gölgelelerin arasından Kanlı Annwyl'in odanın içinde yürümesini izledi. Silahlarını çıkarmaya başladı. Çoğunu büyük bir masanın üzerine bırakmıştı ama sonra aniden durdu, baktı. Ve birdenbire patladı.

Brigida'nın daha önce hiç görmediği türden saf bir öfke patlamasıyla masa kaldırılıp odanın bir ucundan diğerine fırlatılırken silahlar havada uçuştı.

Kraliçe pencerelerden birini iterek sonuna kadar açtı ve kendini sakinleştirmek için elinden geleni yaparak büyük bir yudum hava aldı.

İşte o zaman Brigida gölgeleri onun görülebileceği şekilde hareket ettirdi ve kraliçe artık yalnız olmadığının farkına vardı. Etrafında döndü ve Brigida'ya ters ters baktı.

"Hangi cehennemden çıktın sen?" diye hırladı.

Brigida gülümsedi. "Şey, kızım, bu gerçekten kime sorduğuna bağlı."

Otuz Üçüncü Bölüm

Elina yayını kaldırdı, nişan aldı. Ama oku bıraktığında birkaç santim uzaktaydı. Temiz ve hızlı bir öldürme ile avını kızdırmak arasında bir fark vardı ki bunu yapmayı tercih etmiyordu.

"Acınası," diye iç geçirdi.

"Kendine karşı hep bu kadar sert misin?" diye sordu ejderha. Evet. Saçları çelik renginde olan yardımsever, tek gözlü adamın başka bir ejderha olduğu ortaya çıktı. Güney Toprakları onlarla dolu gibiydi. Çöküş gibi.

Elina'nın umurunda değildi. Ejderhalar yeterince arkadaş canlısıydı. Ve bu ejderha yardımcı olmaktan fazlasını yapıyordu. Ayrıca, verdiği talimatların acıma duygusuyla verilmediğini de biliyordu. Sadece onun neler yaşadığını anlıyor ve yardım etmeye çalışıyordu.

"Evet," diye yanıtladı Elina onun sorusunu. "Kendime karşı her zaman sertimdir."

"Üzülme. Alışacaksın. Sadece biraz zaman alacak."

Elina'nın arkasında durdu ve nazikçe omuzlarını çevirdi. "Baskın gözünüz gitmiş olabilir, ama kalan gözünüzü o boşluğu doldurması için eğitebilirsiniz. Ama bazı şeyleri biraz farklı yapman gerekecek. Örneğin, nişan alırken görüşünü ayarlamaman gerekecek ve-"

"Yoo-hoo!"

"Tanrı aşkına," diye homurdandı ejderha. "Bizi buldu."

"İşte buradasınız! Her yerde sizi arıyordum!"

Güzel kızıl onlara doğru koştu, sırtışı geniş ve hevesliydi.

"Prenses Keita," diye söze başladı ejderha, "bu, Outerplains Bozkırları'nın Uzak Menzilleri'ndeki Umutsuzluk Geceyarısı Dağları'nın Kara Ayı Binicileri'nden Elina Shestakova." Elina'yla yüzleştirdi ve gülümseyerek şöyle dedi: "Ve Outerplains Bozkırları'nın Uzak Menzilleri'ndeki Umutsuzluk Geceyarısı Dağları'nın Kara Ayı Binicileri'nden Elina Shestakova, bu da Engerek Keita: Gwalchmai fab Gwyar Kraliyet Hanedanının Prensesi, Güney Topraklarının Beyaz Ejderha Kraliçesinin İkinci Doğan Kızı ve Beşinci Doğan Çocuğu, Tahtın Koruyucusu ve Olgeirsson Horde'unun Ejderha Lordu Şefi Ragnar'ın Bağlı Eşi."

Keita mavi gözlerini ejderhaya dikti. "Bu gerçekten gerekli miydi Kıvrık Boynuz?"

Sırtışı hiç bozulmadı. "Gerekli ve iyi hissettirdi. Şimdi, eğer sakıncası yoksa, Elina Shestakova ile çalışmaya geri dönmek istiyorum-"

"Beni yine o saçma sapan uzun isimle sıkma!" diye kükredi kraliyet. Sonra aynı hızla öfkesi Elina'nın o güne kadar gördüğü en tatlı gülümsemeye dönüştü ve bu da Elina'nın bir ok daha alıp ondan uzaklaşmasından başka bir işe yaramadı.

"Son trajedinizin ışığında-"

"Madem böyle bir trajedi, neden bana adını aldığın engerek yılanı gibi gülümsüyorsun?"

"Bu harika bir soru," dedi Gaius. "Neden Keita?" "Sessiz ol," diye tersledi Gaius Domitus'u, sonra da Elina'ya odaklandı. "Gülümsüyorum çünkü senin için harika bir hediyem var."

Giydiği güzel elbisenin içine çömeldi ve ipek bir kumaş yaydı. Kumaşın üzerine, farklı renk ve desenlerde birkaç kumaş parçası daha serdi.

"Al."

"O da ne?" Elina sordu.

"Bir dizi göz bandı! Şenlikli renklerde ve stillerde! Sizin gibi hareket halindeki bir Bozkır Kızı için mükemmel."

Elina Gaius Domitus'a baktı ve o da hemen cevap verdi: "Evet, oldukça ciddi."

"Birini seç," diye ısrar etti kraliyet. "Devam et."

Elindeki oku sadağına geri koyan Elina aşağı uzandı ve basit bir siyah göz bandını eline aldı.

"O değil," diye tersledi kraliyet, Elina'nın eline bir tokat atarak.

Elina göz bandını bırakıp başka bir oka uzandı ama Gaius onun bileğini yakaladı. "Hayır."

"Ama-"

"Hayır. İster inanın ister inanmayın, ejderha akrabaları arasında çok seviliyor. Onu öldürmek sana dost kazandırmaz."

Ejderha başını hafifçe eğerek kraliyet ailesini işaret etti. Elina gözlerini tiksintiyle devirip iç çekerek -çünkü ne yapmasını önerdiğini çok iyi biliyordu- "Neden benim için bir tane seçmiyorsunuz Prenses?" dedi.

"Ah!" diye öttü Elina'nın küçük bir koçbaşıyla öldüresiye dövmek istediği sinir bozucu bir kuş gibi. "Ne güzel bir fikir! Şimdi, bir bakalım. Biliyor musun, ten rengin ve saçınla ilgili çok fazla seçenek var. Sen çok şanslı bir kızsın!"

"Gözünü kaybetme olayı hariç, değil mi?"

Gaius homurdandı ve hızla gözlerini kaçırdı ama kraliyet fark ettiyse bile bundan bahsetmedi. Bunun yerine, sonunda parlak mavi bir yama seçti. "İşte! Bu hala kafanda olan gözünle mükemmel uyum sağlayacak!"

Kraliyet ayağa kalktı ve Elina'nın başındaki bandajları hızla çıkardı. Biraz tsk'ladı. "Bu yara izleri zamanla geçecek mi? Morfyd ile konuşmalısın. Eminim bu konuda yardımcı olabilir."

"Sabrım tükeniyor, kraliyet!"

"Tamam, tamam! Gevezeliğe gerek yok!"

Göz bandını Elina'ya dikkatlice yerleştirdi, ayarlamak için birkaç kez durdu, sonra geri çekildi, elleri

birbirine kenetlendi. "Bu mükemmel! Kesinlikle çok sevimli!" "Evet. Çünkü Bozkırın Kızları bunun için çabalıyor.

-adorableness."

Gaius başını eğdi ve elleriyle yüzünü ovmaya başladı ama Elina bunun sadece kahkahasını gizlemek için olduğunu hissetti.

"Ho, kardeşim!" Elina Kaçka'nın seslendiğini duydu. "Bak akşam yemeği için bize ne aldım!"

Elina, Gaius'un etrafından dolaştı ve kız kardeşinin tek atışta yere serdiği bufaloyu sürükleyişini izledi, ok hâlâ boynundaydı ve kan akıyordu.

Kız kardeşinin gülümsemesi Elina'yı görene kadar geniş ve büyüktü; sonra durdu, kaşlarını çatı. "Yüzündeki o şey de ne?"

"Göz bandı."

"Siyah olanı yok muydu?"

"Verdiler ama giymeme izin vermedi."

"Neden," diye sordu kızıl saçlı, "benim bir dizi şenlikli renk ve stilim varken kendini siyah bir göz bandına mahkum ediyorsun?"

Elina kız kardeşine baktı. "Bir dizisi var."

"Tavus kuşuna benziyorsun. Sinir bozucu bir mücevher gibi. Bakarken gözlerimi acıtıyor." Gaius'u inceledi. "Kim bu?"

"Batı Dağları'ndan Gaius Domitus. Yakışıklı, değil mi? Ve hiçbir eş onu almadı."

"Gerçekten mi?"

"Bu benim kız kardeşim, Kachka. Diğer gözümü de kaybetmeden önce beni kurtarmaya yardım etti."

Kachka, Gaius Domitus'un etrafında dolaşarak onu her yönden inceledi. "Çok güzel. Sağlam kalçalar. Çelik rengi saçlarını sevdim."

"Kardeşim, o bir ejderha."

"Tanrılar kahretsin!" Kachka hırladı. "Burada sahip oldukları tek şey bu mu?"

"Bekle, bekle," diye araya girdi Gaius, muzipçe sırıtarak. "Daha ileri gitmeden önce. Sizi tanıştırmalıyım. Keita, bu Kachka Shestakova-"

"Sakın," diye kükredi Dişi Ejderha, ağaçlardaki kuşları ve yakınlarda antrenman yapan adamları ürküterek, "beni yine o saçma sapan uzun isimlerle sıkma!"

Bir dizi göz bandını eline aldı. "Bunu tak," diye emretti Elina'ya. "Bu Demir tehditten kurtulduğunda bu gece için bir tane seçmene yardım edeceğim!"

"Bu gece için neden başka birini seçmem gerekiyor?"

Hemen sakinleşti ve sırıttı. "Bu gece bir ziyafet var! Dans edilecek."

"Ziyafet mi?" Kačka sordu. "Kimi kurban ediyoruz?"

"Hiç kimseyi. Sadece kutlamak için."

"Kutlanacak ne var ki?"

"Eminim bir şey vardır."

"Ne gibi?"

"Dur sormak Ben senin gülünç Sorular, aptal kadın!" diye tersledi Dişi Ejderha. "Bunun için zamanım yok!"

Dişi ejderha eteğini kaldırdı ve hışımla uzaklaştı. "O asil mi?" Kachka Gaius'a sordu.

"Evet."

"Ayakkabıları nerede? Neden ayakkabısı yok?" "Onları giymeyi sevmiyor."

"Beni huzursuz ediyor. Ondan uzak dur, kardeşim. Deliliği muhtemelen birkaç yıl önce kuzenimizi alan hastalık gibi yayılabilir." Kačka onun ipini tuttu. "Kurbanımı bir tarlaya götüreceğim ve bu çökmekte olan soyluların vereceği ziyafet için keseceğim."

"Ya da," dedi Gaius hemen, "ödül bufalonuzu mutfaktan birine verebilirsiniz."

"Mutfak nedir?"

Gaius gözlerini kısa süreliğine kapattı ve yanından koşarak geçen küçük bir çocuğa odaklandı. "Squire? Sen oradaki." Çocuk Gaius'a doğru koştu. "Leydi Kačka'yı mutfağa götür de mandasını baş aşçıya versin."

"Elbette efendim. Bu taraftan leydim." "Ben bir hanımefendi değilim. Ben-"

"Çocuğun umurunda değil. Sadece git."

Kachka başını sallamadan önce Gaius Domitus'a baktı. "Ne büyük kayıp."

"Teşekkür ederim," dedi iyi huylu bir şekilde. "Bence sen de çok sevimlisin."

Elina, Kaçka böyle bir hakaretten dolayı ejderhanın dalağını çıkarmaya teşebbüs edemediğinden ikilinin arasına girdi. "Kardeşim. Biz misafiriz. Sakın unutma."

"Hayır," diye hırladı. "Hiçbir şeyi unutmayacağım."

Elina, Kaçka'nın hâlâ kanamakta olan adağını şatonun taş merdivenlerinden Büyük Salon'a doğru sürükleyişini izlerken, "Ona sataşmamalısın," diye uyardı. "O benim gibi değil. Çabuk sinirleniyor."

Gaius Domitus hâlâ gülümseyerek, "Bunu aklımda tutacağımdan emin olabilirsin," dedi. "Şimdi, işinizin başına dönmek ister misiniz?"

Celyn babasıyla yaptığı tartışmadan başını kaldırdığında, Kaçka'nın sipahilerden biri tarafından salona götürüldüğünü gördü. Arkasında devasa bir bufalo sürükleniyordu. Kachka'nın birkaç dakika önce Keita'nın fırlamasıyla bir ilgisi olup olmadığını merak etti. Keita çok sinirliydi ve merdivenlerden çıkarken kimse onu rahatsız etmemişti.

Kaçka'nın bufalosunun ardında bıraktığı kan izlerine bakarken babasının, "Seninle ne kadar gurur duyduğumu bilemezsin oğlum," dediğini duydu.

İrkilen Celyn hemen kanı unuttu ve babasına odaklandı. "Gururlu mu? Bir gözü eksik olarak geri döndü."

"Geri döndü. Süvariler hakkında bildiklerime göre bu olağanüstü bir başarı. Ama sadece bu değil; Costentyn trajedisini ele alışınızdan ve Brigida hakkında verdiğiniz bilgilerden de etkilendim. Ve tanrılar, Costentyn'in günlükleri. Onları aldığınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Günlüklerin yardımcı olmasına sevindim ama Brigida'nın nerede olduğunu hâlâ bilmiyoruz."

"Şu anda bunun üzerinde durmayalım çünkü her ne yapıyorsa ikimizi de çok rahatsız edeceğinden eminim." Bram elini Celyn'in kolunun üzerine koydu. "Ama şunu söyleyebilirim ki çok etkileyici bir iş çıkardın."

"Gerçekten mi?"

"Eğer diğer kardeşlerinden biri ya da amcan Bercelak olsaydı, bir savaş başlatırlardı. Eğer annen olsaydı, Atlıları Bozkırlardan siler ve o bölgeyi Rahibe Abertha ve Annaig Vadisi'nin bağnazlarına bırakırdı. Şimdi biliyorum ki seni göndermek, Celyn, verilebilecek en iyi karardı."

"Çok fazla soru sorduğumu düşünmüyorsun yani?"

"Tabii ki çok fazla soru soruyorsun. Kendine engel olamıyorsun. Bu senin kanında var."

"Öyle mi?"

"Büyükbabana çekmişsin. Ailean sürekli sorular sorardı. Sanki birbiri ardına ok atıyormuş gibi. Ancak onun aksine sen bir yanıt bekliyorsun. Ve bir cevap bekliyorsun. İşte bu şekilde kendi yeteneğini oluşturuyorsun."

Brannie arkadan gelip masaya oturdu ve bacakları hemen Celyn'in sandalyesini tekmelemeye başladı. Bu onun her zaman sinir bozucu bulduğu bir şeydi.

"Görünüşe göre Annwyl gidip Elina'nın annesini öldürmeye kalkarsa onunla bir daha uğraşmak zorunda kalmayacağız."

"Neden olmasın?"

"Éibhear'ın Mì-runach arkadaşları burada. Tüm amaçları kaçınılmaz ölüme doğru koşmak. Annwyl'le başa çıkabilirler."

"Éibhear'ın kuzenin olduğunu hatırlıyor musun?" Bram sordu.

Brannie masanın üzerindeki kâsedan bir parça meyve aldı, bir ısırık aldı ve omuz silkti.

"Tanrılar, bu aile," diye iç geçirdi Bram.

Kaçka bu kez mandası olmadan Büyük Salon'un kapısına doğru yürüdü. Üstü başı kan içindeydi.

"Oy," diye seslendi Celyn ona. "Banyoya ihtiyacın var mı? Hizmetçilerden biri senin için getirebilir."

Kachka durdu, ağzı hafifçe açık bir şekilde Celyn'e baktı. "Bu arazinin her yerinde göller ve akarsular var ve siz kendinizi temizleyebilmek için işçilerinize su mu getirtiyorsunuz?"

Celyn ve kız kardeşi birlikte "Evet" dediler.

Kaçka yerde bıraktığı kanı temizlemekle meşgul hizmetkârlara döndü. "Bu muameleyi hak etmiyorsunuz," dedi onlara. "Zalimlerinize savaşın! Kendiniz için ayağa kalkın!" Hizmetkârlar sadece ona bakınca, Kaçka'nın dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Koyun!" diye suçladı. "Hepiniz koyunun tekisiniz!"

"Mmmm," diye iç geçirdi Brannie. "Koyun. Biraz acıktım."

"Akşam yemeğini mahvedeceksin," diye uyardı babası.

"Ve biz

bu gece o ziyafeti veriyoruz."

Prenses Agrippina Büyük Salon'a girdi ve Bram ayağa kalkarak hemen onun yanına gitti. "Prenses. Umarım odanız hoşunuza gitmiştir."

Demir Dişi Ejderha başını salladı. "İşe yarar."

Brannie gözlerini devirdi, Batı ejderhasından her zaman biraz rahatsız olmuştu. Ama Celyn bile dışının biraz züppe olabileceğini kabul etmek zorundaydı.

"Mükemmel. Peki Kral Gaius nerede?"

"Antrenman sahasında, şu tek gözlü biniciye yardım ediyor."

Bunun üzerine Celyn'in sırtı dikleşti ve kız kardeşi kıkırdadı, bunun üzerine Celyn uzanıp onu masadan itti.

"Ow! Seni piç kurusu!"

Elina bir kepçe kullanarak, eğitim halkasının dışındaki büyük su fıçısından Gaius Domitus'un elinde tuttuğu hırpalanmış kalaylı kupaya döktü. Şey ... su dökmeye çalıştı

içine. Bunun yerine, Gaius Domitus'un ayağına su dökmekle yetindi.

"Cehennemin at tanrıları!"

Gaius Domitus güldü. "Her şey yolunda."

"Her şey yolunda değil. Tam ona bakıyordum!"

"Al sana bir numara." Onun elini tuttu ve fincanın etrafına sardı. "Bir şey dökmeden önce fincanı bir elinle tutacaksın ve sonra diğer elinle dökeceksin. Fincana dokunarak, kalan gözünüzün mesafeyi daha iyi ölçmesini sağlarsınız."

Biraz daha su doldurdu ve tekrar denedi. Bir kısmı bardağın kenarından aşağı aktı ama çoğu içeri girdi.

"Gördün mü? Benim önerim bir şeyleri kavramaya çalışman. Fincanlar. Bir kılıç. Yayını. Kapı kolları. Herhangi bir şeyi. Bu yeteneği ne kadar çok kullanırsanız, o kadar kolay hale gelecektir. Başlangıçta bir şeyleri kaçırdığınızda şaşırmayın. Ama zamanla-"

"Biliyorum, biliyorum. Zamanla uyum sağlayacağım."

"Yapacaksın. Söz veriyorum. Kolay olacağını söylemeyeceğim. Ve bazılarının düşündüğünden biraz daha uzun sürebilir, ancak bunu bilmeden önce, kaybınızı telafi edebileceksiniz. Şimdi, ben sabah Kerezik'teki bir toplantı için ayrılıyorum, kız kardeşim ise güvenliği için geride kalıyor-"

"Ona bakan herkesi öldüreceğim."

"Hayır, hayır. Buna gerek yok." Ejderha gülümsedi. "Seyahatimden sadece döndüğümde daha fazla pratik yapabilelim diye bahsediyorum. Sana söz veriyorum Elina, her şey daha kolay olacak."

Elina bir nefes verdi. "Teşekkür ederim, Gaius Domitus. Bugün benim için yaptığınız her şeyi gerçekten takdir ediyorum."

"Evet, Dış Yaylaların Bozkırlarının Uzak Bölgelerindeki Umutsuzluğun Gece Yarısı Dağlarının Kara Ayı Binicilerinden Elina Shestakova, bu benim için sonsuz bir zevkti."

"Zevk mi?" Celyn aniden yanlarında belirdi. "Ne zevki? Zevk mi alıyoruz?"

Gaius Domitus sırtıttı ama Elina'nın tek bir sorusu vardı. "Neyin var senin?"

"Bir şey yok. Sadece seni kontrol ediyorum, her şey yolunda mı diye. Sen benim misafirimsin."

"Ben mi?"

"Artık öylesin."

Celyn önünde duran Demir Ejderha Kralı'nı inceledi. Bir gözü eksikti ama Celyn, dişi akrabalarının çoğundan ejderhanın taktığı siyah yamanın onu "sadece daha çekici yaptığını" duymuştu.

Celyn'in o ana kadar hiç önemsemediği bir şey.

"Her şey yolunda mı?" Celyn itti.

"Her şey yolunda. Gaius Domitus bana kayıp gözle nasıl başa çıkılacağını gösteriyor."

"Harika. Harika. Görüyorum ki sana bir göz bandı da almış."

"Hayır. Bu, saçları ateş gibi olan ve sınır tanımayan çılgın dişi ejderhadan geldi."

"Keita'ya benziyor." Celyn omuz silkti. "Yine de senin üzerinde güzel bir renk."

Elina kaşlarını yeni göz bandının arkasına çekerek ona öylece baktığında, Celyn hızla Asi Kral'a döndü.

"Kız kardeşin Büyük Salon'da." "Ve?"

"Yalnız. Annwyl'in nerede olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok, bu da kraliçenin şu anda kız kardeşinin kim olduğunu bilmiyor olabileceği anlamına geliyor. Kız kardeşinin canını sıkacak kadar."

"Anlıyorum." Asi Kral yüzünde sabitlenmiş o sinir bozucu sırıtışla Elina'ya başını salladı. "Umarım bu akşamki ziyafette görüşürüz, Elina Shestakova."

"Yemek yemem gerekecek," diye cevap verdi sertçe. "Yani büyük olasılıkla orada olacağım."

"Kaptan Celyn."

Kraliyet ailesi uzaklaştı ve Celyn döndüğünde Elina'nın ona baktığını gördü.

"Ne?" diye sordu.

"Yüzbaşı mı? Rütbeniz olduğunu bilmiyordum."

"Majestelerinin Özel Muhafızlarının kaptanıyım."

"Kraliçe teyzen olduğu ve Southland'liler sürekli kayırmacılıklarıyla bilindikleri için mi unvan aldın?"

"Hayır. Ablalarımdan biri hakkında kaba bir şey söyledikten sonra son kaptanı Devenallt Dağı'ndan attığım için aldım."

"Bu seni neden kaptan yapsın ki? Ejderhalar uçabilir."

"Evet. Ama onu öyle bir fırlattım ki iki elini de kırdım. Kanatlarını dağın yamacına çarptı ve koca kafasının üzerine düştüğünde onu ağlattı. Bercelak amcam onun ağladığını görünce ona zayıf dedi ve beni kaptan yaptı."

"Çok soğuk ve duygusuzca davrandın." Elina başını salladı. "Etkilendim."

"Ziyafet birazdan gerçekleşecek. Temizlenmelisin."

"Pekâlâ. Göle ihtiyacım var."

"Ya da odanızda size banyo yaptırabiliriz. Hizmetçiler size ılık su getirecektir."

"Bu arazinin her yerinde göller ve akarsular var ve siz kendinizi temizleyebilmek için işçilerinize su mu getirtiyorsunuz?"

Celyn başıyla küçük bir selam verdi. "Evet."

Elina gözlerini kaçırdı, sonra omuz silkti. "Pekâlâ."

Salona geri döndüler. "Sen de biraz kestirmek isteyebilirsin," diye önerdi. "Ziyafetlerimiz genellikle sabahın erken saatlerine kadar sürer."

"Neyin sabahı?" "Sabahın."

"Pekala."

"Ve bir şey daha ..." "Evet?"

"Güney Toprakları'nda birden fazla karı ya da kocaya izin verilmez."

Elina onun ani konu değişikliği karşısında durdu ve şaşkın bir kuş gibi başını çevirip ona baktı. "Bir erkek neden birden fazla eş ister ki? Bu çok fazla değil mi?"

onun için çalışır mı? Özellikle de her iki eş de savaşçıysa ve hala üreme ağındaysa. Erkek bırakın iki eşi, bir eşle bile zar zor başa çıkabilir ve ona yardımcı olacak birkaç erkek kardeşe ihtiyaç duyar. Yine de sanırım-"

"Mesele şu ki," diye araya girdi, "sadece bir eş. Birden fazla olamaz."

"Bu Annwyl için üzücü. O birçok kocayı hak ediyor."

"Demek istediğim şu ki, çok fazla kocalar."

"Tabii ki yapamam."

"Yapamaz mısın?"

"Hayır."

"Oh. Pekala."

"nk ben buna layık değilim. İki kraliçeyi hayal kırıklığına uğrattım ve hiçbir şeyi hak etmiyorum. Bu yüzden hayatımı yalnız ve acı içinde yaşayacağım. Belki kız kardeşim, ben utanç içinde yaşlılıktan ölene kadar onun yavrularına bakmama izin verir. En azından benim planım bu."

Celyn ellerini havaya kaldırdı. "Buna verecek bir cevabım yok, Elina."

"Neden yapasın ki? Bu benim planım. Eminim sizin de kendi planınız vardır. Dağ yamaçlarından fırlatılan daha fazla ejderha ve adam kayırma ve düşmanlarının kanatlarını kırmaya istekli olma yoluyla g pozisyonlarına ulaşacak birçok yavru ile dolu bir plan." Gülümsedi ve onun göğsünü okşadı. "Gördün mü? Hepimiz için planlar var!"

Elina merdivenlerden Büyük Salon'a çıkarken Celyn orada öylece duruyordu. . kafası çok karışıktı.

Otuz Dördüncü Bölüm

Kaçka derede yıkandıktan sonra Büyük Salon'a girdi. Soluk soluğa sesler duydu ve yemek masasını hazırlayan zavallı, koyun gibi hizmetkârlara döndü.

"Ne?" diye sordu.

"Leydim-" diye başladı yaşlı bir kadın.

"Ben hanımefendi değilim. Ben Kara Ayı Süvarileri'nden Kaçka Şestakova'yım-"

"Belki de," dedi hizmetçi Kaçka'ya doğru, "leydim üzerine yeni giysiler giymek ister."

"Oh." Kaçka onun çıplak bedenine baktı. "Sanırım-"

Omuzlarına bir cübbe geçirildi, kolları kolların içine sokulabilsin diye ellerinden kirli giysileri çıkarıldı ve cübbe ipek bir kemerle hızla beline bağlandı.

"İşte," dedi hizmetçi gülümseyerek, "çok güzel görünmüyor musun?" "Bilmiyorum. Güzel görünüyor muyum?"

"Um . . ." Hizmetçi merdivenleri işaret etti. "Neden sizi odanıza götürmüyorum leydim?"

"Kachka Shestakova. Benim leydim değil. Ne bu dünyayla ne de öteki dünyayla kraliyet bağlarım var."

"Çok iyi. Bu taraftan."

Merdivenlerden yukarı çıkarlarken Kaçka, "Bu baskı zincirlerinden kurtulmayı özlemiyor musun?" diye sordu.

"Pranga mı?" Hizmetçi ona şöyle bir baktı. "Ben pranga takmıyorum ve istediğim gibi gelip gitmekte özgürüm. Annwyl adil ve nazik bir kraliçedir."

"Şikâyetlerinizi duyarsa sizi öldürteceğinden mi korkuyorsunuz?"

Hizmetçi homurdandı. "Gerektiğinde kraliçeye şikâyetle bulunurum ve o da ihtiyaçlarımızı karşılar. Hiçbirimizi bir endişesi olduğu ya da bunu dile getirdiği için öldürmedi." Hizmetçi durdu ve Kaçka'ya döndü. "Belki de adını duyduğunuz babasıdır. Anlatılanlara göre pek de hoş olmayan bir hükümdardı. Ama Annwyl öyle biri değil. Yine de herhangi bir şekilde hoşnut değilseniz, lütfen bizden birine haber verin, memnuniyetle-"

Kaçka koyunun endişesini elinin tersiyle itti. "Hayır, hayır. Her şey yolunda.

Ama kız kardeşimin nerede olduğunu biliyor musun?" "Kız kardeşin mi?"

"Evet. Annemizin öfkeyle oyduğu gözünü özlüyor."

"Annen mi?" Kadın başını salladı. "Birdenbire her şey anlam kazandı." Bir kapıya ulaşana kadar birkaç uzun koridorda yürüdü. "Kız kardeşin buraya yerleştirildi. Yandaki odayı alabilirsin."

Kaçka yatak odasının kapısını açtı ve daha önce hiç görmediği büyüklükte, bütün bir kabile için kullanılan bir çadır olmayan bir odaya adım attı. Elina yatağa uzanmış, mışıl mışıl uyuyordu, saçları yeni yıkandığı için ıslaktı, çıplak vücudunu Kaçka'ninkine benzer bir bornoz sarmıştı.

"Ben burada kalacağım," diye açıkladı Kaçka. "Ama senin odan hemen yan tarafta."

"Kız kardeşimi bu dev odada tek başına bırakmayacağım. Kaybolabilir."

Hizmetçi tartışacakmış gibi ağzını açtı ama sonra kapattı, içini çekti ve "Nasıl isterseniz" dedi. Hizmetçi Elina'yı işaret etti. "Siz de biraz kestirmek isteyebilirsiniz. Ziyafet üç saat sonra başlayacak ve uzun bir süre devam edebilir. İsterseniz size temiz kıyafetler de getirebiliriz."

"Kıyafetlerim var."

Ağız tekrar açılıp kapandı ve duyulabilir bir iç çekiş oldu. "Nasıl isterseniz."

Hizmetçi gitti ve Kaçka odaya girip kapıyı kapattı. Kız kardeşinin kullandığından artık emin olduğu büyük küvete dudak büktü ve yatağa gitti. Üzerine uzandı ve yüksek sesle onların dilinde, "O lanet olası küveti kullandığına inanamıyorum," dedi.

"Teklif edildi, kullandım. Burada olduğun süre boyunca şikayet edecek misin?"

"Bu odaya yirmi kişi sığabilir. Bazıları diğerlerinin üzerinde uyumak isterse çok daha fazla."

"Burada öyle yapmazlar, kardeşim. Buna alışsan iyi olur. Ve hizmetkârları isyana teşvik etmeye çalışmaktan vazgeç."

"Daha iyisini hak ediyorlar."

"Neye göre? Bozkırların zorlu yaşamından mı? Yiyecek aramaktan mı?"

"Sizin harika Annwyl'inizin adil olması bir sonraki hükümdarın da adil olacağı anlamına gelmez."

"Biliyorum." Elina başını çevirdi ve uykulu tek gözünün ardından Kaçka'ya baktı. Yatmadan önce gözündeki parlak bandı çıkarmıştı ve yara izleri yaşadıklarının çirkin bir hatırlatıcısıydı. Ama Kaçka onları görmemiş gibi davranıyordu. Tıpkı büyüdükleri yıllarda kız kardeşinin Glebovicha'nın gözde çocuklarının ellerinde maruz kaldığı darbeleri, sıyrıkları ve çürükleri görmemiş gibi davrandığı gibi. "Bu yüzden Kaçka, Annwyl'in nefes aldığı sürece hükümdar olarak kalması için bu insanlara yardım etmemizi öneriyorum."

"Belki de haklısınız."

Kaçka yatağın ucuna kadar uzandı ve kürk örtüyü Elina'yla kendisinin üzerine çekti. Birbirlerine iyice sokuldular ve Kaçka hüzünlü bir iç geçirdi.

"Ne?" Elina sordu.

"Bunların hepsi çok rahat. Korkarım bir sonraki dolunaydan önce güçsüz ve kırılmış olacağız."

"Belki de. Ama gitmek için çok güzel bir yol, değil mi kardeşim?"

Sonra küçüklüklerinden beri yapmadıkları gibi kıkırdadılar.

Celyn kasabadan Elina ve kız kardeşi için yeni kıyafetlerle döndü. Ziyafette utanmalarını istemiyordu ama yine de herhangi bir şeyden utandıklarından emin değildi. Her ihtimale karşı, ikisinin de giymekten rahatsız olmayacağını düşündüğü kıyafetler aldı.

Büyük Salon'a doğru yürürken hizmetkârlar masa ve sandalyeleri yerleştirmekle meşguldü. Diğer herkes büyük ihtimalle uyukluyordu. Cadwaladr akrabalarının çoğunu göl kenarında mutlu bir şekilde horlarken görmüş ve Mî-runach arkadaşlarını yerel hapishaneden almaya giderken Éibhear'ın yanından geçmişti. Yine.

Celyn, Elina'yı yerleştirdiği odanın kapısını sessizce açtı. Yeni kıyafetlerini bir sandalyenin üzerine bıraktı ve yatağa doğru yürüdü. Kendisi de biraz kestirebilirdi ve Elina'nın yanına kıvrılma düşüncesi akşamına başlamak için mükemmel bir yol gibi görünüyordu.

Kürk örtülerin altından bir kafa fırladığında yatakta sürünmeye başladı. Elina'ya ait olmayan bir kafa.

Kachka ona bakarken Celyn irkilerek donakaldı. Gözlerini kırptırdı, sonra gülümsedi. "Oh, Celyn. Merhaba." Sesi uykulu geliyordu ve gözleri zar zor açık kalabiliyordu. Biraz ilerledi ve Elina ile arasındaki boşluğu okşadı.

"Gelin. Bize katıl."

Celyn o kadar şiddetli sarsıldı ki dengesini kaybetti ve yataktan geriye doğru düştü. Yere sertçe çarptı ama bu onu ayağa kalkmaya çalışmaktan alıkoymadı.

"Biliyorsun ... Ben ... evet ... hayır ... teşekkürler, yine de ... ama

... uh ... evet ... hayır ... hoşçakal şimdi."

Kapıdan dışarı fırladı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı. Bir an orada durdu, nefes nefese kalmıştı ve az önce ne olduğunu merak ediyordu.

Elina başını kaldırdı ve kız kardeşine baktı. "Ne oldu?"

"Hiçbir fikrim yok. Celyn'in uyumak istediğini sanıyordum ama bunu önerdiğimde paniğe kapıldı ve korkmuş bir tavşan gibi odadan kaçtı."

Elina yatakta Kaçka'yla arasında kalan yeri inceledi, Kaçka'yı inceledi, sonra da kapıyı inceledi. Bir süre sonra güldü.

"Onu paylaşmamızı önerdiğinizi düşündü."

Kaçka doğrulup gözlerini kocaman açtı. "Ne? Bozkırların kızları erkeklerini paylaşmaz. Asla."

"Biliyorum. Biliyorum. Ama burada seyahat ederken, Güneyli erkeklerin sık sık, iki büyük ekmek arasında kalmış et gibi iki kadın arasında kalmaktan çok mutlu olduklarını gösteren şeyler söylediklerini duydum. Merak etme," dedi kız kardeşinin kolunu okşayarak. "Celyn'e daha sonra açıklayacağım."

Elina arkasını döndü ama kız kardeşi yatağa geri dönmedi. Onun yerine, "Buradan kaçtı," diye not etti.

"Evet. Biliyorum. Kapının çarptığını duydum."

"Ama Southland erkeklerinin ya da Celyn'in durumunda, Southland erkeklerinin kendilerini birden fazla kadınla paylaşmayı sevdiğini söylediniz."

"Evet. Yani?"

"Ama o buradan kaçtı."

Elina omzunun üzerinden kız kardeşine baktı ama o taraftaki gözü olmadığı için onu göremiyordu. Tamamen arkasını dönmek yerine, "Ne demek istiyorsun kardeşim?" diye tersledi.

"Demek istediğim, soyunup kendini bir cadının kurban bıçağına uzanan bir geyik gibi bize sunmadı. Kaçtı."

Sonra, Elina'yı dehşete düşüren bir şekilde, kız kardeşinin sesi tıpkı çocukken olduğu ve Kaçka'nın onunla acımasızca dalga geçtiği zamanlardaki gibi şarkı söyler gibi çıkmaya başladı. "Çünkü o seni çok seviyor."

"Ne?" Elina ters dönmeye çalıştı ama kürk kaplamaya ve gülünç cüppeye takıldı. Kayıp gözünün etkisiyle öyle bir savruldu ki kendini yerde buldu. "Tanrım, kahretsin!"

"Ve sen onu çok seviyorsun."

"Kapa çeneni, dişi iblis!

Sevmiyorum!"

Muhteşem sessizlikten çok hoşlandığı için ziyafetlerden önce hiç uyumayan Dagmar koridorda yürüdü. Kral Gaius ve kız kardeşi şenlikler için gelmeden önce alt katta her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olacaktı.

Ancak bir odanın önünden geçerken içeriden bir ses geldiğini duydu. Kızlarının yine bir haltlar karıştırdığından endişelenerek geri çekildi ve kapıyı iterek açtı, sadece birkaç adım attıktan sonra donakaldı.

Yatağın üzerinde güreşen iki biniciyi izledi. Elina hırılıyor ve kendi dilinde bir şeyler havlıyordu, Kaçka ise kız kardeşiyle boğuşurken histerik bir şekilde gülüyor ve Dagmar'ın da anlamadığı bir şeyler söylüyordu.

Her iki kadın da neredeyse çıplaktı, birbirlerini boğmaya çalışırken cüppeleri üzerlerinden sarkıyordu.

Dagmar odadan geri adım attı ve kapıyı kapattı.

"Belki de Dış Topraklar'ın dilini ve onların kardeşçe geleneklerini öğrenmemin zamanı gelmiştir."

Elina bir sandalyenin üzerinde bulduğu giysileri havaya kaldırdı. "Sanırım Celyn bunu bizim için bıraktı."

"Kıyafetlerimiz var."

"Süslü bir şey değil."

"Neden süslenmeye ihtiyacımız var?" Kachka hırladı.

"Geldiğiniz yerden utanıyor musunuz?"

"Keser misin şunu? Kızgın yaşlı bir kadın gibi şikayet ediyorsun."

Yatak odasının kapısı açıldı ve sinir bozucu kızıl saçlı Dişi Ejder odaya daldı.

"Bak sana ne getirdim Elina," diye sinir bozucu bir şekilde söylendi. Sonra koyu kırmızı bir elbise ve aynı kumaştan yapılmış göz bandını havaya kaldırdı. "Çok güzel değil mi? Ve senin üzerinde kesinlikle çok güzel duracak."

Elina sadece ona bakınca Diři Ejderha dikkatini Kačka'ya çevirdi. "Adını öğrenme zahmetine hiç girmedişime göre, kardeş kiři olduğunu kabul etmiyor musun?"

Kačka ilerledi, bir eli elbiseye dokunmak için uzandı. "Çok güzelmiş."

"Evet! Gördün mü? Kız kardeşin de aynı fikirde. Bu yüzden giymelisin."

İşte o zaman Kačka masanın üzerine bıraktığı kirli giysi yığınının uzandı ve hançerini çıkardı. Sonra elbiseyi gövdesinden eteklerine kadar kesti.

Dişi ejderha öfkeyle nefesini tuttu. "Ne yaptın sen, barbar dişi!"

"Hiçbir kız kardeşim senin saçma elbiseni giymeyecek! O bir Bozkır Kızı! Kendisine göz kulak olacak bir erkeğe ihtiyaç duyan zayıf bir diři değil." Kačka ejderhanın göz bandını çekip aldı. "Ama bunu alacaktır. Tenine çok yakışacak."

"Seni yakıp kül etmeliyim, yabancı pislik!"

"Deneyebilirsin." Kachka çıplak ayağını Dişi Ejderha'nın ayağına vurdu ve dişinin ciyaklamasına neden oldu. Sonra onu omzundan yakalayıp koridora doğru itti ve kapıyı çarparak kapattı.

Kačka sırtarak göz bandını Elina'ya fırlattı ve bir mucize eseri Elina onu yakaladı.

Éibhear arkadaşlarını yerel hapisneden çıkardıktan sonra kasabadan dönüyordu. Her zaman başlarını belaya sokmayı nasıl başardıklarını bilmiyordu ama hep başarıyorlardı.

Yine de, Mì-runach olarak yaptıkları iş dışında eski arkadaşlarını görmekten memnundu. Ve neyse ki arkadaşları iyi geçiniyordu.

Izzy ile iyi anlaşıyordu. Yine de bilek güreşi yaptıklarında en azından bir kez kazanmalarına izin vermesini önercekti. Onu yenememeleri egolarını gerçekten ezmeye başlamıştı. Özellikle de onun sadece bir insan olduğunu hatırladıklarında.

Dört kişilik büyük grup şatoya ve kendilerini bekleyen ziyafete doğru yol alırken, Aidan aniden durdu ve yakındaki bir göle odaklandı.

"Ne?" Éibhear sordu.

İşaret etti. "Bu ejderha ne yapıyor?"

Éibhear şöyle bir baktı ve kuzeni Celyn'in kafasını bir ağaca çarptığını gördü. İnsan olarak. Bunu ejderha olarak yapmak, bir ağacı devirmenin kolay bir yoluydu. Éibhear Kuzey Toprakları'nda ağaçları yerinden oynatması gerektiğinde bunu her zaman yapardı. Ama insan olarak . . . tek kelimeyle aptalcaydı.

Éibhear çekip gitmeyi düşündü. Celyn ve onun sorunları umurunda değildi. Ama Izzy'nin ona "Celyn senin kuzenin!" diye bağırdığını duyabiliyordu. Onu bir kez siktiysem ne olmuş? Aş artık bunu! O aileden biri ve önemli olan da bu!"

Bu konuşmayı bir kez daha yapmak istemeyen Éibhear üç arkadaşına işaret etti. "Siz önden gidin. Ben birazdan orada olacağım."

Yola koyuldular ve Éibhear akrabalarının yanına gitti. "Ne yapıyorsun?" diye sormadan önce Celyn'in kafasını birkaç kez daha ağaca vurmasını izledi ve kendine o anlık bir keyif verdi.

Celyn durdu. "Kafamı bu ağaca çarpıyorum."

Tanrılar, Fearghus ve Briec gerçekten Celyn'in diğer kardeşlerinden daha mı zeki? Gerçekten mi? "Bunu görebiliyorum. Neden?"

Celyn sırtını ağaca yasladı ve gözlerini uzaklara dikti. "Izzy'yi paylaşmayı hiç düşündün mü?" diye sordu.

Éibhear derin bir nefes aldı. Bıraktı. "Seni derini yüzdürüp, parçalara ayırıp, buradan yayabilirim.

Güneş doğmadan Batı Dağları'na doğru yola çıkın ve söz veriyorum, sevgili teyzem Ghleanna dışında kimse sizi özlemeyecek."

Celyn gözlerini devirdi. "Benimle konuşmuyorum, seni aptal."

"Sen insan kafanı bir ağaca çarpıyorsun ama aptal olan ben oluyorum öyle mi?"

"Demek istediğim, eğer güzel bir kadın olsaydı ve Izzy ile birlikte 'Gel buraya koca oğlan' deselerdi, sen-"

"Dur." Éibhear bunun nereye varacağını görebiliyordu. Celyn'le olan geçmişini bir kenara bırakmaya karar vererek içtenlikle cevap verdi. "Izzy'yi asla kimseyle paylaşmam ve paylaşmam da. Güzel ya da değil, başka birini asla yatağımıza getirmem. O benim eşim. O her zaman benim eşim olacak. Bu kadar basit."

Celyn inledi ve başını ellerinin arasına gömdü. İşte o zaman Éibhear bunun Iseabail ve birlikte yaşadıkları geçmişle hiçbir ilgisi olmadığını anladı.

"Bu Rider kadınıyla mı ilgili?"

İniltisi ayı gibi bir hırıltıya dönüşen Celyn aniden Éibhear'ın zincir zırlı gömleğini yakaladı ve onu kendine doğru çekti. "Sonunda intikamını alabilirsin kuzen ve beni şimdi öldürebilirsin."

"Yapabilirdim ... ama seni temin ederim kuzen, bu çok daha eğlenceli."

"Sen şeytani bir piçsin," diye tısladı

Celyn. "Biliyorum!"

Elina botunu çekmeyi bitirdi ve kız kardeşine baktı. "Bunu duydun mu?" diye sordu.

"Ben yaptım. Bu bir çeşit dokunuş."

Kız kardeşler uzaktaki duvara gittiler ve kulaklarını duvara dayadılar.

"Belki de," diye fısıldadı Kaçka, "kraliçenin zindanında biri vardır ve bize mesaj göndermeye çalışıyordur."

"Belki de Kraliçe Annwyl'in onları zindana atmasının bir sebebi vardır."

Kaçka tekrar ona baktı. "Sana neler oluyor?"

Birlikte duvar boyunca ilerlediler, kulakları hâlâ duvara yapıştı, ta ki kapıya ulaşana kadar.

Kapı tekrar çalındı, bu sefer çok daha yüksek sesle ve ikisi de geri sıçradı.

Kaçka çizmesinin içine soktuğu hançeri çıkardı ve Elina'yı geri itti. Birkaç saniye sonra kapı hafifçe açıldı ve Kraliçe Annwyl köşeden baktı. Onları gördüğüne şaşırılmış gibiydi.

"Buradasın." İçeri adım attı. "Neden kapıyı açmadın?"

"Kapıya bakar mısın?" Kachka tekrarladı. "Kapıyı çaldığımda."

"Yaptığın şey bu muydu?"

Elina kız kardeşinin etrafından dolaştı ve hâlâ hançeri savunmaya yönelik tutan eline tokat atmak için uzandı. "Bizi affetmeniz gerekecek Kraliçe Annwyl. Bozkırlarda kapılarımız yok."

"Oh. Anlıyorum."

"Ve kızıl saçlı dişi ejderha kapıyı çalmadı. Sadece içeri girdi."

"Evet." Annwyl kapalı ve kapı arkasında Onu.

"Kraliyet ejderhaları kapı çalma konusunda iyi değildir."

"Bir sorun mu var Kraliçe Annwyl?" Elina, kraliyet mensubu başka hiçbir şey söylemeden öylece durunca sordu.

"**Ö n c e l i k l e**, bana Kraliçe Annwyl demeyin. Benim adım Annwyl. Bana sadece Annwyl deyin."

"Güzel," dedi Kaçka. "Unvanları sevmem." "Ben de öyle. Beni rahatsız ediyorlar."

"Sorun nedir?" Elina ona sordu. "Üzgün görünüyorsun."

"Olanlar için sizden özür dileyecek zamanım olmadı."

"Kraliçe boğazını temizledi ve boynunu kırdı-"annenle."

Elina kız kardeşine baktı ama Kaçka sadece omuz silkti.

"Anlamıyoruz. Ne için özür diliyorsunuz?" "Sizi oraya geri gönderdiğim için."

"Ben orada yaşadım. Onlar benim kabilemdi, benim halkımdı. Annemle aramda yaşananların seninle hiçbir ilgisi yok."

"Anne Atli ile konuşmanızı isteyerek-"

"Annem ne zamandan beri benden nefret ediyor, Kaçka?"

"Sen büyümeyi bıraktığından beri."

Kraliçe gözlerini kırptırdı. "Neredeyse benim kadar uzunsun."

"O da senin küçük olduğunu düşünürdü. Ama savaştaki yeteneklerin eninde sonunda onu etkileyecektir. Kachka'da işe yarayan buydu."

"Yine de bana tahammül etti. Her gece yemek ve barınak için ortaya çıkan bir köpek gibi."

"Söylediğimiz şey, Annwyl, bunun uzun zamandır yaklaşmakta olduğudur."

"Senin gibi kızları hak etmiyor."

"Bunun bir önemi yok. Bizim yerimize koyabileceği yirmi üç çocuğu daha var."

Gözleri dehşetle irileşen kraliçe bir adım geri çekildi ve eli hemen karnına gitti. "Yirmi üç mü?"

"Bazılarının daha fazlası var," dedi Elina omuz silkerek. "Bazılarının daha azı var. Kaçka ve ben en küçüğüz ve en büyük hayal kırıklığı benim. Ama sen ve senin isteğinin bununla hiçbir ilgisi yok."

"Şey-" Annwyl başını kaşdı ve Elina'nın onunla ilk tanıştığı zamankinden daha keyifsiz görünüyordu. Özellikle de tek parmağıyla yaptığı basit kaşıma, iki eliyle saçlarını kazımaya ve mücevher arar gibi kaşımaya dönüştüğünde. Durduğunda saçları gözlerini ve yüzünün büyük bir kısmını kapatıyordu ama saçlarını önünden çekmeye zahmet etmedi. Sadece saçlarının arasından onlara baktı.

"Sence nasıl kel görünüürüm?" diye sordu aniden.

Bu soru Elina'yı o kadar şaşırtmıştı ki, verecek bir cevabı yoktu.

Ama ne yazık ki kız kardeşi yaptı.

"Sen çekemezsin. Yüzün yanaklarınla çok dolu."

Elina kız kardeşine ters ters baktı.

"Kachka!" "Ne? Soru sordu."

"Evet. Ve dürüst insanları severim. Ayrıca o haklı. Bu yüzle kel kalamam. Keita yapabilir. Ama o her şeyin altından kalkabilir. Bazen bu yüzden ondan nefret ediyorum. İnsan bile değil ve herhangi bir insanın hayal edebileceğinden bile daha güzel."

"Annwyl-"

"İkiniz de ziyafete geliyor musunuz?"

"Evet. Elbette."

"Güzel. Yapmalısın. Yaşadıklarından sonra bir ziyafeti hak ediyorsun."

"Evet," dedi Kaçka. "İyi bir ziyafet her zaman göz kaybını telafi eder."

Elina ayağını yere vurdu. "Kachka!"

"Ne?" diye sordu kız kardeşi. "Ben ciddiylim. Bugün öldürdüğüm bufaloyu senin adına öldürdüm. Kayıp gözüne adak olsun diye."

Elina göz bandından kaçınmaya çalışarak başını ovuşturdu. Annwyl'e "O ciddi," diye açıkladı.

"Biliyorum," dedi kraliçe. "İşte bu yüzden onu seviyorum. Ve seni de." Saçlarının arasından baktı. "Ama annen," dedi, sesi alçaktı. "Annen..."

Sonra kraliçe kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

"Annwyl?" Elina onun peşinden gitmeye başladı ama Kaçka onu geri çağırdı.

"Onu rahat

bırakın." "Ama-

"

"Evet, kardeşim. O deli. Ama iyi bir hükümdar her zaman biraz delidir."

"Mantiğiniz bu mu? İyi hükümdarların deli olduğu mu?"

"Bu dünyada üç tür hükümdar vardır. Deli olanlar, kötü olanlar ve her ikisinin karışımı. Onun sadece deli olduğuna şükredin."

Celyn Büyük Salon'a girdi ve Elina'yı görene kadar zaten dolu olan odayı aradı. Hemen onun yanına gitti ve elini tuttu, konuşabilmeleri için onu dışarı çıkarmak üzere döndü. Ama Kachka orada durmuş, ona gülümsüyordu.

"Celyn," diye mırıldandı. "Umarım ölüm bu akşam seni iyi bulur."

"Ne? Yani ... oh, evet. Sen de öyle."

"Biliyorsun, Celyn." Kachka elini onun göğsüne koydu. "Daha önce o kadar hızlı kaçtın ki, bu konu hakkında konuşamadık."

."

"Bize müsaade edin!"

Celyn, Kachka'yı iterek geçti ve Elina'yı Büyük Salon'dan çıkarıp merdivenlerden aşağı sürükledi. Avlunun sonuna ulaştığında, kapılara doğru devam etmeye çalıştı, ancak Elina topuklarını toprağa gömdü ve onu izinde durdurmayı başardı.

Adam onunla yüzleştğinde, "Sakinleşmen gerek" dedi.

"Kız kardeşine hizmet etmeyeceğim," dedi ona açıkça, söyleyecek başka bir şey bulamıyordu.

Elina güldü. "O hizmet istemiyor. En azından senden değil."

"Ama daha önce odana geldiğimde-"

"Stepler soğuk olur. Yatakları paylaşıyoruz. Yiyecekleri paylaşıyoruz. Horozları paylaşmayız. Bozkırın Kızları arasında horoz paylaşımı yoktur. Bu iğrenç bir şey."

"O zaman daha önce . . ."

"Kardeşlerimizin ve kuzenlerimizin bazen yaptığı gibi seni bizimle kestirmeye davet ediyordu. Ama sevişmeye değil."

"Oh."

"Hayal kırıklığına uğramış gibisin."

"Hayır. Sadece iç karartıcı bir şekilde rahatladım." "Ne?"

"Güzel kız kardeşler beni yatağa davet eder, ben de genellikle balıklama dalarım. Seninle biraz zaman geçirince birden babam oluyorum."

"Babanı sevdim. Şimdi çok çekici oldu. Sen ise etkisiz seyahat ineği ve beni oyuncak bebek gibi giydirmeye çalışan kuzeninle aptalsın."

"O göz bandını oradan mı aldın?" "Evet."

"Sana çok yakışmış."

Elina başını salladı. "Artık ziyafete geri dönebilir miyiz? Yemek yemedim ve daha önce kız kardeşimle yaptığım çıplak kavga beni çok acıktırdı."

"Um ... uh ... çıplak kavga?"

"O başlattı."

"Evet, ama ... uh ..."

"Gel," diye emrederek onu Büyük Salon'a doğru geri çekti. "Yiyecek ve içecek var. Neden beni ikisinden biri olmadan yaşatmak istiyorsun ki?"

Yemeklerin çoğu yenildikten sonra masalar geri çekildi, müzik başladı ve dans başladı.

Dagmar hiçbir zaman dans eden biri olmamıştı, bu yüzden onun yerine rahat bir köşe buldu ve izledi. Bu onun en sevdiği şeylerden biriydi ve bugünlerde yeterince zaman ayıramadığı bir zevkti.

Ama bu gece Annwyl'i izlerken en sevdiği eğlenceden giderek daha az keyif alıyordu. Yıllar ve yıllar boyunca kraliçenin akıllı başında görünen bir hükümdar olmasına yardım etmişti. Ve birkaç gün önce, takdire şayan bir iş çıkardığını düşünmüştü. Sonra Binici gözünü alamadan geri dönmüştü ve o zamandan beri işler yokuş aşağı gidiyordu.

Daha da kötüsü, endişelenen tek kişi Dagmar değildi. Morfyd ve Briec ellerinde şarap kadehleriyle aniden yanında belirdiğinde bunu anlamıştı.

Briec usulca, "Bu çılgın inek patlamak üzere," diye duyurdu. Morfyd gözlerini kapadı ve başını salladı. "Briec."

"Ne? Bana yanıldığımı söyle."

"Öyle olduğunu söylemedim. Ama böyle bir şeyi söylemenin daha iyi bir yolu olmalı."

"Peki bu hangi özel yol?"

"Bu sadece Süvari'nin dönüşü olamaz, Dagmar."

"Belki de Sürücü kadın ona bir şey söylemiştir," diye önerdi Briec. "Kendini ne kadar kötü hissettiğine dair ağlamıştır."

"Ağladı mı? Bir Bozkır Sürücüsü mü?" Dagmar başını salladı. "Pek olası değil."

"Ayrıca," dedi Morfyd, "ona bir bakın."

Dışarıdan gelen kişiye odaklandılar. O ve soluk saçlı kız kardeşi, sadece ikisinin arasında küçük bir orduya yetecek kadar yiyip içmişlerdi. Müzik başladığında ikisi hemen dans pistinin ortasına geçip el ele tutuştu ve herkese kendi halklarının danslarını göstermeye başladı. Hareketler özellikle karmaşık değildi, fiziksel olarak zorlayıcıydı. İnanılmaz derecede güçlü bacaklar ve dayanıklılık gerektiriyorlardı. Her iki kadında da bolca bulunan bir şeydi bu.

Yine de aralarında hüznün yoktu. Kadının ya da akrabalarının gözünü kaybetmenin yasını tuttuğunu gösteren hüznü bir iç çekiş yoktu.

Elbette Dagmar, Briec'in şikâyet etmekten bıktığında insanlara söylemeyi sevdiği gibi, onun "bunu atlattığına" inanmıyordu. Ancak Dagmar bu dışının de şenliklerden zevk alıyormuş gibi yapmadığını söyleyebilirdi.

Morfyd, "Bu göz bandı onda çok sevimli duruyor," dedi.

"Tanrılar," diye hırladı Briec, "Keita gibi konuşuyorsun. Göz bantları hakkında konuşmayı bırakıp daha büyük meseleye, Garbhán Adası'nın Deli Kraliçesi'ne odaklanabilir miyiz?"

"Fearghus'la konuşan oldu mu?" Dagmar sordu.

"Yaptım." Morfyd içini çekti. "Fazla endişeli görünmüyor."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Unutuyorsun kardeşim, o hala öfkesini kontrol edemezken ona aşık oldu. Bizimkini öldürmeye çalıştığında

Babası ejderha formundayken. Kardeşinin kafasını kestiğinde. Tüm sarayın önünde annemize meydan okuduğunda. Aşık olduğu Annwyl buydu. Bu yüzden Annwyl'in ani dönüşü onu senin ve benim kadar ilgilendirmiyor."

Morfyd vücudunu onlara doğru çevirdi ve sesini biraz daha alçalttı. "Ve henüz konuşmadığımız bir şey daha var."

"Hangisi?"

"Brigida hangi cehennemde?"

"Yaşlı cadının geri döndüğüne dair elimizde hiçbir kanıt yok," diye alay etti Briec. "Sadece Celyn'in sözleri."

"Kuzenimiz Briec hakkında ne dersiniz deyin, o asla bir yalancı olmadı. Hikayeler uydurmaz. Ve yalancı Gwenvael'in bile İğrenç Brigida'nın adını ortaya atacağından şüpheliyim. Yani Celyn onu buraya getirdiğini söylüyorsa, buna inanırım. Ama o zaman nerede? Neden bize kendini göstermedi?"

"Peki ya annem? Onu gördü mü?"

"Daha önce Devenallt Dağı'na gittim," dedi Morfyd, "ve kontrol ettim, ama Rhiannon hiçbir iz görmedi. Ama o Dişi Ejderha'nın adını duyan babamız annemizin bu geceki ziyafete katılmaması için ısrar etti. Ve korumalarını iki katına çıkardı. Neredeyse Celyn'i geri çağıracaktı ama onu burada Atlılarla birlikte tutmanın daha iyi olacağını düşündüm."

"Bu Brigida the Foul hakkında ne kadar endişelenmeliyiz?" Dagmar sordu.

Kardeşler hep bir ağızdan "Çok," diye yanıtladılar.

Brannie dans eden akrabalarının arasından sıyrıldı - Gwenvael gerçekte olduğu gibi büyük bir kız gibi etrafında dönerken gülüyordu- ve annesinin izini sürdü. Brannie aralarına girdiğinde Keita ile sohbet ediyordu.

"Bil bakalım Éibhear az önce bana ne söyledi?"

"Celyn'in tek gözlü biniciye aşık olduğunu mu?"

Brannie, Keita'ya dudak büktü. "AĞabeyinin ağzı çok büyük."

"Bana hiçbir Şey söylemedi. İki gözü olan herkes görebilir . . hmm. Sanırım son olaylar ışığında bu biraz uygunsuz bir ifade oldu."

Ghleanna Keita'nın omzunu sıvazladı. "Şu haline bak, bunu kendi başına fark ediyorsun. Sanırım o Northlander piinin senin üzerinde iyi bir etkisi olmuş."

"Bu da ne demek oluyor? Ben sevimli bir ejderha diŐiyim. Herkes bana tapıyor."

Ghleanna homurdandı. "Uh-huh. Elbette yle."

"Aslında o kadar yardımsever ve sevgi doluyum ki, o barbar kadına kişisel tarzını biraz geliŐtirmesi için umutsuzca yardım etmeye çalışıyorum."

Brannie kaşlarını çattı. "Kişisel tarzı mı?"

"Onun için çok güzel bir elbise seçtim-"

"Elbise mi?"

"-ve o Dişi barbar kız kardeşi onu parçalara ayırdı!"

"Bozkırların Kızına kanlı bir elbise giydirmeye mi çalıştın?" Ghleanna talep etti.

"Neden giymeyeyim ki? Ona çok yakıŐırdı! Ve Şu anda taktığı göz bandı da ona mükemmel bir Şekilde uyardı."

"Biniciler elbise giymez, aptal kuluçka yavrusu." "Onlar için ne kadar üzücü."

"Neden? Hayatlarını seviyorlar." Ghleanna elini kısa siyah saçlarının arasından geçirdi. "Ama benim küçük oğlum bir Rider'la?"

"Oh, ne?" Keita hafifçe sordu. "Benim aptal kardeşlerim insanları kendilerine eş yapabiliyor ama senin değerli oğlun yapamıyor mu?"

"Tüm ocuklarım siz Gwalchmai fab Gwyar Hanesi pilerinden daha iyi, çünkü Şımarık veletler değiller. Ama demek istediğim bu değil. Bozkırlarda kadınlar hüküm sürer ve oğlum pek çok kişinin ilk kocası olmak üzere değil. O bir Cadwaladr. O ilk, en iyi ve en önemli kişi."

"Başka yavruların olduğunu hatırlıyor musun?" Brannie sordu.

"Eğer zorlanırsam."

"Anne!"

Ghleanna kıkırdarak kolunu Brannie'nin omuzlarına doladı, onu kendine çekti ve alnından öperek küçük bir baş kilidi taktı.

"Tüm yavrularıma eşit derecede tapıyorum. Seni bile, aşkım." Brannie gözlerini devirdi. "Teşekkürler anne."

Ghleanna Brannie'nin siyah saçlarının uçlarını parmakladı. "Bu biraz uzun olmaya başladı, sence de öyle değil mi?"

"Hayır. Saçlarımın omuzlarıma ulaşmasını seviyorum." "Sadece savaşta daha fazla tutunma şansı veriyor."

Brannie annesinden uzaklaştı. "Saçımda kesinlikle hiçbir sorun yok."

"Sen öyle diyorsan."

"Bu tonda konuşmandan kesinlikle nefret ediyorum!"

"Ne tonu? Saçınızı Majestelerinin Ordusu'nun bir yüzbaşısına uygun hale getirmenin sizi öldürmeyeceğini ima eden bir ton mu?"

"Bercelak Amca'nın ya da Rhiannon Teyze'nin saçlarımın uzunluğuna zerre kadar önem verdiğine inanmam mı gerekiyor?"

"Saçının uzunluğu umurumda bile değil. Annen olarak değil, Majestelerinin lejyonlarının generali olarak!"

"Tanrı aşkına anne, bırak artık şunu!" "Benimle bu tonda konuşma, seni şımarık velet!"

"Az önce Keita'ya aranızda şımarık veletler olmadığını söyledin. yavrular."

"Yalan söyledim!"

"Affedersiniz," diye araya girdi Keita. "Siz ikinizin dedikoduyla işi bitti mi? Çünkü eğer bitirdiyseniz, ben Talaith'i bulup iyi bir şeyler söyleyip söylemediğine

bakacağım."

Brannie ve annesi sadece ona bakarken Keita elini sallayarak ikisinin arasını işaret etti ve neşeyle "İkiniz de öfkenin ikiz aynaları gibisiniz!" dedi.

"İnsan mı?"

"Ejderha."

"Gerçekten mi?" Kachka iç çekti. Dünyada bu kadar çok ejderha olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. İnsan gibi davranan ejderhalar.

Ama kız kardeşiyle bu masada otururken, uzun bacakları kenardan sarkarken ve gülünç derecede lezzetli -ve kesinlikle çökmekte olan- bir tatlıyı yerken, hangilerinin ejderha olup olmadığını tahmin ediyorlardı. Ve ne yazık ki Kaçka ejderhaların her yerde olduğunu öğreniyordu.

"Peki ya şu?" diye sordu. "İnsan mı?" "Ejderha."

"Hayır!"

Kız kardeşlerin yedikleri tatlı, pudra şekeriyle kaplı bir çeşit kızarmış hamurdu. Parçalar ısırık büyüklüğündeydi, bu yüzden ikili yaklaşık yirmi dakika boyunca onları havaya fırlatıp ağızlarında yakaladı. Gerçi Kaçka'nın kız kardeşine, nişan alamadığı için yüzünde çok sayıda pudra şekeri lekesi olduğunu söyleyecek hali yoktu.

Ama Kaçka bu konuda üzölmeyi reddetti. Yanında kız kardeşi vardı ve onun gözü olmasa bile aslında mutluydu. Şimdiden çocukluklarından beri birlikte geçirdikleri zamandan çok daha fazlasını geçirmişlerdi.

Elina'nın bir insan katili değil de yiyecek avcısı olarak başarılı olduğu anlaşılır anlaşılmaz, ikili birlikte daha az zaman geçirmeye başlamıştı. Kachka bunu annelerinin ayarladığından emindi. Kachka için büyük umutlar beslediğinden değil, sadece Elina'nın acı çekmesini istediğinden. Çok belli etmeden olabildiğince yalnız ve ayrı olmasını istiyordu.

Yine de artık bir önemi yoktu. Onlar hâlâ Bozkırın Kızlarıydı, her zaman da öyle olacaklardı ama artık dışlanmışlardı. Artık kendileri tarafından kabul edilmiyorlardı, sadece birbirleri vardı.

başka bir şey. Bu, Kaçka'yı muhtemelen olması gerektiği kadar rahatsız etmeyen bir şeydi.

"Peki ya şu?" diye sordu, uzun boylu, geniş omuzlu ama genç görünümlü bir erkeği göstererek. "O bir ejderha değil, değil mi?"

"Hayır. Değil."

"Gördün mü?"

"O bir Northlander."

Kachka tiksintiyle hırladı ve yakındaki kötülüğü uzaklaştırmak için yere tükürdü.

"Dinlemiyormuş gibi yapmaya çalışıyordum," dedi Izzy diye seslendikleri kişi yakınlardan, "ama şimdi sormak zorundayım, Northlander'lara karşı bu tepki neden?"

Elina kadını yaklaşması için işaret etti ve kadın heyecandan neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Bu Southland'lilerin hizmetçilerinin onlara hizmet etmesinden ve dedikoduyla uğraşmalarından başka yapacak daha iyi bir işleri yok muydu?

"Eskiden, yüzyıllar önce," diye açıkladı Elina, "mücevherler ve kocalar için Kuzey Toprakları'na akınlar düzenledik-"

"Onlara sadece köle dememeniz gerektiğinden emin misiniz?"

"Onlarla evleniyoruz, değil mi?" Kaçka, kahverengi olanın yargılayıcı tonundan hoşlanmayarak sordu.

"Sadece soruyordum."

"Ama fazla mücevherleri yoktu ve bulduğumuz birkaç güzel adam da Bozkır'a dönerken yolda ölme eğilimindeydi."

"Neden?"

"Çünkü kaçmaya çalışırlar ve genellikle yanlarına bir ya da iki Kız almaya çalışırlardı. Kızlar da genellikle kızgınlıklarından onları öldürürdü."

"Aaah. Anlıyorum. Ama Kaçka neden o dramatik tükürmeyi yaptı? Bu arada, hizmetçiler bunu temizlemek zorunda kalacak."

"Bu tonda konuşmaya devam edersen, Güneyli," diye uyardı Kachka, "sana yalatırım."

Elina, birbirlerine saldırmalarını engellemek için şeker kaplı ellerini her birinin göğsüne koydu. Kavgaya etmelerini engellemek istediğinden değil, daha çok hikâyeyi anlatmayı henüz bitirmediği için. Elina insanların hikayesini bölmesinden nefret ederdi.

"Ama biz onların topraklarını yağmalamaya devam ettik-"

"Bekle," dedi Izzy adındaki kişi. "Madem çok az mücevher vardı ve adamlar ölmeye devam ediyordu ... neden topraklarını yağmalamaya devam ettiniz?"

"Oradaydılar ve pratik yapmak mükemmelleştirir. Her neyse, bir grup güçlü Kuzey Ülkesi cadıları sonunda canlarına tak etti ve başımıza intikam yağdırmak için bir Kuzey Ülkesi iblisi uydurdular. O zamanki halkımızın büyük bir kısmını yok etti. Çok kötüydü."

"Ne tür bir iblisti?"

"Çok soru soruyorsun, kahverengi olan," diye suçladı Kaçka.

"Çünkü onun hikâyesiyle ilgileniyorum. Ve eğer bana bir daha kahverengi derssen, kollarını koparırım."

Southlander'ın bunu yapıp yapamayacağını merak eden Kachka masadan kaydı. Ama onlar birbirlerine saldırırken Celyn oradaydı, neredeyse aralarına dalacaktı.

"Neler oluyor?" diye sordu, kollarını her iki kadının omuzlarına doladı ve onları yanlarına çekti. "Ne hakkında konuşuyoruz biz?"

"Onlara Northland cadılarının halkımızı yok etmek için bir iblis gönderdiği zamanı anlatıyordum." Elina ağzına bir tane daha attı, çiğnedi ve parmağını Celyn ile kahverengi olana doğru salladı. "Biliyor musun Celyn, beni oyuncak bebek gibi giydirmeye çalışan kızıl saçlı kuzenin ikinizin eskiden seviştiğinizi söylediğinde ona inandığımdan emin değildim. Çok fazla ortak noktanız yok gibi görünüyor," diye gelişigüzel bir şekilde belirtti. "Ama bununla konuştuktan ve ne kadar çok soru sorduğumu gördükten sonra şimdi anlıyorum. Elbette, çoğu kadın gibi onun soruları da sivri ve kısa. Sizinkilerin aksine, abuk sabuk ve sonu gelmeyen sorular."

Izzy denen kişi Celyn'den uzaklaştı, dudakları öfkeyle gerilmişti. "İzin verirsiniz. Gidip Keita teyzemi bulmalı ve onu öldüresiye dövmeliyim." Uzaklaşmaya başladı, durdu ve Elina'yla yüzleşti. "Ama gitmeden önce ... iblis?"

"Bir fersah yüksekliğinde olduğunu söylediler. Mor pullu, kanatlı, beyaz boynuzlu ve soğuk gümüş gözlü, ağzından şimşekler saçan bir dişi iblis."

Celyn ve kadın uzun bir süre Elina'ya baktılar ama kadın konuşmak için ağzını açtığında Celyn hemen onu durdurdu.

"Hayır, Izzy."

"Ama-"

"Hayır."

"Ama Ragnar-"

"Hayır."

"Emin misin-"

"Pozitif!" Kadını omuzlarından tutup kendi etrafında döndürdü. "Şimdi gidip Keita'yı öldüresiye döveceğini sanıyordum. İşte orada," dedi onu iterek uzaklaştırırken.

Kaçka tekrar masaya oturdu ve tabaktaki son ikramı kaptı. "Kahverengi olan seni fahişe gibi mi aldı, Büyüleyici Celyn? Yoksa ilk senmişsin gibi mi davrandı?"

Sonra Kaçka ve Elina çocukluklarında erkeklere nasıl davrandıklarını hatırlayarak güldüler ama Celyn sadece hırladı ve uzaklaştı.

"Ona gitsen iyi olur, kardeşim, ve incinmiş duygularını yatıştır." "Neden gideyim ki?"

"Erkekler nasıldır bilirsin. Onlara iyi davranır ve hediyeler alırsanız, şampiyon gibi amınızı emerler."

Elina gözlerini kaçırđı. "Şey, böyle söyleyince ..."

"Ve eğer yapabilirsen, şu kızarmış hamur şeylerinden bir tabak daha gönder. Hâlâ açım."

* * *

"Bana hiç saygın yok, değil mi?" Elina ona yetiştiğinde Celyn talepte bulundu.

"Tabii ki biliyorum," diye yalan söyledi saçlarını okşarken. "Elina."

Elini yanına indirdi. "Sana çoğu erkekten daha fazla saygı duyuyorum. Ve her gün sana daha fazla saygı duymayı öğreniyorum. Tabii sen bir ejderhasın, o yüzden sanırım erkeklere hâlâ saygı duymuyorum. Sadece ejderhalara."

"Babamdan hoşlanıyor gibisin."

"Akıllı, alçakgönüllü ve çok yakışıklı-" "Pekâlâ," diye araya girdi. "Ne demek istediğini anladım."

"Kendi babanı kıskanmıyorsun, değil mi?" "Eğer onu arzulamakla meşgulsen kıskanıyorum."

"Annenle tanıştığımı unutuyorsun. Tek gözüm kaldı, Dolt. Onu kafamın içinde tutmayı planlıyorum. Annenin kalın boynunda bir ödül gibi değil."

"Kalın bir boynu var ama işine yarıyor." Kollarını Elina'nın beline dolayan Celyn, onu kendine doğru çekti. "Sadece erkek olmama rağmen benim hakkımda kötü düşünmediğini bilmek istiyorum."

"Tabii ki düşünmüyorum. Senin hakkında daha az düşünüyorsam, bu senin yüzünden."

"Tek istediğim bu." Celyn sırttı ve onu öptü. Celyn'in sıcak ve sert dudakları Elina'nın aklını kurcalıyordu: Acaba Celyn'i bir süreliğine götürüp ihtiyaçlarını karşılayabileceği bir yer var mıydı? Ama sonra tezahüratları duydu ve Celyn'den uzaklaşarak herkesin, hatta Annwyl'in bile içki bardaklarını masalara ve duvarlara vurarak "Öp! Öp! Öp! Öp!"

Belki de içkinin etkisiydi ama hepsi onlar adına o kadar mutlu görünüyordu ki Elina bu coşkuya ne anlam vereceğini bilemedi. Böylece hepsinin istediği şeyi onlara verdi.

Celyn'i iki eliyle kalın boynundan kavrayarak aşağı çekti ve onu sertçe öptü. Etrafındaki tezahürat giderek yoğunlaştı ve Elina hayatında ilk kez kendini evinde gibi hissetti.

Dudakları hâlâ birbirine kilitliyken, Celyn ellerini Elina'nın kalçasının altından geçirdi ve öpüşmeyi sürdürmek için başını aşağı eğmek zorunda kalana kadar onu kaldırdı. Bu, salondaki her ejderhanın onunla birlikte olduğunu anlamasını sağlayacak bir hareketti.

Sahiplenici, biliyordu. Ama Celyn kendine engel olamıyordu. Ve kendine yardım etmek istediğinden bile emin değildi.

Elina sonunda geri çekildi, yanakları rengarenkti, dudakları öpüşmelerinden dolayı hafifçe morarmıştı; ama sırtışı genişti ve Celyn'in ailesinin tezahürat yapan kalabalığını hiç umursamıyor gibiydi.

Aslında Elina ve kız kardeşini Güney Toprakları'ndaki insanlar için bazen itici kılan kişilikleri, Cadwaladr'larla mükemmel bir uyum içinde olmalarını sağlamıştı. Ve geri adım atma konusundaki isteksizlikleri, Rhiannon'un kraliyet çocukları tarafından itilip kakılmalarını engelledi.

Müzik yeniden yükseldi ve Kaçka kız kardeşinin elini tutarak onu Celyn'in kollarından kurtardı. Elina'yı pistin ortasına doğru savurdu ve birbirlerinin etrafında hareket ederken ellerini çırpıldılar. Kachka sol eliyle Elina'nın sağ elini kavradı ve ikili çömeldi, ardından hareket etmelerini sağlamak için sadece bacaklarının gücünü kullanarak sıçradı.

Herkes alkışlayıp tezahürat yaparken etraflarında bir çember oluştu.

Brannie ona doğru yürüdü, ağzı bir şey söylemek için açıktı. Ama Celyn parmağını kaldırdı ve iki kez salladı. "Tek kelime etme," dedi ona. "Tek bir kelime bile."

Adamın sorduğu gibi, kadın hiçbir şey söylemedi. Ama iki eliyle onun üst koluna sarıldı ve başını omzuna yasladı. Kız kardeşlerin dansını izlerken uzun bir süre bu şekilde kaldılar.

"Ve sonra," diye devam etti Var, etrafında dönen dans ve neşeden habersiz, "Bram Amca evinin bir köşesine yığıldığı tüm kitapları kataloglamamı istedi. Çok uzun zamanımı aldı çünkü çok fazla kitap vardı. Ama bazıları insanların bakış açısından ejderhaların tarihi ve Annwyl'in büyük büyükbabasının savaş tarihi hakkında çok ilginçti. Onun hiçbir zaman savaşın tam ortasında olduğu zamanki kadar mutlu olmadığı söyleniyordu ki bu bana Annwyl'i hatırlattı. Her ne kadar onu savaşta hiç görmemiş olsam da."

"Demek eğlendin? Amcan Bram'ın evinde?" Dagmar sordu.

"Oh, evet. Saatlerce süren bir sessizlikti. Harika, harika bir sessizlik. Sonra dün akşam yemeğinde Kral Gaius ve kız kardeşi Prenses Agrippina ile konuşabildim. Hükümdarların hayatı kulağa çok ilginç geliyor. Yemekten sonra Bram Amca orada yaşamakla ilgili daha sonra okuyabileceğim bazı kitaplar gösterdi."

Var uzun bir kadeh sütü kana kana içerken konuşmaya kısa bir ara verdi. Dagmar onun başının üzerinden yeğeni Frederik'e baktı. Ona küçük bir gülümseme verdi ama o gülümsemenin gerçekte ne anlama geldiğini biliyordu. Oğlun Bram Amca'nın yanına taşınacak ve senden uzakta olacak. Sonsuza dek.

Neredeyse boş olan bardağını yere bırakan Var, yediği pastadan bir ısırık daha aldı ve "Yarın sabah onunla birlikte geri döneceğim. O yüzden bu gece çok geç saatlere kadar ayakta kalamam."

"Şimdiden geri mi dönüyorsun? Bunu konuşmamıştık Var."

"Kataloglamam gereken daha çok kitap var ve sanırım Bram Amca evraklarını düzenlemesine yardım etmeme izin verecek. Ghleanna Teyze çok dağınık olduklarını söylüyor. Hiçbir şeyi bulamıyor. Düzenleme konusunda ne kadar iyi olduğumu biliyorsun. Ben düzenlersem, doğru yapılacağını biliyorum."

Frederik gülümserken bile yüzünü buruşturdu. Neden mi? Çünkü Dagmar bu yargılayıcı küçük canavarı yaratmıştı. O bir

Oğlunu o kadar çok seviyordu ki, kendisini onun kadar sevmemesi korkunç olurdu.

Dagmar elbisesinin içindeki gizli cepten bir bez çıkardı ve oğlunun burnunu sildi. "Sanırım şimdi yukarı çıkmalı ve birkaç eşyani daha toplamalıyım."

"Çoktan hallettim." Dagmar ona öylece bakınca ekledi: "Eşyalarımı belli bir şekilde paketlemeyi sevdiğimi biliyorsun anne."

Frederik homurdandı ama gözde yeğeninin ihanetini çok yakından tecrübe etmek zorunda kalmamak için hızla arkasını döndü.

Gwenvael Keita'yla dans ederek yanlarından geçti ama durdu ve oğluna sarılmak için kollarını iki yana açarak döndü. Var hemen elini kaldırdı ve "Hayır" dedi.

"Ama-"

"Hayır."

"Oh, gel-"

"Baba, hayır."

Gwenvael kollarını indirdi. "Sana tapan bir babaya biraz şefkat göstersen ölür müsün?"

"Sanırım öyle... evet."

"Gwalchmai fab Gwyar Hanesi'nden Unnvar Reinholdt, lanet olası babana sarıl!" Dagmar tek oğlunu tersledi.

Var ağır bir iç çekişle, neredeyse bitmek üzere olan küçük pasta tabağını annesine uzattı ve Gwenvael'in kucaklamasını isteksizce kabul etti. Babasının sırtını sıvazlaması acı verici bir şekilde göstermelikti.

Dagmar'ın oğlunun böyle düşüneceğini bildiği "çile" sona erdiğinde, Var oturduğu masadan kaydı ve tabaktaki son kek parçasını kaptı.

Var, kalabalığın arasında kaybolmadan önce, "Kulak misafiri olacağım," dedi ona kayıtsızca.

"Bana neden ters ters baktığını anlamıyorum," dedi Gwenvael. "Eğer birileri ona bir araya gelmenin rahatlığını öğrettiyse

bilgi, bellerimin aşkı, sendin."

Dagmar eşiyle tartışmaya zahmet etmedi, çünkü onun haklı olduğunu biliyordu.

Döndü ve tatlı tabağını masanın üzerine koydu. Tam o sırada Elina'nın kız kardeşi Kaçka'nın Frederik'in önünde durduğunu gördü. Panayırdaki ödüllü bir inek gibi ona bakıyordu.

"Adın ne küçük çocuk?" "Frederik Reinholdt."

"Bir Northlander, değil mi?" "Evet."

"Peki ya senin yaşın?"

"Bir ay sonra yirmi dört kışa gireceğim."

"Güzel." Süvari onun elini tuttu. "O zaman benimle dans edeceksin."

Frederik cevap veremedi onu dans pistine çekti.

Dagmar yemek hançerini kemerinden çıkarmıştı ve onu takip etmek üzereydi ki Gwenvael onu belinden yakalayıp geri çekti.

"Hayır."

"O sadece bir çocuk!"

"O bir erkek. Yetişkin ama hâlâ öğrenecek çok şeyi var." Gwenvael onun şakağını öptü. "Ve içimden bir ses Kaçka Şestakova'nın tam da ona öğretecek kadın olduğunu söylüyor."

Izzy, Celyn'in kolunu kavradı. "Ah, kadın! Beni serbest bırak."

"Bakın! Şu Rider zavallı Frederik'i avucunun içine almış!"

Celyn başını kaldırıp Kachka'nın Frederik'i merdivenlerden yatak odalarına doğru sürükleyişini izledi.

Celyn, Izzy'nin başının üzerinden Éibhear'a baktı, ikisi de "zavallı" Frederik'in durumu karşısında birbirlerine sırtlıyorlardı.

Izzy, "Siz ikiniz beni iğrendiriyorsunuz," diye homurdanarak uzaklaştı.

Éibhear gözlerini devirerek onun peşinden gitti. "Hadi, İz. Öyle demek istemedik."

Evet, vardı ama Éibhear'ın böyle güzel bir gecede kavgaya karışmama isteğini anlıyordu.

Celyn boş kadehini aldı ve daha fazla şarap aramaya gitti. Ancak arka kapıdan henüz geçmişti ki bir el koluna yapıştı ve onu koridora doğru sürükledi.

"Elina?"

"Bütün geceyi ailenle oyalanarak geçireceğini bilmiyordum. Zaten onları bütün gün ve gece görüyorsun."

"Ama ziyafet daha bitmedi."

Kadehi adamın elinden aldı ve mutfakların önünden geçerken hizmetkârlardan birine fırlattı; hizmetkârın nişan alması biraz zor olduğu için kadehi yakalamak için dalması gerekti.

Binici gücü onu şaşırtmaya devam eden kadın, onu arka kapılardan birinden dışarı çekti, neredeyse bitmiş ve uğursuz görünümlü kuleyi geçti ve küçük bir dereye ulaşana kadar ormana girdi. İşte o zaman Elina, Celyn'i zincir zırhlı gömleğinden yakaladı, etrafında döndürdü ve sırtını bir ağaca yasladı.

"Amımı yalamana ihtiyacım var," dedi ona botlarını çekip çıkarırken ve bu akşam giymesi için seçtiği deri tayttan kıpırdanırken. "Bunu başarabileceğini düşünüyor musun, Dolt?"

"Eğer o tatlı ağzını daha sonra sikimin etrafına saracağına söz verirsen."

"Bozkırın Kızları erkeklerle anlaşma yapmaz."

"Ben bir erkek değilim, bu yüzden benimle bir anlaşma yapacaksın. Eğer çılgılık atana kadar dilimin amını yalamasını istiyorsan, bunu yapacaksın."

Belden aşağısı çıplak olan Elina başıyla onayladı. "Tamam, ama asla söylememelisin."

Celyn kıkırdayarak onunla yer değiştirdi ve onu tekrar ağaca bastırdı. "Sadece çeneni kapa ve bacaklarını aç, Rider. Yapacak işlerim var."

Elina insan formundaki büyük ejderhanın önünde diz çökmesini izledi. Bacağını kaldırıp omzunun üzerine koydu, ardından ellerini kışını kavrayana kadar yukarı kaldırdı.

"Çıgıllıklarını bastırman gerekecek," diye uyardı onu. "Kalabalığı üzerimize çekmek istemeyiz, değil mi?"

Elina'nın buna esprili bir cevabı olabilirdi, ama Celyn ağzını amcığine bastırıp diliyle üzerinde uzun, lezzetli vuruşlar yapmaya başladığında kayboldu.

Başını ağaca yasladı ve dalların arasından gökyüzüne baktı. Dünyası sadece birkaç gün içinde çok değişmişti ama Elina bir an bile mutsuz olduğunu söyleyemedi. Kendini yerinde hissetmediğini, kafasının karıştığını ya da yalnız olduğunu. En azından şu anda, dilinin ucuyla klitorisinin etrafında dönen Yakışıklı Celyn varken bunları nasıl söyleyebilirdi? Hem de yavaşça. Parmakları kışının yanaklarını sıkarken tekrar tekrar.

Nefesi kısaldı, uyluk kasları gerildi. Elini adamın başının üstüne koydu. Daha hızlı gitmesini, işini bitirmesini istiyordu. Ama o bunu reddetti. Acele etmedi, klitorisinden amına doğru ilerledi, dilini bir horoz gibi içeri kaydırды. Onunla alışık olmadığı ama sevmeye başladığı bir şekilde oynuyordu.

Acele etmediği için saatlerce işkence çekmiş gibi hissetti. O kadar ki, Southland akşamı oldukça serin olmasına rağmen terliyordu, Elina, Celyn'in ulaşamayacağı bir yerde tuttuğu yakalanması zor orgazmı yakalamaya çalışırken kalçaları hareket ediyordu.

Eli adamın saçlarında sıkılaştı ve ona hırlamamak için dudağını ısırды.

Sonra -sonunda!- klitorisini dudaklarının arasına aldı ve iki parmağını amcığının içine kaydırды. Onu emdi, dili

aynı zamanda kızdırmayı da başarıyordu. Muhteşemdi.

Üzerine çöken bir dalga gibi boşaldı, vücudu titrerken ve amcığı onun sert parmaklarının etrafında kasılırken zevk çığılıkları havayı doldurdu. Bağırmamayı başardı ama bu kolay değildi.

Başka bir dalga daha çarpmaya başladı, ancak bitmeden önce Celyn durdu. Elina ona işine geri dönmesini emretmek üzereydi ki ayağa kalktı, sol bacağını göğsüne bastırarak şekilde yukarıda tuttu ve sikini içine soktu.

Neyse ki aynı anda onu öptü, böylece onun zevk çığılığı ve biraz da acısı ağzının içinde kayboldu.

Adamın dudaklarında ve dilinde kendi tadına baktı, elleri kollarını başının üstünde sabitlerken yapışkanlığını hissetti.

Onu becerme şekli çok acımasızdı. Acımasız, sert ve amansız. Bozkırların her kızının bir kocadan beklediğı şey.

Elina'nın gözleri şok ve biraz da panikle açıldı. Az önce Celyn'i kocası olarak düşünmüştü. Kocası. Bu düşünce onu korkuttu ve geri çekilmeye çalıştı, ancak adamın tutuşu daha da sıkılaştı ve itişleri daha da sertleşti.

Daha önce başlayan ikinci dalga sonunda onun üzerine çöktü. Celyn'in ona yaptığı şeyden aldığı zevk, sahip olduğu tüm korkuyu yıkadı.

Onun ne hissettiğı hakkında hiçbir fikri yoktu ve vücudunun geçici kontrolünü ona bıraktığı için şu anda bunu gerçekten umursayamazdı.

Ve bu kontrolü ele geçirdi, ondan iki orgazm daha koparana kadar onu sertçe becerdi. Sonra, ancak o zaman, içine boşalmasına izin verdi, onu sıkıca tutarken tüm vücudu serbest bırakma ile titriyordu.

İşi bittiğinde sol bacağını nazikçe indirdi ve saçlarını yüzünden çekti. Dudaklarını, yanaklarını ve burnunu öptü.

Sonra göz bandını çıkardı ve yaralarını ve artık arkasında göz olmayan kapağını öptü. Bunlar yumuşak, tatlı öpücüklerdi ve Elina'ya bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

Celyn'i geri itti, adamın siki içinden çıkarken ikisi de nefes nefese kaldı. Her zamanki gibi adamın hâlâ sert olduğunu hemen fark etti. Buna "ejderha şeyi" demişti. Elina'nın kolayca katlanabileceği bir şey.

Elini tuttu ve onu hareket eden suyun sesine doğru götürdü.

"Ne yapıyoruz biz?" diye sordu.

Durdu ve ona gülümsedi. "Yıkamam gereken bir sik var," dedi ve ayak parmaklarının ucuna kalkıp adamın çenesini ve yanağını öptü. Sonra kulağına doğru fısıldadı, "Ağzımla."

Ejderha onu yakındaki dereye götürürken hırladı.

Bölüm Otuz Beş

Elina ancak birkaç saat önce dönebildikleri yataktan kayarak çıktı ve hızla kıyafetlerini giydi. Yayı ve sadağını aldı ve Celyn'i uyandırmamak için sessizce odadan çıktı.

Kapıyı nazikçe kapattı ve merdivenlerden aşağı inmek için dönüyordu ki kız kardeşinin kapısı açıldı ve Northland'li çocuk salona itildi. Kıyafetleri toplanmış ve bir eliyle tutulurken, diğer eli çıplak aletin önünde bir battaniye tutmayı başarmıştı.

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama Kaçka kapıyı suratına kapattı.

Elina zavallı çocuğun yüzündeki kederli ifadeyi izledi ve gülümsemesini gizlemek için büyük çaba sarf etti. Çocuk orada durmuş, sanki tekrar açılmasını bekliyormuş gibi kapıya bakarken ona doğru yürüdü. Açılmayacaktı. En azından onun için.

Elina elini onun koluna koydu ve Northlander o yoğun gri gözlerini ona doğru çevirdi. Evet. Kız kardeşini neyin cezbedtiğini görebiliyordu - en azından şimdilik.

"Şimdi acıyor, biliyorum," diye açıkladı. "Ama güven bana... kız kardeşimin sana son birkaç saat içinde öğrettiği şey yüzyıllar boyunca sana yetecek ve kapını tırmalayan, iyi bir sikiş arayan bir sürü istekli dişiye sahip olacaksın." Sırıttı ve onun omzunu sıvazladı. "Ve onlara iyi bir sikiş sunacaksın."

Göz kırptı ve koridorda merdivenlere doğru ilerledi.

Elina Büyük Salon'a ulaştığında masaya doğru ilerledi ve bir kâseden bir parça taze meyve aldı.

"Sen," diye duydu arkasından ve döndüğünde Dagmar Reinholdt'un kendisine doğru yürüdüğünü gördü, bu sırada Gwenvael de sahanlıktan merdivenlere doğru koşuyordu.

Parmağıyla onu işaret eden Dagmar, "Senin Dışplains fahişesi kız kardeşin yeğenime ne yaptı?" diye sordu.

"Onu erkek yaptı. Bu küçük Southland kızlarının onun için yapamayacağı bir şey. Duvarlardan duyduklarıma göre onu çiğ çiğ sikmiş."

Dagmar Elina'nın yüzüne beceriksizce bir yumruk savurdu ama Elina hafifçe geriye doğru eğilerek bundan kurtulmayı başardı. Northlander tekrar savuramadan Gwenvael arkadaşını arkadan yakaladı ve kollarını iki yanına sabitledi.

İşte o zaman Elina, Dagmar Reinholdt'un çok şanslı bir kadın olduğunu fark etti. Üzerinde sadece tozlukları ve çizmeleri olan Yakışıklı Gwenvael erkek güzelliğinin timsaliydi. Özellikle de o uzun, altın rengi saçları ve dalgalanan kaslarıyla. Yüzü köşeli bir mükemmellikteydi. Dürüst olmak gerekirse, Dagmar dün gece Kachka onu yatağına sürüklediği için şanslıydı. Elina, Dagmar'ın mı yoksa Kachka'nın mı bu kof Güneyliler tarafından güzel bulunup bulunmadığı hakkında hiçbir fikre sahip değildi ama Kachka'nın kesinlikle sunabileceği daha çok şey vardı. Çok iyi bir bakıcı ve koruyucuydu; yumruk atabildiği gibi yumruk da yiyebilirdi ve avcılık becerileri sayesinde masaya her zaman yemek koyardı.

Kuzeyli, zayıf bir kadın olan Dagmar Reinholdt da aynı şeyi söyleyebilir miydi? Elina bundan şüpheliydi. Bu kadının kendine has yetenekleri olmadığı söylenemezdi ama sinsice komplo kurmak sadece Güney Toprakları'nda işe yarar bir beceri olarak kabul edilirdi.

Elina onları izleyip lezzetli meyvesini yerken Gwenvael eşini uzaklaştırdı.

Elina, Northlander'ın öfkesinin dinmediğini görünce, "Mutlu olmalısın," dedi aptal kadına. "Dün o sadece sikine binen değersiz kızlarla birlikte olan bir çocuktu. Bugün ise bir erkek. Şimdi onun geniş Kuzeyli omuzları ve kız kardeşimin ona yatakta öğrettikleri için birkaç öküz ve birkaç at alabilirsin."

"Kız kardeşini yeğenimden uzak tut!" Dagmar hırladı.

"Kız kardeşim ondan istediğini aldı," diye açıkladı Elina sakince. "Artık yeğeninizi istemiyor."

Gwenvael başını salladı ve arkadaşını yerden kaldırarak birkaç adım geri attı. "Bunu hiç kolaylaştırmıyorsun Elina."

"Ben dürüstüm. Dürüst olmanın başka bir yolunu bilmiyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun," diye mırıldanarak arkadaşını uzaklaştırdı.

"Unutma," diye bağırdı Northlander ona, "seni ve o kız kardeşini kasaba meydanında idam ettirebilirim. Benim böyle bir gücüm var!"

Elina elindeki meyvenin çekirdeğini masanın altında dolaşan köpeklerden birine attı ve kaseden bir tane daha aldı.

Dışarı çıktı ve merdivenlerden inerken Kanlı Annwyl'i orada durmuş, neye baktığını bilmiyordu.

"Bu sabah ölüm seni iyi bulsun Annwyl," diye selamladı Elina onu, meyvesini sadağının dış cebine sokarken.

Annwyl kıkırdadı, bakışları hâlâ avlunun ötesindeki bir şeye kilitlenmişti. "Ölümün yıllar boyunca beni birçok şekilde bulduğunu söylemekten nefret ediyorum Elina. Ama beni iyi bir şekilde bulduğunu hiç sanmıyorum."

"Sen hâlâ yaşıyorsun, o yüzden olmalı." Elina biraz kaşlarını çattı. "Sen iyi misin?"

"Uyuyordum. . . ." Gözlerini kapattı, başını güneş yüzüne vuracak şekilde yukarı kaldırdı. "Fearghus her zaman çok sıcaktır. Kışın onun yanında uyumayı seviyorum. Gerçi yazları zor olabiliyor. Ama bundan hiçbir şey için vazgeçmem. Hiçbir şey için.

"Burada mı kalacaksın?" diye sordu kraliçe aniden, konuyu değiştirmesi Elina'yı biraz ürkütmüştü. Annwyl başını çevirip Elina'ya baktı ama Elina onu zar zor görebiliyordu

Kraliçenin gözleri tüm o saçların arasında. Saçlarını taramayı ne zaman bırakmıştı? Ve neden? Bozkırın kızları zor bir hayat yaşıyor olabilirdi ama her zaman bakımlı olmakla övünürlerdi.

"I . . . Hiç aklıma gelmemişti," dedi Elina, sözcüklerin üzerinde biraz tökezleyerek. "Ama her şey çok çabuk oldu. Gitmemizi ister misin?" Çünkü Elina kız kardeşini yalnız göndermeyi asla düşünmezdi. Hele ki Kaçka Elina'yı korumak için her şeyden vazgeçmişken. Her şeyinden. Ve bu Elina'nın asla unutamayacağı ya da geri ödeyemeyeceği bir borçtu.

"Hayır," diye cevap verdi kraliçe basitçe, sessizce. Sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Senden hoşlanıyorum. Kız kardeşinden hoşlanıyorum. Onun genel duygu yoksunluğunun yatıştırıcı bir niteliği var. İkinizin de kalmasını istiyorum. İkiniz de istediğiniz ya da ihtiyaç duyduğunuz sürece."

"Çok naziksiniz ama Dagmar Reinholdt'un sizinle aynı fikirde olacağından emin değilim."

"Çünkü Dagmar'ın akli başında." Annwyl başını salladı. "Akli başında." "Kraliçe Annwyl . . . ?"

Kraliyet ailesi yürümeye başladı. "Gitmem gerek." "Seninle gelmeme izin ver."

"Hayır. Sen burada kal." Annwyl onunla yüzleştirdi. O lanet saçlarının altında gülümsemiş olabilirdi ama bunu kim söyleyebilirdi ki? "Soran olursa, geri döneceğimi söyle yeter."

Talwyn aniden saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve Elina Annwyl'in ne kadar güzel olduğunu fark etti. Belli ki Talan görünüşünü annesinden almış, Talwyn ise babasına ve büyükbabasına çekmişti. Klanının erkeklerine benzediği için herhangi bir şekilde acı çektiğinden değil. Bazı kadınların yaptığı gibi değil. Annwyl eğildi ve Elina'yı alnından öptü.

"Fedakârlıkların olacak değil olmak unutulmuş, güçlüRider," o

arkasını dönüp birkaç adım atmadan önce mırıldandı.

Kraliçe deri çizmesinin üst kısmına sıkıştırdığı bir şeyi çıkardı. "İşte, unutmadan. Keita bunu sana vermemi istedi." Eşyayı fırlattı ve Elina onu yakaladı.

Siyah bir göz bandıydı.

"Bunu günlük koleksiyonunuzun bir parçası olarak giyebileceğinizi söyledi. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok." Annwyl sonunda omzunun üzerinden, "Ama hasarlı gözünü kapatmak için hiçbir şey giymene gerek yok, Elina Shestakova. Buradaki hiç kimse yara izlerini umursamıyor. Tanrı biliyor ya, benimkiler de umurlarında değil gibi görünüyor."

Elina şimdi elinde tuttuğu göz bandına baktı. Onu botunun üst kısmına sokabilir ve unutabilirdi. Annwyl haklıydı. Burada kimse onun yara izlerini umursamıyordu. Ama sonra Celyn'in bir gece önce yamasını çıkardığını hatırladı. Ellerin teninde bıraktığı hissi. Sonrasında onu nasıl öptüğünü.

Elina gülümseyerek gözünün etrafına bandı bağladı ve antrenman yapmak için eğitim alanına gitti.

Celyn Elina'ya uzandı ama eli sadece kürk yatağa değdi. "Kalk!" diye bağırان bir ses onu harika uykusundan uyandırdı.

"Ne oldu? Neyin var?" Celyn kılıcına uzanarak sordu.

"Seni şimdiye kadar yirmi kez öldürmüş olabilirdim, aptal."

Celyn içini çekti. "Sana da günaydın, amca.

Bercelak."

"Kalk ve işe koyul." "Bir sorun mu var?"

"Sen kraliçenin koruyucususun... o yüzden git onu koru."

Celyn kaşlarını çatı. "Bekle. .. bir sorun mu var?"

Bercelak vitray pencereden dışarı baktı. "Gün yanlış geliyor."

"Oh . . . tamam o zaman."

Amcası ona ters ters baktı. "Terazinin kefeleri biraz aşındığında evlat, içgüdülerine güvenmeyi öğreneceksin. O zamana kadar benimkilere güveneceksin. Ya da beni bir kez kızdırırsan, torpil yapmadığımı anlarsın."

"Ve bir amcanın sevgisi odayı dolduruyor!"

"Get. Hareket et."

"Uyandım. Kalktım." Celyn yorganı üzerinden attı ve kaslarını esnetmek için bir anlığına ayağa kalktı.

"Sana ne oldu böyle?" diye sordu amcası. Celyn çıplak vücuduna baktı. "Ne oldu?"

"Kunduzlar tarafından kemirilmiş gibi görünüyorsun." Celyn sıırttı. "Kıskandın mı?"

"Kımıldayın! Şimdi!" Bercelak böğürdü. "Sizinle gölün aşağısında buluşacağım. Bütün Klan'ın katılmasını istiyorum."

Celyn kıyafetlerini giydi ve Elina'yı aramaya başladı, çünkü önce onu görmeden gidemezdi. Neyse ki koridorda annesinin yanından geçti.

"Devenallt Dağı'na gidebilir misin? Çok uzun sürmez."

Annesi gülümsedi. "O çok önemli kraliçenizin kıymetli kışının etrafında fazlasıyla muhafız var."

"Bunu biliyorum. Sen de biliyorsun. Bunu kim bilmiyor biliyor musun?"

"Ben mi aptal kardeşim?"

"Görev dışı saatlerini insan barlarında geçirmeyi seven kardeşlerimden birkaçını toplamalıyım. Ayrıca, gitmeden önce Elina'yı bulmalıyım. Bercelak Amca'nın bugünle ilgili kötü hisleri ne kadar sürecektir bilmiyorum."

"Ne?"

"Söylediği buydu. O gün ona yanlış gelmiş."

"Huh." Ghleanna başını salladı ve omzunu sıvazladı. "Sen git. İhtiyacın olan şeylerle ilgilen. Sen oraya varana kadar ben Rhiannon'un yanında olacağım."

"Pekala. Teşekkürler anne. Oh . . . ve anne?"

"Evet?"

"Bana bir iyilik yap." "Bir tane daha mı?"

"Rhiannon'la Da için kavga etme. Bunu sadece seni ve Bercelak Amca'yı çıldırtmak için yapıyor."

"Neden b a h s e d i y o r s u n sen?" diye sordu annesi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, sanki oğlunun ne dediğini anlamamıştı.

diyor. "Ben mi? Sevgili, tatlı Rhiannon'la tartışmak mı? Celyn, aptallık etme."

Celyn bir iç çekti. "Uh-huh."

* * *

Annwyl ormanın derinliklerine doğru yürüdü ve kraliyet çiftliğinin sınırına ulaşana kadar çığlıkları takip etti.

Çığlıklar, yaşlı Dişi Ejderhanın sol pençesinde tuttuğu rünlerle işlenmiş uzun bir ağaç gövdesinin yardımıyla yere mıhladığı inek de dahil olmak üzere paniğe kapılmış ineklerden geliyordu. İnek Annwyl'in alışık olduğundan daha uzun süre hayata tutunurken, hayvanın orta kısmını yırttı ve burnunu derinlere sokarak karnını doyurdu. Tanıdığı tüm ejderhalar, eğer canları taze et çekiyorsa, avlarını yemeden önce çabucak öldürürlerdi. Genellikle de boyunlarını çabucak kırarlardı.

Görünüşe bakılırsa, İğrenç Brigida yemeklerini, onlar sağa sola savrulurken daha çok seviyordu.

Yaşlı Dişi Ejderha ineğin bağırsaklarını çorba erişttesi gibi emmeyi bitirdiğinde, birden o bakması zor yüzünü Annwyl'e çevirdi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu o ham ses.

"Emin misin?"

Brigida ineğin bacağını kopardı ve Annwyl'in zamanının çoğunu kitap okuyarak geçirebildiği sakın akşam yemeklerinde tavuk kemiklerini kemirme eğiliminde olduğu gibi toynağı kemirmeye başladı.

Birden aklına belki de bu küçük alışkanlığını bırakması gerektiği geldi.

"Neyden eminim?" Brigida toynağın etrafında sordu.

"Elina Shestakova'nın gözünü düzeltebileceğinden mi?"

"Bana taze bir göz getir, tamir edebilirim." "Ne kadar taze?"

"Çok."

"Eğer Outerplains'e gidip gelirim . . . ?"

Brigida başını salladı, çiğneme sesleri vadiyi dolduruyordu. Bu Annwyl'in midesini bulandırıyordu.

"Hayır. Bu çok uzun sürer. Sen dönene kadar o göz kuru üzüm gibi olacak ve kafasındaki delik de daha iyi olmayacak."

"Bu hayal kırıklığı yarattı," dedi Annwyl yumuşak bir sesle.

"Mahkumlarınız yok mu? Onlardan birinden alabilirsin."

"Eğer hapistelerse bunun nedeni kafalarının kesilmesini gerektirecek bir şey yapmamış olmalarıdır. Bir insanı bir başkası için sakatlamıyorum."

"Yani ... hak etmedikleri sürece."

"Bu adil görünüyor," diye tersledi Annwyl, Dagmar'la yapacağı tartışmaya şimdiden hazırlanıyordu. "Annesi sebepsiz yere onun gözünü aldı, bu yüzden annesi ona bir göz borçlu."

Annwyl aniden başını kaşıdı. Saçları kaşındı. Kafa derisi değil. Saçları, ki o bile bunun kötüye işaret olduğunu biliyordu. Ama tüm bunlar onu sinirlendirmeye başlamıştı.

Çok sinirliyim.

Biraz sığır derisi tüküren Dişi Ejderha, "Peki ya seni Dış Topraklar'a bir günde götürüp getirebileceğimi söylesem?" diye sordu.

Annwyl hemen ellerini iki yanına indirdi. "Sana ruhumu vermeyeceğim."

"Senin boktan ruhuna ihtiyacım yok. Kendi ruhum var, değil mi? Eğer bir ruh alacak olsaydım, bu saf bir ruh olurdu. Ve yüzyıllardır Garbhán Adası'nda saf bir ruh görmedim."

"O zaman ne istiyorsun? Bir şey istediğini biliyorum. Ben aptal değilim. Bu büyülerin nasıl çalıştığını biliyorum."

"Küçük kız, hiçbir şey bilmiyorsun. Ama senin bu yönünü seviyorum. Yumrukların sert. Beynin nispeten boş. Ve ruhun . . . acımasız. Sen ve ben mi? Birlikte bir şeyler yapabiliriz."

"Yüzüne çok bakmak zorunda kalacak mıyım?" Annwyl gözlerini kapatarak sordu. "Çünkü bu beni korkutuyor."

Yaşlı Dişi Ejderha sanki gelmiş geçmiş en iyi şakayı duymuş gibi kıkırdadı. Annwyl gözlerini tekrar açtığında, Brigida alevlerle kaplı bir insan olarak ona doğru yürüyordu, yürüyen ağaç gövdesi şimdi altı ayaklı bir bastona küçülmüştü ve üzerine oyulmuş rünler parlıyordu.

Brigida Annwyl'in önünde durduğunda alevler yok olmuştu ama geriye yaşlı bir kadının kanla kaplı cesedi kalmıştı.

"Hadi o zaman, Kanlı Annwyl."

"Nereye geleyim?"

"Önce şuradaki dereye. Bu kanı yıkamam lazım. Sonra sen ve ben . . . gitmemiz gereken bir yer var."

"Fearghus'a gideceğimi söylemeliyim."

"Hiçbir erkeğe bir şey söylemene gerek yok. Sadece gel. Kimse fark etmeden dönmüş oluruz."

Annwyl Brigida'nın yürüyüşünü izledi ve birden aklına Brigida'nın bugün topallamadığı geldi. Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş ya da hiç acı çekmiyormuş gibi dereye doğru yürüyordu.

Annwyl bu yaşlı kaltakla ne yapacağını gerçekten bilmiyordu. Gerçekten bilmiyordu. Ama en azından işleri yoluna koymaya çalışmayı Elina'ya borçlu olduğunu biliyordu. Ve içinden bir ses bunu yapmaya istekli tek kişinin Brigida olduğunu söylüyordu.

Etrafına bakıp fikrini değiştirecek bir şey göremeyen Annwyl, Faul Brigida'yı takip etti.

Celyn, Elina'yı yemek masalarından birinde görmeyi umarak Büyük Salon'a girdi. Onun yerine, bitkin ve üzgün görünen bir Frederik buldu.

"Sorun nedir?" diye sordu Northland'li erkek, masanın üzerindeki kâsede duran meyveye uzanırken.

Frederik uzun ve yüksek sesle iç çekti. "Hiçbir şey."

Celyn kışını masaya yasladı ve gözlerini çocuğa dikti. "Kachka seni odasından dışarı attığında

bu sabah seninle ne yaptı?"

"Evet. Öyle yaptı. Beni kullandı ve bir kenara attı." "Seni kullandı."

"Çok teşekkür ederim, Celyn."

"Ama ne olmuş yani? Bu sabah odasının önünden geçerken duyduğumuz sese bakılırsa, o kullanımın her saniyesinden keyif alıyormuşsun."

"Mesele bu değil."

"Önemli olan ne? Sana hayatının en güzel anlarını yaşattı diye mi? O aptal Gwenvael'in seni doğru dürüst eğitmesi için bir kız tutmasını mı tercih ederdin? Çünkü inan bana, kur yapmaya çalıştığın o küçük köylü kızları ve titiz kraliyet veletleriyle ortaya çıkmaya devam etseydin ... sonunda teklif edecekti. Ve Cadwaladr'lar arasında bu utançtan geri dönmek zordur."

"Herkesin kim olduğumla ilgilendiğini bilmiyordum. I . . ."

"Berbat. Kelime sikilmiş. Eğer söyleyemiyorsan, söylemeyeceksin.

Bunu yapabilecek durumda olmak. Bakın," diye devam etti Celyn, "benim önerim bu deneyimi yaşamamız ve tadını çıkarmanız."

"Neydi peki?"

"Yüz elli dört yaşında bir kadınla muhteşem bir sikiş gecesi."

Frederik dondu kaldı ve yavaşça Celyn'e baktı. "Pardon?" "Bundan bahsetmedi mi?"

"Hayır. Yaşı hiç gündeme gelmedi."

"Elina onun küçük kız kardeşi. Yüz kırk beş yaşında."

"Yaşlı bir kadınla seks mi yaptım?"

"Hayır. Bozkırların Kızıyla seks yaptın ve buna minnettar olmalısın." Celyn sırttı ve sırtışının geniş olduğunu biliyordu. "Biliyorum, öyleyim." Meyveyi ısırdı, tadını beğenmediğine karar verdi ve kaseye geri attı. "Lafı açılmışken, Elina'yı gördün mü?"

"Onu yayıyla eğitim alanına doğru giderken gördüm."

"Elbette." Frederik'in omzunu sıvazladı. "Üzülme. Kachka birkaç yüzyıl daha halkı tarafından yaşlı bir kadın olarak görülmeyecek. Ve birkaç gün içinde tüm bunlar senin için sadece muhteşem bir anı olacak."

Celyn Büyük Salon'dan çıktı ve merdivenlerden avluya indi. İşte orada Gwenvael kolunu yakaladı ve onu kendine çekti.

"Binici kadınlarınızı bugün leydimin gözünden uzak tutmanız gerekiyor."

"Öncelikle," dedi Celyn sakince, "pençelerini üzerimden çek." "Dinle, Düşük Doğan, yapma-"

"İkincisi, o güzel yüzünü keseceğim."

Gwenvael nefesini tuttu ve bir adım geri çekildi. "Buna cüret edemezsin!" "O kadar derin ki kız kardeşin bile iyileştiremeyecek yara izleri." "Piç

kurusu!"

"Şimdi sorun nedir?" "Senin fahişe binicilerin-"

"Dikkat et. Ben bir Cadwaladr'ım, bizzat Kıyıcı Ghleanna tarafından yetiştirildim. Her zaman hazırda bir kılıcım vardır."

"İyi o zaman. Kachka Shestakova, Frederik Reinholdt'u becerdi." "Ve?"

"Dagmar mutlu değil."

"Bunların Shestakova kardeşlerle ne ilgisi var?"

"Tek oğlu babanla birlikteyken, Frederik Dagmar'ın sahip olduğu tek şey. Onu hâlâ küçük yetim yeğeni olarak görüyor." "Babası tam bir piç olabilir ama Frederik yetim değil. Ayrıca yirmi üç yaşını geçti, altı-dört yaşında, ve iki yüz pounddan fazla."

"Ve o hâlâ onun küçük yetim yeğeni!" diye böğürdü ejderha.

"Benden tam olarak ne yapmamı istiyorsun?"

"Binicileri Dagmar'ın görüş alanından çıkar. Şu anda onu önümüzdeki birkaç saat boyunca tuhaf küçük asistanıyla birlikte çalışma odasına kapattım. Geldiğinde

öğle yemeği için dışarı çıktığında, yeğeninin kaybolan masumiyetinin hatırlatıcıları ortadan kalktı."

"O bakire değildi."

"Sanırım daha önce sahip olduklarına kıyasla Kachka Shestakova . . o da olabilirdi."

Celyn tam bu konuyu tartışacaktı ki, aptal kuzeninin haklı olduğunu anlayarak omuz silkti ve başını salladı.

"Onları bir günlüğüne buradan çıkar. Belki iki gün."

"Peki onları tam olarak nereye götürmemi istiyorsunuz?"

"Baban evine dönüyor ve Var'ı alıyor. Kız kardeşlerin de onlarla gitmesine izin ver. Çocuğa göz kulak olabilirler."

"Dagmar'ın Var'a göz kulak olman için seni göndermemesine şaşırdım."

"Denedi ama dostumun aksine, babanızın sıkıcı bakımı altında gayet iyi olacağına eminim. Ama binicileriniz yayları ve kötü davranışlarıyla harika bir koruma sağlayacaktır."

"Onlara karşı neden bu kadar kaba davrandığını anlamıyorum," diye azarladı Celyn. "Kachka'nın kendisi bana, yakışıklılığın sayesinde kabileler arasında neredeyse bir krallık altın getireceğini söyledi."

Gwenvael sırttı. "Gerçekten mi?" Omuz silkti. "Şey... Ben güzel."

"Yine de o güzel yüzü seve seve kesip açarım." "Şunu söylemeyi kes! Piç kurusu. Kadınlarını dışarı çıkar!"

"Sadece bir tanesi benim kadını," diye karşılık verdi Celyn. Sonra ifadesinin anlamını kavrayarak sırttı. "Evet. Bir tanesi benim kadını."

"Ve sürpriz. O Izzy değil."

Celyn bıçağını çıkarmıştı ama Gwenvael hemen iki koluyla yüzünü kapattı.

"Yüzünü örtüyorsun ama tüm önemli organlarını açıkta mı bırakıyorsun?" Celyn kraliyet kuzeninden iğrenerek sordu. Her zaman çok iğrenirdi.

"Saçlarım dışında benimle ilgili en önemli şeyi koruyorum." Gwenvael kollarının arasından baktı. "Şato söylentilerine göre, bir krallık altın değerinde."

Celyn gözlerini devirdi, Gwenvael'e bunu söylediğine şimdiden pişman olmuştu ve kılıcını tekrar kınına soktu. "Acınacak haldesin. Kesinlikle zavallısın."
"Ama ben yakışıklıyım."

* * *

Genç bir yaver Elina'nın sadağına daha fazla ok yerleştirdi ve ardından daha fazla okla dolu bir kova getirerek ayaklarının dibine koydu.

Başını sallayarak teşekkür etti ve bir ok daha yerleştirdi, ikinci bir yaver yeni bir hedefe doğru ilerlerken bekledi çünkü sonuncusu çoktan fırlattığı oklarla kaplanmıştı.

Gözünün kaybına alışmaya çalışmak zordu. Ama her ok atışında nişancılığının daha iyi olduğunu görmekten memnundu. "Elina?" Fearghus onun yanından geçerken sordu

Gören taraf. "Bu sabah Annwyl'i gördün mü?"

Fearghus'un sorusu üzerine başını salladı. "Evet. Avluda durmuş, ağaçlara doğru bakıyordu." Yayıyla bir işaret yaptı. "Dalgın görünüyordu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onu rahatsız eden bir şey vardı ama bana ne olduğunu söylemedi."

Yakışıklı ejderha başını salladı ve hızla yanından geçerken kızın omzunu sıvazladı. "Teşekkür ederim, Elina."

Yeni bir hedef belirleyen Elina otomatik olarak başını önce sola çevirdi, sonra sağa bakarak etrafını kolaçan etti. Ancak başını tekrar sola çevirdiğinde arkasında sessizce ilerleyen birini gördü. Zihni daha o kişinin kim olduğunu anlayamadan yayını kaldırmış ve okunu fırlatmıştı.

Neyse ki hedefi hızlıydı ve ok temas etmeden önce yakalandı.

Başı tam kalbinin olduğu yeri gösteren oku tutan Celyn sakince açıkladı: "Bu, insan formundaki bir ejderhayı hızlıca öldürmenin iki yolundan biri. O yüzden bunu bana ya da ailemden birine yapmaktan kaçınalım."

Elina tüm vücudunu çevirdi ve Celyn'e hırladı, "Sol tarafım sonsuza dek kör tarafım olacak, seni ahmak! O yönden bana doğru hareket edersen önce oku vururum, sonra da kaybının yasını tutarım."

Sırıtarak eğildi ve onu öptü. "Sana da günaydın güneş ışını."

Elina okunu geri çekti. "Aptal ejderha! Ne istiyorsun?"

"Bir süreliğine kraliçenin yanına dönmem gerekiyor-"

"Ejderha Kraliçesini korumak senin görevin, değil mi?"

"-ve merak ediyordum da," diye devam etti, "sen ve kız kardeşin babam ve genç Var'a Bram'ın evine kadar eşlik edebilir misiniz?"

Elina sırtıttı. "Kuzeyli kadın Garbhán Adası'ndan gitmemizi istiyor, değil mi?"

"Sadece bir ya da iki günlüğüne. Kız kardeşinin yeğenini çıplak vücudunun etrafında hamur gibi bükmesinin acısı daha silik bir anı haline gelene kadar."

Elina gözlerini devirdi. "Bu Kuzeyli kadınları hiç anlamıyorum. Sanki Kaçka onu kocalarından biri yapmış gibi."

"Kocasını mı var?"

"Henüz değil, ama olacak. Yakışıklı erkeklerden oluşan bir kadroya sunacak çok şeyi var."

"Dagmar Reinholdt ile kan bağı olmayan birine kadro ne ise onu teklif edebilir."

"Buraya dönmemize izin verilecek mi?"

"Evet," dedi Celyn, sesi hiddetliydi. "Bir ya da iki gün dedim, bir ömür boyu değil. Ve seni ve kız kardeşini Devenallt Dağı'nda, o kendini beğenmiş kraliyet ejderhaları arasında yaşamamız için saklamaya hiç niyetim yok."

"Neden orada yaşayalım ki?"

"Çünkü ben oradayım." Onu tekrar öptü. "Ve ben neredeyim

-" Ve tekrar. "-Olmanı istiyorum." Ve tekrar.

Adam geri çekildiğinde Elina dudaklarını yaladı ve başını salladı. "Bu şimdilik kabul edilebilir."

"Şimdilik mi? Gerçekten mi? Ne zaman gitmeni beklemeye başlamalıyım?"

"Eh." Omuz silkti. "Ben Bozkırların Kızıyım. Çoğu kişiden daha fazla zamanım var, bu yüzden böyle bir karar vermek için acelem yok. Ama çok da rahat olma Dolt. Önümüzdeki bir ya da iki yüzyıl içinde her an fikrimi değiştirebilirim."

"Bunu unutmamaya çalışacağım," diye mırıldandı bir öpücük daha almak için eğilirken.

"Günaydın, kız kardeş ve onun ejderha fahişesi!" Kachka'nın sesi gürlledi ve Celyn'i o kışkırtıcı öpücükten uzaklaştırdı. Elina'nın canını çok sıkıyordu. "Umarım ölüm bu görkemli sabahta ikinizi de iyi bulur!"

Elina kız kardeşine baktı. "Sorunlara neden oldun, Kaçka."

"Ben mi? Nasıl? Sana söz verdiğim gibi dün gece tek bir kavga bile başlatmadım. İlk seferden sonra tekrar yere tükürmedim ve hiçbir şeyi ateşe vermedim."

"Ateş mi?" Celyn sordu.

"Kasabaya baskın yaptığımızda yaptığımız şey bu," diye açıkladı Elina. "Bize meydan okumaya cüret eden diğer kasabalara uyarı olarak her şeyi yerle bir ederiz. Bazen bizi yeterince rahatsız ettiklerinde bunu tek tek insanlara da yapıyoruz."

"Ne kadar güzel."

Elina kız kardeşiyle yüzleşti. "O çocuğu becerdin-" "O artık kesinlikle bir erkek."

"-ve Northlander dişisi mutlu değil."

"Fırsatımız varken Northlander'ları yok etmeli ve adamlarını almalıydık." Celyn'e başını salladı. "Alınmayın."

"Alınmadım. Ben bir Southlander'ım."

"Ama biz bunların hiçbirini yapmadık," diye devam etti Elina, "ve şimdi Kuzey Toprakları dişisi sızlanıyor. Bu yüzden Merhametli Bram'la birlikte onun evine gideceğiz. Onu ve çocuğu koruyacağız."

"Küçük akıllı olan mı?" Kaçka başını salladı. "Babasına çekmiş ve bir gün o na bakmak muhteşem olacak." O

sırıttı. "Ve ben hala burada o günü bekliyor olacağım."

"Sana yalvarıyorum," dedi Celyn, gözleri kısa süreliğine kapanarak, "bunu bir daha asla söyleme, buradan bin fersah ötede asla. Tabii idam edilmeyi ummuyorsanız. Sadece . . . asla."

Kaçka uzandı ve parmaklarının ucuyla Celyn'in yüzünü okşadı. "Kız kardeşimin seni neden bu kadar sevdiğini anlıyorum. Siyah, ruhsuz, ejderha gözlerinde korku olduğunda çok sevimli oluyorsun."

Otuz Altıncı Bölüm

Bram şatodaki evinin avlusuna indiğinde, iki atlı bir kez daha kapatmayı unuttuğu kapıdan içeri girdiler.

"O kadar yaşlı mıyım?" diye sordu Var. "Artık atlardan daha iyi uçamıyor muyum?"

Çocuk, Bram'ın sırtından inerken sabırla, "Bunlar Step atları, Bram Amca," diye açıkladı. "Hızları ve dayanıklılıklarıyla bilinirler." Bram'ın yan tarafını okşadı. "Ve sen yaşılanıyorsun."

Bram başıyla onayladı. "Teşekkür ederim, sevgili oğlum. Bu çağda dürüstlüğün çok ferahlatıcı."

Atlar hiç korkmadan Bram'a doğru tırıs gittiler. Aynı şekilde sırtlarındaki kadınlar da korku göstermiyordu.

"Bu şekilde nasıl yaşıyorsun, Merhametli Bram?" Kachka sordu. "Bu kadar taşınmaz taş. Kendini kapana kısılmış hissetmiyor musun?"

"Ejderhalar normalde mağaralarda yaşar. Kaleler de pek farklı değildir."

"Sevmiyorum," diye burnunu çekti Kaçka. "Nefes alamayacakmışım gibi hissederdim."

"Bu kadar şikâyet etme kardeşim. Taştan duvarlarla kapana kısılacak değilsin ya." Elina Bram'ı işaret etti. "Sadece ejderha. Yani duvarlar üzerine yıkılıp üzgün kafasını ezse bile biz dışarıda, yıldızların altında güvende olacağız."

Bram başıyla onayladı. "Bunun için ikinize de teşekkür ederim." "Rica ederim," dediler birlikte.

"Bram Amca," dedi Var, "acıktım."

"Gel, küçük İğrenç," diye emretti Kaçka. "Yemeğinizi avlayacağız."

Yüzü tiksintiyle çarpılmış olan Var, Bram'ın şatosunu işaret etti. "Eminim Bram Amca'nın yiyeceği vardır. Onun her zaman yiyeceği vardır. Avlamama ve öldürmeme gerek olmayan yiyecekler."

"Ölümün at tanrıları, bu ejderhalar sana ne öğretiyor, evlat? Gidip kendin için avlanacak kadar sağlıklıyken başkalarının sırtından nasıl geçineceğini mi?"

"Bana öğrettikleri tam olarak buydu ve ben bunu tamamen kabul edilebilir buluyorum."

"Hayır." Elina çocuğun yanına gitti, uzanıp onu atının sırtına çekti. "Tembel bir Southlander'a dönüşmeyeceksin. Bir gün mükemmel bir koca olma potansiyeline sahipken olmaz."

"Bir gün makbul bir koca olmak istemiyorum."

"Hepiniz böyle diyorsunuz ama sonra diz çöküp yalvarıyorsunuz. 'Lütfen beni kocan yap. Kocan olmak için her şeyi yaparım.' Ama yalvarmak için fazla güzelsiniz. Savaşçılar size gelecek ve çocuklarını bu kadar güzel birinin yetiştirmesi için çok şey teklif edecekler."

Çocuk, Bram'in daha önce hiç duymadığı mızırmız bir sesle, "Bram Amca?" diye yalvarınca Bram kahkahayı bastı. Yeğenlerinin ejderha-insan yavrularının bir kez olsun gerçekten çocuk gibi davranması her zaman güzeldi.

"Avlanmayı öğren, Var. Senin için iyi olacak." "Uzun sürmeyecek," dedi Elina ona.

Dagmar'ın dün gece ona verdiği parşömenleri getirmeyi hatırlayıp hatırlamadığını merak eden Bram, seyahat çantasını karıştırmaya başladı. Buralarda bir yerde olmalıydılar.

"Bram!"

Bram başını kaldırdı ve iki Süvari ile Var'ın kendisine baktığını hemen fark etti. "Evet?"

"Kapıyı bizden sonra kapatın," dedi Elina. Ve ses tonuna bakılırsa ...

. bunu birden fazla kez

söylemişti. "Tamam. Kapıyı kapat. Kapatacağım." "Güzel."

Kız kardeşler genç Var'la birlikte atlarına bindiler ve Bram

kapısına doğru yürüdü. Ama kapıya ulaştığında

çantasına dalmış, o lanet olası şeyleri bulmaya çalışıyordu. "İşte buradalar!" diye zaferle seslendi.

Bram etrafına bakındı ve yine havayla konuştuğunu fark etti. Bu her zaman garipti.

Döndü ve kale merdivenlerine doğru yürüdü, bunu yaparken insana dönüştü. Ve yürüdüğü süre boyunca bir şey yapmayı unuttuğunu hissetti... ama ne olduğunu hatırlayabiliyorsa lanet olsun.

Izzy nihayet öğleden sonra erken saatlerde alt kata ve Büyük Salon'a inebildi. Éibhear çoktan yemek masasına oturmuştu ama başını kollarına dayamıştı ve Izzy horlama sesi duymuş olabilirdi.

Hizmetçilerden birinin uzattığı çayı minnetle aldı - sabahtan kalan etkilerin nasıl tedavi edileceğini bilecek kadar çok Cadwaladr aile ziyafeti yaşamışlardı - Izzy, arkadaşı doğrulup kucağına yerleşene kadar omzunu itti.

"Bir daha asla böyle içmeyeceğiz," diye söz verdi Éibhear, tüm Cadwaladr'lar gibi.

Asla tutmadıkları bir söz.

Eğildi ve onu öptü. "Bu çaydan biraz iç." "Çay ne işe yarar ki?"

"Bu Morfyd'in tarifi. Yardımcı olacaktır."

"Günaydın!" Brannie, Izzy ve Éibhear'ın yanındaki sandalyeye çökmeden önce duyurdu. Her ikisi de ona hırladı ama Brannie sadece daha geniş gülümsedi.

"Ben akıllıydım," diye belirtti Brannie. "Sizin kadar çok içmedim."

Izzy, "Bütün gece etrafta koşuşturup dedikodu yaptığın için," dedi. "Morfyd kadar kötü olabileceğinizi hiç düşünmemiştim."

"Bu kardeşimle ilgili. Nasıl dedikodu yapmam? Ablalarımız kesinlikle neler olup bittiğini bilmek isteyecektir. Tüm bilgilere sahip olmalıyım."

"Oh, evet, eminim öyledir."

"Alaycılığın ısıyor, eski dostum." Brannie uzandı ve Éibhear bir yudum alamadan çayı Izzy'nin elinden aldı ve ejderhadan bir hırıltı daha çıkardı. Ama Brannie fark ettiyse

...

"Sizce Celyn gerçekten Elina'yı eşi olarak kabul edecek mi?" "Evet," diye yanıtladı Izzy ve Éibhear birlikte.

Hızlı ve kendinden emin yanıtları Brannie'yi şaşırttı. "Neden? Gözüne olanlar için üzüldüğü için mi? Çünkü bunu annesi yaptı. Kardeşim-"

"Brannie, Brannie," dedi Éibhear küçük bir çocukla konuştuğunu belli eden bir ses tonuyla. "Bunun onun gözünü kaybetmesiyle hiçbir ilgisi yok. Kardeşin Elina Shestakova'yı eş olarak seçecek çünkü onu olduğundan daha aptal becerecek."

Izzy buna güldü ama Brannie gülmedi.

"Kardeşimden bahsediyorsun, değersiz Mì-runach." "Bana masummuşum gibi davranma kuzen. Ben bir süredir Sizinle birlikte sefere çıktım ve işiniz bittiğinde çadırınızdan atılan birden fazla savaş yorgunu asker gördüm.

. . ya da onlar." Izzy bu söz karşısında irkildi, kuzenler arasındaki kavga fiziksel bir hal alırsa müdahale etmeye hazırdı. Tanrım, bir önceki akşam içtiği içkinin etkisinden hâlâ kurtulamamışken kavganın fiziksel bir hal almasından nefret ederdi. "O yüzden bana numara yapma. Asla."

"Bilmeni isterim ki, Aptal Éibhear, ben-"

Fearghus salona girdiğinde Brannie'nin sözleri kesildi. "Günaydın, Izzy. Brannie. İkinizden biri Annwyl'i gördü mü?"

"Beni selamlama zahmetine bile katlanamıyor musun? Ben senin kardeşimim."

Fearghus Éibhear'a baktı, hiçbir şey söylemedi ve tekrar Izzy'ye odaklandı, kaşları soruyla kalkmıştı.

Izzy başını salladı ve arkadaşının çektiği işkence karşısında kıkırdamamaya çalıştı. Kardeşleri ona karşı çok acımasızdı. Hala! Bunca yıldan sonra!

"Hayır," diye cevap verdi. "Annwyl'i görmedim. Neden?"

Omuz silkti. "Onu bulamadım ve-"

"Yani gitti mi?" Izzy parmaklarını elinin içine kıvrıp kısa, hırpalanmış tırnaklarını avucuna batırarak kendini sakinleştirmeye çalışırken sordu.

"Eminim bir yerlerde-"

"Eminim o da buralarda bir yerdedir. Neden dışarı çıkıp onu aramıyorsun?"

"Gidip kütüphaneyi kontrol etsem iyi olur."

"Harika fikir. Git kütüphaneye bak."

Fearghus buna kaşlarını çattı ama sonra omuz silkti ve yürüdü gitti. Evin derinliklerinde gözden kaybolduğunda ...

"Kahretsin!" Izzy, Éibhear'ın kucağından atlayıp adım atmaya başladığında Brannie elini masaya vurdu. "Sana söylemiştim, Izzy. Biniciyle olan o şeyin peşini bırakmayacağını söylemiştim. Milyon yıl geçse bile."

"Pekâlâ, pekâlâ." Izzy ellerini başına götürdü. "Panik yapmayalım."

Éibhear sakince, "İkinizin neden endişelendiğini anlamıyorum," dedi. "Eminim Annwyl sadece-"

"Panik yapmayın demiştim!" Izzy, Éibhear'ın yüzüne doğru bağırdı.

Ejderha ondan uzaklaştı, ellerini kaldırdı. "Değildim."

"Gidip onu almalıyız." Brannie ayağa kalktı. "Şimdi. Kimse gittiğini anlamadan önce."

"Éibhear, Gwenvael ve babamı getir. On beş dakika içinde bizimle kapının dışında buluşsunlar. Dagmar'a ya da anneme söyleme. Morfyd'a da. Sadece üzülürler. Özellikle Demir ejderhaların da bunu duymasına gerek yok."

Brannie umutsuzca, "Çok uzağa gitmiş olamaz," diye düşündü. "Steplerin o kısmına gitmek günler sürer. O at sırtında. Eğer uçarsak, öğleden sonra bile olmadan onu yakalar ve geri getiririz."

"Açıkçası," diye ısrar etti Éibhear, "eğer gerçekten yoldaysa tek başıma gidip onu geri getirebilirim-"

"Delirdin mi sen?" Izzy havladı. "Böyle olduğunda durmaz. Asla."

"Hiç," diye yankılandı Brannie.

"Sadece dediğimizi yap, Éibhear. Babamı ve Gwenvael'i getir ama bunu Fearghus'tan sakla. Bu onu üzecektir."

"İyi bir nedenle," diye kabul etti Brannie.

"Ve bizimle kapıların dışında buluş."

"Pekâlâ," dedi Éibhear sandalyesinden kalkarken.

"Ve unutmayın ... sessiz. Çok s e s s i z . Paniğe ihtiyacımız yok."

"Tamam,

ama-" "Panik

yok!"

Éibhear geri çekildi. "Ben gidip Gwenvael ve Briec'i bulacağım." "Bunu sen yap."

Izzy, Éibhear'ın salondan çıkışını izledikten sonra Brannie'ye odaklandı. "Bunun olacağını tahmin etmeliydik, Bran."

"Merak etme, Iz. Onu bulacağız."

"Öyle umsan iyi olur. Hepimiz öyle umsak iyi olur."

"Hadi ama. Bu kadar endişeli görünme. Annwyl at sırtında ve az önce ayrıldı. Gerçekten ne kadar uzağa gidebileceğini düşünüyorsun?"

* * *

Andreeva Fyodorov, babalarından birinin ona verdiği yeni yayla pratik yapıyordu. Annesi, hangisinin Andreeva Fyodorov'un babası olduğundan emin olmadığı için Andreeva'nın annesinin tüm kocalarına "Baba" diye hitap ettiğini söyledi.

Andreeva için fark etmezdi. Ona yay yaptılar. Yaralarını iyileştirdiler. Onu ata binmek ve avlanmak için eğittiler ama Andreeva'ya nasıl savaşacağını öğretenler annesi ve teyzeleri olacaktı. Nasıl savaşçı olunacağını. Bozkırın Kızları için başka neyin önemi vardı ki?

Andreeva yayını kaldırdı ve küçük kardeşinin başının arkasına doğrulttu. Ancak ablası yayı elinden kaptı.

"Ah! Bu da neydi böyle?"

"Yayını sadece ateş etmeyi planladığında nişan alırsın. Ve biz Bozkır'da doğanlara ateş etmeyiz. Asla. Unutma, biz ..."

Andreyeva'nın kız kardeşi de yakınlardaki diğerleri gibi etrafına bakındı. Bozkırların soğuk ve sert rüzgârları aniden yükselmeye başlamıştı. Ama kuzeyden ya da güneyden, doğudan ya da batıdan değil. Ama yerden ... yukarı.

Ayaklarının altındaki toprak eğildi ve yuvarlandı. Andreeva'nın kız kardeşi onu kucağına aldı ve rüzgâr saçlarını ve kıyafetlerini savururken, çadırları uçacakmış gibi sallanırken göğsüne yakın tuttu.

Sonra, tüm o rüzgâr ve yer sarsıntısı başladığı anda ... durdu.

Ve oradaydılar.

Elinde uzun bir baston olan yaşlı bir cadı ve kolsuz zincir zırh gömlek, zincir zırh tozluk ve deri çizme giyen, yaralı kollarında damgalar olan genç bir kadın. Birçok silahı vardı.

Kadın etrafına bakındı, bakışları kısa bir süre Andreeva'ya kaydı. Andreeva içgüdüsel olarak geriye doğru eğildi ama kız kardeşi buna izin vermedi. Andreeva'yı yere yatırdı ve ileri doğru itti.

"Bir Güneylandalıya asla korku gösterme," diye tısladı kız kardeşi ona öfkeyle. "Emperyalist, yozlaşmış bir toplum bizim korkumuza ya da ilgimize layık değil. Bunu asla unutma Andreeva."

Andreeva kız kardeşinin emri üzerine başını salladı ve cesurca kadına doğru yürüdü.

"Hayır, hayır! Andreeva, bekle. Kastettiğim bu değildi!"

Ancak Andreeva bu kez kız kardeşini görmezden geldi. Onu merak etmemek için kadına çok yakındı. Silahları iyiydi, çok kaliteliydi. Zincir zırhı ona tam oturuyordu. Botları da öyle. Ama onun dışında çok yaralı ve dağınıktı. Yaşlı cadıya gelince... ona bakmak dehşet vericiydi, bu yüzden Andreeva rahatsız olmadı.

Kadın aniden ona baktı, altın sarısı saçları yüzüne düşüyor, neredeyse gözlerini kapatıyordu.

"Glebovicha," dedi kadın.

Andreeva onu tanıyordu. Anne Atli'ye rapor veren kabile liderlerinden biriydi.

Böylece kadının elinden tuttu ve onu tüm kabilelerin katıldığı bir toplantının yapıldığı çadıra götürdü.

Annesinin çadırı.

Anne Atli'nin çadırı.

Annwyl'e o kadar odaklanmışlardı ki, Brigida artık Annwyl dışında kimse tarafından görülemeyecek şekilde çevreye karışmadan önce hiçbir Binici onu fark etmedi ve o zaman da sadece Annwyl'in onu görmesine izin verdiği için fark etti.

Brigida çadırın girişinde durdu ve insan kraliçenin yerde bağdaş kurarak oturan tüm kabile liderlerinin ortasına doğru yürümesini izledi.

Brigida hepsini tanıyordu. Zaman içinde onlarla ya da anneleriyle ya da annelerinin anneleriyle tanışmıştı. Brigida uzun zaman önce, bir gün ihtiyaç duyabileceği herkesi tanımayı kendine iş edinmişti. Ticaret, yiyecek ya da ruhlar için olsun.

Bozkırın Kızları, Brigida'nın gerektiğinde kullanmaktan çekinmediği muazzam bir güce sahipti. Ama sorusu şuydu: Bu insan kraliçe onların gücünü kullanabilecek miydi? Yoksa mantık, akıl ve kraliyet görevleriyle o kadar bastırılmıştı ki artık kim olduğunu ya da ne yapabileceğini bilmiyor muydu?

Brigida'nın bilmesi gereken de buydu. Gerçeğe ihtiyacı vardı.

Bozkırın Kızları'nın lideri Anne Atli, çadırın zeminindeki yüksek yerinden insan kraliçeyi izledi ama hiçbir şey söylemedi. Onun yerine Anne Atli'nin yardımcısı olarak kız kardeşi Magdalina Fyodorov konuştu.

"Kimsin sen, Southlander?"

"Ben Kanlı Annwyl'im."

"Southlander kraliçesi mi? Sen mi?" Magdalina kaşlarını çattı. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten."

"Pekâlâ." Süvari omuz silkti. "Sanırım halkımız ve-"
"halkımız arasındaki ittifakı tartışmak için buradasınız."

"Hayır," diye araya girdi Annwyl, bakışları hâlâ diğer kabile liderlerinin üzerinde geziniyordu.

"Pssst," diye seslendi Brigida. "Öyle sayılırsın."

"Kahrolası ittifaklar umurumda değil," diye karşılık verdi Annwyl. "Glebovicha Shestakova için buradayım. Nerede o?"

"Ben Glebovicha Shestakova," diye seslendi Shestakova aşiret lideri. "Ne istiyorsun, emperyalist köpek?"

Annwyl ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Kızınıza bir göz borçlusunuz."

Glebovicha sırtarak yavaşça ayağa kalktı. Ve Annwyl'i geçip insan kraliçenin üzerinde yükselirken ayağa kalkmaya devam etti.

"O zaman," diye hırladı Glebovicha, aniden solgunlaşan Kanlı Annwyl'e doğru, "gel de onun için al."

Otuz Yedinci Bölüm

Celyn, görevde olmayan Kraliçe Muhafızlarını takip etti ve onlara dağılıp olağandışı bir şey aramaları talimatını verdi. Eğer amcası gün için endişeleniyorsa, Celyn onu ciddiye alırdı. Gerçi yüzüne karşı amcasıyla biraz alay etmeyi tercih ederdi. Bercelak'ta biraz alay etmek için yalvaran bir şeyler vardı.

Muhafızları yollarına gönderdikten sonra, Celyn kasabanın içinden geçti ve sahipleriyle sohbet etmek için en sevdiği birkaç yerde durdu.

"Burada her şey yolunda mı, Stenam?"

"Oldukça iyi. İşler iyi gidiyor. Yeni iş yüküne yardımcı olabilmesi için en küçük oğlumu kardeşleriyle birlikte hızlandırmaya başlamam gerekecek."

"Genç Robert nerede?" Celyn, Stenam'ın bu amaçla sakladığı sürahidenden su içerken sordu.

"Arkadaşlarıyla birlikte."

Celyn sırtıttı. "Yine casusluk mu oynuyorsun?"

"Tabii ki. Gerçi ben onların yaşındayken askercilik oynamayı severdim. Ama bu küçük piçler sinsî bir grup. Bu yüzden casusculuk oynuyorlar. Ve son birkaç gündür kasabadan geçen bu yeni insanlar ilgilerini çekti, ama iyi oldu."

Celyn, ağzında bir yudum suyla, bir kılıç kılıcını döverken demirciye baktı.

Sonunda suyu yudumlayan Celyn sordu: "Yeni insanlar mı? Hangi yeni insanlar?"

"Bilmiyorum. Son birkaç gündür kasabaya girip çıkıyorlar. Taş ustası Harold'un tuttuğu işçiler olduğunu düşündüm. Diyor ki kraliçe

İlk kar yağmadan önce kulesini bitirmek için onu biraz zorluyor. Bu yüzden dışarıdan birilerini tuttuğunu biliyorum."

"Ve yeni mi gelmeye başladılar?"

Stenam omuz silkti. "Sanırım. Belki son bir hafta içinde."

"Bu yeni insanlar birbirlerini tanıyorlar mı?"

"Söyleyebileceğim kadarıyla hayır. Onları konuşurken ya da birlikte seyahat ederken görmedim."

Celyn su testisini yere bıraktı. "Teşekkürler, Stenam."

"Her şey yolunda mı?" Celyn uzaklaşırken Stenam arkasından seslendi.

"Evet. Her şey yolunda. Teşekkürler."

Ama Celyn yalan söylüyordu. Hiçbir şeyin iyi olduğunu düşünmüyordu.

Briec bulundu Fearghus ayakta Dışarıda
ve Kule uzaklara bakarak devam ediyor.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Annwyl kayboldu."

Briec ellerini havaya kaldırdı. "Hepinizi uyarmıştım."

."

Fearghus sırtmaya zorlamadan önce usulca, "Sessiz ol, sessiz ol," dedi. Prenses Agrippina yanlarından geçti.

"Prens Fearghus.

Prens Briec."

"Leydim," dedi kardeşler birlikte.

"Yürüyüşe mi çıktınız?" Briec sordu.

"Evet."

"Korumalarınızın olmaması gerektiğine emin misiniz?"

"Uzağa gitmeye niyetim yok." İki ejderhayla yüzleşti.

"Kardeşime kalacağıma söz verdim. Ve kalacağım."

"Bize iyilik yapıyormuş gibi davranmayı bırak! O sivri dirseğinle vurduğun benim kaburgalarım, kardeşim."

"Kardeşim Briec'in söylemek istediği, Prenses, bizim için önemli olan tek şeyin sizin güvenliğiniz olduğudur."

"Elbette biliyorsun. Ama eminim ki ..." Agrippina'nın sözleri aniden kayboldu ve kürk pelerinini insan omuzlarına daha sıkı sardı.

"Prenses? İyi misiniz?"

Gözlerini gökyüzüne dikti. "Evet. Tabii ki. Ben sadece ..." Başını iki yana salladı. "İyi olacağım."

Fearghus ne hissettiğini merak ederek Batı kraliyet ailesinin uzaklaşmasını izledi.

"Annwyl'i aramaya gitmek ister misin?" Briec sordu.

"Benimle gelecek misin?" Fearghus bu teklif karşısında şaşkınlıktan kendini alamadı.

"Tanrı biliyor ya, o kadını buraya tek başına sürükleyemezsin."

Fearghus güldü. "Güzel nokta. Gerekir Biz söyle Diğerleri?"

"Hayır. Sadece paniklerler. Çok uzun kalmamalıyız. Uzağa gittiğinden şüpheliyim."

Talaith Büyük Salon'a doğru yürüdü ve durup etrafına bakındı. Oda alışılmadık derecede boştu ve her şey çok ... sessizdi.

Talaith büyük ön kapıya doğru yürüdü ve merdivenlere çıktı. Bir hizmetçi yukarı doğru yürüyor, gülümsüyor ve Talaith'e başıyla selam veriyordu.

"Leydi Talaith."

"Merhaba Jenna. Bir şeyler mi oluyor?"

"Hanımefendi?"

Talaith eliyle boş avluyu işaret etti. "Bugün çok sessiz. Etrafta kimse yok. Acaba kasabadaki panayır haberlerini falan mı kaçırdım?"

"Hayır leydim."

"Pekala. Teşekkür ederim, Jenna." "Elbette leydim."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan Talaith başını salladı. "Hayatımı bu ejderhalar ve Annwyl ile yaşamak beni

paranoyak ve mantıksız bir şekilde deli."

İçeri dönmek için döndüğünde ... bekle . . . bekle . . .

Talaith geri döndü, kolları vücudunun etrafında sıkılaştı, Bakışları araştırıyordu.

Sanki üzerine bir battaniye çökmüş, etrafındaki her şeyi susturmuştu. Başka birinin bunu fark edeceğinden şüpheliydi. Büyülü ve güçlüydü. Son derece güçlü.

Ona dokunamazdı.

Talaith gözlerini kapadı ve Rhiannon'a seslendi ama hiçbir şey yoktu.

Ama belki de Rhiannon kendi kendine fark etmişti.

Tabii ki. Fark etmiş olmalı. Onu bu kadar tehlikeli bir şeyden ne uzaklaştırabilirdi ki?

"Saçmalıyorsun," diye suçladı Rhiannon, Rhiannon'ın tahtının yanında duran kız kardeşini. "Ben senin eşinin peşinde değilim. Sevgili Bram'e tapıyorum ama bu öyle bir şey değil."

"O zaman neden sürekli ona sarılıyorsun? Pullarını ona fırlatıyorsun."

"Öyle bir şey yapmıyorum!" Rhiannon pençelerini yüzünün etrafında vızıldayan böcek ya da başka bir şeye doğru sallayarak karşılık verdi.

"Bana öyle görünüyor!"

"Saygıdeğer hanımefendiler," diye araya girmeye çalıştı Yaşlılardan biri, ama iki kuyruğun ucu neredeyse burnunu koparacak şekilde ona doğru uzanınca hızla geri çekildi.

Rhiannon tekrar Ghleanna'ya odaklanmadan önce, "Sen karışma," diye emretti. "Ve güven bana kardeşim, eğer eşini isteseydim, onu uzun zaman önce elde etmiş olurdum."

Ghleanna'nın burnu seğirdi ve ardından "Seni kibirli inek" diye hırladı.

Celyn, Stenam'ın oğlunu ve çocuğun arkadaşlarını kasabanın yaklaşık bir mil dışında yakaladı.

"Merhaba Robert," diye seslendi Celyn el sallayarak. "Merhaba, Lord Celyn!"

Çocuklar Celyn'e doğru koştular ve Celyn onların önünde çömeldi, hepsi de on-on iki yaşlarındaydı ve oyunlarından dolayı üzerleri epeyce kirlenmişti.

Celyn eğildi ve alçak sesle, "Duyduğuma göre biraz casusluk yapıyormuşsun. Kötülüğü arıyormuşsun, ha?"

"Evet. Şehre girip çıkan bu yeni insanların görüntüsü hoşumuza gitmiyor, değil mi çocuklar?"

Çocukların hepsi başlarıyla onayladı.

"Peki ne gördünüz? Garip bir şey var mı?"

"Başlarda hiçbir şey yoktu. Yeni gelenlerden bazıları taş ustasının yanında çalışmak için doğruca Kraliçe Annwyl'in Ölüm Kulesi'ne gitti." Celyn bu sözlerle dudak bükerek vakit kaybetmek yerine çocuğun devam etmesine izin verdi. "Ama sonra bazı adamların notlar verdiğini fark etmeye başladık."

"Notlar?"

"Üzerinde kırmızı kurdeleler olan küçük parşömenler. Birinin yanından geçiyorlardı ve sanki birbirlerine çarpmış gibiydiler. Ama biz fark ettik-"

"Fark ettim," dedi çocuklardan biri.

"-Bu parşömenleri birbirlerine veriyorlardı."

Celyn sakın kalmak için elinden geleni yaparken yavaşça başını salladı. Sonra bir nefes aldı ve çocuklara fısıldamak için eğildi, "Siz o küçük parşömenlerden birini ele geçirmediğiniz, değil mi?"

Çocuklar aniden çizmeli ayaklarına bakmaya başladıklarında, Celyn haklı olduğunu anladı.

"Beyler?"

"Adam okudu ve yürürken çantasına koymaya gitti," diye geveledi Robert, "ama ... uh ... düştü. Onu çalmadık ya da başka bir şey yapmadık."

"Tabii ki yapmadın. Ama onu görmem gerekiyor. Kraliçe adına."

"Kraliçe Annwyl adına mı?" Robert gözlerini kocaman açarak sordu.

Elbette. Neden olmasın? "Kesinlikle."

Robert başka bir çocuğu kaburgalarından bıçakladı.

"Bunu ona ver." Çocuk parşömeni uzattı.

Parşömen çok kaliteliydi. Parşömenden sarkan kurdele ipekti.

Celyn kıvrılmış köşeleri açtı ve okudu. Üzerinde sadece bir isim ve zaman yazıyordu.

Brannie? Celyn seslendi. Brannie? Beni duyabiliyor musun? Cevap alamayınca Celyn önce annesine, sonra babasına seslendi. Hala bir şey yoktu.

Ayağa kalkan Celyn çocuklara geri dönmelerini işaret etti.

"Bana da söylemeyeceksiniz, değil mi Lord Celyn?" Robert gözleri dolmaya başlayan yaşlarla sordu.

"Eğer siz görmek üzere olduğunuz şeyi babanıza söylemezseniz ben de söylemem."

"Tek kelime etme. Hepimiz söz veriyoruz." "O zaman anlaştık."

Celyn çocuklara geri çekilmelerini işaret etti ve onlar epeyce uzaklaşınca doğal ejderha formuna geçti, kanatlarını açtı ve havaya yükseldi. Garbhán Adası'na doğru geri çekilmeden önce duyduğu son şey genç çocukların tezahürat sesiydi.

* * *

Prenses Keita'nın ona verdiği bir elbiseyi giyyordu "çünkü güzel bir şeye ihtiyacın olduğunu görebiliyorum!" Agrippina, yazın kır çiçekleriyle dolu olan bir tarlada yürüdü. Soğukta tutunmaya çalışan birkaç çiçek vardı ama çoğunlukla donmuş toprak ve çıplak gövdelerden ibaretti.

Büyük Rhydderch Hael'in siki adına! Agrippina neden bu işe yaramaz Güneylandalılarla burada olması gerektiğini bilmiyordu.

ve Garbhán Adası'nın Deli Kraliçesi. Kardeşinin yanında olmalı, ona yardım etmeliydi. Buraya sürgün edilmemeliydi.

Kardeşi neden anlamıyordu? Elbette insanların onu öldürmek istediğine dair söylentiler vardı. Söylentiler her zaman olurdu. Quintilian Eyaletleri, ağabeyi ve kuzenleri arasındaki güç mücadelesinde sıkışıp kalmışken, o ve ağabeyi açık hedeflerdi. Ancak Aggie, ağabeyi tahtını güvence altına alırken bir çocuk gibi saklanmak zorunda bırakılmamalıydı.

"Prenses Agrippina!"

Aggie durdu ve arkasına baktı. Özel muhafızlarından Marcellus ona doğru koşuyordu.

"Ne oldu Marcellus?" diye sordu adam yaklaştığında.

"Tehlikedesin."

Omuz silktili. "Bu yüzden burada olduğumu sanıyordum."

"Suikastçılar burada leydim. Sizi bir yere götürmem gerek. güvende." Adam onun bileğini tuttu ve çekti.

Aggie de onunla birlikte gitti ama aynı zamanda kardeşine seslenerek ona haber verdi. Cevap alamayınca -ağabeyi onu hiç engellemedi- Aggie hemen durdu ve topuklarını yere vurdu.

Marcellus onunla yüzleşti.

"Leydim?" "Diğerleri nerede?"

"Seni korumaya çalışıyorum. Benim yaptığım gibi."

Aggie ejderhanın insan yüzünü inceledi. "Yalan söylüyorsun," dedi yumuşak bir sesle.

"Prenses-"

"Yalan söylüyorsun." Bu, kuzen Vateria'nın adamlarının onu ilk kez yakalamak için kullandığı taktiğin aynısıydı. Ama Marcellus bunu bilemezdi. O zamanlar asi ordusunda sadece bir askerdi.

Bileğindeki kavrama sıkılaştı ve Marcellus üzgün bir şekilde, "Senin için mümkün olduğunca acısız olmasını istedim," dedi.

Aggie kirpiklerinin arasından Marcellus'a baktı. "Evet. Eminim öyledir." Boştaki eliyle onun kolunu okşadı. "Aynı şeyi senin için yapamadığım için üzgünüm."

"Ne demek Gwenvael ya da Briec'i bulamıyorum?" Izzy endişeyle seyahat çantasını on beşinci kez yeniden ayarlarken ve Annwyl çok uzaklaşmadan onun önünü kesmelerini sağlayacağını umdukları arka yolda yürümeye devam ederken sordu.

"Onları aradım," diye açıkladı Éibhear, "ama bulamadım. Ama bir sonraki en iyi şeyi getirdim."

"Mì-runach?" Brannie insan formundaki üç ejderhayı işaret ederek sordu. "Mì-runach'ı yanında mı getirdin? Biz sadece Annwyl'i almaya gidiyoruz. Onu öldürmeye değil."

"Ses tonun çok incitici, Korkunç Branwen."

"Seni öldürmeyeceğimi bir an bile düşünme," diye Mì-runach'lardan birine karşılık verdi.

Izzy bu tartışmayı dinleyecek durumda değildi, bu yüzden Éibhear'a "Şu şeyi kafanla yapamaz mısın?" diye sordu.

Éibhear kaşlarını çattı. "Kafamdaki o şey mi?"

"Onlarla konuşmayı kastediyor." Brannie durdu ve gökyüzüne baktı. "Sanırım kar yağabilir."

"O zaman kar yağar. Hadi gel." Izzy tekrar Éibhear'a baktı. "Evet. Onlarla kafanın içinde konuş. Bunu yapamaz mısın?"

"Denedim. Bir sebepten dolayı beni engellemiş olmalılar."

"Tek kelimeyle harika."

Brannie, "Onu bulacağız, Iz," diye söz vermeye devam etti.

"Brannie!"

Celyn'in kız kardeşine seslendiğini duyan Izzy durdu ve başını kaldırıp baktı. Ejderha önlerine inmiş, pençelerini sertçe yere vuruyordu.

Brannie, Izzy ve Éibhear'ı iterek geçti. "Ne oldu?"

"Bugün Prenses Agrippina'yı gördün mü?"

"Hayır, ama-"

"Onu duyuyorum," diye araya girdi Éibhear. Yakındaki bazı ağaçları işaret etti. "Diğer taraftan sesini duyuyorum-"

Éibhear aniden Izzy'nin üzerine atılarak ikisini de yere düşürdü.

Celyn, kuzeninin kendisini ve Izzy'yi yere atmasını izledi, tam da Celyn'in şimdiye kadar deneyimlediği en sıcak alevler onlara yakın ağaçları yakarken.

Yoldan çekilmeye çalışan Celyn, alevler arka bacağına sıçrayınca acı dolu bir çığlık attı. Ateş o kadar güçlüydü ki, pullarını geçip etine saplandı.

Asla. Celyn varoluşu boyunca bir kez bile alevle yanmamıştı. Nasıl yanabilirdi ki? O ateşten yapılmıştı.

Alevler durduğunda Brannie onun yanına koştu. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Celyn, Agrippina'yı unuttuğunu fark etti ve hemen pençelerine sarıldı. Yaralı bacağı yüzünden biraz topallayarak ormana doğru koşarken, diğerleri de onu takip etti.

Prenses Agrippina'yı yanmış bir tarlanın ortasında durmuş, gözleri soğuk bir şekilde kendisinden sürünerek uzaklaşmaya çalışan kişisel muhafızlarından birini izlerken buldu. Alevler vücudunun yarısını yok etmişti ama henüz ölmemişti.

Demir arkadaşına bakarken usulca "Anlamıyorum," dedi. "Beni neden öldürsünler ki? Onlar için yaşarken daha değerliyim."

"Yapmak istediğinin bu olduğuna emin misin?" Éibhear sordu. "Seni öldürmek mi?"

"Tanrısı adına bana vurmakla ilgili bir şeyler söyledi... bu her ne demekse."

"O haklı," dedi Celyn. "Canlı hali ölü halinden çok daha değerli. Bu yüzden Vateria onu asla öldürmedi." Agrippina'ya baktı. "Seni tutsak ederek kardeşinin kontrolünü elinde tuttu."

"Ama sonra-"

Celyn pençesini havaya kaldırdı ve Éibhear hemen sustu.

Celyn küçük grupla yüzleşirken, "Bir sorunumuz var," dedi. "Bugün gönderilen tek suikastçı bu değildi. Çocuklar

Kasaba başkalarına verilen mesajları gördü. Bunun gibi mesajlar." Robert ve arkadaşlarının kendisine verdiği parşömeni havaya kaldırdı. "Bunda Agrippina'nın adı ve zamanı vardı. Sanırım şu anda başka suikast girişimleri de oluyor."

"Peki neyi bekliyoruz?" Izzy talep etti. "Hadi gidelim-"

"Diğerlerinin kim olduğunu bilmiyorum. Ve ulaşamıyorum herkes."

"Kimseye ulaşamıyorum da ne demek?" Brannie sordu.

"Neler olduğunu anladığımdan beri seni arıyorum.

Beni hiç duydun mu?"

Brannie başını salladı.

"Şimdi beni duyuyor musun?" "Hayır."

"O zaman kimseye ulaşamıyorum."

Agrippina, "O haklı," diye söze karıştı. "Kardeşimi duyamıyorum.

Ve beni asla engellemez."

Gözlerini kapatan Celyn, beyni ellerindeki bilgileri hızla sıralarken yüksek sesle konuşmaya başladı. "Annwyl, Abertha'nın onu öldürmeye çalışıyormuş gibi hissettiğini söyledi."

"Abertha'yı bir şehide dönüştürmek için," dedi Éibhear.

"Doğru. Annwyl'e meydan okuyan muhafızlar bile . . . Aslında onu öldürmeye çalıştıklarını sanmıyorum. Annwyl'i canlı istiyorlardı. Ama bu sefer Prenses Agrippina'nın ölmesini istediler. Neden?"

"Bu hiç mantıklı değil," dedi Izzy. "Annwyl ve Rhiannon savaş kraliçeleri. İlk ölenler onlar olmalı, çünkü müttefiklerinden birine ya da onlara yakın birine bir şey olursa-"

"Tanrılar," diye nefes aldı Celyn. "İşte bu kadar. Savaş istiyorlar. Toprakları İğrençler olarak gördüklerinden temizlemek istiyorlar. İnançlarını takip etmeyenleri. Onların tanrısını. Ve Annwyl, Rhiannon ve Agrippina'nın ölümüyle birlikte Kral Gaius'un biz hazır olmasak bile bu savaşı getireceğini biliyorlar."

Ve hazır değillerdi. Yakın bile değillerdi.

"Ama başkaları da var demiştin," diye hatırlattı Brannie ona. "Agrippina dışında başka hedefler de var. Onların kim olduğunu bilmemiz gerekiyor."

"Suikastçılar, ölümleri savaş başlatacak olanların ve savaşı önleyebilecek olanların peşindeler." Celyn tekrar gruba döndü. "Brannie, Da'nın evine git." Brannie beklemeden ejderha formuna geçti ve havalandı. "Izzy ve Éibhear ... Dagmar'a gitmeniz gerekiyor. Hemen."

Kuzenleri uzaklaşırken, Celyn kafası karışmış Mì-runach'a odaklandı. "Siz Agrippina'nın yanında kalacaksınız. Onu canınız pahasına koruyun."

"Peki siz ne yapacaksınız Kraliçe'nin Muhafızları?" diye sordu Mì-runach'lardan biri.

"Kız kardeşimle gitmeliyim, ama . . . Sanki kaçıırıyormuşum gibi hissediyorum."

. . .

"Gerçekten bir cümleyi bitirecek misin?"

"Kraliçe."

"Evet. Kraliçemiz. Korumaya yemin ettiğin kişi. Onu hatırlıyor musun?"

"Annem onunla birlikte. Hiç kimse ..."

Mì-runach, "Lanet olası düşünceni bitirmen gerekiyor," diye yakındı.

Ancak Celyn, Salebirilerin istediklerini elde edemediklerinden emin olmak için koruması gereken bir ejderha daha olduğunu fark ettiğinde havalanırken rahatsız olmadı.

Elina yaban domuzunun hücumunu izledi, oku lanet şeyi bir mil farkla ıskaladı.

"Onu yakalayacağım," dedi Kaçka, hayvanın peşinden koşarak.

Kendini hayal kırıklığına uğratan Elina bir ağaç kütüğünün üzerine oturdu. "Bu çok acınasıydı," dedi Var'a.

Genç çocuk kitap okumakla meşguldü ve Elina ile Kaçka'nın ona öğretmeye çalıştıklarına hiç dikkat etmiyordu.

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi sayfayı çevirirken. "Annen iki gözünü de almış olabilirdi."

Elina başını salladı. "Senden hoşlandım Var. Kahverengi olan gibi mızımız ve sürekli ağlayan biri değilsin."

Var kitabından başını kaldırıp baktı. "Talaith Teyze?"

"Hayır, hayır. O da tüm Nolwenn cadıları gibi güçlüdür. Kızı Rhianwen'den bahsediyorum."

"Onunla henüz tanışmadım, bu yüzden bu ifadeye katılıp katılmayacağımı söyleyemem."

"Tuhaf bir çocuksun. Ama yine de senden hoşlanıyorum."

Elina esnedi ve ensesini kaşıdı. İşte o zaman bir şey fark etti.

"Kuş yok."

Var kitabından başını kaldırdı. "Pardon?"

"Kuş yok." Elina yayına bir ok daha yerleştirdi ve ayağa kalktı. "Şarkı söylemeyi bıraktılar."

Kachka ormandan çıktı. Yanında yaban domuzu leşi yoktu ve Kaçka tek bir atışı bile kaçırmadı.

Birbirlerine bakan kız kardeşler birlikte, "Kuş yok," dediler.

Arkasında bir dal kırıldı ve Elina her zaman yaptığı gibi soluna döndü, yayını kaldırdı, okunu hiç düşünmeden fırlattı. Ok bir adamın göğsüne çarptı. Adam tökezleyerek geri çekildi, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı, yere düşmeden önce şok içinde Elina'ya bakıyordu.

"Ne yaptın sen?" Var çığlık atarak ayağa fırladı, elindeki kitabı fırlattı ve adamın yanına koştu.

Kachka, Elina için "Önce ateş et," dedi. "Kaybın yasını ikinci olarak tut." "Kör tarafıma geldi."

"Tanrılar," dedi çocuk. "Onu tanıyorum. O ..."

Var aniden kız kardeşlere doğru koştu, ellerini uzattı. Onları sertçe itti, geri itmeye çalıştı. "Çekilin. Lütfen. Çabuk olun!"

Bu çocuğun histerik biri olmadığını anlayan Elina ve Kaçka, Var'ı kollarından tutup kaldırdılar ve bir alev patlaması onları dalışa geçirene kadar koştular.

yere baktılar. Bakabilecek kadar güvende hissettiklerinde, adamın cesedinin olduğu yerde bir ejderha leşi vardı.

"Her yerde," diye yakındı Kaçka. "Ejderhalar var her yerde."

Var ayağa fırladı. "O bir Yaşlı Muhafızdı." "Yaşlı Muhafız mı?"

"Tıpkı Celyn'in kraliçeyi koruduğu gibi onlar da Yaşlı Ejderha Lordlarını koruyorlar."

"Eğer bu doğruysa, o zaman neden burada?" Kachka sordu. "Neden kız kardeşimin arkasında dolaşmak yerine Yaşlı Ejderha Lordu'nu korumuyor?"

Var ejderhaya yaklaştı ve onu incelemeye başladı. Sonra aniden çömeldi ve cesedin altını kazmaya başladı.

"O ne yapıyor?" Kachka sordu.

"Hiçbir fikrim yok. O garip bir çocuk."

Var ayağa kalktı ve şimdi elinde altın bir kılıç tutuyordu. "Tüm sebepler adına," diye nefes aldı.

"O da ne?" Elina sordu.

"Törensel bir hançer." Yan tarafındaki ve kabzasındaki rünleri inceledi. "'Tek gerçek tanrının şerefine,' diye okudu."

Var başını kaldırıp Elina'ya baktı. "Bram Amca!" diye bağırdı aniden. "Bram Amca!"

Bram yemekhaneye kadar gelebilmişti ki çantasını masalardan birine bırakmak zorunda kaldı, böylece tüm eşyalarını düzenleyebilecekti.

Bu göreve ne kadar odaklandığını bilmiyordu ama arkasından gelen sesleri duyduğunda neredeyse zayıf insan derisinden sıçrayacaktı.

Bram arkasını döndü ve rahat bir nefes aldı. "Oh, Elder Vass, Elder Loran, Elder Reganach. Merhaba. Sizi buraya getiren nedir?"

"Kraliçeyle ilgili önemli bir mesele." Yaşlı Vass gülümsedi. "Yine de biraz vaktiniz var, değil mi? Konuşmak için."

"Elbette." Bram elini sallayarak ejderhaları evine davet etti. "Lütfen içeri gelin. Konuşalım."

Çalışma odasının kapısı itilerek açıldığında Dagmar çalışma odasında, taş ustasından gelen faturaları incelemekle meşguldü ve kulenin ne işe yarayabileceğini anlamaya çalışıyordu -gerçi ne işe yaradığını zaten bildiğinden emindi ... büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı-.

Kafasını kaldırdı ve Arlais'in bulanık suretinin orada durduğunu gördü.

"Evet, Arlais?" Dagmar sandalyesinde arkasına yaslanıp gözlüklerini takarken sordu.

"Çay ister misiniz leydim?" Mabsant sordu.

Dagmar başını salladı ve kızının yaklaşmasını bekledi.

"Bir ricam var anne," dedi Arlais. Dagmar'ın masasına yaklaştığında, Adda masanın altından çıktı ve büyük köpek başını çocuğun boynuna yasladı. Dagmar'ı rahatlatan tek şey buydu. Köpeklerin Arlais'i seviyor gibi görünmesi ve karşılığında Arlais'in de onlara tapması. Köpekler ondan korksa ya da ona saldırırsa, Dagmar ne yapacağını bilmiyordu.

Kapının çalınmasıyla Dagmar gözlerini devirdi -burası neden birdenbire bu kadar kalabalık oldu- ama Mabsant hemen kapıya koştu.

O kapı muhafızlarından birinin getirdiği mesajla ilgilenirken, Dagmar dikkatini büyük kızına verdi.

"Peki ne oldu?"

"Keita Teyze ona ve Ragnar Amca'ya ziyaret için Kuzey Toprakları'na dönerken eşlik etmemi istedi."

Dagmar bunu bir an düşündü ve başını salladı. "Pekâlâ. Elbette önce babanla konuşmam gerekecek, ama bunu yapacağından şüpheliyim.

Hayır de."

"Güzel. Teşekkür ederim."

Arlais arkasını döndü ve Dagmar dikkatini yeniden faturalara vermek üzereydi. Ama daha gözlüklerini çıkaramadan, Arlais'nin hemen yanında durduğunu hissetti.

Kafasını kaldırdı ve ... öyleydi.

"Ne oldu?"

"Beni öylece bırakacaksın, değil mi?" Dagmar gözlerini kırıştırdı, kafası karışmıştı. "Ne?"

"Var sadece birkaç mil ötedeki Bram Amca'nın evine gitmek istediğinde hepiniz 'Cesedimi çiğnemelisin' ve 'En sevdiğim çocuğum beni nasıl terk edebilir? Ama ben ta Kuzey Toprakları'na kadar gideceğimi söylediğimde hepiniz 'Hoşça kal! Garbhán Adası kapılarının kışına çarpmasına izin verme!'"

"Arlais!"

"Beni hiç umursamıyorsun, değil mi?" "Bu çok saçma!"

"Öyle mi? Gerçekten mi anne?"

Gerçekten mi?" "Bağırma kes!"

"Bahse girerim o beş küçük sürtük kız kardeşimden biri olsaydı, gitmelerine izin vermeyi düşünmezdin bile!"

"En büyüğü yedi yaşında!"

"Ben sekiz yaşındayım!"

"Ama çok olgun bir sekiz!"

"Oh! Sen gelmiş geçmiş en kötü annesin!"

"Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum!" Dagmar çılgık atarak karşılık verdi. "Hâlâ hayattasın, değil mi?"

Çocuk Elina'nın yanından koşarak geçmeye çalıştı ama Elina onu yakaladı ve sıkıca tuttu. "Hayır!"

"Bram Amca'ya ulaşmalıyım! Onu uyarmalıyım!"

"Ben gidiyorum!" Kaçka atı için ısıklık çaldı. At gelmeden koşmaya başladı. "Elina, o çocuğu annesine geri götür!"

At, Elina ve Var'ın yanından koşarak geçti ve Kaçka'ya yetişti.

Kaçka uzanıp Bozkır atının yelesinden tuttu ve kendini atın sırtına fırlattı.

Var'ı hâlâ omuzlarından tutan Elina ikisini de çevirdi ve atının çoktan orada durduğunu gördü. Bekliyordu.

"Bu atı seviyorum," dedi çocuğa, ata doğru yürüyüp binerken. Uzanıp çocuğun kolundan tuttu ve onu da kendisiyle birlikte atın üzerine çekti.

"Kollarını belime dolayacaksın," diye emretti ona. "Ve bırakmayacaksın. Sol tarafıma da bakacaksın."

"Tamam. Ama unutma, ben senin sol tarafındayım. Benim için ikinci kez yas tutmanı istemiyorum."

"Merak etme küçük Var. Sadece dayan ve başını aşağıda tut."

"Alçak mı? Neden?"

Elina arkalarından bir şeyin hızla yaklaştığını duyunca yayını kaldırarak döndü. Birbiri ardına iki ok fırlattı ve dört ayak üzerinde onlara doğru koşan ejderha bir kükremeye geri çekildi, oklar hem Elina'ya hem de Var'a alev salmak için açtığı ağızına isabet etti.

"İşte bu yüzden," dedi Elina çocuğa, dilini dişlerine vurmadan önce ve at koşarak uzaklaştı.

Frederik tam Dagmar Teyze'nin çalışma odasına girecekti ki, daha kapıya varmadan onun ve Arlais'in tartışmaya başladıklarını duydu. Bunların hiçbirisi için havasında değildi, dışarı çıkana kadar yürümeye devam etti. Kısa bir süre kuleye baktı ama ... hayır. Kesinlikle o aptal şeyi kontrol edecek havada da değildi.

Böylece Frederik yürümeye devam etti. Şato arazisini geçti, ormanın içinden geçti ve bir derenin yanına geldi. Orada durdu ve hiçbir şeye bakmadı. En azından belirli bir şeye. Orada öylece durdu, sessizce baktı.

İyi ki de öyle olmuş, yoksa başının tam üzerinden geçen bir şeyin havayı yararak çıkardığı o belirgin sesi asla duyamazdı.

Ve Bercelak'ın onu tekrar tekrar eğittiği gibi, Frederik çömeldi ve yana doğru yuvarlandı. Ayağa fırladığında, az önce durduğu yerde bir kılıç gömülüydü.

Akrabalarının emir beklediği gölde Bercelak, Addolgar'ın üç oğlunu işaret etti. "Siz, sizi istiyorum ve ..." Üç yeğenini işaret etti. "...siz üçünüz, onlarla gidin. Havada olmanızı, izlemenizi istiyorum-"

"Bercelak!"

Bercelak döndüğünde kardeşlerinden birinin onu işaret ettiğini gördü. "Kraliçenin titiz muhafızlarından biri seni görmeye mi geldi?"

Bercelak arka pençelerinin üzerine çıktı ve kırmızı ejderhanın Aberthol olduğunu anladı. Rhiannon'un muhafızlarından biri.

Celyn'den bir mesaj aldığını düşünen Bercelak, pençesini sallayarak Aberthol'a işaret etti ve ardından yeğenlerine odaklandı.

"Sizden havada, Garbhán Adası'nın üzerinde olmanızı istiyorum. Garip ya da yersiz görünen her şeyi arayın. Ne olduğu umurumda değil. Bir şey görürseniz annenize ya da babanıza haber verin, onlar da benimle temasa geçsinler. Anladın mı?"

Addolgar'ın oğullarından biri pençesini kaldırdı. "Ne?"

"Garbhán Adası'nda değil miyiz, Amca?"

Bercelak dişlerini birbirine geçirdi. Oğulları hakkında ne dersiniz deyin, en azından hiçbiri bu kadar aptal değildi.

Nefes alarak - Addolgar'ın oğullarına bağırmanın onları tamamen işe yaramaz hale getirmekten başka bir işe yaramadığını uzun zaman önce öğrenmişti; o kadar hassastılar ki - Bercelak öfkesini kontrol altında tutmak için mücadele etti.

"Evet. Garbhán Adası'ndayız. Ama ..." Bercelak'ın sözleri, yeğeninin artık kendisini dinlemediğini, arkasından bakmakla meşgul olduğunu fark ettiğinde kayboldu.

Tam o sırada birinin -kanlı Celyn'in sesine benziyordu- "Mızrak!" diye bağırdığını duydu.

Bercelak arkasını döndüğünde Aberthol'un kendisine doğru koştuğunu gördü, kılıcını çekmişti, yüzü öfke maskesine dönüşmüştü ve "Tek gerçek tanrı adına seni cezalandırıyorum!" diye bağıırıyordu.

Bercelak kılıcını çekti ama kılıcını kaldırdığı anda Celyn yukarıdan uçarak akrabalarından birinin ona fırlattığı mızrağı yakaladı ve ona güç vermek için havada dönerek kanatlarını yanlarına çarptı, tüm vücudu yere düştü.

Arka bacaklarını Kızıl'ın sırtına saplayan, pençeleri pulları ve eti aşarak değerli omurgayı yırtan Celyn, ejderhayı yere yatırdı ve ardından mızrağının ucunu Aberthol'un boynunun arkasına gömdü. Ejderha hareket etmeyi bırakana kadar önce bir yöne, sonra başka bir yöne çevirdi.

Bercelak gözlerini Aberthol'un bedenine dikti. "Sen iyi misin?" Celyn sordu.

Bercelak başını salladı. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü tek kişi sen değildin. Onlar zaten Prenses Agrippina'yı öldürmeye çalıştılar."

Bercelak kılıcını tekrar kınına soktu. "Rhiannon? Onu terk mi ettin?"

"Annemle birlikte."

Bercelak tartışmak için ağzını açtı ama ikisi de yapamayacağını biliyordu. Celyn ya da Bercelak'ın kendisi tarafından korunmanın yanında, kraliçe daha iyi pençelerde olamazdı.

"Ama suikastçıların Rhiannon ya da Annwyl'in peşine düşeceklerini sanmıyorum. Bence savaşa yol açacak ölümleri istiyorlar."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Seni öldürürlerse, Rhiannon'un Salebiriler ve Chramnesind Tarikatı ile kafa kafaya gitmesini engelleyemezsin. Brannie'yi babamın yanına, Izzy ve Éibhear'ı da Dagmar'a gönderdim. Ama sanırım en çok Brannie'nin desteğe ihtiyacı olacak. Babamın ejderhalar

üzerinde Dagmar'dan daha fazla etkisi var."

"Annenle konuştun mu?"

"Ona ulaşamıyorum. Bir şey aramızdaki iletişimi engelliyor."

"Denemeye devam et." Bercelak sessiz Cadwaladr kalabalığının arasından geçerek bir grubu işaret etti. "Siz Bram'a gidin. Zaman kaybetmeyin. Brannie tek başına." Diğerleri havalanırken o başka bir grubu işaret etti. "Siz Devenallt'a gidin. Geri kalanınız da Izzy ve Éibhear'a destek olmak için Annwyl'in kalesine dnn.

"Ben dostumun yanına dönüyorum," dedi sonunda Celyn'e. "Sen babana git. Son duyduğuma göre torunum Var onunla birlikteymiş. Güvende olduğundan emin ol."

Celyn başını salladı, kanatlarını serbest bıraktı ve gitti.

Bercelak tek başına Aberthol'un cesedine baktı. Tarikat, bu toprakların egemen glerine en yakın muhafızı dönüştürmüştü ama ona Rhiannon'u öldürmesini emretmemişlerdi. Muhtemelen yapamayacaklarını biliyorlardı. Rhiannon ne kadar korunaklı olsa da tek başına da çok tehlikeliydi.

Ama bu tarikat ... onun yerine Bercelak'ın peşine düşmüş, Rhiannon'la uğraşmamışlardı çünkü uzun vadeli ve kalıcı bir zarar vermeyi düşünüyorlardı.

Bu gerçek Bercelak'ı Rhiannon ve Annwyl için denediklerinden daha fazla endişelendirmişti. Çünkü şimdi Fearghus'un yıllardır ona ne anlatmaya çalıştığını anlamıştı.

Bu bağnazların başına her ne gelecekse, bu onların dünyasını paramparça edebilirdi.

Frederik'in tanımadığı bir adam olan asker ona hırladı.

"Küçük piç," diye mırıldandı kılıcını yerden çekip ona saldırmadan önce.

Frederik geriye doğru koşmaya başladı ama sonra gidecek hiçbir yeri olmadığını fark etti. Silahlı değildi, bu da onu kendisi kadar hızlı olmayan bir koşu hedefi haline getirecekti.

Kütüphanede geçirdiği onca günün acısını çıkarıyor olmalı.

Bu yüzden Frederik hareket etmedi. Yerinde durdu ve askerin üzerine doğru koşmasına izin verdi, bıçağı Frederik'in yüzüne saplamak için yüksekte tutuyordu.

Ama asker ona yaklaşırken Frederik belindeki kemerden yemek hançerini çıkardı ve çömeldi, sonra hançeri içeri sokup yukarı kaldırdı ve askerin kalçasına gömdü.

Bir çığlıkla asker yere yığıldı ve Frederik hızla ayağa kalktı, kanlı bıçak elindeydi, o sırada ağaçların arasından birinin ona doğru geldiğini duydu. Kılıcı ölmekte olan askerin elinden çekip aldı ama Izzy ve Éibhear'ı görünce rahat bir nefes aldı.

"Tüm sebeplere şükürler olsun," dedi nefes nefese.

"İyi misin?" Izzy elini onun omzuna koyarak sordu.

Frederik kısa bir süre Éibhear'ın yanından koşmaya devam etmesini izledi. "Beni öldürmeye çalıştı," dedi yerde kanlar içinde yatan asker için.

"Onu tanıyorum," dedi Izzy şok olmuş bir ifadeyle. "Bir zamanlar benim müfrezemdeydi."

"Éibhear nereye gidiyor?" Frederik sordu.

Izzy'nin gözleri büyüdü. "Siktir. Dagmar."

Arlais parmağıyla Dagmar'ın yüzünü işaret etti. "Babama söyleyeceğim!"

"Bunu sen yap! Hatta hemen şimdi gidip onu bulalım ve ona kendim söyleyeyim!"

Dagmar sandalyesini geri itmeye başladı, ancak Adda aniden koca köpek kafasını yaklaştırdı ve Dagmar'ın ön kolunu çenelerinin arasına aldı.

Arlais'in gözleri panik içinde açıldı ve "Adda, hayır!" diye bağırdı.

Ancak köpek Arlais'yi görmezden geldi ve Dagmar'ın kolu hâlâ ağzındayken aniden geri çekildi. Köpek korkmuştu

Dagmar sandalyeden kalkıp dizlerinin üzerinde yerde sürüklenerek kapıya doğru gitmesine izin verdi ve Adda onu serbest bırakarak az önce Dagmar'ı çektiği masaya odaklandı.

İşte o zaman Dagmar, son sekiz yıllık asistanının tam Dagmar'ın oturduğu yere törensel bir hançer gömdüğünü gördü.

Mabsant başını kaldırdı, yüzü öfkeli bir hırıltıya dönüşmüştü. "O köpeği haftalar önce öldürmeliydim," diye hırladı.

Adda ona saldırırken bıçağı sandalyeden çekti. "Arlais!"

Dagmar çığlık attı. "Kaç!"

Arlais kapıya koştu ama kapı açılmadı. Anahtar kilidin içinde kırılmıştı.

"Bize yardım edin!" Arlais kapıya vururken çığlık attı. "Çıkarın bizi buradan!" Dagmar birinin diğer taraftan içeri girmeye çalıştığını, bedenlerin kalın tahtaya çarptığını duydu.

Adda çenesini Mabsant'ın boğazına doladı ve ısırıldı ama piç kurusu bıçağını köpeğin göğsüne ve uyluklarının iç kısmına saplamayı başardı.

"Hayır!" Dagmar ayağa kalkarak çığlık attı.

Mabsant Adda'yı bir kenara fırlatırken Arlais onun yanına koştu ve küçük kollarıyla Dagmar'ın beline sarıldı.

Köpek büyük hasar vermişti ama Mabsant hâlâ Dagmar'a doğru geliyordu, kanlı hançerini havaya kaldırmıştı.

Dagmar Arlais'i arkasından itti ve belindeki küçük kemerden kendi yemek hançerini çıkardı.

Ancak ikisi de çalışma odasının arkasından gelen garip bir tıslama sesi duyunca durdular. Dönüp baktıklarında kitap raflarından dumanların yükseldiğini gördüler.

Dagmar bunun duvarları yıkmak üzere olan ejderhalar olduğunu düşündü. Ama sonra en küçük beş kızı orada duruyordu, başları eğik, altın rengi gözleri Mabsant'a kilitlenmişti.

"Abominationssss," diye histerik bir şekilde tısladı. "Hepinizin-"

Ona doğru uçtular. Tam anlamıyla. Kanatları yoktu. Ama vücutları yerden kesilmişti ve saniyeler içinde Mabsant'ın

üzerindeydiler. Dişler

Onu yere çarparken etini paralıyorlardı.

Tren kılıcı elinden fırladı ve Dagmar'ın ayaklarının dibine düştü. Arlais onu yerden alana kadar hiçbir şey düşünmedi.

"Arlais, hayır!"

Rhiannon n kollarını çılgınca savurdu.

Ghleanna geri adım attı. "Ne yapıyorsun?"

"Sivrisinekler gibi!" diye yakındı, Ghleanna'nın büyücü olmayan haliyle bunu asla anlamayacağını bilse de. "Etrafımdaki tüm o vızıltılar. Sinir bozucu!"

"Annwyl kadar deli gibi konuşmaya başladın."

"Oh, kapa eneni!"

"Neden hatalı olduğunu kabul etmiyorsun? Hayatında bir kez olsun, kabul et!"

"Ben hiçbir konuda yanılmıyorum! Ve ... ve ... och!" Rhiannon kollarını tekrar savurdu, büyülü bir şeyle kaplanmış olma hissi baskın gelmeye başlamıştı.

Bir saniye bile daha dayanamayan Rhiannon pençelerini indirdi, aklına bir büyü getirdi ve büyülü alevle havaya rnler yazarken konuştu.

"İşte!" diye zaferle ilan etti. "Gitti!"

Ama Rhiannon daha fazla bbrlenemedi, çocuklarının sesleri sanki bunca zamandır duymasını engellemişler gibi, çoğu düşüncenin ortasında kafasının içinde yankılanmaya başladı.

Rhiannon Ghleanna'ya baktı. Siyah dişi ejderha pençelerini kafasına geçirmiş, gözlerini panik içinde kocaman açmıştı.

"Bram," dedi.

"Git," diye emretti Rhiannon

ona. "Seni bırakamam-"

"İstedikleri ben değilim. O yüzden git! Git Bram'ımızı kurtar!"

Brannie babasının evine yaklaşırken yukarıdan ona çarptılar ve onu sürükleyerek

Zemin.

Brannie'nin daha önce hem ejderha hem de insan olarak birlikte savaştığı ejderhalardan oluşan bir filo. Bir zamanlar yoldaşım dediği ejderhalara artık düşmanım diyordu.

Brannie başını kaldırarak onu yüzükoyun yere yatırmış olan ejderhaya çarptı.

"Orospu!" diye bağırdı kemik kırılma sesini duyduğunda.

Brannie pençelerine ulaşmak için sadece saniyeleri olduğunu, yoksa dizlerinin üzerinde öleceğini biliyordu.

Elinde kılıcıyla ayağa fırladı. Tabanını en yakın ağaca çarptı ve tasarlandığı gibi, kendi boyutundaki bir Dişi ejderhaya yakışır bir uzunluk ve genişliğe uzandı.

Yeşil bir ejderha onu gereksiz yere, "Öleceksin, kâfir," diye uyardı.

Brannie sırttı. "Ama önce siz değersiz pislikleri yanıma alacağım."

Kaçka atını Merhametli Bram'ın kalesinin dışındaki yıkık dökük avluya sürdü. Kısrağını merdivenlerden yukarı itti ve sonra atın arka ayakları üzerinde şaha kalkmasını sağladı, böylece aşağı indiğinde toynakları kapıları kırarak açtı.

İçeri girdi ve koridorun karşısına geçti. Bram, şimdi ejderha olduklarını fark ettiği adamlardan oluşan bir çemberin içinde duruyordu. Daha yaşlılardı ama yine de ejderhaydılar. Bram ağzı açık, gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmış bir halde ona bakarken Kachka ilerlemeye devam etti.

Sağ ayağını tek üzengide tutup sol ayağını dışarı çeken Kaçka, eğilip aşağı indi. Atın yanından sarkarken eyerini kavradı ve Bram'a yaklaştığında serbest kolunu sallarken sıkı sıkı tutundu.

"Sen ne haltsın-oof!"

Ejderhayı - neyse ki hâlâ insan formundaydı - belinden tutup kaldırdı. Diğer ejderhalar panik içinde yollarından çekilerek Bram'ı atının sırtına çıkarması için ona yer açtılar.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, kadın eyerin arkasına oturup dizginleri eline aldığıında.

"Hayatını kurtarıyorum, ejderha. Bir şey değil."

"Kachka, neler oluyor?"

Kaçka bir köşeyi döndü. "Tek gözlü tanrının fanatikleri tarafından öldürüleceksiniz."

"Var-"

"Güvende. Elina ile birlikte."

Bir köşeyi daha döndü ve ileride arka kapıyı gördü. Neyse ki açıktı.

At kapıya ulaştığında, "Dayan, Merhametli Bram," diye emretti. "Seni alacağım-"

Kapıyı geçtikten sonra at tekrar şaha kalktı, birkaç adım geri gitti ve sonra daireler çizerek döndü.

Merhametli Bram'ın arka kapısının önünde onca asker varken lanet şeyin gerçekten de başka seçeneği yoktu.

Dagmar kızının kolunu tuttu, ancak Arlais kolayca geri çekildi ve kız kardeşlerine doğru yürüdü.

Seva geri çekildi, yüzü kan içindeydi. Çok fazla diş vardı. Tanrılar kadar çok.

Seva, Arlais'e kendi sesine ya da bu dünyadan herhangi bir şeye benzemeyen bir sesle, "Bitir işini," dedi.

"Arlais . . . yapma."

Ama Arlais omzunun üzerinden annesine baktığında, Dagmar onun da kız kardeşlerinden farklı olmadığını fark etti. Artık irisin etrafında koyu kırmızı bir tonla siyah olan o altın gözlerle değil.

"Yap şunu!" Seva sert bir fısıltıyla emretti.

Arlais bıçağı yukarı kaldırdı ama Dagmar Arlais'i kenara itti ve dizlerinin üzerine çöktü. Yediği hançeri iki eline alan Dagmar, aşağı indirdi ve kabzasına kadar Mabsant'ın göğsüne gömdü.

Şimdi, tehdit ortadan kalkınca, dişler ve garip gözler kayboldu ve Dagmar aniden ona bakmaya başladı

Çocukları. Onun bebekleri.

Ağlayarak ona doğru koştular, kollarını beline, bacaklarına doladılar, en küçükleri onu kucağına almaya çalıştı, Dagmar da bunu yaptı.

İşte o zaman Frederik, Éibhear ve Izzy'nin odada olduğunu fark etti. Bir süredir oradaydılar, kapı şimdi uzak duvara yaslanmış, menteşeleri sökülmüştü.

Her şeyi görmüşlerdi. Dagmar yüzlerindeki dehşet ifadesinden bunu anlayabiliyordu.

Dagmar onlarla yüzleşti. "Bugün burada gördükleriniz hakkında hiçbir şey söylemeyeceksiniz. Tek bir kelime bile. Beni anlıyor musunuz? Bu asla ortaya çıkmamalı. Bu asla bilinemez."

Üçü de kabul ettikten sonra Dagmar yutkundu ve kızlarına daha sıkı sarıldı. "Şimdi gidip oğlumu getirin."

Otuz Sekizinci Bölüm

Elina döndü ve okunu fırlattı, oku doğrudan onları kovalayan ejderhanın burun deliğine saplandı. Ejderha bir kükremeyle geri çekilirken, Elina bir ok daha çekip yerleştirdi.

İşte o zaman Var bağırdı.

"Önümüzde!"

Elina tam önlerine bir ejderhanın indiğini görecektik kadar ileri baktı, atın toynaklarının altında yer sarsılıyordu.

Elina'nın atı şaha kalkıp geri geri giderken, "İğrençliği bize ver, dişi," diye emretti. "Ve yaşamana izin vereceğim."

"Sana hiçbir şey vermiyorum." "O zaman ikiniz de ölürsünüz."

"Sakın bırakma beni küçük Var," diye uyardı onu.

"Neden? Ne yapacaksın?"

"İ-"

Elina'nın sözleri yüzüne ve vücuduna sıçrayan ejderha kanıyla kesildi. Kafasını kaldırdığında ejderha büyüklüğünde bir kılıcın ejderhanın göğsüne saplanmış olduğunu gördü.

Ejderha öne doğru yığılıp öldüğünde, kılıç çekilip çıkarıldı ve ceset yere bırakıldı.

Elina ilk başta soğuk kış rüzgârında sallanan ağaçlardan başka bir şey görmedi, ama sonra, hiç yoktan doğmuş gibi görünüyordu ... kendini bir kayaya karşı kamufle eden bukalemun bir kertenkele gibi ... altın ejderha Gwenvael ortaya çıktı.

Var eyerde dimdik oturdu. "Baba!"

Güneş ışığında altın rengine bürünen Gwenvael oğluna gülümsedi. "Tanrılara şükürler olsun," dedi rahatlamış bir iç çekişle. "Uzun hayatımı anneni dinleyerek geçirmek zorunda kalacağımdan korkuyordum."

Bram amcana gitmene izin vermekle ne kadar hata ettiğimden yakın."

Çocuk güldü ama Elina onun tutmaya çalıştığı gözyaşlarını duyabiliyordu. "O da öyle yapardı. Ama senin burada ne işin var?"

Ejderha gözlerini devirdi, belli ki utanmıştı. "Ne diyebilirim ki? Annene yalan söyledim."

"Şok edici," diye mırıldandı çocuk sertçe.

"Ona sen Bram'deyken seni kontrol etmeyeceğimi söyledim ama ... şey ..." Omuz silkti, çaresizdi. "Benim için kendi başına gitmene izin veremeyeceğim kadar önemlisin. İşte, söyledim. Ama tekrarlarsan, kimseyi, özellikle de kendi oğlumu bu kadar önemsemişimi kesinlikle inkâr ederim."

"Oğlunu al ejderha," dedi Elina, Var'ın attan inmesine yardım ederek. "Onu annesine geri götür."

"Bizimle gel, Elina," diye yalvardı Var. "Gelemem. Kız kardeşimin yanına gitmeliyim."

Gwenvael, "Cadwaladr'lar biz konuşurken Bram'a uçuyorlar," diye açıkladı. "Eminim-"

"Hayır, güzel altın bir-"

"Teşekkür ederim, Elina."

"Baba!"

"-Ama ben kız kardeşimi almalıyım, sen de bu çocuğu annesine geri götürmelisin. Eğer artık o olmazsa dünyaya ne yapacağını görmekten nefret ediyorum."

Gwenvael oğlunu kuyruğuyla kaldırdı ve sırtına yerleştirdi. "Onu koruduğun için teşekkür ederim, Elina."

Elina onun sözleri karşısında başını salladı, atını döndürdü ve Bram'ın kalesine doğru yola koyuldu.

* * *

Celyn yukarıdan savaşı gördü ve içeri daldı. Yumruklarını açarak pençelerinin dışarıda olduğundan emin oldu.

Son kalan ejderhalardan biri olan ve Brannie'nin sırtına vahşi bir hamle yapan Altın'ı yakaladı.

Pençelerini ejderhanın böğrüne saplayan Celyn, onları derine gömdükten sonra yukarı aşağı, ileri geri hareket ettirerek değerli organları parçaladı.

Altın acı içinde çığlık attı, alevleri yakındaki ağaçları yok etti.

Celyn pençelerini Altın'ın bedeninden çekti ve hızla kafasını kavradı. Önce bir tarafa, sonra diğer tarafa çevirerek boynunu kırdı.

Cesedi bıraktı ve ayağa kalktı. Brannie bir ejderha baltası almış ve kesip biçiyordu. Biri onu kızdırmış olmalıydı.

"Bence yeterince öldü, kardeşim."

Celyn'in sözleri üzerine Brannie öfkeli bir hırıltıyla döndü, baltasını kaldırdı ve bu sırada kuyruğu bir ağacı devirdi.

Kan ve beyin onu tepeden tırnağa kaplamıştı. Siyah gözleri vahşiydi; Cadwaladr'ın kana susamışlığı onu ele geçirmişti.

"Gitmeliyiz," dedi kız kardeşine.

"Gitmek mi?"

"Da'ya yardım etmeliyiz."

"Burada işimizin bittiğini sana düşündüren nedir?"

Celyn kız kardeşinin etrafına saçılmış ejderha parçalarına baktı. Ama başını kaldırdığında Brannie kanla kaplı baltasını ona doğrultuyordu.

Döndü ve arkasında silahlarını çekmiş on ejderhanın durduğunu gördü.

"Peki o zaman," dedi Celyn iç çekerek, "hadi şu işi bitirelim."

Sonra o ve Brannie ileri atıldılar ve önlerine çıkan her şeyi öldürdüler.

Kaçka atından indi ve kılıcını çekti. "Arkamda kal, Merhametli Bram," diye emretti ona.

"Sanırım artık arkama geçmen gerekiyor, Kachka Shestakova."

Kaçka sırtında bir sıcaklık hissetti ve döndüğünde atının dörtnala gittiğini ve Bram'ın ejderha formuna büründüğünü gördü.

Pulları gümüş rengindeydi, saçları gibi. Ve iriydi. Ancak, ne yazık ki, bu Ejderha Büyükleri ile birlikte gönderilen koruyucu birim kadar büyük değildi.

"Koş, Kachka."

"Ben Bozkırların Kızıyım. Kaçmayacağım. Teslim olmayacağım." "O zaman öleceksin," dedi ejderhalardan biri gülerek. "Senden önce değil, emperyalist pullu pislik!"
Baktı

arkasında duran Southland ejderhasına baktı. "Üzerine alınma, Merhametli Bram."

"Koşullar göz önüne alındığında hiç alınmadı."

"İkisini de öldürün," diye emretti düşman ejderha.

"Bekle!" Bram, Kaçka'nın etrafından dolanarak seslendi.

Ejderhanın ya kendi ya da onun hayatı için yalvarmak üzere olduğundan endişelenerek yüzünü buruşturdu.

Ama neyse ki ikisini de yapmadı. Bunun yerine sadece bir soru sordu.

"Bu tanrınız halkınıza ihanet etmeye değer mi?" Yaşlı ejderhalardan biri, "Buna fazlasıyla değer," dedi.

Bram'ın kalesinden çıktılar ve rahatça insandan ejderhaya dönüştüler. "Tanrımız dünyayı sizin tanrısız kraliçeniz ve onun aşağılık yavruları tarafından yaratılan bu iğrençliklerden temizleyecektir."

"Ama Chramnesind" -ve Bram bu ismi söyler söylemez, diğer ejderhaların hepsi gözlerini kapattı, başlarını eğdi ve pençeleriyle havaya bir rün yazdılar . . . aptalcaydı

-"O bir ejderha tanrısı değil. Eğer tam güce ulaşırsa, eski dostlar, bu gezegenden ilk sileceği sizler olacaksınız."

"Asla anlayamayacaksın, Bram. Sen lekelenmişsin. Ve konuşman hayatını bir saniye daha uzatmayacak."

"Oh, biliyorum. Sadece yaşlı top ve zincir eve gelene kadar zaman öldürüyordum."

Yaşlı ejderha gözlerini kırptırdı, sonra etrafında döndü ve Kachka'yı çılginca savrulmasından kaçınmak için çömelmeye zorladı.

Kuyruk.

Ghleanna adındaki dişi ejderha onun arkasında duruyordu. Saçlarından tutup yaşlı ejderhayı öne doğru çekti ve kılıcının ağzını burnuna sapladı.

Bram Kaçka'ya baktı ve gülümsedi. "Muhteşem değil mi?"

Ghleanna yaşlı ejderhayı kılıcından çekti ve askerlere odaklandı. "Hepsini öldürün!" diye bağırdı ve ejderhalar gökten düşerek asker ejderhaların üzerine sertçe indi.

"Soylular her zaman unuttur," diye mırıldandı Bram. "Cadwaladrlar asla yalnız savaşmazlar."

Elina ağaçların arasında hızla ilerliyor, Bram'ın şatosuna yaklaşıyordu ki atı aniden şaha kalktı ve neredeyse ikisini de devirecekti.

Eyeri kavramak için kalçalarını kullanan Elina, koltuğunu korumayı başardı ama atı koşunun ortasında döndü ve ileri doğru sıçradı.

Elina onu tekrar çevirmek üzereydi ki ağaçlar sallanmaya başladı ... sonra da devrildi. Yere çakılan ağaçlar neredeyse ikiliyi ezip geçecekti.

Neyse ki bir Bozkır atının üzerindeydi ve hayvan, çağlar boyunca iyi bir at yetiştiriciliğinin yarattığı zarafetle hareket ediyor, bir açıklığa ulaşana kadar devrilen ağaçların etrafında dans ediyordu.

Tam güvenli bir yere sıçramışlardı ki altlarındaki zemin tekrar hareket etti ve at birkaç kez yana sıçrayarak savaşan iki ejderhanın yanlarından geçmesine izin verdi.

Elina bir nefes verdi ve onu koruyan at tanrılarına, kendisine böylesine olağanüstü bir at yoldaşı hediye ettikleri için sessiz bir teşekkür duası gönderdi. Sonra başını kaldırdı ve savaşan ejderhalardan birinin Celyn olduğunu fark etti.

Bir başka ejderha kılıcını kaldırmış bir halde açıklığa fırladı. Elina ejderhayı tanımıyordu, bu yüzden onun dost mu yoksa düşman mı olduğuyla ilgilenmemeye karar verdi. Bunun yerine bir ok yerleştirdi, nişan aldı ve fırlattı.

Okun rotası doğru çıktı ve pullu boynunun dikişlerinin tam ortasına saplandı. Ejderha yana doğru sarsıldı, pençesi hemen oka gitti ve gözleri okun nereden geldiğini aradı.

Saniyeler içinde Elina'ya kilitlendi. "Sen."

Bir ok daha yerleştirdi ve yayını kaldırdı, bu kez gözlerine nişan aldı ama hızla gelen siyah pullardan oluşan bir patlama ejderhaya çarparak onu yere serdi.

Brannie ejderhanın arka bacağını tutup bir ön pençesiyle onu kendine doğru çekerken, diğer pençesiyle de Elina'nın üzerine düşmesi halinde insan bedenini saniyeler içinde ezeceğini bildiği büyüklükte bir balta çıkardı.

Brannie hiç duraksamadan ejderhanın omurgasına saldırarak onu ikiye böldü ve kurbanından gelen acı çığlıklarını duymazdan geldi. Daha sonra yukarı doğru hareket etti ve çığlıklar tamamen kesilene kadar ejderhanın kafasının arkasını kesti. Hâlâ dövüşen Celyn'e doğru ilerlerken bir an durup ona baktı.

"Elina?"

Rakibini yere yatırmış ve kılıcını ejderhanın kalbine saplamak üzere olan Celyn aniden başını kaldırdı.

Onu görünce pullu yüzündeki rahatlama Elina'yı gülümsetti. Ancak Celyn'in rakibi Celyn'i fırlatıp pençelerine geri dönmeyi başardığında bu gülümseme hızla bir irkilmeye dönüştü. Kendi kılıcını çekip çıkardı ve Celyn'e doğru atladı.

Ama Celyn'in kız kardeşi oradaydı, ejderhayı saçlarından yakalayıp geri çekti. Celyn ayağa kalkıp tekrar ejderhanın üzerine gelirken, ejderhayı sıkıca tutmak için baltasının sapını ejderhanın boğazına dayadı. Kılıcını ejderhaya sapladı.

Ejderhanın bağırsakları soldan sağa ve tekrar geriye doğru yırtıldı. Ejderhanın iç organları yere döküldü ve sanki hepsini tekrar içine sokabilecek ve iyi olacakmış gibi onlara uzandı.

Brannie ejderhayı serbest bıraktı ve geri çekilerek ejderhanın son birkaç saniyesini bağırsaklarını toplamak için kullanmasını izledi.

Celyn ise Elina'nın yanına geldi.

"Sen iyi misin?"

"Kız kardeşim mi?" diye sordu hemen.

"Annem ve babamla birlikte. O güvende. Şimdi bana cevap ver. Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim. Bozkırların kudretli atı iyi iş çıkardı. İki yuvarlanan ejderhanın ağırlığı altında ezilecek olan işe yaramaz seyahat ineğinin aksine."

"Şu gezgin inek olayının peşini bırakmayacaksın, değil mi?"

"O değersiz biri!"

Brannie baltasını aniden kaldırıp sertçe indirerek Celyn'in rakibinin kafasını kopardığında ikisi de sıçradı.

Döndüğünde ikisinin de kendisine baktığını görünce omuz silktiler. "Yeterince hızlı ölmüyordu ve bağırsaklarını toplamaya devam etti. . . . İğrençti."

Celyn, Elina'ya gülümsemeden önce başını salladı.

"Ölmediğine sevindim," dedi ona dürüstçe. "Şimdi gidip kız kardeşimi görmeliyim."

"Beni öylece bırakacak mısınız?"

"Evet."

"Kız kardeşini benden daha mı çok önemsiyorsun?" "Evet."

Celyn Elina'ya öylece bakarken, kız kardeşi arkasında yerde yuvarlanıyor, ağaçları deviriyor ve kahkahaları arasında "Onu seviyorum! Onu o kadar çok seviyorum ki!" Elina atını Bram'ın kalesine doğru çevirdi ve hayvanı dörtnala koşturdu.

Ghleanna burnunu eşininkine bastırđı ve kuyruğunu onunkine doladı. Birkaç saniye boyunca birlikte durdular, sadece birbirlerinin varlığıyla rahatladılar.

"Nereden biliyorsun?" Bram sordu.

"Oğlun tahmin etti. Bercelak'ı öldürmeye bile çalıştılar." "Bercelak mı? Deli mi bunlar?"

"En ufak bir şey yok. Ne yaptıklarını çok iyi biliyorlardı. Dagmar'ın da peşine düştüler ama," diye araya girdi adam gerildiğinde, "o güvende. O kadar şanslı olmayan başkaları da var. Ama bunları sonra düşüneceğim."

"Bu bir şeyleri değıştirecek."

"Biliyorum ama bunu da sonra düşünürüz. Sadece burada benimle olduğun için mutlu olmama izin ver."

Cadwaladr Klanı tarafından bağınaz askerlerin katledilmesi üzerine Ghleanna dörtnala koşan bir atın sesini duydu.

Elina Shestakova savaşan ejderhaların etrafından dolaşarak Bram'ın yanında kendi atına binmiş olan kız kardeşine doğru ilerledi.

Garip olan şey ise Ghleanna'nın Kaçka Şestakova'nın kendi Rider tarzıyla hâlâ Bram'ın yanında durup onu koruduğunu hissetmesiydi.

Bu insan dişi, muhtemelen kız kardeşi istediğı için bir ejderhayı diğerk ejderhalardan koruyordu. Ve bu Ghleanna'yı söyleyebileceğinden çok daha fazla sevindirdi.

Elina, atları yan yana gelene kadar Kaçka'ya doğru sürdü, kız kardeşler eyerlerinde gururla otururken dizleri neredeyse birbirine değıyordu.

Elina kız kardeşine başını sallayana kadar ikili birbirlerine baktı. Kaçka da başını salladı. Sonra Elina atını Bram'ın arkasına doğru sürerek Ghleanna'nın yanına geldi. Orada oturdu, Cadwaladrlar her zaman çok iyi yaptıkları şeyi yaparken bakışları azalan savaşı izliyordu.

. bir şeyleri öldürmek.

Evet. Ghleanna the Decimator ve eşi, ölümcül yavruları ve akrabalarıyla birlikte en fazla yüz adım ötede,

Shestakova kardeşler tarafından korunuyordu.

Ghleanna eğildi ve Bram'a fısıldadı, "Bu şimdiye kadarki en sevimli şey."

"Dur."

"Hiç."

Celyn sonunda kız kardeşini kanatlarından tutarak sürükledi ve ayağa kaldırdı. Kahrolası kahkahaları durdurmak için her şeyi yapardı.

Babalarının kalesine geri döndüler.

"Onun beni benim onu önemseydiğim kadar önemseydiğini sanmıyorum," diye yakındı. Ve tanrılar biliyordu ki, bu konuşmayı sadece Brannie'yle yapacaktı. "Yine Izzy'nin durumuna döneceğiz."

"At boku. Izzy ile neye bulaştığınızı en başından beri biliyordunuz. Izzy'nin Éibhear hakkında ne hissettiğini bilmeyen tek aptal lanet olası Éibhear'dı."

"O zaman neden-"

Brannie durdu ve pençelerini havaya kaldırdı. "Zavallı bir çocuk gibi konuştuğun için seni dövmek zorunda kalmadan önce şunu söyleyeceğim, bu iki kadını tanıdığım kısa süre içinde, gösterişli kadınlar değiller. Sevgi dolu bir kadın istiyorsanız, o zaman sadece kendini kraliçeye nasıl sunacağını bilen boş bir kraliyet kadını alın. Ama kız kardeşini sizden daha çok düşündüğünü yüzünüze söyleyecek kadar güçlü bir vajinaya sahip bir kadın istiyorsanız . . . o zaman kendine bir Rider bul."

"Haklısın."

"Tabii ki biliyorum. Şimdi gel bakalım. Öldürmenin geri kalanını kaçırıyoruz."

Kardeşler, Brannie tekrar durup gözlerini uzaklara dikene kadar birlikte yürüdüler.

"Sorun nedir?" Celyn sordu.

"Bir şeyi unutmuşuz gibi hissediyorum. "

Annwyl'in bedeni çadırın diğ er tarafına savruldu ve yüz üstü yere düştü.

Brigida hayal kırıklığına uğradığını itiraf etmek zorundaydı.

Doğru, Kanlı Annwyl, Brigida'nın sevgili annesinin dediğı gibi, bir şampiyon gibi dayak yemişti. Ama sanki bir zamanlar sahip olduğı  st nl k, Dagmar Reinholdt ve o asil Cadwaladr'lar tarafından bastırılmış gibi görünüyordu

-Asla bir araya gelmemesi gereken bu iki kelime Annwyl'in artık sadece bir kraliçeden başka bir şey olmadığı noktaya kadar geldi. Sıkıcı, yaşlı bir kraliçe.

Brigida bununla ne yapabilir ki?

Kraliyet mensubu belinden tutularak Glebovicha Shestakova'nın başının üzerine kaldırıldı. Annwyl'in burnundan, ağızından ve gözlerinden kan akıyordu ve yüzü şişiyordu. Ve Brigida, Glebovicha'nın ayı gibi dev yumrukları kraliçenin vücuduna çarptığında birden fazla kez kemiğın kendine özgü ezilmesini duyduğundan emindi.

Brigida i çekti. Gerçekten çok kötüydü. İnsan için çok umutlanmıştı. Ama bu gerçekten onun hatasıydı... bir insana güvenmek. Dişi bile olsa.

Glebovicha Shestakova kraliçeyi çadırın altındaki donmuş toprağı çarparak omurgasının steplerin sert topraklarına dayanmasını sağladı.

Annwyl kan öksürdü ve sefalet içinde inledi. "Glebovicha Shestakova," diye seslendi Magdalina Fyodorov Steplerin dilinde. "Bu kadar yeter. İşini bitirin ve bu işi bitirelim. abucak."

Glebovicha başını salladı ve ona çakmaktaşından bir balta fırlatan akrabalarından birine doğru yürüdü. Kabaca yapılmış gibi görünen ama aynı zamanda kalın öküz kemiğini çabucak parçalara ayırabilecek kadar güçlü bir silahtı bu.

Brigida bir kez daha iç çekti, hayal kırıklığına uğramıştı. Ama sonra öküz düşüncesinin onu biraz acıktırdığını fark etti. Ve yakındaki bir tepede birkaç öküz görmüştü.

. .

Yavaşça arkasını dönen Brigida, Annwyl'i çoktan unutmuş olan Glebovicha'nın, Annwyl'in anlayacağından emin olduğu ortak dilde şöyle dediğini duydu: "Sen, emperyalist köpek, bu dünyaya iblis yavruları getirdiğinde bana anne olmaktan bahsetmeyi mi düşünüyorsun? Şimdi cehenneme gidebilir ve dünya o değersiz amcık lekelerini varoluştan sildiğinde İğrençliklerinle orada buluşabilirsin. Öyle mi? O zaman ne kadar büyük bir günah işlediğini anlayacaksın."

Bu doğruydı. Brigida'nın birlikte çalıştığı İğrençlikler olmalı. Genç olabilirler. Ama orada büyük bir potansiyel vardı ve bir gün yeterince güçlü olacaklardı.

Kapağı geri çeken Brigida çadırın açıklığında durdu ve baltanın ete vurduğu son gümbürtüyü duymayı bekledi. Ama hiçbir şey duymadı. Birkaç saniye daha bekledi. Hâlâ . .

. Hiçbir şey.

Açlığı o an için unutulmuş bir halde arkasına döndüğünde, Glebovicha'nın baltayı umutsuzca indirmeye çalıştığını gördü. Ama salınımını tamamlayamadı çünkü Annwyl'in eli artık silahı da tutuyordu.

Brigida, kabileleri Anne Atli'nin yanında yere oturmalarına izin vermeyecek kadar küçük olan daha küçük liderlerin izdihamı arasında ilerledi. Oturan kadınların oluşturduğu dış çembere ulaştığında Brigida asasını dikti ve ona yaslandı. Ani hareket yüzünden bacağı korkunç bir şekilde zonkluyordu ama damarlarındaki kan umutla akıyordu.

Hâlâ kanaması devam eden Annwyl artık zayıf ve bunalmış değildi. Hayır. Sadece öfkeliydi. İnanılmaz derecede, kör edici bir şekilde, çadırdaki herkesi öldürecek kadar kızgındı.

Ve bu öfkeyi, onun işini bitirecek olan baltayı tutmak ve büyük insan ayaklarına ulaşmak için kullandı.

Vücudu titriyordu ama acıdan değil. Öfkeden. Yüzündeki onca kana rağmen Brigida bunu Annwyl'in gözlerinde rahatlıkla görebiliyordu. Kahretsin, hissedebiliyordu. Annwyl'in öfkesi yaşayan bir şeydi.

Tanrıların onu fark etmesine şaşmamalı. Bu dünyayı çevreleyen tüm evrenlerden insan ve ejderha, hepsini kendine çekmiş olmalıydı.

Sonunda, iki kadın sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca birbirlerine baktıktan sonra Annwyl ağzını açtı.

Brigida küfürler beklediğini kabul ediyordu. Tehditler. Annwyl'in Glebovicha'ya yapmayı planladığı şeyin bir özeti.

Ama Brigida bu kez çok küçük düşünüyordu. Çünkü Kanlı Annwyl'in ağzından hiçbir kelime çıkmadı. Ondan mantıklı hiçbir şey gelmedi.

Bunun yerine, kraliçe ağzını açtı ... ve çığlık attı.

Tanrılar. Öyle bir hiddetle, öyle bir öfkeyle, öyle bir delilikle bağırıyordu ki Brigida, Bozkırların tüm güçlü Binicilerinin korku ve tiksintiyle geri çekildiğini görebiliyordu. Çünkü Brigida'nın sevgili annesinin de dediği gibi, "Kimse deli bir amcıkla dövüşmek istemez, aşkım. Kesinlikle hiç kimse."

Daha da iyisi, bu çığlık sonsuza dek sürecekti gibi görünüyordu. Bu bir taktik değildi. Bu planlı bir saldırı değildi. Dürüst olmak gerekirse, kız o kadar da zeki değildi.

Bunun yerine, çocuklarını tehdit eden birine karşı basit bir tepkiydi. Artık çocukları yetişkin olsa bile, o hâlâ kimsenin meydan okumak istemediği bir anneydi.

Hâlâ çığlık atıyordu, sanki bu hareket ona güç vermiş ve yaralarını iyileştirmiş gibi, Annwyl sonunda baltayı Glebovicha'nın elinden çekip aldı. Sapını Glebovicha'nın yüzüne çarparak onu sersemletti ve bacağını Glebovicha'nın altından geçirerek iri kadını bir ağaç kütüğü gibi yere düşürdü.

Annwyl, Glebovicha'nın başının yanında durana kadar etrafta dolaştı. Çığlıkları nihayet durmuştu ama öfkesi hâlâ dalga dalga yayılıyordu.

Bir ayağını Binici'nin kulağına, diğerini de Glebovicha'nın göğsüne koyarak onu yere sabitledi. Bu Annwyl için garip bir pozisyondu ve Brigida şaşkınlıkla kaşlarını çattı, kraliyet ailesinin neyin peşinde olduğunu merak ediyordu.

Annwyl, baldırını kavrayan ve onu çekip çıkarmaya çalışan iri elleri görmezden gelerek, "Karar verdim, Outerplains Bozkırlarının Uzak Menzillerindeki Umutsuzluk Geceyarısı Dağlarının Kara Ayı Binicilerinden Glebovicha Shestakova," diye nefes nefese haykırdı, "bir daha asla anne olmamalısın."

Kasları şişmiş, tüm vücudu güç ve kuvvetle gerilmiş olan Annwyl, çakmaktaşı baltayı yukarı kaldırdı, bir süre orada tuttu, sonra Glebovicha'nın amına öyle bir güçle indirdi ki, Annwyl kadının karnına doğru ilerledi.

Kabile liderlerinden gelen dehşet çığlıkları -bazıları ayağa fırladı, diğerleri umutsuzca başka tarafa baktı, neredeyse hepsi silahlarını çekip bacaklarını kapattı- Glebovicha'nın acı çığlığını neredeyse bastırdı.

Yine de Anne Atlı sakinliğini korudu. Yine de, kulübedeki en güçlü köpek olmadan Tüm Bozkır Kabilelerinin Lideri olunmazdı.

Annwyl baltayı hâlâ çığlık atan Glebovicha'dan çekti, ondan uzaklaştı, sonra baltayı tekrar indirdi - orospunun kafasını aldı.

Southlander kraliçesi uzandı, Glebovicha'nın hâlâ seğirmekte ve çığlık atmaya çalışmakta olan başını saçlarından tutup kaldırdı ve çadırın açıklığına doğru döndü. Koşmadı. Glebovicha'nın bacağına verdiği hasar yüzünden topallamakla meşguldü.

Yine de aniden durdu ve kabile liderlerinin dehşete düşmüş yüzlerine baktı.

"Yapma," dedi, birden sakinleşti, sesi yumuşadı, "çocuklarıma İğrençler deme." Sert, garip bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bu beni rahatsız ediyor."

Annwyl bunu söyledikten sonra yavaşça topallayarak çıkışa doğru ilerlemeye devam etti.

"Kanlı Annwyl," diye seslendi Anne Atlı kendi yüksek boyuna doğru yükselirken. Uzun, sarı saçları çok sayıda örgü halinde sırtından aşağı uzanıyordu ve yara izleri

Brigida yüzünün ve ellerinin tüm vücudunu kapladığından emindi. "Gel," dedi kalın aksanıyla ortak dilde. "Otur. Yemek yiyeceğiz ve konuşacağız."

Annwyl durdu, yavaşça döndü ve lider arkadaşıyla yüzleşti. "Kafa bende kalabilir mi?" Annwyl, Brigida hariç odadaki herkesi rahatsız ederek sordu. "Kafa bende kalmalı. Çünkü hâlâ göze ihtiyacım var."

"Bu senin ödülün. Ödülün sende kalsın." "Pekala."

"Ve biz konuşurken şifacılarımızdan biri sizinle ilgilenecek."

"Neden yapamıyor?" Annwyl, Brigida'yı işaret ederek sordu. Anne Atli bir an için gözlerini dikti ve sonra sordu:

"Neden

Bunu kim yaptı?"

"O." Annwyl tekrar işaret etti.

Brigida sıırttı. Tüm bunların nasıl sonuçlanacağına dair hiçbir fikri olmadığı için hâlâ kendini Süvarilere gösterme zahmetine katlanmamıştı. Ama sorun değildi, çünkü bu Annwyl'in daha da deli görünmesini sağlıyordu.

"Şey... belki de iyileştirici ekipmanları yanında değildir. Ama şifacılarımız burada. Sooo ..."

"Bana dokunmayın. Kimsenin bana dokunmasını istemiyorum," diye geveledi Annwyl aniden.

"Pekâlâ," diye yanıtladı Anne Atli. "Kimse sana dokunmayacak."

Annwyl başını sallayarak Anne Atli'nin yanına gitti. Orada kendisine ikinci komutanın yeri verildi. Bozkırın Kızları arasında onurlu bir yer. Kraliçe yere çöktü, değerli başını dikkatlice kenara koydu ve sonra herkes Güney Toprakları ile Dış Topraklar arasında gerçekleşecek en önemli tartışmalardan biri için yerleşirken, Annwyl aniden "İşemem gerekiyor" dedi. Gözlerini kırıştırdı ve çadırın çatısına baktı. "Ve sanırım arka dişlerimden birini kaybettim. Dış kaybetmekten nefret ediyorum.

. . . Yemek için onlara ihtiyacın var."

Ve hep birlikte, tüm kabile liderleri kraliyetten uzaklaştı. Anne Atli hariç hepsi. en güçlüsü olan

köpek kulübesinde.

Gerçi Annwyl hâlâ en çılgın olma unvanını koruyordu.

Bölüm Otuz Dokuz

Dagmar şatoya çıkan merdivenlere oturdu ve bekledi. En küçük kızı kucağında oturuyordu. Diğerleri etrafını sarmış, ona yaslanmış, altın başlarını koluna, sırtına ya da bacağına bastırmışlardı. Oradan geçen herhangi biri için bu sahne muhtemelen endişeli bir annenin kızlarını yakınında tutması gibi görünüyordu. Ama Dagmar bunun ne olduğunu biliyordu... çocukları onu koruyordu.

Seva gökyüzünü işaret etti. "Baba!"

En küçük çocuğunu Izzy'ye teslim eden Dagmar merdivenlerden aşağı koştu ve Gwenvael inene kadar avlunun ortasında durdu.

Pençeleri yere değer değmez Dagmar oğluna uzandı ama oğlu babasının sırtından kayarak onun kollarına düştü. Neyse ki Gwenvael vücudunu hızla aşağı indirmiş, böylece düşüş ikisini de öldürmemişti.

Dagmar oğluna sıkıca sarıldı. O yaşıyordu.

"İyi misin?" diye sordu. Belki de gerçekten istemişti.

"Ben iyiyim anne."

Onun sözüne güvenmektense, kendisi bakmaya karar verdi.

Dagmar'ın dişlerini kontrol etmeye başladığında Gwenvael devreye girdi. Şimdi insan formunda, kahverengi tozlukları ve botlarıyla, kollarını Dagmar'ın yanlarına sabitlerken kollarını nazikçe sardı.

"O iyi," diye yatıştırdı Gwenvael. "Ama daha da önemlisi, o pazara getirilmiş bir at değil."

"Sessiz ol."

Izzy ve Frederik kızları yanlarına getirdiler ve Izzy "Diğerleri nasıl?" diye sordu.

Gwenvael ona baktı. "Kim nasıl?"

Izzy kızgınlıkla homurdandı. "Bram Amca? Cadwaladr'ların geri kalanı?"

"Oh, onlar. Şey . . . Eminim iyidirler."

"Onların ... olduklarından emin misin? ? Buraya gelmeden önce onları kontrol etmediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Bu benim suçum değil. O otoriter, tek gözlü Rider denen kadındı. Bana buraya dönmemi emretti."

Dagmar Gwenvael'den uzaklaştı ve kollarını tekrar oğluna dolayarak ona sıkıca sarıldı. Bunu yaptı çünkü ona sarılması ve Arlais ile aralarında bir tokat kavgası çıkmasını engellemesi gerekiyordu. Çünkü bu gerçekleşmek üzereydi. Bunu onların gözlerinde görebiliyordu.

"Sen neden bahsediyorsun?" Dagmar Gwenvael'e sordu.

"Var, Bram'ın yanında değildi. Onu Süv a r i 'yle birlikte buldum. O da onu güvenli bir yere götürüyordu. Görebildiğim kadarıyla onu hayatıyla koruyordu."

Dagmar'ın gözleri kısıldı. "Bu onun fahişe kız kardeşi hakkında hissettiklerimi değiştirmez."

"Tamamen anlaşılabilir. Ama oğlumuzu koruduğu için, belki de 'fahişe kız kardeş' terimini biraz daha az kullanabiliriz. Sadece bir öneri. Ama yine de ... düşününce pek zevksiz görünüyor."

"Elina korkacak bir şeyim olmadığını söyledi anne. Beni koruyacağını söyledi. Ve atını nasıl sürdüğünü görmeliydin," diye haykırdı Var. "Ve atı hareket halindeyken bile oklarını atabiliyordu. Dörtnala giderken arkasını dönebiliyor, böylece arkasında ne varsa vurabiliyor."

"Ooooooh," diye şarkı söyledi Arlais. "Birisi lo-oo-ve'da."

Var kız kardeşini yere itti ve kız kulakları sağır eden bir çığlık attı.

"Seni aptal! Bu elbiseyi bana Keita Teyze verdi! Şimdi her tarafı kir içinde!"

"Oh, sızlanmayı kes!" Var karşılık verdi. "Önünde zaten kan var." Var durdu. Gözlerini kırıştırdı. "Bir dakika. Neden önünde zaten kan var?"

"İçeri!" Dagmar emretti. "Herkes içeri!"

"Anne? Neler oluyor?"

"Sana içeride anlatacağım," diye fısıldadı oğluna. "Şimdi kız kardeşlerini al ve git."

Var hâlâ şikâyet eden kız kardeşinin kalkmasına yardım etti ve onu Büyük Salon'a sürükledi. Izzy ve Frederik de diğer kızlarla birlikte onu takip etti.

Onlar gittikten sonra Dagmar kollarını Gwenvael'in beline doladı ve ona sarıldı.

"Teşekkür ederim," dedi. "Oğlumu bana getirdiğiniz için teşekkür ederim."

Gwenvael ona sarıldı ve itiraf etti: "Çok az seçeneğim vardı. O Rider denen kadın dünyanın güvende olmasını istediğini açıkça belirtti. Ve bunu yapmanın tek yolu da oğlunu sana geri getirmektir. Emirlerinde kesinlikle korku duydum."

"Öyle bir şey duymadın. Ölümü karşılayan bir Rider'dan değil." Çenesini kaldırıp onun göğsüne dayadı. "Ama o haklıydı. Eğer oğlumu bana sağ salım geri getirmeseydin, herkesi ve her şeyi yok ederdim."

Gwenvael güldü ve onun burnunu öptü. "Bunu aklımda tutacağım. Şimdi sana bir sorum var."

"Tabii ki."

"Köpeğin nerede, Dagmar? Adda asla senden uzakta olmaz." "Yaralandı. Çok kötü. Éibhear, Bram'ın evine gidiyordu."

İletişim tekrar açıldığında Var'ı almak için kaleye gitti. Var'ın sizde olduğunu ve kuzenlerinin Bram'ı koruduğunu biliyordu, bu yüzden buraya geri döndü ve Adda'yı acilen köpek kulübesi sahibine götürdü, ancak yaralarından kurtulup kurtulamayacağı konusunda hiçbir fikrim yok. "

Daha fazla dayanamayan Dagmar, Gwenvael'e daha sıkı sarıldı.

"Bana kızlarıma ne olduğunu anlatmalısın." "Anlatacağım."

Sana her şeyi anlatacağım. Yalnız kaldığımızda ve Bu dünyada kesinlikle hiç kimse söylediğimiz tek bir kelimeyi

bile duyamaz.

Asla."

"Şey... kulağa uğursuz geliyor."

Bram'ın şatosuna gönderilenler geri dönmüştü ve şimdi Büyük Salon'daki bir masada çoğunlukla sessiz bir şekilde oturuyorlardı.

Bram ve Dagmar o gün hayatta kalmış olsalar da, Gwenvael ve kardeşleri Rhiannon'dan diğer pek çok barış muhafızının -ejderha ve insan- hayatta kalamadığını duymuşlardı. Görünüşe göre hepsi aynı saat içinde, kendilerine sadık ya da en azından kraliçelere sadık olduğunu düşündükleri insanlar ya da ejderha dostları tarafından öldürülmüştü.

Her şey çok ani ve acımasız bir şekilde değişmişti ama bunların hiçbirisi Gwenvael'in akrabalarını durduramazdı. Tanrılar biliyordu ki, kardeşleri ve Cadwaladr'lar değişimden pençeleri arasına sıkışmış bir at boku gibi nefret ediyorlardı. Ama bu onları asla savaşmaktan alıkoyamazdı. Kendilerine ait olanı savunmaktan.

Ortaya koyabilecekleri cesur planlarda ilerlemelerinin önünde sadece bir engel vardı. Annwyl.

Hâlâ kayıptı; ararken tüm aksiyonu kaçıran Fearghus ve Briec bile onun izini bulamamıştı.

Daha da korkuncu, hepsi Annwyl'in İğrenç Brigida'yla birlikte gittiğinden emindi. Akrabalar arasındaki iletişimi engelleyen büyü Rhiannon tarafından kaldırıldıktan ve Morfyd ile Talaith Annwyl'in kaybolduğunu öğrendikten sonra, serseri kraliçenin izini bulmak için hemen büyüü kullanmışlardı. Mistik bir kapıdan girip ortadan kaybolmadan hemen önce Garbhán Adası'nda bulunduğu son yeri buldular. Kapıları açmanın çok zor bir iş olduğunu ve genellikle haftalar, hatta aylar süren hazırlıklar gerektirdiğini anlattılar. Ama bu kapı aniden ve hiçbir uyarı olmadan büyük bir güç tarafından açılmıştı. Sadece Brigida'dan geldiğini varsayabildikleri bir güç.

Peki ya Annwyl ve Brigida birlikteyse? Bu sadece kötü sonuçlanabilecek bir şeydi. Ve böyle bir kadın-

ejderha pençelerini tüm varlıkların Kanlı Annwyl'inin derinliklerine saplamış olabilir. ? Tanrılar.

Bugün başka ne vardı?

Éibhear'ın kucağında oturan Izzy omurgasını dikleştirdi ve masanın etrafına bakındı. "Sanırım Asi Kral bir daha bizden kız kardeşini korumamızı istemeyecek."

"Bunu yapmamızı neden istedi bilmiyorum," diye homurdandı Briec. "Onun alevi neredeyse vadiyi yakıyordu."

Celyn yüzünü buruşturdu. "Elindeki o alev de ne? Bileğim hâlâ onun lanet alevinin vurduğu yerden acıyor."

"Mızımızlanman midemi bulandırıyor," dedi Elina, bakışları masanın arkasındaki duvara kilitlenmişti.

Ve Gwenvael bilmek zorundaydı... Orada sürekli neye bakıyordu?

"Ben bir ejderhayım," diye karşılık verdi Celyn. "Alev bana asla zarar vermemeli. Onun içinde yıkanmalıyım. Lav gibi. Ama onun alevi kutsal değildi."

"Kral Gaius," diye açıkladı Dagmar, "biz konuşurken, henüz yaralanmamış kız kardeşini görmek için Garbhán Adası'na dönüyor. Gittiğinden beri olan biten her şey için son derece üzgün, bu yüzden buraya geldiğinde kız kardeşinin kutsal olmayan alevini tartışmaktan kaçınırsanız çok memnun olurum!"

Keita ve Ragnar salona girdiler.

"Merhaba aile!" diye selamladı kız kardeşi. Kimse cevap vermeyince durdu ve onlara baktı. Sonra omuz silkti ve merdivenlerden yukarı, odasına yöneldi.

Ragnar kaşlarını çatı. "Keita, sormamız gerekmez mi-"

"İhtiyaçlarım var, Northlander! Ve bizi rahatsız edecek oğullar yok." "Hepinize iyi şanslar," diye duyurdu Ragnar takip etmeden önce

Arkadaşı merdivenlerden yukarı çıktı.

Elindeki ekmek somunundan küçük parçalar koparıp top haline getirmekte olan Morfyd aniden başını kaldırdı ve gözlerini kocaman kırıştırdı.

"Ne oldu?" Talaith sordu. "I

. . . Sanırım geri döndüler."

Ve bu açıklamayla birlikte kimse kımıldamadı. Kimse konuşmadı. Sadece orada oturdular, öğrenebilecekleri şeylerden korktular.

Sonunda sessiz paniği bozan iki Rider kardeş oldu.

"Hepiniz orada heykel gibi oturacak mısınız?" Kaçka sordu.

Kimse cevap vermeyince iki kız kardeş de dudaklarını tiksintiyle büktü, ellerini masaya vurdu ve ayağa kalktı. Herkes ayağa kalkıp peşlerinden koştuğunda onlar da ön kapıdan çıkmışlardı.

Hepsi merdivenlerden inerken Annwyl ve Brigida avlunun ortasında belirdi. Bir an orada yoktular. . . . Sonraki saniye, oradaydılar.

Brigida, Gwenvael'in yaşlı akrabalarından hep duyduğu kadar korkunç görünse de... şimdi Annwyl de öyle görünüyordu.

Büyü yoluyla yapılan yolculuk onu pek rahatsız etmiş gibi görünmüyordu, gerçi Gwenvael bu yolculukların bir beden için zor olabileceğini hep duymuştu. Ama belki de Annwyl'i rahatsız etmemişti çünkü çoktan canına okunmuştu.

Yüzünün büyük bir kısmı şişmişti, bir gözü açılmıyordu bile - Tanrım, umarım bir gözünü de kaybetmemiştir - sağ bacağının üzerinde zar zor yürüyebiliyordu, bunun yerine tüm ağırlığını sol bacağına veriyor ve topallayarak ilerlerken dengesini sağlamak için sadece sağ ayağının parmaklarını kullanıyordu. Kollarında ve boğazında çürükler ve kesikler vardı. Saçlarına kan bulaşmıştı. Aslında kan her tarafını kaplamış, kıyafetlerinin derinliklerine işlemiş, ellerini ve botlarını kirletmişti.

Uyanan bir kâbusa benziyordu ama yine de kimse yanına koşmadı. Kimse ona yardım teklif etmedi. Bir şey yapamayacak kadar ne olduğunu öğrenmekten korkuyorlardı.

Annwyl'den bile daha yavaş hareket eden yaşlı cadı kraliçenin peşinden gitti. Gülümsüyordu ama bu uğursuz işaretin ne anlama geldiğini kim bilebilirdi ki? Ama Gwenvael şimdi

annesini, teyzelerini ve amcalarını neyin korkuttuğunu anladı. Hatta babasını bile. Bu dişi ejderhada onu rahatsız eden bir şeyler vardı. Gwenvael'in nadiren, hatta hiç hissetmediği bir duyguydu bu.

Annwyl sonunda Büyük Salon'un merdivenlerine ulaştı ve iç çekerek, tek kelime etmeden hepsinin yanından geçerek yavaş ve acılı bir şekilde yukarı çıktı. Fearghus'a bile.

Sonunda, daha fazla dayanamayan Dagmar'ı oldu. Büyük Salon'un kapısında dururken sordu, "Annwyl, ne yaptın?"

Annwyl durdu ve kâhyası ile savaş lorduna odaklanmak için başını çevirdi.

"Yapmam gerekeni yaptım." Annwyl'in sesi o kadar çiğ geliyordu ki, sanki boğazı bile cehennemden geçmiş gibiydi.

Dagmar'ın iç çekişi derin, uzun ve acılıydı. Çok zor bir gün geçirmişti ve Gwenvael'in tek istediği onu kollarına alıp buradan götürmektir. Ama bu şimdilik mümkün değildi. Daha sonraya kadar beklemek zorundaydı.

"Annwyl . . ." Dagmar başını salladı. "Bizi yok etmiş olabilirsin. O ittifaka ihtiyacımız vardı. Fark ettiğimizden çok daha fazlasına."

Annwyl başını salladı. "Evet. Biliyorum." Uzandı ve çizmesinden bir parça parşömen çıkardı. Onun üzerinde de kan vardı. Onu Dagmar'ın eline itti. Gwenvael öfkeyle değil, nazik olamayacak kadar yorgun olduğu için yaptığını tahmin etti.

"Nedir bu?" Dagmar sordu.

"İttifak. Bozkırın Kızları ile." Dagmar parşömeni daha sıkı tuttu. "Ne?" "İstediğin buydu, değil mi?"

"Evet, ama-"

"Güzel." Annwyl Büyük Salon'un kapısına doğru bir adım daha attı ama yine durdu. "Ah. İşte." Kemerinden çok küçük bir çanta çıkardı ve Elina'ya fırlattı. "Bu senin için."

Çanta sağından çok solunu hedef aldığı için Binicinin yüzüne çarptı ama kız kardeşi onu yakaladı ve Elina'nın eline verdi.

"Nedir bu?" Elina sordu.

Annwyl tekrar Süvariye baktı. "Annenin gözleri. Onlarla istediğini yap. Onlar artık senin."

Annwyl nihayet Büyük Salon'a girdiğinde herkes sessizliğe bürünerek zavallı Elina'ya odaklandı.

Süvarilere gelince, bir kez olsun donup kalmışlar, konuşamıyor ya da hareket edemiyorlardı. Gwenvael onları suçlamıyordu. Nasıl suçlayabilirdi ki?

Brigida merdivenlerden yavaşça çıktı ama Elina'yı bilgilendirmek için durdu, "İstersen Rider, o gözlerden birini kafana takabilirim. Ama karar vermek çok uzun sürmemeli. Gözler çok çabuk kuruyor ve göz çukurun bir iki gün içinde daha iyi olmayacak. Yeni gözün o kadar güzel görüneceğine söz veremem ama işe yarayacaktır. Ama sen bir Rider'sın. Sizin gibiler güzelliğe önem vermez, değil mi?"

Sonra Brigida kendi şakasına kıkırdadı ve Annwyl'i Büyük Salon'a kadar takip etti.

Sessizlik içinde Elina'nın elindeki küçük çantaya bakmasını izlediler. Omuz silkmekten başka bir şey yapmayan kız kardeşine baktı. Herhangi bir kardeşin "Sana kalmış" olarak okuyacağı bir hareket.

İşte o zaman Elina çantayı açmadan yere fırlattı. Onu işaret etti ve Celyn'e "Yak onu" dedi.

"Elina," diye araya girdi Brannie. "Emin misin? Zor olduğunu biliyorum ama . . . eğer Brigida tamir edebilirse-"

Tek gözü hâlâ Celyn'in üzerinde olan Elina tekrar, "Yak. Yak onu."

Celyn küçük çantayı neredeyse bir dakikalık ejderha aleviyle patlattı ve geriye külden başka bir şey kalmadı.

Elina bir nefes verdi ve Gwenvael bunun pişmanlıktan değil, rahatlamadan kaynaklandığını fark etti. . . ama rahatlamıştı.

Hep birlikte Büyük Salon'a geri döndüler. Orada Annwyl'i tahtında otururken buldular. Yaralı bacağı tahtın bir kolunun üzerindeydi ve başı öne eğikti.

Celyn Izzy'ye baktı ve yüzündeki derin endişeyi gördü. Bunu anlamıştı. Nasıl endişelenmezdi ki?

Dagmar yavaşça kraliçeye yaklaştı. "Annwyl?"

"Benim deli olduğumu düşünüyorlar, biliyor musun?" Annwyl aniden açıkladı. "Atlılar. Ama Güney Ülkesi politikaları hakkında o kadar düşük bir fikirleri var ki, bunun onlar için gerçekten önemli olduğunu sanmıyorum. Ben sadece bir başka çılgın Güney Ülkesi hükümdarıyım." Derin bir nefes aldı. Bıraktı. "Ama onları her zaman Bozkır'da yaşadıkları hayattan uzaklaştırmaya çalışan bağnazlardansa ben daha iyiyim."

Dagmar uzanıp elini Annwyl'in elinin üzerine koydu.

"Bir dişimi daha kaybettim," diye paylaşma ihtiyacı hissetti Annwyl. "Arkadakilerden biri. Bundan nefret ediyorum."

"Annwyl?" Dagmar sesinin çok yumuşak olduğunu söyledi.

İşte o zaman Annwyl başını kaldırdı ve Dagmar'a baktı. "Olmamı istediğiniz kraliçe olamam," dedi ona. "Ben sadece halkımın ihtiyaç duyduğu kraliçe olabilirim. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Dagmar başıyla küçük bir işaret yaptı. "Evet. Sanırım biliyorum."

"Güzel." Annwyl Dagmar'ın yanağını okşadı. "Çok güzel. Çünkü gözlerini kafandan ayırmak istemem."

Sonra kraliçe öne doğru eğildi, şok olmuş Dagmar'ı alnından öptü ve ayağa kalktı. Merdivenlere doğru yöneldi ve Fearghus ona yetişti. Onu kollarına aldı ve odalarına kadar taşıdı.

"Emperyalist bir köpek için," dedi Kačka, "çok iyi bir yönetici."

Dagmar Süvariye doğru yürümeye başladı ama Gwenvael onu hemen belinden yakaladı ve salonun dışına taşıdı.

"Akşam yemeği için avlanacağım," dedi Kačka. "Böylece sokak köpekleri gibi açlıktan ölmeyeceğiz."

"Biraz kestirmek istiyorum," dedi Elina sessizce.

Ama yeterince sessiz değildi çünkü kız kardeşi dışarıdan bağırdı, "Bu Güneylandalıları gibi tembelleşiyor ve yozlaşıyorsun!"

Elina omuz silkti. "Hâlâ kestirmek istiyorum."

Dagmar, Gwenvael onu mutfakların dışındaki küçük bir odada yere yatırana kadar kollarını çılgınca savurdu. Kahkahalardan hiç hoşlanmamıştı.

"Buna nasıl gülebiliyorsun?" diye sordu. "Zarif olmayan yöntemlerin hakkında mı?" Gwenvael sordu sırtarak. "Onlara her zaman gülüyorum."

"Demek istediğim bu değil." Onun etrafında bir daire çizerek yürümeye başladı. "Burada neler olduğunu görüyor musun? O yaşlı cadı geldi ve Annwyl'i daha da delirtti."

"Dagmar, gerçekten. Annwyl her zaman deliydi. Son birkaç yıldır tek yaptığın onu susturmaktır. Onu hiç kapatmadın. Tamamen değil."

"Annwyl az önce beni tehdit mi etti? Beni mi?"

"Beni ve Briec'i her zaman tehdit ediyor. Ben olsam bunu kişisel algılamazdım."

"Bu beni hiçbir şekilde daha iyi hissettirmiyor!" Ayağını yere vurarak onun önünde durdu. "Neden bu konuda bu kadar sakın davranıyorsun? Annwyl o kadının gözlerini çıkardı."

"Eminim onları ancak kafasını aldıktan sonra almıştır.

Annwyl'in parçalama işini çok düzenli bir şekilde yaptığını biliyorsun." Hayal kırıklığının da ötesinde, Dagmar çılgınca Gwenvael'in kolları ve göğsü.

Ve yine ... kahkahalardan hiç hoşlanmadı.

Fearghus, Annwyl'in zincir zırhını çıkarırken dikkatli davrandı. Çıkarmak zorundaydı. Bazı yerlerine o kadar sert yumruklar yemişti ki metal halkalar derisine gömülmüştü.

Gömleğini ve tozluklarını çıkardıktan sonra geri çekilip atasının yanına gitti.

Sırtının dik bir inişe bakan pencereye dönük olduğu düşünüldüğünde, onun ani varlığını biraz rahatsız edici buldu.

"Arkadaşımın evinin etrafında dolanmamamı istiyorum." "Burası senin de evin değil mi evlat?"

"Evimiz Dark Glen'de. Ama burası eşimin büyüdüğü ve krallığının bulunduğu yer. Bu yüzden kalıyorum."

"Ona yakın olmak için." "Onu seviyorum."

"Biliyorsun ki o"-Brigida başının yan tarafına vurdu - "Tetched. Kafadan yani."

"Annwyl hakkında bilmediğim hiçbir şey yok." Yaşlı Dişi Ejderha'nın yanına yaklaştı ve onun o korkunç insan yüzüne baktı. "Ama senin hakkında bilmediğim çok şey var."

"Benim hakkımda beni kızdırmayacak kadar çok şey bildiğinden eminim, evlat. Bu insandan korkmuyormuş gibi davranıyorsun diye, korkabileceğini sanma-"

Fearghus kıkırdarak onun sözünü kesti. "Annwyl ve benim uyumsuz olduğumuzu mu düşünüyorsun? Sadece onu sakinleştirmek için mi buradayım? Huzursuz kalbini yatıştırmak için mi? Bir şekilde, herhangi bir şekilde beni korkuttuğunu mu?"

Brigida biraz öğrenerek başını salladı. "Şimdi anlıyorum. Tıpkı baban gibisin, değil mi?"

"Şimdi, şimdi. Kaba olmaya gerek yok."

"Siz ikiniz dişilerinizi dünyanın üzerine salıyorsunuz, bunu yaparken sırtıyorsunuz ve geri kalanımız onların yarattığı kabusu temizlemek zorunda kalıyoruz." Gözleri kısıldı. "Ama o zaman ... neden o Northland dişisinin ... yapmasına izin verdin? ?"

Homurdandı ve yavaşça Fearghus'tan ve onun yüzüne yayılan geniş sırtıştan uzaklaştı. "Zekisin, değil mi geleceğin kralı? Seni ilk düşündüğümünden çok daha ilginç kılacak kadar babandan ve annenden izler taşıyorsun. Dünyayı bir tasma olduğuna inandırdın

Hepsi yaklaşsın diye kuduz köpeğiniz. Sonra çok geç anlıyorlar ki ... o yaka bir illüzyondan başka bir şey değil. Sonrasında gelen katliamı izleyebilmek için düzenlediğiniz bir illüzyon.

"Senin hakkında haklıydılar, Yok Edici Fearghus. Yıllar önce adını almak için yeryüzünden sildiğin o köylüler. Sen kötü kalpli bir piçsin."

"Oy! Hag!" Annwyl yataktan hırladı. "Sence bu deli köpek yaralarını tedavi ettirebilir mi? Belki bu yıl içinde?"

Annwyl'i uyanık ve tetikte görmekten mutlu olan Fearghus tekrar sırttı.

İşte o zaman Brigida ona sarmal bir yılan gibi tısladı. "Tıpkı baban gibi."

Kısa bir uykudan sonra Elina Büyük Salon'a doğru yürüdü. Son basamakta durdu ve kız kardeşinin iki yaban domuzunu mutfaklara doğru sürüklemesini izledi.

Kaçka geçerken birbirlerine başlarıyla selam verdiler; sonra Elina masaya doğru yürüdü -yerdeki çift sıra domuz kanının üzerinden geçerek- ve kendine bir kadeh şarap doldurdu.

"Çocuk nerede?" diye sordu arkasından bir ses.

Omzunun üzerinden baktı ve Bercelak'ı gördü, onun o kadar da ilginç olmadığına karar verdi ve şarabını yudumlamaya geri döndü.

"Eee?" diye itti insan formundaki ejderha.

"Ben onun bakıcısı değilim, ejderha."

"Sen artık onun dişisi değil misin? Duyduğuma göre ikiniz birlikte kürk örtülerini kirletiyormuşsunuz."

Elina Bercelak'la yüzleştirdi. "Onun dişisi mi? Ben kimsenin dişisi değilim. Ben onun kızıyım-"

"Evet, evet, evet. Her neyse. Sadece nerede olduğunu bilmem gerekiyor."

"Bilmiyorum. Ve senden hoşlandığımı da sanmıyorum."

"Yaşamana izin verdim, değil mi? Sen eşimi öldürmeye çalıştıktan sonra."

Elina bunu bir an düşündü, sonra başını salladı.

"Söylediklerin doğru ejderha."

"Ne?"

"Haklısın. Buraya kraliçenizi öldürmeye geldim. Başarısız olmamın hiçbir anlamı yok. Bu yüzden yaşamama izin vermeniz çok cömertçe. Bunu asla unutmayacağım."

"Ah," dedi, kaşları çatıktı ve kafasının karışık olduğunu belli ediyordu. "Pekâlâ."

Kadehini işaret etti. "Şarap?" "Hayır.

Teşekkür ederim."

Bercelak, "Çocuğa yarın döneceğimi söyle," diyene kadar birkaç dakika sessizce durdular.

"Garip bir sessizlik içinde birbirimize bakmaya devam edebilecekken neden gidelim?"

"Uh . . . I . . ." Ejderha başını hızlıca sallayarak dışarı çıktı.

"Kimdi o?" Kaçka salona dönüp Elina'nın elinden kadehi alarak şarabı bitirirken sordu.

"Bercelak, Ejderha Kraliçesi'nin kocası." "Ne istiyormuş?"

"Celyn. Bana Celyn'in dişisi dedi."

"Bunun için yüzüne yumruk attın mı?" "Bunu düşündüm."

Kaçka kendi dillerinde, "Belki de buna alışmalısınız," dedi.

"Neden?"

"Şu anda Güney Bölgesi topraklarındayız. Burada dişilerin erkeklere ait olduğunu düşünüyorlar, tanrıların gerçekten istediği gibi değil."

Kaçka boş kadehi ona doğru salladı ve Elina ona biraz daha şarap doldurdu.

"Şu gerçekle yüzleşmeliyiz Elina, Bozkır'daki hayatlarımıza geri dönemeyiz. Glebovicha'nın gözleri olsa da olmasa da."

"Glebovicha öldü."

"Kraliçe öyle demedi."

"Kanlı Annwyl hakkında bunca yıldır duyduklarıma göre, düşmanlarını canlı ve kör bırakan biri değil. Daha çok Glebovicha'nın kafasını almış ve daha sonra gözlerini oymuş gibi."

Kachka omuz silktili. "Artık bir önemi var mı? Her ne olursa, bu kraliçenin kurduğu ittifak ne olursa olsun, bizim durumumuz için hiçbir şey ifade etmiyor. Bir daha asla geri dönemeyiz. Halkımız artık bize asla güvenmeyecek."

Hayal kırıklığına uğrayan Elina göz bandını yırttı ve avucunun içiyle hasarlı yüzünü ovuşturdu.

"Ağlıyor musun? . ağlıyor musun?"

Elina başını kaldırdı. "Kraliçe kadar delirdin mi sen de?"

"O zaman ne yapıyorsun?"

"Bazen gözüm hala oradaymış gibi hissediyorum. Ama teorimi test etmek için diğerini kapattığımda tek gördüğüm karanlık oluyor. İşte o zaman yüzüm, alnımdaki yaralardan çenemin altına kadar, bir iblis gibi kaşınmaya başlıyor. Bazen buna dayanamıyorum," diye hırladı ve Kachka elini tutana kadar yüzünü daha da sert ovuşturdu. Sonunda Elina'nın elini çekti ama yine de kendi elini tutmaya devam etti.

"Neden biliyor musun kardeşim, benim hiç kocam yok?"

"Southlander'lar gibi mükemmel, kusursuz bir aşk mı bekliyordunuz?"

"Bunu duymak istiyor musun, istemiyor musun?"

Kachka havladı. "Üzgünüm."

"Savaştaki başarılarımla şimdiye kadar en az on kocam olabilirdi. Ama hiçbirini seçmedim, çünkü bir ya da bin kocam olduğunda ve ilk çocuk doğduğunda orada kapana kısılacağımı biliyordum. Kalbimde her zaman bizim için daha fazlası olduğunu hissettim. İkimiz için de. Ve belki de bunu bu yozlaşmış, tembel emperyalist köpeklerin arasında bulacağız."

"Sanırım onlara bu şekilde hitap etmeyi bırakmamız gerekebilir. Bu onları rahatsız ediyor gibi görünüyor."

"Hangi kısmı?"

Elina cevap vermeden önce bir an düşündü: "Köpekler. Sanırım köpekler kısmı onları her şeyden daha çok rahatsız ediyor. Onlar bile yozlaşmış, tembel ve emperyalist olduklarını kabul ediyorlar."

"Yeterince adil. Her neyse," diye devam etti Kachka, "şimdi bu yolculuğa birlikte çıkıyoruz. At tanrılarının bizim için neler hazırladığını görmek için. Bundan pişman değilim. Yanımda olduğun için. Glebovicha seni son kez gönderdiğinde, Elina, asla geri dönmeyeceğini düşündüğümde kendimi yalnız hissettim. Ama şimdi bunu bir takım olarak başarabiliriz."

"Garip olacak. Bu topraklarda sonsuza dek kalmak." "Doğru, ama-"

Talaith salona açılan arka kapıdan hışımla çıktı, ejderha kocası da peşinden geliyordu.

"Defol git, Briec!"

"Bana söylemediğin başka ne var, küstah kadın? Mükemmel, kusursuz kızlarım hakkında benden başka hangi yalanları saklıyorsun?"

Talaith durdu ve Briec'le yüzleşmek için döndü, parmağı onun geniş göğsüne çarptı. "Senin bu mükemmel kızlarını doğuranın ben olduğumu anlıyor musun kertenkele? Ben olmasaydım senin mükemmel kızların var olamazdı bile."

"Biri ölümcül insan olmanın doğasında var olan dezavantajlardan kaçacak kadar şanslıydı, diğeri ise düşük doğumlu rahminizi kraliyet tohumumla kutsayacak kadar nazik olduğum için burada, bu da bana minnettar olmanız gerektiği anlamına geliyor."

"Rendeleme ... minnettar olmak?"

"Bu çığlık gerçekten gerekli mi?"

Topuklarının üzerinde dönen Talaith, hışımla salondan çıkmayı bitirdi.

"Fırsatım varken seni öldürmeliydim!" diye bağırdı ona.

"Yapmaya çalıştığın şeyin bu olduğunu sanıyordum!" diye bağırdı ejderha. "Benimle ölümüne konuşarak!"

Yalnız olmadığını fark eden Briec, Elina ve Kaçka'ya baktı. Yüzünde geniş bir sırıtış belirdi ve onlara göz kırpıp karısının peşinden giderken bir yandan da bağırdı: "Sakin benden uzaklaşayım deme, küçük cadı! Bana köpek boku atmaya cüret etme, seni çılgın, kalpsiz kadın!"

"Ama," diye devam etti Kaçka, "bizi eğlendirecek çok şey bulacağımıza eminim."

Elina'yı da yanına alarak masadan uzaklaştı. "Gel."

"Nerede?"

"Patates ve bir demirci bulmalıyız." "Neden?"

"Eğer bu çökmekte olan çılgın yerde kalacaksak, içkiye ihtiyacımız olacak. Çok içkiye ihtiyacımız olacak."

Elina başını salladı. "Her zamanki gibi haklısın kardeşim. . ama demirci ne için?" Kız

kardeşi gülümsedi.

"Göreceksin."

Kırkınıc Bölüm

Celyn odasına girdiğinde Elina ve Kaçka'yı yatakta otururken buldu, etraflarında amcası Bercelak'ın birasından birkaç açık ve bitmiş şişe vardı.

"Aman Tanrım, siz ikiniz o kadar içmediniz, değil mi?" "Biraz zayıftı-" diye başladı Elina.

"Bu boku zırhımızı temizlemek için kullanıyoruz." Kachka'nın elindeki yarısı boş şişeyi kaptı. "Liman yakınlarında bunu korsanlara midye temizleyici olarak satan birkaç kuzenimiz var."

"Sorunsuz olduğunu sanıyordum," dedi Kachka. "Seni birkaç saat yalnız bırakıyorum . . ."

"Bercelak'tan bahsetmişken" -hayır, değillerdi- "amcan bugün erken saatlerde seni aramaya geldi."

"Ne istiyormuş?"

"Bilmiyorum. Yarın döneceğini söyledi."

"Harika." Bu hiç de keyifli bir konuşma olmayacaktı. Bugünkü olayların sonucu ne olursa olsun, Celyn sadece amcasının emrine itaatsizlik etmekle kalmamış, aynı zamanda ilk önceliği kraliçe olmamıştı. Ve bunu Bercelak'tan duymak zorunda kalacağını biliyordu. Duyacaktı ama iyi duyacaktı.

Celyn şişeyi küçük bir masanın üzerine koydu. Süvarilerden birinin yataktan kalkıp odayı geçtiğini duydu ama dönüp bakmadı. Amcasının ne istediği konusunda endişelenmekle meşguldü.

Zincir zırlılı gmleğinde bir çekiştirme hissetti ve Elina'yla yüzleşmek için döndü.

"Bana elini ver," diye emretti.

Celyn yaptı. Ve elinin arkası avucunun içinde kalacak şekilde ters çevirdi. Zincirinin kolunu çektikten sonra

Posta gömleğini biraz yukarı kaldırarak adamın bileğini sıkıca kavradı, sonra aniden kızgın bir demiri adamın etine bastırarak yaktı.

Celyn şaşkın bir kükreme sesi çıkardı, neredeyse odayı ve içindeki her insanı küle çevirecek bir alev çıkaracaktı. Ama içinde tutmayı başardı. Her nasılsa.

"Bu da neydi böyle?" diye bağırdı.

"Şimdi," dedi Elina sakince, "sen bana aitsin. Ben sana değil. Sen bana aitsin. Anladın mı?"

Celyn'in öfkesi saldığı iç çekişle birlikte kayboldu. "Pekâlâ, amcam sana ne dedi?"

"Senin kadının olduğumu söyledi. Ben bir erkeğin kadını değilim.

Bunu unutma, Dolt."

Celyn gözlerini devirdi. "Kachka, bizi yalnız bırakabilir misin?"

Kachka ona doğru yürüdü ve elini uzattı. "Bana şişeyi ver."

"Kachka, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum-" "Şişe!"

Bercelak'ın birasını ona geri verdi.

"Teşekkür ederim." Kapıya doğru yürüdü ama durdu, onlarla yüzleşti. "Evliliğiniz için sizi tebrik ederim. İkiniz doğal olmasa da çok güzel bir çift oldunuz."

Kadın dışarı çıktı ve Elina sarhoş bir halde titreyerek odanın içinde ilerledi ve yatağın üzerine düştü. Tamamen giyinmiş bir halde uzandı ve bacaklarını açtı. "Gel. Bana bir fahişe gibi hizmet et."

"Tamam. Konuşmamız gerek."

"Şimdi konuşmak yok. Siktir! Aşk dolu birlikteliğimizi tamamlamalıyız."

Kızmak ya da gülmek arasında seçim yapmaya çalışırken Celyn'in ağzı burkuldu. Yatağa doğru yürüdü ve onun yanına oturdu. "Beni çiftliğindeki bir inekmişim gibi damgalaman sevgi dolu bir birliktelik oluşturmaz. Ejderha eşleri ortaktır. Bu uzun ve zorlu hayatın üstesinden gelmek için birlikte çalışırlar." Celyn bir an düşündü ve ekledi: "Ayrıca biz dişilerimizden, insan erkeklerinin bazen kadınlarına yaptığı gibi onlara boyun eğdirmeye çalışmayacak kadar çok korkarız. Dişi ejderhaların

Uyurken pullarımızı teker teker koparmakla ilgili endişelerimiz var, bu yüzden bunu aklımızda tutmalıyız. Ya da daha az pulla uyanırız."

"Hâlâ konuştuğuna inanamıyorum."

Celyn Elina'nın kolunu tuttu ve onu oturur pozisyona getirdi.

"Bu konuyu ortalama üç yüz yaşında olan iki varlık gibi mi konuşacağız? Yoksa bazılarımız bu konuda şımarık veletler mi olacak?"

"Şımarık velet mi?" "Elina."

"Söyleyecek ne var ki?"

"Çok şey!"

Elina yatağa geri düştü. "Neden bu kadar çok konuşmak zorundasın?"

"O kadar çok konuşmam. Sadece soru sormayı severim."

Celyn, Elina'nın yanındaki yatağa uzandı. Karnının üzerine yuvarlandı, dirseklerini dikti, parmaklarını birbirine geçirdi ve çenesini kaldırdığı ellerinin üzerine koydu.

"Sence ben güzel miyim?" diye sordu.

Kaşlarını çatan Elina'nın bakışları onun yüzüne kaydı. "Ne?"

"Sen tarlada çalışırken ben evde kalıp çocukları büyütebilir miyim? Beni sevdiğini söyleyip bana güzel mücevherler alırmısın? Sadık olacağına söz verir misin? Sonsuza kadar?"

Elina dudaklarını birbirine bastırarak sert görünmeye çalıştı. Ama işe yaramıyordu.

"Bana kuzu pırzola diyecek ve geceleri saçımı tarayacak mısın?" Kadın homurdandı ve ondan uzaklaştı.

"Kız kardeşin bana kardeşim diyecek ve sevdiği bir evcil hayvan gibi başımı okşayacak mı?"

Elina geriye döğ r u yuvarlandı ve eliyle Celyn'in ağzını kapattı. "Durman için sana yalvarıyorum."

Celyn elini çekti ve arkasından öptü. "En azından bana güzel olduğumu söyle."

Neden, neden at tanrıları bu saçma ejderhayı onun hayatına sokmuştu?

Dış Topraklar'da geride bıraktığı hayatının yasını tutuyor olmalıydı. Geride bıraktığı akrabalarını düşünüyor olmalıydı. Bozkır Dağları'nın üzerinde güneşin doğuşunu gördüğü zamanları düşünüyor olmalıydı.

Yine de bunların hiçbirini yapmıyordu. Onun yerine bir ejderhanın kendisine sorduğu aptalca ve saçma soruları dinliyordu.

Ama sonra fark etti ki... ejderhayı "çiftliğinizden bir inek" gibi damgalamıştı ve yine de aldırıyor gibi görünüyordu. Bunu tartışmak istemişti ama boğazına sarılmamış ya da onu işe yaramaz bir çöp gibi avluya fırlatmamıştı. İttifak yapılmıştı; bu insanların ya da ejderhaların hiçbirinin artık Elina'nın yardımına ihtiyacı yoktu. Yine de onu burada istiyorlarmış gibi görünüyordu. Sanki sonsuza dek kalmasını bekliyorlardı. Bekliyorlar mıydı?

Celyn yaptı mı?

Neredeyse vücut ağırlığınca bira içmiş bir kadınla mantıklı bir konuşma yapmaya çalışıyordu. Tekrar.

. . gülünçtü, ama şimdi bunun, onun kendisiyle kalmasını istediği için olduğunu fark etti.

Birdenbire, bir gözün kaybı buraya gelmek için ödenecek kadar yüksek bir bedel gibi görünmedi. Bu ahmakla.

Bu yakışıklı, gülünç, inanılmaz derecede geveze ahmak.

Elina dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini Celyn'in omuzlarına koydu.

"Haklısın. Aletini benim malım yapmadan önce seninle konuşmalıydım."

"Aslında kastettiğim tam olarak bu değildi."

"Sen de çoğu erkek gibisin. Hassas, karamsar ve değerli olduğunu kanıtlamak için yanıp tutuşan. Beni hak ettiğini kanıtlama şansını elinden aldım. Ve bunun için özür dilerim."

"Yine, size söylediklerimi tam olarak anlamadığınızı düşünüyorum."

"Ama korkmamalısın. Sen benim hak ettiğim kadar değerlisin."

"Bu kulağa pek hoş gelmiyor."

"Ve sana yalnızken değerli bir kral, başkalarının önündeyken ise gözde bir evcil hayvan gibi davranacağım."

"Şimdi bir saniye bekle-"

"Ama tabii ki kız kardeşimin ihtiyaç duyduğu her an seni dövmesine izin verilecek. Ve tabii ki çıplak olacaksın."

"Elina!"

"Sadece ona kötü bir çocuk olduğun için üzgün olduğunu ve lütfen onu öpüp iyileştirmesini söyle. O zaman sen farkına bile varmadan her şey bitmiş olacak."

Ejderha hırlayarak yataktan fırladı ve durup ona bakmadan önce kapıyı çekerek açtırdı.

"Bana eziyet ediyorsun, değil mi Elina?"

"Nasıl yapamazdım? Çok kolaydı!" diye çığlık attı ve yatağa düşmeden önce histerik kahkahaları koridorda yankılandı.

"Siz ikiniz için her şey yolunda mı?" diye seslendi biri Büyük Salon'dan.

"Evet," diye yanıtladı Celyn. "Her şey yolunda." Kapıyı kapattı ve başını sallayarak ona baktı. "Şu anda bir aptalla çiftleşmiş olmam dışında."

Ancak, elbette, sinirli tonu sadece daha fazla gülmesine neden oldu, bu da duruma hiç yardımcı olmadı.

Bölüm Kırk Bir

Elina ertesi sabah orgazmın ortasında uyandı.

Celyn yatakta onun arkasındaydı, bir eli kalçalarının arasındaydı, parmakları hafifçe klitorisiyle oynuyor ya da amının içinde kayıyordu. Diğer eli her iki bileğini de kavradı ve onları yatak başlığına sabitledi. Dili kadının omurgası boyunca dans ediyor, bu da orgazmını daha da yoğunlaştırıyor gibiydi. Nedenini bilmiyordu.

Ancak dili omurgasında aşağı yukarı hareket ederken, bu şaşırtıcı orgazmla birlikte büyük miktarda kör edici acının da geldiğini çabucak fark etti.

Elina çırpınmaya başladı ama acıdan mı yoksa devam eden orgazmdan mı kaçmaya çalıştığını bilmiyordu.

Celyn'in dili boynunun arkasına ulaştığında, klitorisini iki parmağının arasında kavradı ve bacakları titreyene ve başını yastığına gömüp çığlık atmak zorunda kalana kadar sıktı ve yuvarladı.

Celyn aniden geri çekildiğinde gerçekten bittiğini düşündü, ama sonra onu sırtına itti, omurgası yatağa çarptığında acı çığlığını görmezden geldi ve kabaca ona girdi.

Adam güçlü ve kuvvetli darbelerle onu içine aldı ve kadın da buna izin vererek bacaklarını yukarı kaldırıp adamın kalçalarından sarkıttı. Ellerini adamın saçlarına gömdü ve adam onu daha sert sikerken ona doğru eğildi.

Celyn acımasızdı ama Elina aldırmadı. Çok güzel bir sabahtı. Onun markasını giyiyordu. Ve bir orgazmla uyanmıştı. Bir kadın bir ilişkiden daha fazla ne isteyebilirdi ki?

Adam kendini kıza sonuna kadar gömmeye devam ederken, kızın meme uçlarını emdi ve bu da kıza durup dururken bir orgazm daha getirdi.

Elina onun altında kıvrılırken, parmakları şimdi deriyi kıldığını anlayana kadar onun omuzlarını kazıyordu, Elina tekrar çığlık atmaya başladı ama adamın ağzı onunkini kapattı. İkisi de bu şekilde boşaldı, birbirlerini kavradılar ve yere yığılana kadar birbirlerinin ağızlarına çığlık attılar.

Sonunda Celyn onun üzerinden yuvarlandı ve birkaç dakika boyunca nefes nefese ve ter içinde yatakta yattılar.

Tekrar konuşabildiklerinde, Celyn kolunu kaldırdı. "Bir ayı mı?" diye sordu. "Beni bir ayıyla mı damgaladın?"

"Bunu benim için yerel bir demirci yaptı. Bu benim en sevdiğim hayvan ve kabilemi temsil ediyor."

"Ejderhalar ayıları yer."

"Ve onları kışın avlıyorum. Onları hâlâ seviyorum." Kolunu indirdi. "Her neyse."

Elina hareket etmeye başladı ama sırtı o kadar çok ağrıyordu ki durdu. "Bana ne yaptın?" diye sordu.

"Ne?"

"Sırtım. Acıyor."

Ejderha sadece sırtıttığında, Elina acıyı görmezden geldi ve yataktan fırladı. Odanın bir ucundan diğer ucuna, hiç kullanmayacağını düşündüğü aynaya doğru koştu. Kim her zaman aynada kendine bakmak isterdi ki?

Ama arkasını görebilmek için döndüğünde dehşet içinde nefesi kesildi.

"Seni adi herif-"

"Günaydın, kardeşim!" Kachka yatak odasının kapısını açarken selam verdi. "At tanrılarıyla savaş alanında antrenman yapabileceğimizi sanıyordum! Sırtına ne oldu?"

"Bunu bana o yaptı!" Elina hırladı ve lanet parmağını ona doğrulttu.

"Bir gözünü kaybetmek yetmedi mi? Şimdi de onun vücudunu ile kirlettin."

"Ejderha," dedi Celyn, kürkünü beline kadar çekerek. "Bu bir ejderha. Ve gurur duymalı. Onu resmen e im yaptım. Sonsuzluk için."

"Böyle bir hakaret için onu nehre götürüp bo malısın kardeşim."

Elina bir i  çekti. "Bekle. Aslında o kadar da kötü değil." "Ne?"

" ey ... d   nd   n zde, onu ilk ben damgaladım. Ve eğer biz ... dün gece kullandığın o saçma kelime neydi?"

"Ortaklar."

"Evet. Eğer ortak olacaksak, sanırım ikimiz de birbirimizin işaretini ta ımalıyız."

" zellikle de benimki bir ayıysa."

"O ayıları yiyor."

"Biz de  yle." Ka ka başını salladı. "Tiksindim." "Nedenini bilmiyorum," dedi Celyn. "Benimkini giymiyorsun işareti."

"Kapa  eneni, ejderha."

"Awww. Bu kadar mı? I aretimi takmadığın için  zg n m  hissediyorsun? Biraz dışlanmış mı hissediyorsun?"

"Ben gidiyorum."

"Merak etme," diye arkasından seslendi Celyn. "Seni saldırgan ve empatiden yoksun bir şekilde sevimli bulabilecek kuzenlerim var."

Elina kapıya gidip kapatırken başını salladı. "Harika. Şimdi hayatımı seni kız karde imden korumakla ge irmeliyim."

"Biraz ileri gittim, değil mi?" diye sordu kıkırdayarak.

"Seni sevimli bulabilecek kuzenlerim mi var? Sanki sen o aptal kafana bir ok saplamak istiyorum."

"Kız kardeşini unut," dedi Celyn ona, kürkünü atarak yeniden sertleşen sikini ortaya çıkardı. "Sadece buraya gel ve beni becer."

Kapı tekrar açıldığında Elina yatağın yolunu yarılamıştı.

"Güzel," dedi Bercelak odaya girerken. "Uyanmışsın."

"Bu evde kimse kapıyı çalmaz mı?" Celyn havladı. "Kapı çalmak mı? Nesin sen? Şimdi de insan mı oldun?" Bercelak durdu

ve Elina'nın omurgasındaki ejderha izini inceledi. "Pek uzun sürmemiş."

"Ama bakın," diye sevinçle gönüllü oldu Celyn. "Artık benim de bir markam var!"

Bercelak kaşlarını çatarak yeğeninin koluna baktı. "Ayı mı? Bu insanın seni bir ayıyla damgalamasına izin mi verdin?"

"Ayıları severim," dedi Elina ona.

Sinirlenmiş ama muhtemelen hiç tanımadığı bir insan dışisiyle bu konuşmayı yapmak istemeyen Bercelak, Elina'yı belinden tutup salona taşıdı. Ejderha onun bağırarak söylediği sözleri duymazdan geldi çünkü ikisi de ne dediğini bilmiyordu. Ama kendi diline dönmesi ne kadar kızgın olduğunu gösteriyordu.

Bercelak kapıyı kilitledi ve yatağa doğru yürüdü. "Artık Kraliçe'nin Özel Muhafızlarından biri değilsin."

Celyn başını salladı ve doğrulup oturdu. "Sen çok gülünç, kinci bir piçsin, bunu biliyor musun?"

"Ne?"

"Yapmam gerekeni yaptığım için beni Kraliçe'nin Özel Muhafızları'ndan attılar. O tehlikede değildi. Sen tehlikedeydin. Ama beni o aptal kardeşimle birlikte lanet tuz madenlerine göndermek istiyorsan, tamam. Gönder. Ne kadar aptal olsam da, muhtemelen yine senin piç kışını kurtarırdım. Çünkü sen -büyük hayal kırıklığıma rağmen- hâlâ benim amcamsın!"

"İşin bitti mi?"

"Evet. Bitirdim."

"Güzel. Artık Kraliçe'nin Kişisel Muhafızlarından biri değilsin çünkü Kraliçe'nin Ordusu'nun başçavuşluğuna getirildin. Bu pozisyonda benimle ve babanla yakın çalışarak ittifakları sürdüreceksin, birlikler gönderecek

ve Annaig Vadisi'nden gelen bu bağnaz pisliklerle savaşın."

"Bekle. . . ne?"

"Tüm bunları tekrarlamayacağım. İlk seferinde anlamalıydın."

"Ben . . . Başçavuş muyum? Ben mi?"

"Maalesef, evet. Çünkü benimle yakın çalışmak zorunda kalacaksınız."

Hayal kırıklığı yaratan amcan."

"Bunun için sana bir özür borçlu olduğumu biliyorum, ama beklemek zorunda," dedi Celyn ona, bir çift kahverengi tozluk ve bot giyerek.

"Ne yapıyorsun?"

"Daha sonra konuşabiliriz. Önce yapmam gereken bir şey var."

Çok daha önemli bir şey." "Tek gözlü dişine mi söyleyeceksin?"

"Hayır. Muhtemelen daha az umursayamazdı."

Celyn kapıyı açtı ve koridora, Büyük Salon'a çıkan merdivenlere doğru koştu. Orada durdu ve sırtarak, "Oy! Brannie!" diye bağırdı.

Izzy, Éibhear, Kachka ve şimdi de battaniyeye sarılmış Elina ile ilk yemeğini yemekte olan Brannie başını kaldırıp gülümsedi. "Tebrikler kardeşim, hak iddia ettiğin için-"

"Bilin bakalım kim Kraliçe'nin Ordusu'nun başçavuşu oldu?"

Brannie'nin gülümsemesi soldu ve masadan ayağa fırladı. "Sen olamazsın. Sen olamazsın."

"Oh . . . benim. Ben, ben, ben!" "Seni piç! Anne!"

Celyn kasıla kasıla odasına döndü, başı dik, sırtı yüzüne yayılmıştı. Bu utanmazcaydı, biliyordu. Ama umurunda değildi.

Amcası üzüntüyle başını sallayıp "Bu gerçekten gerekli miydi?" diye sorduğunda bile.

"Kız kardeşime artık ondan üstün olduğumu söylemek için mi? Evet, amca. Evet, öyleydi."

Hizmetçiler tarafından sağlanan tozluk, gömlek ve botları giyen Elina, kraliçe salona girdiğinde hâlâ yemek masasında oturan tek kişiydi. Yanında iki eliyle tuttuğu ahşap bir kutu vardı. Kutuyu masanın üzerine koydu ve Elina'nın tam köşesine oturdu.

"Strateji oyunlarını sever misin, Elina Shestakova?" Annwyl sordu.

Elina kıkırdayarak cevap verdi. "Ne?" diye sordu kraliçe.

"Bu Glebovicha'yı çok rahatsız eden bir şeydi. Strateji oyunlarında çok iyiydim ama savunmasız kasabalara baskın yapmayı hiç sevmiyordum. Onun için büyük bir hayal kırıklığıydım."

"Gerçek bir lider, halkının nelerde iyi olduğunu bulur ve ona göre ayarlama yapar. Piç babamın bana öğrettiği birkaç şeyden biri. İnsanları rahatsız edici rollere zorlamanın ona hiçbir şey kazandırmayacağını biliyordu."

Annwyl kutuyu açtı ve bir oyun tahtası çıkarıp içini ince mermerden yapılmış parçalarla doldurmaya başladı. "Bunu bana taş ustası verdi. Sanırım kellesini alacağımdan korktu."

"Sen yapar mıydın?"

"Dünya benim hakkımda böyle düşünmek istiyor. Eğlenmek için insanların kafasını kestiğimi, ama o kadar ileri gitmem için birinin beni gerçekten kızdırması gerekir."

Annwyl kutuyu bir kenara bıraktı ve sandalyesini masaya yaklaştırdı. İlk hamleyi o yaptı ve Elina'yı beklerken, "Celyn'e annenin gözlerini yaktırdığını duydum," dedi.

"Ben yaptım."

"Seni kırdıysam özür dilerim, Elina." Elina yüz ifadesinden kraliçenin bu sözlerinde ciddi olduğunu anlayabiliyordu.

"Rencide etmediniz. Aksine, kendimi evimdeymişim gibi hissetmemi sağladınız." Elina gözlerini Annwyl'e dikti. "Benim dışımda kimse

Daha önce hiç kız kardeşim benim için bir şey yapmamıştı.
Ama sonra Celyn
_"

"O seni seviyor."

"-ve sen-"

"Seni sevecek kadar iyi tanımıyorum ama senden hoşlanıyorum."

"-Benim için her şeyi riske at."

"Seni bir elçi olarak gönderdim ve bir gözün eksik olarak geri döndün. Bu konuda hiçbir şey yapmamak bana yanlış geldi."

"Çoğu lider annemle ilgilenmesi için bir suikastçı gönderirdi."

"Sadece gözünü almak istedim. Brigida senin için koyabileceğini ama zamanımızın az olduğunu söyledi. Benim için kısasa kısas gibi bir şeydi. Ona bir kavgada meydan okuyabileceğimi, gözünü hızlıca alabileceğimi ve yine de amacıma ulaşarak uzaklaşabileceğimi düşündüm. Ama annen bana vurmayı bırakmadı."

"Sonra çocuklarım hakkında öyle bir şey söyledi ki ..." Kraliçenin yüzü kısa bir süreliğine öfkeyle buruştu, ama bu öfke geldiği gibi gitti. "...beni kızdırdı."

"Glebovicha'nın kelimelerle ve nefretle arası hep iyiydi."

"Kafasını kopardım," diye itiraf etti Annwyl, küçük bir çocuk gibi omuzlarını silkerek. "Ama bunu senin önünde sergilemeyi doğru bulmadım. Bu yüzden onu Outerplains'de, seyrek görünümlü bir ormanın yakınında bıraktım. Şimdiye kadar kurtların onu aldığına eminim."

"Muhtemelen en iyisi bu."

Annwyl başını salladı.

"Muhtemelen."

* * *

Annwyl ve Elina, Annwyl'in çok sevdiği strateji oyununun parçalarını kaldırırken Dagmar salona girdi. Sabahı Adda'yla birlikte kulübede geçirmişti ve köpeğinin iyileşmesinden dolayı mutluydu. Eski haline dönmesi biraz zaman alacaktı ama Adda işini Dagmar'ın isteyebileceğinden çok daha iyi

yapmıştı. Ve bir gün

Dagmar odasında sadece Adda için bir yer hazırlatacaktı, böylece Adda düzgün bir yatakta huzur ve rahatlık içinde iyileşebilecekti. Gerçi Dagmar, Gwenvael'in Adda tekrar yürüyene kadar yerde uyumaktan memnun olacağından emin değildi. Ama bunu daha sonra düşünecekti.

Yine de Dagmar şimdilik bazı cevaplar almaya kararlıydı. Bu yüzden kraliçeye doğru yürüdü ve "İnşa etmekte olduğunuz kuleyle ne yapmayı planlıyorsunuz?" diye sordu.

Annwyl kaşlarını çatı. "Kule mi?"

"Hemen dışarıdaki mi?" Dagmar sıkılmış dişlerinin arasından adeta hırladı. "Bunu gerçekten kaçıramazsın."

"Oh! Kule." Annwyl omuz silkti. "Bir kütüphane olacak."

Dagmar biraz sarsıldı. "Bu bir ne olacak?"

"Bir kütüphane. Bram için bir kütüphane ve yeni bir ev."

"Bram için yeni bir ev mi? Suikast girişimi yüzünden mi?"

"Hayır, tüm bunları girişimden önce planlıyordum. Var yüzünden."

Şimdi Dagmar'ın kafası tamamen karışmıştı. "Var mı? Var'ın ne alakası var?"

"Şu anda sahip olduğumuz kütüphanede çok zaman geçiriyoruz. Bilirsiniz, kitapları, savaş taktiklerini... babasının onu bu kadar sinirlendirmesine nasıl izin vermeyeceğini tartışıyoruz. Bram'la yaşamayı çok istiyordu ama bunun senin için iyi olmayacağını biliyordum, gerçi sen yine de buna izin verirdin. Ama birkaç mil ötedeki oğlun için endişelenmene değil, odaklanmana ihtiyacım var. Özellikle de şimdi. Ayrıca, zaten yeni bir kütüphaneye ihtiyacımız vardı, çünkü elimizdeki kütüphanenin raflarında yer kalmamıştı. Ben de Bram'ın bulunduğu yer yerine kulede yaşayabileceğini ve kitaplarla ilgilenebileceğini düşündüm, çünkü bunu yapmayı seviyor. Ghleanna ve çocuklarının zaten zamanlarının çoğunu burada geçirdiklerini de ekleyince, bu çok mantıklı göründü."

Dagmar kısa süreliğine gözlerini kapadı. "Annwyl... bunu neden hiçbirimize söylemedin?"

"Kimse sormadı."

"Oh, Annwyl, hadi ama! Herkes sordu."

"Bana sormadılar. Biriniz bile bana kulenin ne için olduğunu sormadı. Bana sadece ne inşa ettiğimi sordunuz... ki o da her zaman bir kuleydi."

Dagmar kaşlarını çatı ve gözlerini kaçırdı. "Sana ne için olduğunu sormadık mı?"

"Hayır. Soran tek kişi Fearghus'tu. En başında. O da sadece gülümseyip başını salladı ve 'Bu çok hoş bir fikir' dedi."

Dagmar kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bana Fearghus'un o kulenin ne olduğunu bildiğini mi söylüyorsun? Her zaman biliyor muydu?"

"Tabii ki biliyordu."

Dagmar ellerini yüzünde gezdirdi. "Fearghus'un annesine hepimizin fark ettiğinden daha çok benzediğini fark etmeye başlıyorum."

Annwyl gözlerini kısarak Dagmar'a baktı. "Kuleyi ne için inşa ettiğimi sanıyordun?"

Dagmar kraliçeye baktı ve sonra ... kıcıyla yalan söyledi.

"Ah, hiçbir şey. Hiçbir fikrimiz yoktu. İşte bu yüzden soruyordu. Evet. Ben de bu yüzden sordum."

Celyn o boyunduruk altına alındığında sadece kendini suçlayabilirdi. Ve bağırmaya devam ettiğinde duruma gerçekten yardımcı olmadı, "Ama bana rapor veriyorsun! Bana biraz saygı göster!"

O kadar kötüleşti ki sonunda anneleri onları ayırdı. "İkiniz de kesin şunu!"

"Bercelak Amca'nın onu kraliçenin bağırsak hareketleri dışında herhangi bir şeyden sorumlu tuttuğuna inanamıyorum!" Brannie çığlık attı.

"Birinin onun kıcını silmesi gerekiyordu!" Celyn karşılık verdi ve bu da annesinden kafasının arkasına bir tokat yemesine neden oldu.

"Kes şunu dedim! Kardeşini tebrik etmelisin! Sen de kardeşini kıskırtmayı bırak! Şimdi özür dileyin!" "Özür dilerim anne," dediler birlikte.

"Bana değil, sizi küçük aptallar. Birbirinize!"

"Pullarımın alınmasını tercih ederim!"

"Asitle kaplanmayı tercih ederim!"

Ghleanna ikisini de enselerinden yakaladı ve sıktı. Oldukça sert. "Dedim ki. Özür dilerim."

"Üzgünüm,

Brannie."

"Üzgünüm,

Celyn."

Ghleanna onları serbest bıraktı. "Yavrularım arasındaki sağlıklı rekabetle bir sorunum yok. Ama içinizden biri başarılı olduğunda, diğerlerinin de bundan mutlu olması gerekir. Bizim i imiz bu! Anlıyor musunuz?" diye bağırdı.

"Evet."

"Seni duyamıyorum!"

"Evet!"

"Güzel! Artık bu konuda başka bir şey duymayaca ım."

"Ama," diye hemen sordu Celyn, "terfimi kutlamak için yine de bir ziyafet  ekece im, değil mi anne?"

Ghleanna oğlunun yüzünü iki elinin arasına aldı ve "Tabii ki yapacaksın, benim küçük yavrum. Seninle çok gurur duyuyorum!"

"Teşekkürler anne," dedi Celyn ve kız kardeşinin annelerinin arkasından    rme hareketleri yapt  nı görünce g lmemeye çalıştı.

" imdi gidip Annwyl'i bulaca ım ve bu ziyafeti ne zaman yapabilece imize bakaca ım ve siz ikiniz birbirinize karşı nazik olun. Anladınız mı?"

"Evet."

"Seni duyamıyorum!"

"Evet!"

"Güzel."

Elina yayı ve sada ıyla onlara doğru yürüdü. "Eğer Annwyl'i arıyorsanız," dedi, "o gitti."

"Gitti mi?" Ghleanna'nın gözleri kısıldı. "Nereye gitti?"

"Bilmiyorum. Ama ben olsam endişelenmezdim; yanında Engerekler Divanı'nı da getirdi."

Şimdi Ghleanna'nın gözlerinden biri kontrolsüzce seğiriyordu. "Engerekler Mahkemesi mi? Engerekler Mahkemesi mi? Peki bu tam olarak kim?"

"Nolwenn, Northlander, beyaz saçlı dişi ejderha - genç olan, kraliçe değil - ve tüysüz ayı büyüklüğündeki kahverengi dişi."

Şimdi Celyn ve kız kardeşi annelerinin arkasında duruyor, onun yüz ifadelerini görmesine izin vermemeye çalışıyorlardı.

"Ve sen onlara Annwyl'in Engerekler Mahkemesi mi diyorsun?" Ghleanna itti.

"Evet." Elina, arkasında son derece büyük iki bufalo sürükleyen kız kardeşini işaret etti. Tanrım, kadın çok güçlüydü. Ve ölümcül. Bufaloların her birinde birer ok vardı. Ne eksik ne fazla. "Değil mi kardeşim?"

"Ne?"

"Kraliçe'nin arkadaşlarına Engerekler Divanı mı diyorsunuz?" "Öyle diyoruz."

"Ve bu bir ... ne? Tam olarak ne?"

Kız kardeşler birlikte "İltifat" dediler.

"İltifat mı? Gerçekten mi?"

"Elbette," diye yanıtladı Elina.

Kachka, "Kim en büyük düşmanıya yüzleşirken arkasında entrikacı, kötü niyetli kadınlardan oluşan bir mahkemenin durmasını istemez ki? Ben isterdim, biliyorum."

"Ben de öyle," diye onayladı Elina.

"Kraliçe Annwyl'in koyun gibi halkını şişman ve mutlu tutmasına yardımcı olacaklar. Böylesine çökmüş, emperyalist bir yerde kim daha fazlasını isteyebilir ki?"

"I . . ." Ghleanna ağzı açık bir şekilde önce oğluna, sonra kızına, sonra da tekrar Rider kardeşlere baktı. Sonunda başını salladı ve uzaklaştı.

Anneleri gittikten sonra Brannie önce Elina'ya, sonra da Kaçka'ya sarılırken, her iki kadın da Dişi Ejderha'ya dikkatle baktı. Brannie gözyaşları arasında, "Ailemize hoş geldin," dedi.

mutlak sevinç. "Şimdi kız ve erkek kardeşlerime sesleniyorum

     harika bir ziyafet olacak!" Atlılar

Brannie'nin gidişini izlediler.

Ka ka, "Kız kardeşin  ocuk gibi sıçrıyor," dedi.

" yle. Şu anda çok mutlu. Ve bunu ikinize de borçluyum."

"Neden?"

" ylesine."

"Her neyse," dedi Ka ka. "Ben bu bufaloları mutfaklara g t recek im."

Elina kız kardeşinin omzunu tuttu. "Annwyl ikimizi de burada kalmaya davet etti. Garbh n Adası'nda. İstedikimiz kadar kalabiliriz."

"Kalmak zorundasın," diye cevap verdi Ka ka. "Artık bu ejderhaya bir mülk gibi ba lısın, bu da benim kalmam gerektiği anlamına geliyor      ben böyle zayıf iradeli bir di inin kız karde iyim. Böyle bir bilgiyle ba ımı nasıl dik tutabilirim?"

Celyn gülümsedi. "Ben de seni seviyorum, Kachka. Artık bir aileyiz."

"Kapa  eneni," dedi ona. Ama o, kızın günün ölülerini avluda sürüklerken yüzündeki isteksiz gülümsemeyi gördü.

"Ayıyı d rtmeyi seviyorsun, değil mi?" Elina aptal ejderhaya sordu.

"Gerçekten seviyorum. Beni çok e lendiriyor."

Onun elini tuttu. "O zaman benimle gelsen iyi olur. Sana kız karde imin oklarından nasıl ka aca ını g stermeliyim."

Eğitim alanına doğru giderlerken, Celyn aniden durunca Elina da durmak zorunda kaldı. Yüzündeki ifadede onu rahatsız eden bir şey olduğunu anlayabiliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Gerçekten burada kapana kısılmı  gibi mi hissediyorsun? Yani, bu saçma ayı markasından sonra-"

"Ayıları severim."

"-Benim için sorun olmayacağını d   nm  t m-"

Elina eliyle onun ağızını kapattı. "Hayatta hiçbir şeyi hak etmeyen zavallı bir kadın olduğum gerçeğini kabul ettim. Eminim ki Glebovicha'nın başsız cesedi benim hakkımda haklı çıkmanın sevinciyle cenaze ateşinin içinde yuvarlanıyordur."

Celyn ona şaşkın gözlerle baktı ve elini çekti. "Bunun benimle çiftleşmekten mutlu olduğun mu yoksa mutsuz olduğun anlamına mı geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Seninle sonsuza dek çiftleştiğim için son derece mutluyum-" "Oh!"

"-ki bu beni iğrendiriyor."

"Oh."

Onu zincir zırhlı gömleğinden kavradı ve kendine çekti. "Yani önümüzdeki birkaç yüzyılı, Dolt, kafamda senin bedenime verdiğin zevkten başka bir düşünce olmadığından emin olarak geçirmelisin. Bununla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?"

"Şey, Gülünç Derecede Uzun İsimli Elina, etrafımızdaki herkesi utandıracak şekilde yerde kıvranan bitkin ve terli bedenlerden başka bir şey olmayana kadar denemeye, denemeye ve denemeye çok istekliyim."

Geri çekildi ve onun geniş göğsünü okşadı. "O zaman sanırım iyi olacağız."

Sonsöz

Talan kollarını başının üzerine doğru uzattı ve esnedi. Bir sürü bilgiyle dolu olmalarına rağmen bu parşömenleri incelemekten yorulmuştu. Faul Brigida'nın Dış Topraklar'daki mağarasında, becerilerini geliştirmesine yardımcı olacak, gizemli kitaplardan ve parşömenlerden oluşan geniş bir kütüphanesi vardı. Ancak kız kardeşi ve kuzeninin aksine, her günün her dakikasını öğrenerek geçirmesine gerek yoktu. Keşfedilecek bir dünya varken olmazdı. Yeni bir dünya.

Talan büyü çizgileri aracılığıyla Brigida'nın dönüşünü hissetti. Ona söyleyecek çok şeyi olduğu için odaya girmesini bekledi. Yaklaşan ayak seslerini duydu ve "O lanet bastona ihtiyacın olduğunu düşünmemiştim. Eminim onu sadece insanların kafasına vurmak için kullanıyordur. Her neyse, geri dönmen iyi oldu. Dışarısı biraz hantal olmaya başladı ve sen-"

"Talan?"

Talan omzunun üzerinden baktı, kalbi göğsünde biraz tekledi. "Anne?"

Gülümsedi ve Talan sandalyesinden fırlayıp annesine koştu, onu kollarının arasına aldı ve öyle sıkı sarıldı ki, başka biri olsaydı onu ezeceğinden korkardı.

Ama Kanlı Annwyl'in olayı buydu. Çok güçlüydü. İnanılmaz derecede.

Sarılmalar arasında onun yüzünü defalarca öptü. "Oğlum benim.

Benim yakışıklı oğlum. Seni bir daha göremeyeceğimden korkuyordum."

Talan annesinden bu kadar uzun süre ayrı kalmayı hiç istememişti ama Kardeşlik akrabalarından herhangi birinin ziyaretine izin vermemişti. Bunu kabul etmişti çünkü

Keşişlerden ne istediğini. Ama tanrılar, annesini nasıl da özlemişti.

Sonunda annesini yere bıraktığında, hala yavaş hareket eden Brigida, Talan'ın teyzeleri ve Izzy ile birlikte köşeden döndü. Annesinin aksine, mistik kapılardan geçmek onlara pek iyi gelmemiş gibi görünüyordu. Güçlü Morfyd bile biraz solgun görünüyordu.

Ama annesi . . .

Talan onun gözlerinin derinliklerine baktı ve orada gördü. Öfkeyi. Gözlerinin irislerini renklendiriyordu. Diğerleri buna annesinin deliliği diyordu ama bu çok kolaydı. Annesi delilikten çok uzaktı. Aksine, o bir ölüm ve yıkım kasırgasıydı. Ama akrabalarını ve özellikle de çocuklarını seven bir kasırgaydı.

Teyzelerinin ve kuzeninin yanına gitmeden önce Annwyl'e tekrar sarıldı. Morfyd'i selamlıyordu ki bir ciyıklama sesi duydu ve Rhi'nin içeri girdiğini anladı. Annesine ve kız kardeşine koştu, sanki hayatı buna bağlıymış gibi ikisine de sarıldı. İşte o zaman ağlamaya başladı.

Talan gülererek ve gözlerini devirerek döndüğünde kız kardeşi ve annesinin iki temkinli orman kedisi gibi birbirlerine baktıklarını gördü.

Tanrılar, ikisi de.

Talan kız kardeşine doğru yürüdü ve onu annelerinin kollarına itti.

İlk başta ikisi de korkunç derecede rahatsız görünüyordu ama sonra Annwyl kollarını biricik kızına doladı ve ona sımsıkı sarıldı.

"Her şey yolunda anne," diye yatıştırdı Talwyn. "Ben iyiyim. Söz veriyorum." Yeniden bir araya gelişi izleme zahmetine katlanmayıp odanın içinde yavaş ve acılı bir şekilde ilerlemeye devam eden Brigida, "Haydi bakalım. Çok daha fazlası var görülecek önemli şeyler."

Brigida'nın peşinden gittiler, mağaralardaki tek ses Rhi, Izzy ve Talaith'in sürekli ve kesintisiz konuşmalarıydı. Brigida'nın

Talwyn'e eşlik eden Kyvich avlanmaya gitmişti ve Magnus da oyuklardan birinde uyuyordu.

Taş bir çıkıntıya açılan bir açıklığa ulaşana kadar Brigida'nın evinin içinde yukarı ve yukarı yürüdüler.

Bunu zaten görmüş olan Talan, Talwyn ve Rhi geri adım atarak annelerinin, teyzelerinin ve Izzy'nin çıkıntıya çıkıp altlarındaki vadiye bakabilmelerini sağladılar.

"Ne görmem gerekiyor?" Annwyl sordu.

"Onları meraklı gözlerden saklıyordum," diye yanıtladı Brigida, "ama sayıları artmaya devam ediyor."

Dagmar kaşlarını çattı. "Onlar mı?"

Brigida o korkunç sırtışıyla bastonunu kaldırdı ve yavaşça havada gezdirdi. Bunu yaparken, koruyucu illüzyon bir perde gibi geri çekildi.

Annwyl çıkıntıda biraz daha ilerlerken ürkek bir nefes aldı.

Brigida vadide kamp kurmuş, savaş ve silah teknikleri konusunda eğitim alırken emirlerini bekleyen binlerce ejderha-insan yavrusunu işaret etti.

"Her gün daha fazlası ortaya çıkıyor," diye açıkladı Talan. "Savaşmaya hazırlar. Savaşa hazır."

Brigida gülümsedi ve "Yeni ordunuza hoş geldiniz Kraliçe Annwyl" dedi.

TEŞEKKÜR

Eileen J. Bell, O.D.'ye, göz muayenemin sonunda birkaç dakikasını ayırıp asla randevu almaya gelmeyecek kurgusal karakterler için gözle ilgili sorularımı yanıtladığı için çok teşekkürler. Bana gösterdiğiniz sabır için Dr. Bell'e çok teşekkür ederim.

Bu kitap ve diğer tüm kitaplarımdaki savaş ve muharebe uzmanlığı için Dean M.'ye sürekli, hiç bitmeyen teşekkürler. Yardımlarınız ve tüm sorularıma cevap verme isteğiniz beni her zaman "Charlie "nizin "Gıcırtılı "sı yapacaktır. Heh.

G.A. Aiken'ın Ejderha Kini serisini seviyorsanız,
takma adıyla yazdığı yepyeni Kargaların Çağrısı
kitaplarını kaçırmayın,
Shelly Laurenston.
İlki önümüzdeki Nisan ayında satışa sunulacak!

**New York Times Çok Satan Yazarı Shelly
Laurenston**

**"Laurenston'ın kelimeler ve mizah konusunda bir
yeteneği var."
-USA Today**

AÇILIŞ

KANATLANIYOR

Kera Watson, Los Angeles'ta bir kafenin arkasında ölümle yüzleşmeyi hiç beklemiyordu. Orta Doğu'da M16 taşıyarak iki tur atıp hayatta kaldıktan sonra değil. Eğer ateşli Viking müşterisi yardım etmek için çok geç gelmeseydi, kimse onun öldüğünü bile görmeyecekti.

Ludvig "Vig" Rundstrom, Yüce Baba Odin'e hizmet ettiği sayısız yıl boyunca Kera kadar tarz sahibi birini görmemiştir. Onun hayatını kurtarmanın bir yolunu biliyor ama bu onun hoşuna gitmeyebilir. Kargalar'a katılmak Kera'ya yeni savaş arkadaşları kazandıracaktır: Geveze, dedikoducu, kavgacı, parti meraklısı kadınlar. Kanatları olan. Yani Denizciler gibi değil.

Ama Vig, Kera gibi özel birinden vazgeçemez. L.A.'e doğru hızla ilerleyen bir sihir fırtınasıyla, hayatta kalma

Kera'nın disiplini, Vig'in sadakati ... ve Kargaların katıksız savaş aşkı gibi güçlü yönlerini birleştirmelerine bağlı olacak. Başları belada.

ZEBRA KİTAPLARI tarafından yayınlanmaktadır

Kensington Publishing Corp.
119 West 40th Street
New York, NY 10018

Telif Hakkı © 2014 G.A. Aiken

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, Yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Eğer bu kitabı kapaksız olarak satın aldıysanız, bu kitabın çalıntı olduğunu bilmelisiniz. Yayıncıya "satılmamış ve imha edilmiş" olarak bildirilmiştir ve ne Yazar ne de Yayıncı bu "soyulmuş kitap" için herhangi bir ödeme almamıştır.

Zebra ve Z logosu Reg. ABD Pat. & TM Off.
ISBN: 978-1-4201-3159-8

İlk Elektronik Baskı: Aralık 2014 eISBN-
13: 978-1-4201-3160-4
eISBN-10: 1-4201-3160-5